

ARBORELE VIEȚII

Christian Jacq

PRIMUL VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

Arborele Vieţii

rao international publishing company

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Piene de lumiere* (4 volume), 2000.



Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogând în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasional de muzică, consider că romanele mele sunt opere, iar eseurile, sonate“, declară autorul într-un interviu.

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
L 'Aibre de Vie

Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

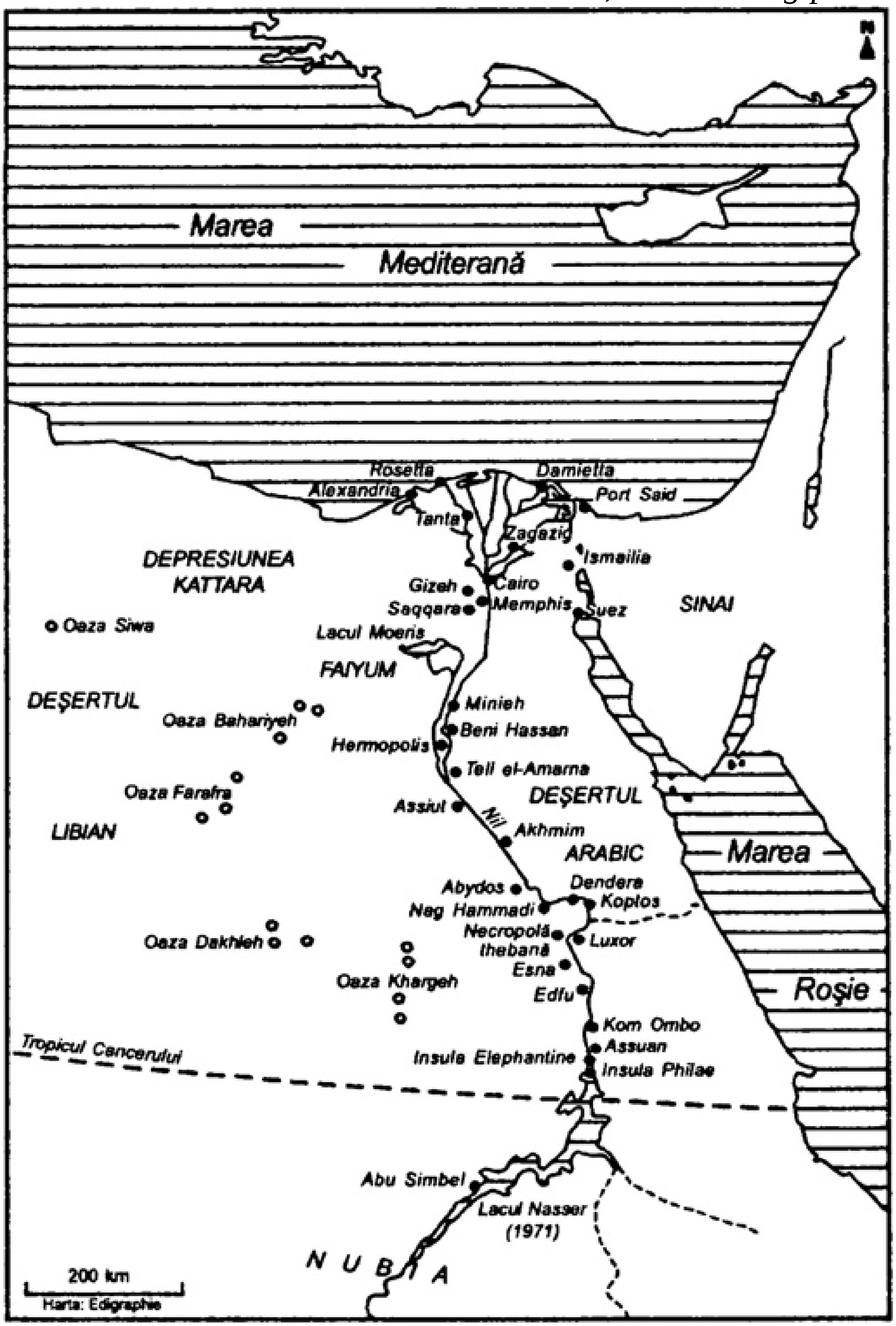
mai 2005

ISBN 973-576-738-4

„Dacă totul rămâne statornic şi se înnoieşte încontinuu, acest lucru se întâmplă pentru că mişcarea soarelui nu s-a întrerupt niciodată. Dacă toate lucrurile sunt desăvârşite şi întregi,

asta se întâmplă pentru că misterele din Abydos
nu au fost dezvăluite niciodată."

Iamblichos, *Misterele Egiptului*



Capitolul 1

Iker deschise ochii.

Nu putea să se mişte cu niciun chip. Legat cobză, era prins de catargul principal al unui vas puternic, care înainta cu repeziciune pe o mare liniştită.

Îi reveni în minte imaginea ţărmului pe care se plimba la sfârșitul unei zile de muncă, apoi a celor cinci bărbaţi care se năpustiseră asupra lui, lovindu-l cu ciomegele, apoi golul… Îl durea tot trupul, iar capul îi ardea.

— Dezlegaţi-mă! imploră el.

Un bărbos voinic se apropie de el:

— Ce nu-ţi convine, fiule?

— De ce m-aţi răpit?

— Pentru că ne vei fi de mare folos. Frumoasă corabie, nu? Numele ei e *Fulgerul*, măsoară 120 de coţi în lungime şi 40 în lăţime. Tocmai ceea ce îmi trebuia pentru a-mi îndeplini misiunea.

— Ce misiune?

— Eşti tare curios! Însă dacă mă gândesc la ce te aşteaptă, pot să-ţi destăinuiesc totuşi că ne îndreptăm spre Ţara Punt.

— Pământul divin? Dar asta nu e decât o poveste de adormit copiii!

Căpitanul surâse:

— Crezi că 120 de vâslaşi cu inima mai îndrăzneaţă decât a leilor s-ar mai fi îmbarcat dacă ar fi crezut în aceste basme? Echipajul meu nu e alcătuit din oameni care visează cu ochii deschişi, ci din viteji de temut, care o să ajungă bogaţi, foarte bogaţi!

— Puţin îmi pasă de bogăţiile lor! Eu vreau doar să ajung scrib.

— Uită de culori, de pensule şi de papirusuri! Vezi tu, marea e o zeiţă la fel de primejdioasă şi cu neputinţă de înfrânt precum Seth. Când următoarea furtună se va abate asupra noastră, ştiu cum s-o potolesc. Ar fi numai bună

o ofrandă ca să putem ajunge la Punt. De aceea te vom arunca în apă de viu. Prin moartea ta, tu ne vei proteja.

— De ce… De ce eu?

Căpitanul îşi duse degetul arătător la buze:

— Secret de stat. Nici chiar unui om care îşi trăieşte ultimele ceasuri nu pot să i-l dezvălui.

După ce căpitanul se îndepărtă, Iker izbucni în hohote de plâns. Să mori la 15 ani pentru o cauză necunoscută nu era, oare, culmea nedreptăţii?

Furios, încercă zadarnic să se elibereze din laţul care-i înconjura gâtul.

— Degeaba, copile, sunt noduri făcute de oameni care-şi cunosc meseria, observă un bărbat de vreo 40 de ani, cu trăsături aspre, care mesteca nişte ceapă. Eu te-am legat şi ce face Ochi-de-Ţestoasă e bine făcut.

— De ce vrei să devii un criminal? Zeii te vor pedepsi.

— Când te aud, îmi piere pofta de mâncare.

Ochi-de-Ţestoasă se aşeză la pupa.

Orfan, educat de un scrib bătrân care îl îndrăgise, Iker arătase o puternică înclinaţie spre învăţătură. Dacă ar fi ţinut-o tot aşa, ar fi reuşit, fără îndoială, să fie angajat de administraţia unui templu, unde zilele i s-ar fi scurs fericite.

Dar acum nu mai conta decât această imensă întindere de apă care avea să-l înghită.

Cu o vâslă pe umăr, un tânăr corăbier trecu pe lângă prizonier.

— Ajută-mă!

Omul se opri:

— Ce vrei?

— Dezleagă-mă, te rog!

— Ca să te duci unde, nătărăule? Ar fi o prostie să te îneci înainte să vină vremea potrivită. Cel puţin, dacă mori când trebuie, te dovedeşti folositor. Şi acum, lasă-mă în pace! Dacă nu, pe onoarea lui Cuţit-Tăios, îţi retez limba!

Iker încetă să se mai zbată.

Soarta îi era pecetluită.

Dar de ce el? Înainte de a dispărea, voia cel puţin să capete un răspuns la această întrebare. Secret de stat… În ce fel un scrib ucenic, fără noroc, l-ar fi putut ameninţa pe puternicul Sesostris, al treilea faraon cu acest nume, care cârmuia Egiptul cu mână de fier? Evident, căpitanul îşi bătuse joc de el. Banda sa de piraţi îl înhăţase pe primul venit.

Ochi-de-Ţestoasă îi dădu să bea puţină apă.

— E mai bine să nu mănânci nimic. Pari să fii dintre aceia care au rău de mare.

— Căpitanul ştie într-adevăr să prevadă o furtună?

— Cât despre asta, ai încredere în el!

— Şi dacă nu se stârnește nicio nenorocire de acest soi? Atunci, m-aţi putea elibera!

Căpitanul îl dădu la o parte pe Ochi-de-Ţestoasă:

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, băiete! Ţi-e scris să devii jertfă. Împacă-te cu această idee şi bucură-te de priveliştea minunată: ce poate fi mai frumos decât marea?

— Părinţii mei mă vor căuta, veţi fi băgaţi la închisoare!

— Nu ai părinţi şi n-o să-ţi observe nimeni lipsa. Eşti deja mort.

Capitolul 2

Nu se mai simţea nicio adiere de vânt şi căldura devenea apăsătoare. Trântiţi sub punte, cei mai mulţi corăbieri moţăiau. Până şi căpitanul aţipise.

Iker ajunsese în culmea disperării. Acest echipaj de hoţi era hotărât să-l sacrifice orice s-ar fi întâmplat şi nu avea nicio posibilitate să fugă.

Tânărul era îngrozit că va fi înghiţit de mare, departe de Egipt, fără un ritual cât de simplu, fără mormânt. Pe lângă moartea trupului, aruncarea lui în apă însemna dispariţia pentru totdeauna, pedeapsa rezervată criminalilor.

Ce nelegiuire săvârşise pentru a merita o astfel de soartă?

Iker nu era nici ucigaş, nici tâlhar, nu putea fi acuzat nici de minciună, nici de lene. Şi totuşi, se afla aici, condamnat la ce-i mai rău.

În depărtare, marea scânteia. Iker crezu că era doar lumina care se reflecta în apă, dar sclipirea se tot întindea. Un soi de coloană prinse să se îngroaşe cu viteza cu care o fiară se aruncă asupra prăzii. În acelaşi timp, sute de nori mici, apăruţi de nicăieri, invadară cerul formând un văl întunecat.

Smuls cu brutalitate din toropeala sa, căpitanul, neîncrezător, privi îndelung această dezlănţuire de forţe.

— Nimic nu anunţa această furtună, murmură el, năucit.

— Trezeşte-te şi dă ordinele de care e nevoie, îi ceru Ochi-de-Ţestoasă.

— Pânzele… Coborâţi pânzele! Fiecare să treacă la locul lui!

Tunetele bubuiau cu o asemenea violenţă, încât cei mai mulţi corăbieri încremeniseră.

— Trebuie împlinit sacrificiul, îi aminti Cuţit-Tăios.

— Ocupă-te de asta imediat! ordonă căpitanul.

Îndată ce fu dezlegat, Iker sări la bătaie. Bineînţeles că nu avea nicio şansă să-şi doboare adversarul, dar măcar murea cu demnitate.

— Prefer să-ţi tai gâtul mai întâi, îi spuse Cuţit-Tăios. Vei mai păstra o urmă de viaţă când te voi arunca peste bord şi zeul mării va fi mulţumit.

Iker nu putea să-şi desprindă privirea de pe lama de silex care urma să-i ia viaţa.

În clipa în care ea îi cresta pielea, un fulger străpunse norii şi se transformă într-o limbă de foc care-l săgetă pe Cuţit-Tăios. Acesta se prăbuşi, urlând.

— Valul, strigă Ochi-de-Ţestoasă, valul este monstruos!

Un perete de apă se repezi spre corabie.

Niciunul dintre membrii echipajului, deşi toţi erau corăbieri încercaţi, nu văzuse vreodată o asemenea grozăvie. Cu muşchii încordaţi, conştienţi de inutilitatea oricărui gest, rămăseseră nemişcaţi, cu braţele lipsite de vlagă, cu ochii ţintă la valul care se abătu asupra *Fulgerului* cu un vuiet cumplit.

☥☥☥

Degetele mâinii sale drepte pipăiră ceva sfărâmicios şi umed.

Nisip… Da, trebuia să fie nisip.

Aşadar, pământul Lumii de Dincolo era un deşert inundat de o mare nesătulă, fără îndoială, populată de creaturi înfiorătoare care îi devorau pe condamnaţi.

Dar dacă avea o mână, probabil că Iker poseda şi un picior, poate chiar două.

Le mişcă, apoi făcu la fel şi cu mâna stângă.

În cele din urmă, tânărul îndrăzni să-şi deschidă ochii, iar după aceea, să-şi ridice capul.

O plajă strălucitoare de nisip alb se întindea în jur. Nu departe, se vedeau numeroşi arbori.

Dar, oare, de ce îşi simţea corpul atât de greu?

Iker îşi dădu seama că încă mai avea o bucată din catarg legată de mijloc. Se eliberă cu greu şi se ridică încet în picioare, continuând să se întrebe dacă era viu sau mort.

În larg, pluteau în derivă resturile împrăştiate ale *Fulgerului*. Valul uriaş, care smulsese catargul şi pe Iker, îi purtase până la această insulă scăldată de soare şi cu vegetaţie luxuriantă.

Tânărul nu se alesese decât cu vreo câteva zgârieturi şi vânătăi.

Şovăind, făcu turul insulei. Unii corăbieri avuseseră parte, poate, de acelaşi noroc ca şi el. În acest caz, trebuia să fie pregătit să se lupte cu ei!

Dar plaja era pustie. Corabia şi echipajul fuseseră înghiţiţi de marea furioasă. Unicul supravieţuitor: Iker, ofranda promisă mării.

Foamea îl chinuia.

Aventurându-se spre mijlocul insulei, descoperi curmali, smochini, viţă de vie şi chiar o grădină de castraveţi, lângă un izvor cu apă cristalină.

Iker se îndopă cu fructe şi de-abia după aceea prinse a se gândi că nu era singurul locuitor al acestui petic de pământ pierdut în mijlocul valurilor.

Oare din ce motiv ceilalţi se ascundeau şi cum aveau să se poarte cu un intrus?

Cu frica în suflet, Iker cercetă locurile.

Nimeni.

Şi nici cea mai mică urmă de aşezare omenească. Singurul tovarăş era propria inimă. Dar un băiat de 15 ani şi-ar fi golit repede sacul cu amintiri.

Epuizat de atâtea emoţii, adormi la umbra unui sicomor.

☥☥☥

Cum se trezi, Iker inspectă insula pentru a doua oară, fără a obţine mai multe rezultate. Observă peşti mari care nu ezitau să vină aproape de plajă, transformându-se astfel într-o pradă uşoară. Dintr-o ramură şi un capăt de frânghie, tânărul meşteri o undiţă şi folosi o râmă drept momeală. Abia băgase cârligul grosolan în apă, că un soi de biban şi căzu în capcană.

Cel puţin aici, pe această insulă, naufragiatul nu risca să moară de foame.

Însă trebuia să aprindă şi focul, fără să aibă însă cele trebuincioase, dintre care cel mai important era un fel de arcuş sau burghiu cu cremene. Din fericire, Iker găsi un băţ ascuţit pe care îl înfipse într-o bucată de lemn moale. Ţinând băţul strâns între palme, îl roti cât putu de repede şi reuşi să încălzească lemnul până ţâşni o scânteie. O întreţinu cu frunze de palmier foarte uscate şi fripse peştele.

Înainte de a-l gusta, era însă necesar să împlinească o îndatorire esenţială: să le mulţumească zeilor pentru că-i salvaseră viaţa.

În momentul în care Iker îşi ridică braţele deasupra flăcării într-un gest de rugăciune, tunetul se dezlănţui, arborii se clătinară, iar pământul se cutremură.

Îngrozit, tânărul voi să fugă. Se poticni, izbindu-se cu capul de trunchiul unui smochin.

Capitolul 3

Fulgere, un cer în flăcări, un şarpe uriaş cu pielea aurie şi cu sprâncene de lapislazuli! De data aceasta, Iker era mort de-a binelea şi un monstruos spirit al Lumii de Dincolo se îndrepta spre el pentru a-l zdrobi.

Dar reptila rămase pe loc şi se mulţumi să-l observe.

— De ce ai aprins acest foc, micuţule?

— Pentru… pentru a te saluta cu respectul cuvenit!

— Cine te-a adus aici?

— Nimeni, a fost un val… Corabia, corăbierii… Şi apoi…

— Spune tot adevărul şi răspunde fără întârziere. Dacă nu, te prefac în cenuşă.

— Nişte piraţi m-au răpit în Egipt şi aveau de gând să mă arunce de viu în mare, pentru a o linişti. Dar căpitanul n-a ştiut să prevadă o furtună puternică. Corabia a fost distrusă şi eu sunt singurul care a supravieţuit.

— Zeul te-a scăpat de la moarte, îi spuse şarpele. Această insulă aparţine lui *Ka*, puterea creatoare, seva universului. Fără ea nimic nu există. Dar o stea căzută din înaltul cerului a lovit acest pământ şi totul a fost pârjolit. Eu, stăpânul pământului divin, a minunatului regat Punt, n-am putut să împiedic sfârşitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe-a ta?

O arsură îl trezi pe Iker.

Focul cuprinse un tufiş şi flăcările îi atinseră pulpele tânărului.

Ferindu-şi picioarele, Iker constată că niciun şarpe uriaş nu dădea târcoale prin preajmă. Apoi încercă să stingă flăcările.

Ce vis ciudat… Iker ar fi jurat că animalul nu fusese doar o vedenie şi că îi vorbise într-adevăr, cu o voce care nu semăna cu nimic cunoscut şi pe care şi-o va aminti mereu. După ce şi ultimele scântei dispărură, tânărul se îndreptă spre izvor.

Pe pământ, se găseau două lăzi.

Iker se frecă la ochi.

Lăzile rămaseră în acelaşi loc. Se apropie încet, ca şi cum ele ar fi constituit o ameninţare.

Cineva îi punea nervii la încercare.

Cineva care se ascunsese în frunziş şi luase în stăpânire această pradă provenită de pe *Fulgerul* sau de pe altă corabie. Cineva care nu ar fi ezitat să scape de un musafir nepoftit pentru a nu fi silit să împartă comoara.

— Nu are de ce să-ţi fie frică de mine, urlă Iker, averea ta nu mă interesează! Decât să ne batem, mai bine ne-am ajuta unul pe altul ca să rămânem în viaţă.

Nimeni nu-i răspunse.

Iker exploră din nou mica insulă, schimbând mereu direcţia, întorcându-se pe urmele paşilor săi, iuţindu-şi mersul sau încetinindu-l brusc. Cu toate simţurile treze, pândea cel mai mic semn al prezenţei unui eventual duşman.

Pierdere de vreme.

Aşa că Iker se văzu nevoit să admită că, în mod evident, era singurul locuitor al insulei.

Dar aceste lăzi… Fără îndoială, nu le observase de la început, dar ele se aflau aici de mult timp, nişte rămăşiţe ale unui naufragiu, aduse de valuri.

Îi mai rămânea să le deschidă.

Conţineau săculeţi din pânză de in şi vase mici de ceramică din care se răspândea un miros plăcut. Erau parfumuri preţioase care valorau, precis, o avere.

Oare Iker chiar scăpase de moarte? Pe insulă, deşi ea nu părea aşa de îngrozitoare ca şi corabia piraţilor, totuşi destinul nu se dovedea prea favorabil. Bineînţeles, putea să reziste aici câteva luni, poate ani, dar singurătatea nu-l va aduce, în cele din urmă, în pragul nebuniei? Şi ce se va întâmpla dacă izvorul va seca şi peştele se va împuţina? Pentru a construi o plută solidă ar fi avut nevoie de unelte. Totuşi, să călătoreşti pe această mare necunoscută la bordul unei luntre şubrede nu însemna moarte sigură?

Tânărul nu înceta să se gândească la dezvăluirile făcute de şarpe, stăpânul minunatului regat Punt. Cum putea această insulă neînsemnată să fie însuşi

pământul sacru, cel plin de comori neînchipuite şi atât de râvnite de oameni?

Nu avea niciun sens!

Poate că reptila aurită nu existase decât în imaginaţia naufragiatului. Şi de ce să evoce necesitatea salvării lumii? Din moment ce avea un faraon care domnea, Egiptul nu era în pericol!

Egiptul atât de îndepărtat, atât de inaccesibil! Iker se gândea la cătunul său care era aproape de sanctuarul din Medamud, un loc misterios la nord de Teba. Datorită bătrânului scrib care îl luase în grija sa, tânărul nu fusese decât rar la muncile câmpului şi se dedicase cititului şi scrisului. Acest privilegiu îi atrăsese multe invidii de care nu-i păsa pentru că învăţătura îi hrănea sufletul.

Iker trasă pe nisip hieroglifele pe care le cunoştea bine. Ele formară o frază ce lăuda meseria de scrib. Apoi privi apusul soarelui, contemplă îndelung cerul plin de stele şi adormi cu speranţa, amestecată cu teamă, de a-l revedea pe şarpele uriaş.

☥☥☥

Avea poftă să mănânce peşte fript.

Înarmat cu undiţa sa, Iker se îndreptă spre plajă.

Uluit, constată că aceasta fusese acoperită de apa mării.

Fenomen trecător, fără umbră de îndoială!

Îşi aruncă totuşi undiţa, de mai multe ori, dar niciun peşte nu muşcă momeala. Nedumerit, intră în apă şi înotă vreme îndelungată, fără să zărească vreunul.

Întors pe uscat, Iker băgă de seamă că nivelul mării continua să crească. Dacă insula nu s-ar scufunda…

Năucit, tânărul privi cum valurile îi ajung la pulpe, apoi la genunchi, apoi deasupra coapselor. În ritmul acesta, Insula lui *Ka* nu va întârzia să dispară.

Cuprins de panică, Iker se căţără în vârful celui mai înalt palmier, zdrelindu-şi mâinile şi picioarele.

Tremurând, cu răsuflarea tăiată, crezu că este victima unui nou vis, când zări în imensitatea albastră o pânză albă.

Capitolul 4

Cu toată forţa plămânilor săi, Iker strigă după ajutor, agitându-şi frenetic, în acelaşi timp, mâna dreaptă.

Osteneală zadarnică şi gest fără urmări… Corabia îşi continuă drumul în larg, mult prea departe pentru a-l zări.

Totuşi, tânărul se încăpăţână. Dacă acela care veghea pe corabie avea privirea ageră, poate îl va observa. Iar insula care se scufunda nu va atrage, oare, atenţia echipajului?

O clipă, Iker crezu că vasul îşi schimbă traseul şi se apropie. Dar era mai bine să nu-şi facă iluzii şi preferă să închidă ochii. De astă dată nu vor mai veni nicio furtuna şi niciun val monstruos pentru a-l salva. Apa îi va atinge pieptul, faţa şi el va aluneca uşor în acest giulgiu albastru şi călduţ.

Dorinţa de a trăi rămăsese totuşi atât de puternică, încât Iker îşi deschise ochii.

Acum nu mai avea nicio îndoială. Vasul se îndrepta spre insulă.

Iker strigă şi gesticulă.

Era o corabie de dimensiuni modeste, cu vreo 20 de oameni la bord. Dat fiind că marea cuprinsese trunchiul palmierului, tânărul coborî cu iuţeală şi înotă spre salvatorii săi cât de repede putu.

Braţe puternice îl ridicară pe punte şi Iker se pomeni în faţa unui bărbat scund şi îndesat, cu o figură ostilă.

— Nişte lăzi plutesc acolo, jos! Adunaţi-le! Iar tu cine eşti?

— Mă cheamă Iker şi sunt singurul supravieţuitor al unui naufragiu.

— Care era numele corăbiei?

— *Fulgerul*… 120 de coţi lungime, 40 lăţime, cu un echipaj de 120 de oameni.

— N-am auzit de ea. Ce s-a întâmplat?

— Un val enorm ne-a înghiţit şi m-am trezit singur pe această insulă care e pe cale să dispară.

Surprinşi, corăbierii priveau apa care acoperea vârful arborilor.

— Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva, mărturisi căpitanul. Din ce port aţi plecat?

— Nu ştiu.

— Îţi baţi joc de mine, băiete?

— Nu, dar am fost răpit, m-au lovit cu bâtele până când am leşinat şi, când m-am trezit, mă aflam legat de catarg. Căpitanul m-a lămurit că urma să fiu aruncat în valuri, pentru a le potoli furia.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Pentru că furtuna l-a luat pe nepregătite. Unul a încercat să împlinească sacrificiul, dar valul i-a luat-o înainte.

Sesizând neîncrederea interlocutorului său, Iker evită să-i vorbească despre apariţia şarpelui şi dezvăluirile acestuia.

— Cam ciudată povestea ta! Eşti sigur că n-a mai scăpat niciun suflet?

— Niciunul.

— Dar lăzile ce conţin?

— Nu ştiu, răspunse prudent Iker, observând că acestea se închiseseră.

— O să ne uităm în ele mai târziu. Ţi-am salvat viaţa, să nu uiţi! Iar povestea ta nu ţine. Nimeni n-a văzut vreodată o corabie care se numea *Fulgerul*. Ai ochit lăzile astea din timp, nu-i aşa? Şi te-ai descotorosit de stăpânul lor. Dar lucrurile au luat o întorsătură urâtă, corabia s-a pierdut în mare şi tu te-ai dovedit destul de şiret ca să fugi cu prada.

— V-am spus adevărul! Am fost răpit, am…

— Ajunge, fiule, nu m-am născut ieri! Nu mă păcăleşti tu pe mine! Şi, mai ales, nu încerca să te împotriveşti!

La un semn al căpitanului, doi corăbieri îl apucară pe Iker, îi legară mâinile la spate şi îi prinseră picioarele de bastingaj.

☥☥☥

Portul gemea de ambarcaţii. Manevrând cu pricepere, căpitanul acostă încet. Iker încă nu îndrăznea să creadă că era teafăr şi nevătămat. Dar, neîndoielnic, soarta care îl aştepta nu era prea plăcută.

Căpitanul se apropie de el:

— În locul tău, băiete, nu aş atrage deloc atenţia asupra mea! Naufragiat, hoţ, poate şi ucigaş… Destule păcate pentru un singur tâlhar, nu?

— Dar n-am greşit cu nimic. Eu sunt victima.

— Bineînţeles, bineînţeles, dar faptele sunt împotriva ta şi judecătorul va lua repede o hotărâre. Fă tu pe deşteptul şi nu vei scăpa de pedeapsa cu moartea!

— Eu am sufletul împăcat!

— Nu-mi spune mie asta, copile! Iată ce-ţi propun, te învoieşti sau nu: ori lăzile îmi rămân mie şi nu te-am văzut în viaţa mea, ori te predau gărzilor şi

tot echipajul va depune mărturie împotriva ta. Alege, dar fără să stai prea mult pe gânduri!

Să aleagă… Ce ironie!

— Păstrează lăzile!

— Grozav, prietene, te-ai dovedit un om cu judecată! Pierzi comoara, dar îţi salvezi viaţa. Data viitoare când vei încerca să mai dai lovitura, străduieşte-te să-ţi întocmeşti un plan mai bun. Şi mai ales, nu uita: nu ne-am întâlnit niciodată!

Căpitanul îl legă la ochi pe Iker. Doi corăbieri îi dezlegară picioarele şi îl coborâră pe uscat. Apoi îl obligară să meargă repede timp îndelungat, foarte îndelungat.

— Unde mă duceţi?

— Taci sau te omorâm!

Lac de sudoare, lui Iker îi era din ce în ce mai greu să ţină pasul. Oare călăii săi nu îl purtau departe de port, pentru a-l ucide într-o zonă pustie?

— Puţină apă, fie-vă milă!

Nici măcar nu îi răspunseră.

Nicicând Iker nu s-ar fi crezut capabil să reziste atât. Înlăuntrul său, o forţă necunoscută refuza să cedeze în faţa epuizării. Brusc, fu îmbrâncit din spate.

Se rostogoli pe o pantă, iar spinii îi sfâşiară pielea.

În cele din urmă, un nisip moale îi opri căderea. Epuizat, cu limba uscată, Iker avea să moară de sete.

Capitolul 5

Nişte dinţi îi mestecau părul.

Durerea îl făcu pe Iker să tresară.

Speriată, capra se retrase.

— Îi iei pâinea din gură, îl dezaprobă un păstor cu barba neîngrijită. Un animal aşa frumos! Puteai să aştepţi să se sature.

— Dezleagă-mă, te rog, şi dă-mi ceva să beau!

— Să-ţi dau de băut, poate, dar să te dezleg… De unde ai răsărit? Nu te-am mai văzut prin locurile astea.
— Piraţii m-au răpit.
— Piraţi aici, în mijlocul deşertului?
— Eram pe o corabie, m-au forţat să cobor şi să fac un drum lung.
Păstorul se scărpină în cap:
— Am auzit şi poveşti mai demne de crezare! N-oi fi vreun prizonier care a fugit?
Nervii tânărului cedară şi izbucni în lacrimi.
N-o să-l creadă nimeni niciodată?
— Bag de seamă ca nu pari prea periculos. Dar cu toţi tâlharii care bântuie prin ţinuturile astea e mai bine să fii prevăzător. Ţine, bea puţin!
Apa din burduf nu era proaspătă, dar Iker o înghiţi cu lăcomie.
— Uşurel, uşurel! Ţi-o dau înapoi imediat. O să te duc la primarul satului meu. El va şti ce e de făcut cu tine.
Tânărul păşi ascultător, în urma turmei de capre. La ce i-ar fi folosit să fugă? Asta ar fi dovedit vinovăţia sa. Trebuia să-i convingă pe săteni de buna sa credinţă.
De îndată ce-l zăriră pe străin, copiii începură să alerge în jurul lui.
— Sigur este un tâlhar! exclamă unul dintre ei. Uite, păstorul l-a prins, o să ceară o recompensă frumoasă!
Bărbatul ridică bâta pentru a speria liota de copii, dar aceştia nu-l slăbiră. Prin urmare, alaiul ajunse în faţa casei primarului însoţit de un amestec gălăgios de râsete şi chicoteli.
— Ce se petrece aici?
— Am dat peste băiatul ăsta în deşert, îl lămuri păstorul. N-am avut încredere în el pentru că mâinile îi erau legate la spate. Am dreptul la o răsplată, nu?
— Mai vedem noi. Iar tu intră!
Iker se supuse.
Cu brutalitate, primarul îl împinse într-o încăpere mică, în care, pe un scaun, stătea un bărbat slab, înarmat cu un baston.
— Ai nimerit bine, netrebnicule! Tocmai stăteam de vorbă cu un soldat din gărzile deşertului. Cum te cheamă?
— Iker.
— Cine ţi-a legat mâinile?

— Corăbierii care m-au cules de pe o insulă pustie, apoi m-au părăsit nu departe de aici, ca să mor de sete.
— Termină imediat cu minciunile! Probabil nu eşti decât un mic hoţ care îşi închipuie că va scăpa de pedeapsă. Ce-ai şterpelit?
— Nimic, vă asigur!
— Cu o bătaie bună, o să-ţi aduci aminte!
— Să-l ascultăm totuşi, îl sfătui soldatul.
— Dacă aveţi timp de pierdut… Bine, lămuriţi situaţia! Eu trebuie să mă ocup de hambarele mele. Şi înainte de a-l lua pe acest mic tâlhar, lăsaţi-mi totuşi un raport, aşa, de formă.
— Bineînţeles.
Iker era pregătit să primească loviturile de baston, dar ce-ar fi putut spune altceva decât adevărul?
— Dă-mi mai multe amănunte, îi ceru soldatul.
— La ce bun, de vreme ce nu mă credeţi?
— Ce ştii tu? Am obiceiul să-i recunosc pe mincinoşi. Dacă eşti sincer, nu ai de ce să te temi.
Cu o voce tremurătoare, Iker povesti întâmplările neplăcute prin care trecuse, fără să pomenească însă de visul în care îi apăruse şarpele uriaş.
Bărbatul îl ascultă cu atenţie.
— Erai, aşadar, singurul supravieţuitor şi această insulă a dispărut în valuri.
— Întocmai.
— Şi salvatorii tăi au păstrat lăzile?
— Într-adevăr.
— Care era numele corăbiei lor?
— Nu ştiu.
— Dar al căpitanului?
— Nu-l ştiu nici pe acesta.
În timp ce răspundea, Iker îşi dădu seama că povestea sa nu convinge pe nimeni. Niciun om cu mintea întreagă nu i-ar fi dat crezare.
— De unde eşti de loc?
— Din regiunea Medamud.
— Ai familie acolo?
— Nu. Un bătrân scrib m-a adăpostit şi m-a învăţat puţină meserie.
— Susţii că ştii să citeşti şi să scrii… Dovedeşte-mi!

Soldatul îi oferi prizonierului o tăbliţă de lemn şi o pensulă pe care o înmuie în cerneală neagră.

— Am mâinile legate, îi aminti Iker.

— O să te dezleg, dar nu uita că ştiu să mânuiesc bastonul. Cu caractere atent alese, tânărul scrise: „Numele meu este Iker şi nu am săvârşit nicio nelegiuire”.

— Fără cusur, aprecie bărbatul. Aşadar, nu eşti un mincinos.

— Mă… mă credeţi?

— De ce nu? Ţi-am spus, am obiceiul să-i deosebesc pe oamenii sinceri de cei mincinoşi.

— Atunci, sunt… sunt liber?

— Întoarce-te acasă şi socoteşte-te fericit că ai scăpat viu din asemenea peripeţii.

— Îi veţi aresta pe piraţii care-mi doreau moartea?

— O să ne ocupăm de ei, în mod sigur.

Iker nu îndrăznea să iasă din încăpere. Omul începuse să-şi scrie raportul:

— Ei, băiete, ce mai aştepţi?

— Mi-e cam frică de săteni.

Soldatul strigă spre un gură-cască rămas în faţa casei primarului:

— Hei, tu, dă-i băiatului o rogojină şi apă!

Înzestrat cum se cuvine pentru călătorie, Iker se simţea la fel de pierdut ca şi pe Insula lui *Ka*. Era cu adevărat liber, avea cu adevărat dreptul să se întoarcă în satul său?

Bărbatul îl privi cum se îndepărta.

Apoi, fără a aştepta întoarcerea primarului, părăsi în mare grabă locul pentru a-şi regăsi tovarăşii, care străbăteau în lung şi-n lat împrejurimile, în căutare de veşti despre echipajul *Fulgerului*.

Şi ei făceau parte din gărzile deşertului tot atât de puţin ca el.

Capitolul 6

În miezul zilei, soarele arzător de vară transformase deşertul estic într-un cuptor. Puţinele creaturi care reuşiseră să rămână în viaţă în acest infern, precum şerpii şi scorpionii, se refugiaseră în nisip.

Totuşi, micul grup format din cinci bărbaţi continua să înainteze. În frunte, mergea un individ cu braţele şi picioarele lungi, care era mai înalt cu un cap decât însoţitorii săi. Bărbos, cu ochii afundaţi în orbite, cu buze groase, părea insensibil la căldură, îmbrăcat cu o tunică din lână ce-i ajungea până la călcâie, având capul acoperit cu un turban, îşi vedea de drum cu pas egal.

— Nu mai pot, se plânse unul dintre cei care-l urmau.

Ca şi tovarăşii săi, fusese condamnat de mai multe ori pentru furt. La îndemnul bărbosului, fugise din gospodăria unde îşi ispăşea sfârşitul pedepsei, îndeplinind diverse corvezi.

— Nu suntem încă în inima deşertului, estimă cel care-i conducea.

— Şi când ai de gând să ne oprim?

— Mulţumeşte-te să mă asculţi şi viitorul tău va fi plin de lumină.

— Eu fac cale întoarsă.

— Gărzile te vor aresta şi te vor băga la închisoare, îl avertiză un roşcovan pe nume Shab Strâmbu'.

— Mai bine acolo decât în iadul ăsta. În temniţă, o să-mi dea de mâncat şi de băut, şi nu va trebui să merg la nesfârşit ca să nu ajung nicăieri.

Bărbosul îl privi fix şi cu dispreţ pe răzvrătit:

— Uiţi cine sunt eu?

— Un nebun care se crede împuternicit cu o misiune sacră.

— Toţi zeii mi-au vorbit, e adevărat, dar vocile lor nu valorează azi mai nimic, fiindcă eu singur deţin adevărul. Şi toţi cei care mi se împotrivesc vor dispărea.

— Te-am urmat pentru că ne-ai promis averi. Dar aici, sigur nu le vom găsi.

— Eu sunt Prevestitorul. Cei care vor avea încredere în mine vor deveni bogaţi şi puternici, iar ceilalţi vor muri.

— Cuvântările tale mă obosesc. Ne-ai înşelat şi refuzi să recunoşti, asta-i tot!

— Cum îndrăzneşti să-l jigneşti pe Prevestitor? Pocăieşte-te imediat!

— Adio, biet nebun!

Omul se întoarse din drum.

— Shab, omoară-l, porunci, calm, Prevestitorul.

Roşcatul părea că se codeşte:

— A venit cu noi, a…

— Sugrumă-l şi fie ca stârvul lui să servească drept hrană fiarelor! Apoi o să vă conduc spre locul unde veţi avea revelaţia. Atunci veţi înţelege pe de-a-ntregul cine sunt.

Shab nu era la prima crimă. Întotdeauna ataca pe la spate, înfigând în gâtul victimei lama ascuţită a unui cuţit de silex.

Subjugat de bărbosul cel înalt încă de la prima lor întâlnire, avea certitudinea că alături de această căpetenie cu vorba tăioasă, va răzbi până departe.

Fără să se grăbească, roşcatul îl ajunse din urmă pe fugar, îl execută cu precizie şi se alătură din nou micului grup.

— Mai avem mult? întrebă el.

— Nu te teme, îi răspunse Prevestitorul, şi mulţumeşte-te să mă urmezi!

Îngroziţi de scena la care tocmai asistaseră, ceilalţi doi hoţi nu îndrăzniră să ridice nici cea mai mică obiecţie. Şi ei erau, de asemenea, subjugaţi de călăuza lor.

Pe frunte, nu îi apărea nicio picătură de sudoare, nicio senzaţie de oboseală nu îi afecta mersul. Şi dădea impresia că ştia exact spre ce anume se îndrepta.

În toiul după-amiezii, în momentul în care însoţitorii săi erau pe punctul de a leşina, Prevestitorul se opri.

— Aici e, declară el. Priviţi cu atenţie!

Deşertul se schimbase. Ici şi colo, se vedeau plăci alburii.

— Răzuieşte-le şi gustă, Shab!

Roşcovanul îngenunche:

— E sare.

— Nu, e spuma zeului Seth care ţâşneşte din adâncurile pământului. Îmi este hărăzită ca să devin mai puternic şi mai nemilos decât însuşi Seth. Această flacără va distruge templele şi bogăţiile, va nimici puterea faraonului ca să domnească adevărata credinţă pe care eu o voi răspândi pe pământ.

— Ne e sete, îi reaminti unul dintre hoţi, şi nu cu aşa ceva ne-o vom potoli.

— Shab, dă-mi o bucată mare!

Sub privirile uluite ale însoţitorilor săi, Prevestitorul mâncă atâta sare, încât limba şi gura sa ar fi trebuit să ia foc!

— Nu se află pe lume o băutură mai bună, afirmă el.

Cel mai tânăr dintre hoţi desprinse o bucată de crustă şi o mâncă.

Apoi scoase un strigăt sfâşietor şi se rostogoli pe jos, în speranţa de a potoli arsura care-l mistuia.

— Nimeni în afară de mine nu are dreptul să tălmăcească voinţa Zeului, spuse Prevestitorul, şi oricine încearcă să fie ca mine va avea aceeaşi soartă. E drept ca acest necredincios să piară.

Nefericitul mai avu câteva tresăriri, apoi muri.

Cei doi discipoli rămaşi în viaţă se prosternară în faţa învăţătorului:

— Stăpâne, noi nu avem puterile tale şi îţi recunoaştem măreţia… Dar suntem însetaţi! Poţi să ne uşurezi suferinţa?

— Zeul m-a ales pentru a-i ocroti pe credincioşii adevăraţi. Săpaţi şi veţi fi răsplătiţi!

Roşcovanul şi complicele său săpară cu frenezie.

Curând, dădură la iveală marginile unei fântâni. Încurajaţi de această descoperire, ajunseră în cele din urmă la un strat de pietre uscate, pe care le scoaseră cu mare grabă.

Şi apa se ivi.

Din centurile tunicilor făcură o coardă la care ataşară un burduf.

După ce Strâmbu' îl trase plin la suprafaţă, îl oferi Prevestitorului:

— Stăpâne, beţi primul!

— Focul lui Seth îmi e de ajuns.

Shab şi tovarăşul său îşi umeziră buzele, apoi sorbiră cu înghiţituri mici înainte de a-şi uda părul şi ceafa.

— Îndată ce vă refaceţi forţele, îi anunţă Prevestitorul, vom porni pe drumul izbânzii. Marele război tocmai a început.

Capitolul 7

Sobek Păzitorul, căpetenia gărzii personale a faraonului Sesostris, dădea dovadă de o nervozitate neobişnuită. Pentru a asigura paza monarhului, nu folosea decât serviciile a şase zdrahoni. Îi considera mai eficienţi decât un

batalion de soldaţi mai mult sau mai puţin vigilenţi, căci aceşti şase oameni semănau cu nişte fiare, mereu în alertă şi gata de atac la cel mai mic pericol. Dar Sobek Păzitorul nu se mulţumea doar să comande; la fel de voinic, rapid şi puternic precum subordonaţii săi, lua parte la antrenamentele zilnice în cursul cărora nimeni nu lovea cu reţinere.

La Memphis, capitala regatului, protecţia suveranului ridica deja mii de probleme. Aici, la Abydos, pe teren necunoscut, trebuia să fie pregătit să facă faţă unor pericole neaşteptate.

În timpul călătoriei pe corabie nu avusese loc niciun incident. La debarcader, doar câţiva preoţi, neînarmaţi, îl întâmpinaseră pe faraon, care pornise de îndată spre templul lui Osiris.

În vârstă de 50 de ani, înalt de peste doi metri, regele era un colos cu chipul aspru. Al treilea în linia descendenţilor lui Sesostris, purta numele de „Sfântul preschimbărilor”, „Sfânt din naştere”, „Cel-care-se-transformă”, „Puterea-luminii-divine-apărute-în-toată-strălucirea-sa” şi „Omul-puternicei-zeiţe”.

În decursul primilor cinci ani de domnie, în ciuda unei autorităţi incontestabile, Sesostris nu reuşise să-i atragă de partea sa pe cei câţiva guvernatori ai provinciilor, a căror bogăţie le permitea să întreţină armate şi să se comporte ca nişte adevăraţi suverani.

Sobek Păzitorul se temea de un atac din partea soldaţilor lor. Oare nu se gândeau ei că Sesostris le-ar putea sta în cale şi că, mai devreme sau mai târziu, va lua măsuri împotriva independenţei lor? Drumul la Abydos, teritoriu sacru, lipsit de importanţă economică, fusese ţinut secret. Dar era posibil, în realitate, să păstrezi o taină în palatul din Memphis? Convins de contrariu, Sobek încercase în zadar să-l determine pe rege să renunţe la această călătorie.

— Nimic nou?

— Nimic, comandante, îi răspunseră pe rând, oamenii săi.

— Împrejurimile sunt pustii şi liniştite, adăugă unul dintre ei.

— E normal să fie aşa pe pământul lui Osiris, observă Sobek Păzitorul. Aşezaţi-vă în locurile cele mai potrivite şi opriţi de îndată pe oricine încearcă să se apropie!

— Chiar şi pe preoţi?

— Fără abateri de la regulă.

☥☥☥

„Marele Pământ“ era numele tradiţional al teritoriului rezervat lui Osiris, zeul care deţinea secretul nemuririi. Prim suveran al Egiptului, el pusese bazele domniei faraonilor. Fusese ucis, dar învinsese moartea şi stăpânea, în prezent, peste Regatul Umbrelor. Numai celebrarea misterelor sale îi conferea faraonului puterea supranaturală şi capacitatea de a menţine legătura cu forţele creatoare. Fără împlinirea ritualurilor lui Osiris, Egiptul n-ar fi supravieţuit.

Câteva câmpuri fertile, unde creştea cea mai gustoasă ceapă din Egipt, câteva case modeste aşezate de-a lungul canalului, deşertul care mărginea lungul ţărm abrupt, un lac întins, înconjurat de copaci, o pădure de salcâmi, un mic templu, capele, stele, mormintele primilor faraoni şi cel al lui Osiris: astfel se înfăţişa Abydos, în afara Timpului, în afara Istoriei.

Aici se găseau Insula Celor Drepţi şi poarta cerului care avea în păstrare aştrii.

Sesostris pătrunse în mica sală unde îl aşteptau preoţii care vedeau tot timpul. Toţi se ridicară şi se înclinară:

— Vă mulţumim că aţi venit atât de repede, Maiestate, spuse marele preot, un bărbat în vârstă, cu o voce domoală.

— Scrisoarea ta pomenea de o mare nenorocire.

— O să vă puteţi convinge cu propriii ochi.

Când preotul şi faraonul ieşiră din templu, Sobek Păzitorul şi unul dintre subordonaţii săi voiră să-i însoţească.

— Peste putinţă! obiectă preotul. Locul unde mergem este interzis oamenilor de rând.

— E primejdios! Dacă vreodată…

— Nimeni nu încalcă legea din Abydos! i-o reteză Sesostris.

Regele îşi scoase brăţările de aur pe care le purta la încheieturile mâinilor şi i le încredinţă lui Sobek. Pe pământul lui Osiris trebuia să renunţe la orice obiect din metal.

Cuprins de îngrijorare, soldatul îi privi pe cei doi bărbaţi cum se îndepărtează, mergând de-a lungul Lacului Vieţii, înconjurat de copaci, apoi străbătură un drum mărginit de stele şi capele pentru a ajunge la pădurea sacră Peker, centrul vital şi tainic al ţinutului.

În inima sa se înălţa un salcâm.

Arborele care, crescând pe mormântul lui Osiris, le dovedise credincioşilor săi că suveranul Regatului Morţilor reînviase.

Sesostris îşi dădu seama imediat de amploarea dezastrului: salcâmul se usca.

— Când Osiris renaşte, aminti marele preot, salcâmul se acoperă de frunze şi regatul prosperă. Dar Seth, ucigaşul şi nimicitorul, încearcă să-l pârjolească. Atunci, viaţa îi părăseşte pe oameni. Dacă salcâmul moare, ura şi distrugerea vor domni pe acest pământ. Prin acest arbore, Osiris uneşte Cerul, Pământul şi Lumea de Dincolo. În el, moartea se alătură vieţii şi o altă viaţă, mai luminoasă, le cuprinde pe amândouă.

— L-ai udat în fiecare zi cu apă şi lapte?

— Mi-am împlinit îndatoririle, Maiestate!

— Care vasăzică cineva cu influenţă nefastă ştie să se folosească de puterea lui Seth şi o îndreaptă împotriva lui Osiris şi a Egiptului.

— Scrierile spun că acest salcâm îşi prelungeşte rădăcinile până la Oceanul începutului şi de acolo îşi ia energia care-l însufleţeşte. Doar aurul fermecat ar mai putea tămădui arborele.

— Ştii unde se găseşte?

— Nu, Luminăţia Voastră.

— O să-l descopăr. Şi cunosc mijlocul prin care să încetinesc, dacă nu chiar să opresc, distrugerea salcâmului: voi construi un templu şi un locaş al eternităţii la Abydos. Ele vor produce o vrajă puternică, îngreunând înaintarea răului şi dându-ne timp să obţinem leacul.

— Luminăţia Voastră, preoţii sunt prea puţini pentru…

— Voi aduce oameni care să se îngrijească de ritualuri şi constructori care se vor dedica doar acestei sarcini. Toţi vor păstra secretul.

Brusc, o idee fără sens îi veni în minte regelui:

— A încercat cineva să pună stăpânire pe vasul sacru?

— Luminăţia Voastră, ştiţi bine că nu e cu putinţă.

— Să verificăm, totuşi.

Sesostris constată că uşa mormântului lui Osiris era închisă şi sigiliul regal neatins. Doar el putea să dea ordin să fie spart ca să pătrundă în acest sanctuar.

— Chiar dacă un smintit ar forţa această uşă, spuse marele preot, nu ar ajunge să se apropie de vas şi cu atât mai puţin să-l atingă.

— Abydos nu este suficient de bine apărat, estimă monarhul. De acum înainte, soldaţii vor veghea asupra lui.

— Luminăţia Voastră, niciun neiniţiat nu poate…

— Cunosc legea din Abydos, pentru că eu sunt păstrătorul şi chezaşul ei. Niciun neiniţiat nu va pângări pământul lui Osiris, dar toate drumurile care duc aici vor fi păzite.

Din vârful colinei, Sesostris contemplă spaţiul sacru unde se hotăra soarta ţării sale, a poporului său şi mai mult, chiar a lumii în care trăim.

Când urcase pe tron, ştiuse că sarcina sa nu va fi uşoară din cauza nenumăratelor reforme necesare. Dar nu şi-a închipuit că principala încercare va fi noua moarte a lui Osiris.

Cu paşi hotărâţi, Sesostris înainta prin deşert spre o zonă neumblată, situată între dunele de nisip şi marginea câmpurilor cultivate.

În pofida soarelui care-i ardea pielea, faraonul putea să vadă.

Vedea înălţându-se cele două edificii ale sale, templul şi mormântul, care ar fi întârziat sfârşitul fatal, având menirea să stăvilească forţele întunericului.

Cine era răspunzător de această agresiune pe cât de neprevăzută, pe atât de bine pusă la punct? Regele avu nevoie de toată tăria de care putea fi capabil un om, pentru a nu se lăsa pradă disperării şi a nu abandona lupta cu un adversar încă invizibil.

Capitolul 8

După două zile obositoare de mers, Iker avu norocul să fie lăsat să se alăture unei caravane care se îndrepta spre Teba, pentru a livra mărfuri. Proprietarul se arătă la început reţinut pentru că însemna să accepte o gură în plus de hrănit, dar după ce tânărul îi dezvălui că ştie să citească şi să scrie, îşi schimbă părerea:

— Am nişte tăbliţe cu promisiuni de cumpărare. Ai putea să le cercetezi?

— Arătaţi-mi-le!

Nerăbdător, proprietarul nu se putu abţine să nu pună întrebarea esenţială:

— Se pomeneşte ceva despre administratorii palatului care şi-au luat angajamentul să mă plătească?

— Într-adevăr, şi chiar aţi obţinut un preţ bun.

— Experienţa, fiule, experienţa! Unde locuieşti?
— La Medamud.
— Un sătuc neînsemnat! Ce faci în deşert?
— Nu-i cunoaşteţi cumva pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios?
Negustorul îşi frecă bărbia, gânditor.
— Numele astea nu-mi spun nimic. Cum se chema corabia lor?
— *Fulgerul*. 120 de coţi lungime, 40 lăţime.
— N-am auzit niciodată de ea. Ai putea să-mi mai spui şi altceva?
— Cred că m-am înşelat.
— În mod sigur! *Fulgerul*… Îţi dai seama că, dacă o astfel de corabie ar fi existat, negreşit aş fi ştiut. Ce-ai zice să-mi faci puţină ordine în acte? Cu cel care strânge dările nu eşti niciodată îndeajuns de prevăzător.
Iker se supuse, ceea ce îl bucură nespus pe negustor.
Şi călătoria continuă fără grabă. Pe parcursul popasurilor, tânărul se bucură de peştele uscat şi ceapă primite în schimbul muncii sale.
Cu toate întrebările care nu încetau să-l frământe, Iker savură momentul când caravana părăsi, în sfârşit, drumul arid pentru a parcurge o câmpie înverzită, presărată cu palmieri. Marea periculoasă şi munţii ameninţători fură daţi uitării. Pe câmpurile bine irigate, ţăranii recoltau legume.
— Spune, băiete, nu ţi-ar plăcea să lucrezi pentru mine? îl întrebă negustorul.
— Nu, eu vreau să mă întorc la învăţătorul meu, pentru a continua să-mi însuşesc meseria de scrib.
— Ah, te înţeleg! Nu se câştigă prea bine, dar eşti respectat. Îţi doresc mult noroc, băiete!
Iker inspiră cu plăcere parfumul aerului şi simţi căldura dulce de primăvară. Nerăbdător să-şi revadă satul, porni repede la drum, urmând potecile pe care le străbătuse de atâtea ori pe vremea când era copil, pentru a se izola şi a se cufunda în liniştea şi pacea pe care i-o inspirau priveliştea. Deşi nu-i displăcea să se joace cu ceilalţi copii, Iker prefera să mediteze asupra misterelor lumii şi a forţelor sale ascunse.
Satul Madamud era alcătuit din case mici şi albe, construite pe un deal unde salcâmi, palmieri şi tamarini le adăposteau de razele soarelui. La intrarea în sat, se găsea o fântână al cărei paznic crezu că are de-a face cu o vedenie:
— Nu eşti… nu eşti Iker!

— Ba da, eu sunt în carne şi oase.
— Asta-i bună! Iker… Ce-ai păţit?
— Nimic demn de luat în seamă.
Cunoscând înclinaţia paznicului spre flecăreală, Iker hotărî să-şi păstreze confidenţele pentru profesorul său.
— Poate că ar trebui să pleci din nou.
— Să plec? Vreau să mă întorc acasă şi să-mi continuu învăţătura!
Văzând indignarea tânărului, paznicul nu mai insistă.
Nedumerit, Iker se grăbi spre locuinţa bătrânului scrib care îl adăpostise şi îl educase. La trecerea sa, copiii încetau să se mai joace cu păpuşile de cârpă, iar femeile care cărau poveri, rămâneau pe loc, privindu-l cu ochi bănuitori.
Găsi uşa încuiată, iar ferestrele astupate cu scânduri.
Iker ciocăni, ciocăni şi iar ciocăni.
— Nu te mai strădui degeaba, îl sfătui un vecin. Bătrânul scrib a murit.
Tânărul avu impresia că se prăbuşeşte cerul peste el.
— A murit… Când?
— Acum o săptămână. După plecarea ta, tristeţea l-a doborât.
Iker se aşeză pe prag şi începu să plângă.
Răpindu-l, piraţii îi omorâseră tatăl adoptiv.
— Du-te să vorbeşti cu primarul, îl povăţui vecinul. El o să-ţi spună mai multe.
În ciuda durerii, Iker simţise ostilitatea sătenilor. Toţi îl considerau responsabil de moartea învăţătorului său.
Pentru prima dată, Iker simţi lovitura de nesuportat a nedreptăţii. Dar le va explica tot şi aceasta va dispărea.
Cu inima împovărată şi capul greu, Iker merse încet până la casa primarului, care tocmai dădea ordine muncitorilor însărcinaţi cu întreţinerea canalelor.
— Aş fi jurat… învăţăcelul nostru scrib! Chiar tu eşti? Ce surpriză! Totuşi, eram convins că n-o să te mai văd.
Tonul primarului, un bărbat rotofei, de vreo 50 de ani, era, în acelaşi timp, ironic şi tăios. Cu un gest dispreţuitor, îi dădu afară pe muncitori:
— L-ai făcut să moară de durere pe ocrotitorul tău, Iker! Este o crimă pentru care vei răspunde în faţa zeilor. Dacă aş avea posibilitatea, te-aş băga la închisoare.

— Vă înşelaţi, sunt nevinovat! Piraţii m-au răpit, am reuşit să scap ca prin minune.

Primarul izbucni în râs:

— Născoceşte altceva! Sau, mai degrabă, taci şi pleacă!

— Dar… Vreau să mă întorc acasă.

— Vorbeşti de casă? Proprietarul nu a făcut testament în favoarea ta. De aceea am confiscat-o. Sătenii te dispreţuiesc, locul tău nu mai este printre noi.

— Trebuie să mă credeţi, am fost cu adevărat răpit, am…

— Ajunge! Sper că remuşcările îţi vor otrăvi inima. Dacă nu pleci imediat, voi da ordin slujitorilor să te alunge cu lovituri de baston. Ah… Protectorul tău dorea să-ţi dau, drept moştenire din partea lui, acest sipet, în caz că te vei întoarce vreodată. Încă o dovadă a generozităţii sale naive, dar sunt nevoit să-i împlinesc ultimele dorinţe. Părăseşte Medamud, Iker, şi nu mai reveni sub niciun motiv!

Strângând sipetul la piept, Iker aşteptă să se îndepărteze bine de sat pentru a-l deschide. Observă că încuietoarea de lemn fusese spartă.

Înăuntru, găsi un papirus rulat şi sigilat.

Sigiliul, de asemenea, fusese rupt şi refăcut cu stângăcie.

În cele câteva rânduri, bătrânul scrib îşi blestema elevul şi îi promitea mii de pedepse. Dar Iker cunoştea prea bine scrisul învăţătorului său pentru a observa că fusese imitat într-un mod grosolan.

Pe fundul sipetului, se vedea un strat subţire de ghips. La umbra unui tamarin, tânărul răzui ghipsul cu o bucată de lemn.

Apăru un mesaj care-i umplu inima de bucurie:

Ştiu că nu ai fugit ca un tâlhar. Mă rog pentru tine să fii teafăr şi nevătămat. Viaţa mea se sfârşeşte, înalţ rugăciuni zeilor pentru ca tu să ajungi scrib. Dacă te întorci la Medamud, sper ca acest hoţ de primar să-ţi înmâneze testamentul prin care îţi las casa şi acest sipet ce conţine pensulele mele de scris cele mai bune. Dar un străin a sosit în sat. Primarul se înţelege de minune cu el. Simt cum forţe întunecate dau târcoale prin aceste locuri, de aceea prefer să ascund acest mesaj după o metodă pe care te-am învăţat s-o foloseşti. Nu-ţi pierde vremea aici, pleacă în provincia Djou-Ka[1]*. Acesta va fi începutul călătoriei. Fie ca zeii să te călăuzească spre ţinta Căutării tale! Oricare ar fi încercările, nu te lăsa pradă disperării. Voi fi mereu alături de tine, fiule, pentru a te ajuta să-ţi împlineşti destinul pe care nu-l cunoşti încă.*

Capitolul 9

Când trezorierul Medes intră în somptuoasa sa locuinţă, situată în centrul oraşului Memphis, doi slujitori se grăbiră să-i spele picioarele şi mâinile, să-l încalţe cu sandale de interior, să-i servească vin alb, proaspăt adus din oaze.

Impozantul personaj, care era adesea invitat la palat şi chiar mâncase la aceeaşi masă cu regele, se număra printre cei mai înalţi demnitari din capitală. Îmbrăcat în pânzeturi fine de in, de cea mai bună calitate, el verifica inventarul templelor care redistribuiau lucrurile de valoare după ce erau sfinţite.

Încă de la numirea sa, Medes înţelesese toate avantajele de care ar fi putut profita de pe urma poziţiei sale privilegiate. Folosindu-se cu abilitate de serviciile scribilor contabili, ale intendenţilor şi ale arhivarilor, trezorierul fura puţin, dar des. Acţionând cu maximă prudenţă, nu lăsa nicio urmă a furtişagurilor sale şi falsifica documentele administraţiei cu atâta îndemânare, încât niciun ochi exersat nu şi-ar fi dat seama de nimic.

Dar Medes nu era nici mulţumit, nici fericit.

Mai întâi de toate, cariera sa stătea pe loc. E adevărat, faraonul Sesostris îi încredinţase un post important, dar trezorierul îşi dorea mai mult. Medes se considera cel mai bun şi voia să fie recunoscut ca atare. Dacă acest rege încăpăţânat continua să nu priceapă acest lucru, se impunea o intervenţie, poate una brutală. Sesostris avea mulţi duşmani, începând cu foarte bogaţii guvernatori ai provinciilor, cu care Medes se înţelegea bine. Dacă faraonul făcea greşeala să se lege de privilegiile lor, domnia sa avea să fie scurtă. Nu se zvonea că unul dintre înaintaşii săi fusese asasinat?

Apoi Medes reflectă la adevărata faţă a puterii şi la mijlocul cel mai potrivit pentru a şi-o însuşi. Ca să poată fura mai uşor din transporturile destinate aprovizionării templelor, devenise preot temporar. Participând la ceremonii, se simţi atras de sacru. Arătându-şi entuziasmul pentru practicile spirituale, flatându-şi superiorii, prezentându-se ca un donator generos, Medes era fascinat de misterele la care nu avea acces. Doar faraonului şi câtorva preoţi permanenţi le era permis să le contemple. Şi, oare, regele nu-şi trăgea adevărata sa putere din ele?

Porţile templului ascuns rămâneau închise pentru trezorier. În acest domeniu, pe care Medes îl considera la fel de important ca şi negustoria, nu

se bucura de nicio influenţă. Şi nici nu era pregătit să renunţe la funcţiile sale administrative pentru a duce o viaţă de călugăr.

Situaţia părea fără ieşire, până când flecăreala unui demnitar al templului lui Hathor, la Memphis, îi furniză o informaţie preţioasă referitoare la Pământul zeului, Ţara Punt. La fel ca şi pe ceilalţi care o cunoşteau, pe Medes îl amuza această născocire. Pe oamenii de rând şi pe copii îi fermeca supranaturalul şi de aceea trebuiau să fie hrăniţi cu astfel de poveşti.

Dar, după spusele demnitarului, Punt nu era o legendă.

Pământul zeului exista în realitate, el ascundea bogăţii extraordinare, printre care un soi de aur care nu se mai găsea nicăieri, folosit cândva, în mare secret, de anumite sanctuare. În schimbul unei mobile scumpe, vorbăreţul îi mai dăduse câteva indicaţii geografice vagi, înainte de a muri în urma unei crize de inimă. Era puţin, dar suficient pentru a începe cercetările.

— Stăpâne, îl anunţă intendentul pe Medes, oaspetele a sosit.

— Lasă-l să aştepte, am nevoie de puţină odihnă.

În ultima vreme, Medes se îngrăşase. Înzestrat din naştere cu o uriaşă energie, care nu se alterase de-a lungul celor 42 de ani de viaţă, Medes avea tendinţa să mănânce şi să bea prea mult, pentru a-şi potoli nemulţumirile. Soţia lui Medes fiind şi ea la fel de durdulie, trebuia să se arate inventivă şi perversă atunci când încercau să guste din plăcerea trupească.

Cu părul negru lipit de capul său rotund, cu faţa visătoare, cu pieptul larg, cu gambele scurte şi labele picioarelor umflate de grăsime, Medes era mărunt şi îndesat.

Câteodată, avea senzaţia că se sufocă, mai ales atunci când nu obţinea destul de repede ceea ce-şi dorea. Dar lăcomia sa era atât de mare, încât Medes învingea aceste slăbiciuni şi continua să meargă mai departe. Şi această întrevedere cu una dintre iscoadele sale se va dovedi, probabil, o întâlnire decisivă.

Dinspre stradă, casa era bine protejată: ferestre cu storuri împodobite cu ornamente din lemn, care permiteau pătrunderea luminii, o poartă principală solidă, din bârne şi cu zăvor greu, o intrare pentru servitori supravegheată permanent de un paznic. Două etaje, 15 încăperi, o terasă deschisă spre grădină, în care era amenajat un bazin cu apă.

La adăpostul unui umbrar, Medes îşi primi musafirul, falsul soldat care îl interogase pe Iker.

— Sper că-mi aduci veşti foarte bune.

— Mai mult sau mai puţin, stăpâne!
— Ai aurul?
— Da şi nu. În sfârşit, poate…
Medes simţi cum îl cuprinde furia:
— În afaceri, mă supără lipsa preciziei. S-o luăm pe rând. Când a revenit *Fulgerul* în port?
— N-a revenit, stăpâne, s-a scufundat cu tot cu echipaj!
— Scufundat? Eşti sigur?
— N-am decât o singură mărturie, dar pare serioasă.
— A căpitanului?
— Nu, a tânărului pe care mi-aţi poruncit să-l răpim la Medamud şi pe care l-am întâlnit de curând într-un târguşor în apropiere de Coptos. Vă amintiţi de băiatul acela fără familie, căruia îi plăceau singurătatea şi învăţătura?
— Îmi amintesc, îmi amintesc! Ofranda ideală pentru a potoli o furtună. Primarul din Medamud mi-a atras atenţia asupra acestui tânăr naiv şi n-a regretat. Dar cum se poate să fie el singurul martor care a scăpat?
— Nu ştiu, dar aşa s-a întâmplat. Mi-a istorisit că un val enorm a scufundat *Fulgerul,* că el s-a trezit ca prin minune pe o insulă pustie, de unde a fost salvat de o corabie al cărei căpitan n-a crezut un cuvânt din povestea lui. Totuşi, a pus mâna pe două lăzi ce proveneau de pe insulă, înainte de a-l debarca pe tânărul pe care toată lumea îl lua drept nebun.
„Să fi ajuns naufragiatul în Punt?” se întrebă Medes.
— Ar putea să regăsească insula?
— După spusele lui, stăpâne, insula a fost înghiţită de ape şi a dispărut.
— Ce conţineau lăzile?
— Esenţe de parfum.
— Atâta tot?
— N-a mai pomenit de nimic altceva.
— Şi tu l-ai lăsat să plece!
— Aveam de ales? În calitate de soldat, m-am prefăcut că i-am notat mărturia, primarului nu i s-a părut ceva în neregulă şi nu exista niciun motiv să-l reţin pe acest rătăcit cu mintea bolnavă.
— Nu ţi-a dat prin gând că te minte?
— Cred că a fost sincer.
— Eu mă îndoiesc. Ţi-a spus numele corăbiei care l-a salvat?
— Nu-l cunoştea.

— Băiatul şi-a bătut joc de tine! începu să tune şi să fulgere Medes. Te-a păcălit cu poveşti de adormit copiii ca să-ţi ascundă mai bine adevărul.

— Vă asigur că…

— Trebuie să-l găseşti! Repede! Fără îndoială că s-a întors la Medamud. Primarul l-a gonit, dar poate ştie încotro a luat-o. Când îl prinzi, fă-l să vorbească, apoi scapă de el.

— Vreţi să spuneţi că…

— M-ai înţeles pe deplin.

— Dar, stăpâne…

— Acest sărăntoc n-are familie, nimeni nu se va îngrijora dacă dispare din nou şi de data aceasta, pentru totdeauna. Ascunde-i cadavrul, vulturii şi rozătoarele vor avea grija lui. Iar tu vei fi răsplătit cu generozitate. Pleacă imediat!

Trezorierul îşi ascundea cu greu furia. Pentru a echipa o corabie şi a strânge o ceată de piraţi capabili să navigheze în direcţia Punt, cheltuise peste măsură, evitând, totodată, să atragă atenţia autorităţilor. Într-un viitor apropiat, nu ar mai fi fost în stare s-o ia de la capăt.

Îndată ce falsul soldat părăsi locuinţa, Medes se gândi că mai mult ca sigur echipajul care îl salvase pe Iker nu-şi va ţine gura. În tavernele din porturi, întâmplările vor fi povestite şi căpitanul va încerca să negocieze conţinutul celor două lăzi. Chiar dacă era vorba doar de nişte pomezi, va câştiga, probabil, de pe urma lor o mică avere. Şi dacă această ciudată încărcătură cuprindea şi obiecte mai preţioase, avea nevoie de un mijlocitor priceput şi bogat.

Dincolo de orice îndoială, acest căpitan, dacă există cu adevărat, nu va trece neobservat.

În consecinţă, Medes îl chemă pe Gergu, câinele său credincios, un petrecăreţ înrăit şi un temut strângător de dări. Va acţiona aşa cum trebuia şi îi va înapoia ce i se cuvine.

Capitolul 10

Pe corabia ce îl ducea la Memphis, Sesostris înţelese pe de-a-ntregul îngrozitoarea provocare ce îi fusese aruncată tocmai când dorea să-i atace pe acei guvernatori de provincie, care nu voiau să renunţe nici măcar la cele mai mărunte privilegii.

De când Osiris crease Egiptul, format din Deltă şi Valea Nilului, faraonul domnea peste Cele Două Regate după ce fuseseră unite. În calitate de „Cel al Albinei” stăpânea Nordul, în calitate de „Cel al Trestiei”, Sudul. Albina producea mierea, aurul vegetal, indispensabil pentru vindecarea bolnavilor, iar trestia era folosită într-o sută de feluri şi, sub formă de papirus, devenea suportul „cuvintelor zeului”. Astfel, în persoana faraonului, protejat de Horus, stăpânul cerului şi fiul lui Osiris, însărcinat să vegheze asupra tatălui său, toate forţele creaţiei se reuneau. Şi era de datoria faraonului să strângă iar la un loc acele părţi ale ţării care se împrăştiaseră.

Sesostris numără nu mai puţin de şase adversari redutabili, şase guvernatori care se considerau liberi şi-l dispreţuiau pe monarhul instalat la Memphis. Din fericire, nu se gândeau să se unească, deoarece fiecare ţinea cu sălbăticie la independenţa proprie. Egiptul sărăcea din pricina acestei dezbinări. Menţinerea ei şi pe mai departe evita, bineînţeles, conflicte grave, dar ducea regatul la ruină.

Lucru ciudat, cinci din cei şase demnitari ostili faraonului se găseau la cârma unor provincii apropiate de Abydos. Oare unul dintre ei reuşise să îndrepte puterea de distrugere a lui Seth împotriva lui Osiris? Dacă bănuiala se adeverea, Sesostris avea să ducă o luptă fără milă ca să salveze arborele şi, în acelaşi timp, Egiptul.

Pentru început, avea nevoie să strângă cât mai multe informaţii despre cei şase demnitari, ca să-l poată afla pe vinovat. Apoi, se impunea o lovitură eficientă care să nu lase inamicului posibilitatea de a se ridica din nou. Dar cui să-i încredinţeze o misiune atât de delicată? Curtea de la Memphis gemea de linguşitori, intriganţi, ambiţioşi, laşi şi mincinoşi. Doar Sobek Păzitorul se dedica trup şi suflet sarcinilor sale, fără să se îngrijească de foloase personale.

Sesostris se vedea obligat să utilizeze puţinele forţe de care dispunea şi, mai ales, să se încreadă în intuiţia sa. Cât priveşte căutarea aurului necesar tămăduirii salcâmului, aceasta era şi mai anevoioasă. Legenda pretindea că aurul verde din Punt avea însuşiri nemaiîntâlnite, dar nimeni nu ştia unde era situat Pământul zeului. Şi oare acest pământ mai producea încă preţiosul

metal? Mai rămâneau minele din deşertul estic, aflate sub controlul unor guvernatori, şi cele din Nubia, de care nu se putea atinge.

Acolo, cu atât mai mult, sarcina părea imposibilă. Aşadar, soluţia se impunea de la sine: trebuia să creeze aurul. Dar înainte de toate, va da o nouă energie Arborelui Vieţii.

Astfel că faraonul începu să traseze în minte planurile unui templu şi ale unui locaş al eternităţii ce aveau să se înalţe la Abydos.

☥☥☥

Pe câmpuri, se lucra din greu. Recoltele de primăvară erau îmbelşugate şi nu era îngăduită nicio risipă.

După ce se îndepărtă la o zi de mers de Medamud, Iker se înfăţişă intendentului unui mare domeniu pentru a-i oferi serviciile sale de ucenic-scrib.

— Pici tocmai bine, fiule! Am mulţi saci de numărat şi de însemnat. După aceea, ai putea să-mi faci inventarul lor.

Pentru o săptămână de muncă, avea să primească o plată convenabilă: hrană, o rogojină, un burduf pentru apă şi o pereche de sandale.

În timp ce lucra, Iker clocotea de furie din cauza primarului din Medamud, acest hoţ care distrusese testamentul bătrânului scrib, pentru a fura casa lăsată discipolului său. Mai mult chiar, călcase în picioare chiar şi ultimele dorinţe ale defunctului, deschizând sipetul, furându-i pensulele şi scriind un text prin care îl blestema cu cruzime pe Iker.

Cum putea un om să fie atât de josnic? Iker descoperea o lume crudă, nemiloasă, în care minciuna şi perfidia triumfau. Dar o imensă bucurie ştergea aceste umilinţe: învăţătorul său ştiuse că el nu fugise şi îşi păstrase încrederea în el. Totuşi, ce mesaj ciudat! Despre ce Căutare, despre ce destin era vorba? Dintr-o dată, bătrânul i se păru la fel de misterios ca şi şarpele uriaş de pe Insula lui *Ka*.

Lui Iker i-ar fi plăcut să facă o plângere împotriva primarului din Medamud pentru ca acesta să fie condamnat. Dar cine l-ar fi crezut? În lipsa testamentului, tânărul nu avea niciun drept asupra locuinţei învăţătorului său. La Medamud nu ar fi găsit decât persoane care îl acuzau şi îi reproşau că părăsise satul fără să spună un cuvânt.

Odată munca terminată, Iker se pregăti să-şi continue drumul.

— Găsesc că eşti foarte cinstit şi harnic. Nu doreşti o slujbă mai stabilă?

— Nu acum.

— Eşti tânăr încă, dar nu uita că până la urmă va trebui să te aşezi într-un loc. Uite aici mâncare pentru câteva zile!

Oferindu-i pâine, carne uscată, usturoi şi smochine, intendentul se arătase generos.

— Încotro ai de gând s-o apuci?

— Spre Muntele înalt.

— E mai bine să te previn că stăpânul acelor locuri nu trece drept un om prea îngăduitor.

Ziduri mici despărţeau parcelele şi reţineau apa cât era nevoie. Ţăranii irigau câmpurile cu o ştiinţă desăvârşită. Bunăstarea se obţinea prin munca neîncetată şi nu existau zile de sărbătoare pentru leneşi.

Ajungând în provincia zeiţei-şarpe Uadjet, „Cea-care-face-să-înverzească”, Iker îşi dădu seama cu surprindere că în numele de Dju-Ka, „Muntele înalt”, era cuprins cuvântul *Ka,* la fel ca în „Insula lui *Ka“,* ţinutul şarpelui dispărut în vis pentru totdeauna. O simplă întâmplare sau un semn al destinului pomenit de bătrânul scrib?

Ka, adică „înalt, ridicat”… Spre ce ţintă ascunsă trebuia, aşadar, să urce? Şi ce era, cu adevărat, *Ka,* această energie secretă, care se scria, ca hieroglifă, cu două braţe ridicate?

Pierdut în gândurile sale, Iker se ciocni de un om înarmat cu un baston:

— Bună, băiete! Ar trebui să te uiţi pe unde mergi!

— Iertaţi-mă, dar… sunteţi soldatul care m-a interogat în apropiere de Coptos?

— Chiar el. Mi-a fost puţin cam greu să te găsesc.

— Ce vreţi de la mine?

— Mărturia ta nu este completă, mi-ar plăcea să aud mai multe amănunte.

— V-am spus tot. Cel care trebuie arestat e primarul din Medamud.

— Din ce pricină?

— Este un hoţ. A distrus testamentul făcut în favoarea mea.

— Poţi să dovedeşti?

— Din păcate, nu.

— Să ne întoarcem atunci la mărturia ta şi la cele două lăzi pline de mărfuri preţioase. Forţat de împrejurări le-ai cercetat conţinutul. Povesteşte-mi despre el!

— Uleiuri parfumate, cred.

— Haide, fiule, nu e de ajuns. Ştii mai multe.

— Vă asigur că nu.
— Dacă nu te arăţi înţelegător, rişti să ai mari necazuri.
Şi falsul soldat seceră picioarele lui Iker cu o lovitură violentă de baston.
Tânărul căzu pe burtă, iar atacatorul său îl ţintui la pământ.
— Şi acum, să aud adevărul!
— Vi l-am spus deja!
— Care e numele corăbiei ce te-a salvat?
— Nu-l ştiu.
Vreo zece lovituri de baston peste umeri îi smulseră lui Iker strigăte de durere.
— Cum se numeau corabia şi căpitanul ei?
— Nu ştiu.
— Nu eşti deloc înţelept, fiule! Vreau aceste informaţii şi le voi avea. Dacă nu, te omor!
— Vă jur că nu ştiu nimic.
Falsul soldat lovi din nou, dar nu obţinu alt răspuns.
Evident, copilul chiar spunea adevărul şi nu mai era nimic altceva de scos de la el.
Ceafa, spatele şi şalele lui Iker erau acoperite de sânge. La sfârşitul unei noi serii de lovituri, leşină.
Nu mai respira aproape deloc.
Agresorul târî corpul într-un desiş de papirus, la marginea unui canal. Fiind în agonie, Iker nu va întârzia să-şi dea sufletul. Şi, din moment ce avea să moară din cauza rănilor, falsul soldat nu putea fi socotit pe de-a-ntregul vinovat, ceea ce era de preferat în faţa eventualilor judecători, de aici, de pe pământ sau din Tărâmul Celălalt.

Capitolul 11

La început, simţi o durere de neîndurat. Apoi veni alinarea, ca o senzaţie de răcoare, aşa cum Iker nu mai încercase niciodată. Brusc, spatele încetă să

îl mai doară şi băiatul întredeschise ochii, pentru a vedea în ce lume îl trimisese atacatorul său.

— S-a trezit! exclamă o tânără fată.

— Eşti sigură? întrebă o voce aspră de bărbat.

— Se uită la noi, tată!

— În starea în care se afla, n-ar fi avut cum să supravieţuiască.

Iker încercă să se ridice, dar o durere fulgerătoare îl reţinu pe rogojină.

— Nu te mişca! îi ceru fata. Eşti foarte norocos, să ştii. Eu sunt aceea care te-a găsit într-un desiş de papirus închinat zeiţei Hathor. De obicei, când merg acolo, depun ofrandele şi plec. Dar de data aceasta, am văzut zeci de păsări zburând deasupra şi ţipând, şi am îndrăznit să pătrund în desiş. Voiam să am sufletul împăcat, căci păsările se purtau într-un chip neobişnuit. După ce te-am zărit, l-am anunţat pe tata, iar ţăranii te-au adus până aici. De trei zile, te ung întruna cu cel mai bun dintre leacurile noastre. E preparat din ulei alb, grăsime de hipopotam, de crocodil, de somn şi de chefal, tămâie şi miere. Mai-marele doctorilor din provincia noastră mi-a dat chiar şi nişte pastile din extract de mirt pentru a-ţi potoli durerile. Doar eu am fost convinsă că nu vei muri din pricina rănilor.

Era brunetă, frumoasă şi foarte vioaie. Tatăl său, un ţăran robust, părea, mai degrabă, neprietenos:

— Ce-ai păţit, băiete?

— Un bărbat s-a repezit la mine ca să mă jefuiască.

— Ce aveai tu atât de preţios?

— O rogojină, un burduf, sandale…

— Atâta tot? Şi de unde veneai?

— Sunt orfan şi lucrez ca scrib începător.

— M-ai costat cam mult, băiete, chiar foarte mult.

Ţăranul se îndepărtă.

— Nu-ţi face griji, îl sfătui fata. Deşi pare morocănos şi aspru, tata e un om de treabă. Pe mine mă cheamă Floare-Mică. Dar pe tine?

— Iker.

— Aşa cum arăţi acum, nu eşti prea plăcut la vedere. Dar când rănile ţi se vor vindeca, n-ar trebui să te dovedeşti un băiat urât.

— Crezi că voi putea merge din nou?

— În mai puţin de o săptămână, ne vom plimba împreună pe câmp.

☥☥☥

Floare-Mică nu se lăudase. Datorită efectelor balsamului, calmantelor şi numeroaselor masaje, Iker se puse pe picioare. Numai printr-o minune niciun os nu-i fusese rupt, iar urmele loviturilor începuseră să se şteargă.

Totuşi, nu se plimbaseră pe câmp, căci stăpânul gospodăriei avea alte planuri.

— Eşti mai solid decât pari, constată el. Şi îmi eşti dator, căci leacurile tale valorează o avere.

— Cum aş putea să vă plătesc?

— Gospodăria mea nu are nevoie de un amărât de scrib. În schimb, mi-ar trebui un muncitor agricol.

— Mi-e teamă că astfel nu vă sunt de folos.

— Ai de ales: ori îmi plăteşti muncind, ori îţi petreci câţiva ani buni la închisoare. Guvernatorului provinciei noastre nu-i plac pungaşii. Pot să te angajez să lucrezi la câmp sub conducerea unui vătaf. Vei avea o căsuţă în care să stai şi un petic de pământ pe care să-ţi cultivi legume. Dar înainte de a-ţi face aceste daruri, îţi cer să-mi spui adevărul. Cine eşti şi de ce ai fost atacat?

Întrebându-se dacă nu cumva a căzut într-o nouă capcană şi dacă gospodarul nu era făcut din acelaşi aluat ca şi primarul din Medamud, Iker se arătă prudent:

— Vă repet, sunt un scrib începător şi vin din regiunea tebană. Dorinţa mea e să merg din sat în sat şi să întocmesc plângerile celor nedreptăţiţi de administraţie. Bărbatul care aproape m-a omorât în bătaie mi-a furat uneltele.

Gospodarul păru convins:

— Plăteşte-ţi mai întâi datoriile! Dacă o să-ţi placă munca noastră, poţi rămâne şi după aceea. Dacă nu, vei fi liber să pleci.

☥☥☥

Vătaful era un om destul de plăcut, dar nu-l cruţa deloc pe noul-venit. Iker trebui pentru început să cureţe curtea gospodăriei, apoi să îngrijească de ograda păsărilor, un adăpost cu acoperişul susţinut de coloane micuţe din lemn, în formă de tulpină de lotus. Aici trăiau laolaltă gâşte cu capul alb, prepeliţe, raţe şi găini. Servitorul însărcinat cu hrana păsărilor aducea coşuri mari, pline cu grăunţe pe care le răsturna în jgheaburi. Animalele puteau bea apă dintr-un bazin care alimenta şi rigolele.

În a treia zi, Iker se văzu nevoit să intervină:

— Cred ca s-a strecurat o mică greşeală, îi spuse omului care căra coşurile, un lungan cu faţa prost rasă.
— Ce fel de greşeală?
— În prima zi ai vărsat în jgheaburi şase coşuri. A doua zi, numai cinci. Iar azi, coşurile nu sunt bine umplute.
— Şi te deranjează?
— Am în grijă această ogradă. Păsările trebuie sa fie bine hrănite.
— Ceva mai mult sau mai puţin… ce contează? Vrei să împărţim ce rămâne?
— Vreau să aduci şase coşuri umplute bine.
Lunganul înţelese că Iker nu glumea şi că orice târguială era imposibilă.
— N-o să-i vorbeşti despre acest lucru stăpânului, nu?
— Dacă îţi îndrepţi greşeala, sigur că nu…
Iker nu-şi făcu un prieten cu acest prilej, dar vieţuitoarele din ogradă îi arătară zgomotos afecţiunea lor.

☥☥☥

— Îţi place noua ta muncă? îl întrebă Floare-Mică pe Iker care mângâia o gâscă splendidă, aproape domesticită.
— O fac cât pot de bine.
— Nu mai ai dureri?
— Datorită îngrijirilor tale, m-am întremat. Mi-ai salvat viaţa şi îţi voi fi întotdeauna recunoscător.
— Nu erai chiar mort şi zeiţa Hathor este aceea care te-a scăpat de la pieire. Eu doar ţi-am grăbit vindecarea.
După aceea, Floare-Mică păru nedumerită:
— Tata mi-a interzis să ne mai întâlnim.
— E nemulţumit de mine?
— Dimpotrivă, dar îi dai de gândit pentru că nu eşti la fel ca şi ceilalţi. Mi-a poruncit să iau de bărbat un ţăran adevărat căruia să-i dăruiesc copii frumoşi şi împreună să ne ocupăm de gospodărie.
— Când ai noroc de un tată cinstit şi curajos, trebuie să-l asculţi.
— Vorbeşti ca un om bătrân. Ia spune, Iker, n-ai vrea să devii un ţăran adevărat?
— Mai am mult până să-mi achit datoria, dar adevărata mea îndeletnicire e cea de scrib.
— Trebuie să plec. Dacă mă găseşte tata aici, o să mă bată.

☥☥☥

— N-am văzut în viaţa mea o ogradă atât de îngrijită, fiule! constată tatăl fetei. Îmi plac oamenii care pun suflet în munca lor. Dar se pare că nu te amesteci deloc printre tovarăşii tăi.

— Prefer să stau singur sau cu animalele.

— Ei bine, asta o să se schimbe! E mult orz de strâns şi a venit timpul să înveţi să mânuieşti secera.

Lui Iker nu-i dădu prin gând să protesteze. Îşi tot punea aceleaşi întrebări, ştiind însă că nu aici avea să găsească răspunsuri. Pentru a-şi continua drumul, trebuia mai întâi să-şi plătească datoria, adică să muncească fără odihnă ca să poată să-şi recâştige, cât mai repede, libertatea.

Tânărul fu introdus într-o echipă de secerători aspri şi cu multă experienţă, care îl priviră insistent şi veseli pe novice.

— Să-ţi dai toată osteneala, băiete, zise unul dintre ei, câmpurile sunt întinse! Anul se arată bogat, pământul a fost rodnic, nouă nu ne lipseşte nimic, iar carnea de miel e mai bună ca orice. Dar trebuie s-o meriţi. Aşadar, să nu-ţi tremure mâna şi să nu ne ţii pe loc. Nu cunosc pe nimeni care să fi murit de prea multă muncă.

Iker se bronza rapid pe frunte. Ceea ce-l ajută să nu se dea bătut fu muzica unui flautist, care schimba adesea ritmul, dar îşi încheia toate cântecele în tonuri grave.

— Ai faţa umflată, remarcă unul dintre tovarăşii săi, ai stat prea mult cu capul aplecat. Du-te să vorbeşti cu flautistul, o să-ţi prindă bine.

Deoarece se simţea tot mai rău, Iker îi urmă, bucuros, sfatul.

După ce bău câteva înghiţituri şi îşi stropi gâtul şi tâmplele cu apă rece, tânărul îşi mai reveni.

— Munca voastră e grea, recunoscu muzicantul, de aceea cânt pentru *Ka*-urile voastre. În acest fel, nici ţie, nici tovarăşilor tăi nu vă lipseşte energia.

— Ce este *Ka*-ul? îl întrebă Iker.

— El este cel care ne îngăduie să trăim, să rezistăm, să supravieţuim. Osiris a creat muzica pentru ca armonia să ne umple inimile. Ea sărbătoreşte tăierea orzului şi a grâului, moment sacru ce le dezvăluie spiritul, care este însuşi Osiris.

Iker sorbea cuvintele instrumentistului.

— Unde ai aflat toate acestea?

— În marele templu al provinciei. Maestrul meu de muzică m-a învăţat să cânt la flaut, iar eu, la rândul meu, îmi voi învăţa urmaşul. Fără ea, fără

magia pe care o răspândeşte muzica, secerişul n-ar fi decât o trudă istovitoare şi spiritul lui Osiris ar părăsi spicul copt.

— Osiris… El e secretul vieţii?

— La treabă, Iker! îl îndemnă şeful de echipă.

Flautistul porni să cânte din nou.

Iker continuă să mânuiască secera, dar avea senzaţia că fiecare gest, în loc să-l obosească, îi dădea putere.

Oare aceasta însemna *Ka*, energia care se năştea din lucrul bine făcut?

Capitolul 12

Spre deosebire de ceilalţi secerători, care nu erau obligaţi să strângă spicele, lui Iker îi fu impusă o astfel de corvoadă. Tânărul lega cu sfoară snopii şi îi îndesa în sacii pe care îi căra un băieţandru.

— Trebuie să ne mai spetim mult aşa? se plânse acesta. Pentru satul nostru am strâns îndeajuns.

— Mai sunt şi alte sate, îi reaminti Iker, dar recolta nu va fi peste tot la fel de bogată. De aceea nu e bine să ne gândim doar la noi şi să nu ne pese de alţii.

Băiatul îl privi chiorâş:

— Nu ţii cu stăpânul nostru?

— Ţin cu munca bine făcută.

Copilul ridica din umeri şi pregăti un nou sac.

— Pauză pentru masă, îi anunţă vătaful.

La umbra unei colibe de stuf, bucate îmbietoare fuseseră aşezate pe o rogojină: plăcinte umplute cu legume, pâini aurii şi crocante, usturoi prăjit în ulei, iaurt sărat din lapte de capră amestecat cu verdeţuri, lapte prins, peşte uscat, carne condimentată de vacă, smochine, rodii, bere rece.

Iker murea de foame, dar lunganul îl împiedică să se aşeze:

— Nu mai e loc aici. Caută în altă parte!

— Dar aceasta e echipa mea! Pe ceilalţi nu-i cunosc.

— Noi nu te vrem. Îi urâm pe pârâcioşi.

— Eu, pârâcios?
— Le-am povestit băieţilor că m-ai dat de gol stăpânului pentru că nu aduceam destule grăunţe păsărilor din ogradă.
— E o minciună.
— Stai deoparte şi vezi-ţi de treabă! Nu ne deranja când mâncăm. Dacă te încăpăţânezi, nu vom ezita să te pocnim.
Dar Iker nu avea chef să se bată.
— Ia puţină apă şi o bucată de pâine, îi îngădui lunganul, triumfător. Dă-ţi silinţa să nu încetineşti ritmul după un asemenea ospăţ. Dacă nu, te vom pârî stăpânului.
Izgonitul se îndepărtă şi savură cele câteva înghiţituri care nu aveau cum să-i dea puterea necesară pentru a-şi continua munca.
Tocmai se adâncise în gândurile sale, când ţipete de groază îl făcură să privească înapoi.
Ieşind din ascunzătoarea sa, o cobră regală, ţâşnise drept în mijlocul mesenilor.
Toţi se ridicară dintr-un salt.
— Alungaţi-o înspre Iker! urlă lunganul.
Bătând din picioare şi aruncând cu bulgări de pământ, ţăranii făcură întocmai.
Iker nu se clintise din loc.
Cobra avea ochii neobişnuit de mari, solzi aurii şi mişcările de o eleganţă fascinantă.
Fermecat, tânărul se gândi la şarpele din insula lui *Ka*.
— E zeiţa secerişului! spuse un ţăran. S-o lăsăm în pace, să nu-i facem niciun rău! Altfel, recolta se va strica.
Iker îngenunche şi aşeză în faţa cobrei resturile din bucata sa de pâine. Apoi îşi ridică mâinile în semn de veneraţie.
Se aşternu o linişte adâncă.
Între Iker şi şarpe erau mai puţin de trei paşi. Şi unul şi celălalt stăteau nemişcaţi precum statuile, dar cobra nu se mai grăbea să atace.
Timpul parcă se oprise.
Şi minunea se petrecu, la fel ca în templul lui Osiris, unde mărăcinele nu înţeapă, iar fiarele sălbatice nu muşcă. Mulţumindu-se cu gestul ofrandei, reptila îşi pierdu urma în terenul învecinat. Nu exista o prevestire mai bună decât asta pentru cantitatea şi calitatea recoltelor.

— Eu şi băieţii îţi cerem iertare, îi zise, stânjenit, lunganul lui Iker. Nu aveam cum să ştim că tu eşti unul dintre aleşii zeiţei. Sperăm că nu te-ai supărat prea tare şi că accepţi să mănânci împreună cu noi. Mai mult chiar, găsim că e firesc să fii şeful nostru de echipă. Aşa vom fi şi noi protejaţi.

Lihnit de foame, Iker nu se lăsă rugat încă o dată.

☥☥☥

— Ca şef de echipă, îi spuse vătaful lui Iker, ai voie să-ţi mâni măgarii până la aria de treierat. Ai grijă să descarci sacii în linişte, să-i laşi pe preoţi să îndeplinească ritualurile şi să nu pui întrebări.

— Are loc o ceremonie?

— Nu pune întrebări.

Înaintea celor cinci măgari ce cunoşteau drumul mai bine decât el, Iker se îndreptă spre arie, aflată în apropierea unei căpiţe înălţate vremelnic din grămezi mici de spice. Patrupedele se opriră singure, fără ca tânărul să folosească nuiaua.

Alături, se găseau doi scribi care însemnau numărul sacilor. O parte din ei erau destinaţi ţăranilor şi familiilor acestora, cealaltă parte – brutăriei din această provincie. După ce-şi încheiară treaba, scribii se retraseră în linişte.

Rămaseră doar nouă şefi de echipă, şapte femei care urmau să vânture boabele şi trei preoţi, printre care şi flautistul.

— Aria pare dreptunghiulară, rosti el, dar, în realitate, e rotundă. În ea se ascunde hieroglifa[2] care înseamnă „prima dată”, clipa când s-a arătat creaţia. Slăvită fie zeiţa secerişului!

Ceilalţi doi preoţi ridicară un mic altar din lemn, pe care depusese un vas cu lapte, pâine şi prăjituri.

— Am jelit la înmormântarea bunului păstor Osiris, urmă flautistul. Bobul a fost băgat în pământ şi l-am crezut mort pentru totdeauna. Acum, că secerişul a fost îmbelşugat, putem să ne veselim. Grâul şi orzul cresc pe spatele lui Osiris, el poartă bogăţiile pământului, nu oboseşte şi nu se plânge niciodată. Şefii de echipă să deşarte sacii pe arie!

Iker era aşa de fericit că participă la ritual, încât nici nu simţea greutatea poverilor sale.

— Aduceţi măgarii, porunci flautistul, şi puneţi-i să meargă în cerc!

— Să fie daţi la o parte, protestă un alt preot, să nu-l lovească pe părintele meu! Măgarii lui Seth nu au dreptul să strice bobul lui Osiris.

— Misterul trebuie împlinit până la capăt, afirmă flautistul.

Măgarii se învârtiră şi se tot învârtiră, la fel de liniştiţi ca şi oamenii care-i priveau.

Fără să înţeleagă toată semnificaţia, Iker era conştient că asista la un act esenţial. Îi venea să pună o sută de întrebări, dar nu voia să tulbure tăcerea.

— Boabele să fie purificate, ceru flautistul.

Preoţii scoaseră măgarii de pe arie şi veni rândul femeilor să vânture boabele. Odată şi această treabă terminată, ele umplură sacii şi îi urcară în spatele măgarilor.

— Însoţitorii lui Seth să-l poarte pe Osiris spre cer de unde îşi va răspândi binefacerile pe pământ, porunci flautistul.

Se organiză o procesiune care porni spre hambare.

— Şefii de echipă să descarce sacii, să-i urce până în vârful hambarelor şi să-i verse înăuntru.

„În acest fel, observă Iker, hambarul este asemenea cerului unde trăieşte spiritul lui Osiris cuprins în bob."

Pătruns de ritualul extraordinar la care tocmai asistase, tânărul coborî cu pas încet pentru a-şi fixa în memorie fiecare secundă a acestei aventuri. Desculţ, atunci când călca pe treptele de calcar simţea cum sporea intensitatea acestui sentiment care îi dezvăluia o nouă faţă a lumii.

Flautistul, preoţii, şefii de echipă şi cele şapte femei se închinară în faţa unui bărbat cu statura impunătoare, cu ochii înfundaţi în orbite, pleoape grele şi pometi ascuţiţi. Privirea îi era atât de pătrunzătoare, încât Iker rămase înlemnit. Cu nas drept şi fin, gură arcuită şi piept larg, acest bărbat aspru avea urechi mari şi părea să sesizeze şi cel mai mic freamăt din univers. Purta o cămaşă de in cu o singură bretea petrecută pe umărul stâng şi un şorţ dreptunghiular pe care era desenat un grifon ce-i nimicea pe duşmanii Egiptului.

Apăsarea puternică a mâinii flautistului îl obligă pe Iker să se întindă la pământ:

— Slăveşte-l pe faraon, cel care ne dă viaţă!

Capitolul 13

Sesostris ridică spre cer ofranda de grâu şi de orz care se cuvenea zeilor. Apoi, se sui cu greu pe scara ce ducea în vârful celui mai înalt dintre hambare şi, cu un tăciune, aprinse o cădelniţă în care erau puse bucăţi de tămâie.

În timp ce îndeplinea ritualul, regele se gândea la ochii tânărului care-i ieşise în cale. Nu mai văzuse niciodată o astfel de privire.

Mereu atent, Iker îl asculta pe faraon.

— Osiris moare şi renaşte, îşi jertfeşte trupul pentru a-şi hrăni poporul. Părinte al tuturor oamenilor, el dă naştere, cu energia sa ascunsă, grânelor, pentru ca noi să supravieţuim. Toţi trăiesc prin respiraţia şi carnea sa, iar el a venit din Insula de Foc ca să se încarneze în boabe. Noi ne hrănim cu trupul lui Osiris şi ne vindecăm datorită aurului vegetal.

Floare-Mică îi întinse regelui o păpuşă făcută din spice. Aceasta era logodnica grâului şi pe faţada fiecărei case avea să stea atârnată una la fel până la secerişul următor.

Flautistul aduse un coş mare şi frumos, împletit din stuf, colorat în galben, albastru şi roşu. Fundul coşului era întărit cu ajutorul a două stinghii din lemn, dispuse în formă de cruce.

— Iată coşul misterelor, Luminăţia Voastră. Tot ce era risipit s-a adunat în el.

— Să se întoarcă în templu! porunci Sesostris.

Stăpânul gospodăriei apăru deodată, tremurând de emoţie şi se prosternă:

— Luminăţia Voastră, cea mai de soi dintre vacile mele e pe cale să fete! Minunea s-a împlinit încă o dată!

Toţi cei prezenţi se îndreptară spre staul.

Flautistul rosti formule magice care să uşureze naşterea, în timp ce mai-marele îngrijitorilor de vite ajuta animalul care-i lingea mâna.

Învingându-şi durerea, vaca îşi întinse gâtul şi îşi încovoie picioarele de dinapoi. Îngrijitorul o mângâia pe coaste ca s-o liniştească.

— Cuvântul e al laurilor, aminti faraonul, iar intuiţia cunoscătoare – a vacilor. Să le tratăm cu cel mai mare respect!

Vocea blândă a monarhului linişti animalul. Apoi apăru capul unui viţeluş şi picioarele din faţă de care îngrijitorul trase încetişor. Bălţat, cu ochi căprui, mica fiinţă era de o frumuseţe rară.

Bărbatul îl aşeză înaintea mamei care îl curăţă îndelung, cu limba.

Cei de faţă îi aşteptau hotărârea.

Cu o privire adâncă, vaca îl fixă pe Iker.
— Apropie-te şi ajută viţelul! îi ceru flautistul.
Puţin stângaci, Iker sprijini cu tandreţe animalul care nu părea deloc speriat.
— Soarele cel nou s-a ivit, încheie faraonul. Fie ca sărbătoarea secerişului să ne strângă laolaltă cu bucurie.

☥☥☥

Lui Sobek Păzitorul şi oamenilor săi nici nu le dădea prin gând să lase lucrurile în voia sorţii şi să ia parte la veselia generală. Din pricina sănătăţii sale şubrezite, Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei, nu putuse să-l însoţească pe rege la celebrarea ritualurilor. Dar oare aceasta nu era doar o strategie iscusită ce îi permitea să se ferească de răspundere în cazul în care faraonul era atacat?
Să te avânţi astfel într-un teritoriu al duşmanului părea nebunie curată. Totuşi, Sesostris luase această decizie şi comandantul gărzii sale personale fu nevoit să se supună. Din fericire, curtea din Memphis ignora planurile monarhului.
— Ce-ai aflat despre Uakha? îl întrebă Sesostris.
— Trece drept un bun administrator, îi plac oamenii simpli şi nu s-a arătat niciodată pe faţă împotriva dumneavoastră. Grija sa cea mai mare, asemenea înaintaşilor săi, este construirea unui locaş al eternităţii.
— Are la îndemână o armată gata pregătită?
— Nu, doar forţe de ordine destul de puţine şi acestea, fără a pune la socoteală însă gărzile din deşert, care supraveghează drumurile înspre oazele Dakleh şi Khargeh. Această provincie începe cu ele, de aceea trebuie să se îngrijească de siguranţa caravanelor.
— Ai făcut cercetări referitoare la băiatul pe care ţi l-am arătat?
— Se numeşte Iker. Munceşte într-o gospodărie, unde a intrat în slujbă de curând.
— Să nu-l scăpăm din ochi!
Sobek se încordă:
— Dacă-l socotiţi primejdios, Luminăţia Voastră, de ce să nu-l arestez?
— Nu e încă o ameninţare.
— Dar atunci…
— Mulţumeşte-te să veghezi asupra lui, fără ca el să ştie.

☥☥☥

Măcinat de artroză, guvernatorul Uakha îl întâmpină pe faraon în pragul incredibilului său locaş al eternităţii care amintea de construcţiile din

vremea marilor piramide. Giganticul mormânt se întindea până spre vârful falezei, împrumutând ceva din forţa Muntelui înalt. Legătura între părţile ce-l alcătuiau se făcea cu ajutorul scărilor.

După templul de întâmpinare, începea o lungă alee ce ducea într-o primă curte, apoi rampa ajungea la un portic cu coloane care se deschidea spre o a doua curte închisă între pereţi înalţi. Urma, după aceea, un soi de sanctuar ce adăpostea camera învierii. La capăt, pe axă, se găsea o nişă pentru *Ka*, locul de întâlnire între Lumea de Aici şi cea de Dincolo.

— Un monument minunat, aproape demn de un rege, constată Sesostris.

— Îmi dau seama de acest lucru, Luminăţia Voastră, dar să nu vedeţi în el o provocare. Prin locurile noastre aşa era tradiţia care se va stinge o dată cu mine.

— Din ce cauză?

— Pentru că domnia Voastră va fi strălucită şi pentru că aţi hotărât să puneţi capăt independenţei guvernatorilor din provincii.

— Ce te face să fii aşa de convins?

— Prezenţa Domniei Voastre aici.

— Să zicem că ar fi adevărat. Ce poziţie ai lua?

— V-aş aproba fără reţinere, căci această dezordine n-a durat prea mult. Pagubele sunt încă neînsemnate, dar e timpul să fie restabilită, fără şovăire, legea lui Maat. Doar reunind provinciile şi păstrându-le astfel cu o mână de fier veţi face Egiptul înfloritor. Îmi îngăduiţi să mă aşez pe această bancă de piatră?

Sesostris consimţi:

— Sunt fericit că am trăit îndeajuns ca să apuc această clipă, mărturisi bătrânul Uakha. Un rege slab risipeşte puterea şi distruge ţara.

— Unii guvernatori nu-ţi împărtăşesc părerea.

— Ştiu, Luminăţia Voastră. Cu cinci dintre ei, înfruntarea riscă să fie grea, chiar violentă. Totuşi, să nu daţi înapoi! Marii nobili greşesc ţinând neapărat ca demnităţile să fie moştenite din tată în fiu şi uitând că priceperea şi însuşirile unui om trebuie să treacă înaintea originii. Această stare de lucruri nu mai poate continua! Doar Luminăţia Voastră domneşte, nimeni altcineva.

Impasibil, monarhul nu arătă nici cel mai mic semn de satisfacţie.

— Adversarii sunt bogaţi, obraznici şi încăpăţânaţi, reluă Uakha. Vă puteţi bizui pe mine, pe armata şi pe oamenii din provincia mea.

— Un alt război tocmai a fost declarat, îi dezvălui Sesostris.

— Cine ne atacă?
— Un om în stare să folosească forţa lui Seth şi hotărât să-l facă pe Osiris să moară din nou.
Faţa lui Uakha se întunecă:
— Şi bănuiţi că e vorba de unul dintre guvernatorii care vă sunt potrivnici.
— E o posibilitate pe care nu pot s-o neglijez.
— Cum ar putea pământul nostru să zămislească un asemenea monstru? Acţionând astfel, va nărui toate strădainţele şi toate faptele bune săvârşite încă de pe vremea zeilor şi ne va arunca în întuneric!
— De aceea trebuie să-l găsesc şi să-i redau Egiptului unitatea şi puterea.
— Nu am nicio informaţie despre un astfel de demon, preciză Uakha.
— Ce ştii despre Punt?
— E o poveste frumoasă, Luminăţia Voastră. Se spune că nişte corăbieri ar fi descoperit această ţară cu mult timp în urmă şi ar fi adus de acolo aur.
— Pe pământurile tale nu se află un astfel de zăcământ?
— Niciunul.
— Eşti mulţumit de cioplitorii tăi în piatră, Uakha?
— Creaţia lor vorbeşte pentru ei, Luminăţia Voastră.
— Aş avea nevoie de aceşti meşteri pentru un timp mai îndelungat. Se vor supune unui legământ secret.
Sesostris avea să vadă acum dacă Uakha îi era cu adevărat aliat.
— Meşterii vă stau la dispoziţie oricând, Luminăţia Voastră.

Capitolul 14

Cel care strângea dările, Gergu, era un om greoi, iubitor de băutură, dar rareori beat şi amator de femei pe care le considera obiecte menite să-i ofere plăcere. Divorţat pentru a treia oară, se simţise bine chinuindu-şi soţiile şi le înspăimântase într-atât cu violenţa sa, încât acestea nu îndrăzniseră să depună plângere. Până şi singura lui fată, care se adăpostise în casa mamei ei, jurase să nu mai dea ochii vreodată cu această brută.

Întâlnirea cu trezorierul Medes, îi schimbase soarta. Fiind mâna dreaptă a acestui important demnitar şi la adăpostul funcţiilor sale, căpătase avânt. Putea acum, fără teama de a fi pedepsit, să-şi manifeste cruzimea înnăscută, atât asupra victimelor care-i erau indicate cât şi asupra celor pe care le alegea singur.

Nu numai că munca îi era bine plătită, dar se anunţau şi promovări însemnate. Şi cum Medes urca rapid treptele ierarhiei, Gergu îl urma îndeaproape.

Orgolios şi lacom, fostului corăbier îi plăcea să fie întotdeauna la cârmă. Şi cum nu se simţea în largul său în timpul călătoriilor pe uscat, asuda din belşug. Superstiţios, nu pleca niciodată la drum fără o duzină de amulete asupra lui.

Ajungând la Coptos, Gergu răsuflă uşurat. Deşertul îl obosea şi, asemenea stăpânului său, suporta cu greu căldura. Dar tocmai aici, în acest oraş, dăduse de urma celor două lăzi pe care le voia Medes. Instinctul său de vânător îl înşela arareori şi, având în vedere că în viaţa lui scosese destule fiare sălbatice din bârlog, simţea şi acum că această ceată de corăbieri tâlhari nu putea fi departe.

Însoţit de trupa sa de soldaţi înarmaţi cu bâte, Gergu nu umblă cu viclenii. Făcu turul hanurilor fără să se ascundă şi puse întrebări fiecărui proprietar.

A şasea încercare se dovedi norocoasă.

— E adevărat, recunoscu hangiul, câţiva petrecăreţi s-au lăudat că au pus mâna pe o comoară neaşteptată şi au băut zdravăn până dimineaţa.

— Au spus ce fel de comoară? întrebă Gergu.

— Parfumuri şi uleiuri preţioase, din câte am înţeles.

— De unde proveneau?

— N-au vorbit despre asta.

— Şi încotro au plecat chefliii?

— Cel mai înflăcărat, căruia ceilalţi îi ziceau „căpitane”, a pomenit de casa părinţilor săi, înspre miazăzi de oraş. Acolo voiau să aştepte în linişte încheierea vânzării. Altceva nu mai ştiu.

— E bine şi atât, hangiule! Cu condiţia, bineînţeles, să nu mă fi minţit.

— Sigur că nu! Dar sper să n-am necazuri din această pricină.

— Dimpotrivă, afirmă Gergu cu un zâmbet lacom. Dacă eşti de acord să te numeri printre iscoadele mele, vei scoate chiar şi un câştig frumuşel.

— O să vă arăt unde se găseşte casa.

☥☥☥

Căpitanul avea ochii aţintiţi asupra celor două lăzi din care se răspândea neîncetat o mireasmă foarte plăcută. Însă, de fiecare dată când încerca să le deschidă, lăzile se încingeau aşa de tare, încât era nevoit să renunţe. Complicii săi începură să-şi piardă răbdarea, dar niciunul nu voia să rişte să cadă victima unui blestem. Posedau o comoară, desigur, dar cum să obţină un preţ cât mai bun?

Căpitanul se gândi că ar fi fost mai bine să se îndepărteze de Coptos şi să încerce s-o vândă într-un oraş mai mare, Memphis chiar, ca să poată trece neobservaţi.

Câştigul urma sa fie împărţit şi acest lucru îl enerva cel mai mult. Pentru moment, avea nevoie de oameni care să care lăzile. Dar după aceea, va avea el grijă ca situaţia să se schimbe.

Zgomotul unei lupte ce răzbătea de afară îl alarmă.

Avea loc o încăierare, cu siguranţă. Ar fi trebuit să meargă să vadă ce se petrece, dar nu putea lăsa lăzile nepăzite.

După câteva ţipete sălbatice, se aşternu tăcerea.

Apoi, Gergu năvăli în cameră:

— Ah! Acesta este, fără îndoială, renumitul căpitan şi conducătorul hoţilor! Şi nu-i singur… Ci împreună cu cele două lăzi pe care le caută administratorul tezaurului.

— Tezaur? Dar…

— Ai declarat aceste comori administraţiei?

— Nu încă, dar…

— Unul dintre oamenii tăi e mort, ceilalţi au fost arestaţi. Se fac vinovaţi că i-au lovit şi rănit pe oamenii legii, săvârşind astfel o greşeală foarte gravă, care se pedepseşte aspru. Niciunul dintre voi nu va revedea marea.

— Dar eu nu m-am bătut!

— Numai laşii fug de răspunderile ce le revin, îl repezi Gergu.

— Lăzile acestea nu-mi aparţin, luaţi-le şi lăsaţi-mă să plec!

— Cum le-ai obţinut?

— Din întâmplare! Am salvat un naufragiat de pe o insulă pustie.

— Unde anume se găseşte această insulă?

— Am văzut-o pierind sub valuri.

Gergu îi dădu o palmă căpitanului:

— Urăsc să-şi bată joc cineva joc de mine! Hai, vorbeşte! Şi mai repede!

Continuă să-l lovească pe marinar cu mare plăcere.

Având nasul spart, mai multe coaste rupte şi faţa plină de sânge, căpitanul îi relată toată întâmplarea, întocmai cum se petrecuse. Convins de sinceritatea interlocutorului său, Gergu se simţi tulburat.

— Cu ce sunt pline lăzile?

— N-am reuşit să le deschid! Când încerc, îmi ard degetele.

Gergu nu îndrăzni să-i verifice spusele. Curajul nu era punctul său tare şi, oricum, nu era plătit să-şi asume riscuri. Această poveste era din ce în ce mai ciudată şi era treaba lui Medes să-i descurce iţele.

☥☥☥

Un servitor aduse bere rece pentru Medes şi oaspetele său.

— Băiatul a vorbit? întrebă, nerăbdător, trezorierul.

— Chiar nu ştie nimic, stăpâne, răspunse falsul soldat. Nu a făcut decât să repete aceeaşi poveste cu neputinţă de crezut. Cred că a fost atât de îngrozit de naufragiu, încât şi-a pierdut minţile.

— Ai scăpat de el?

— Am îndeplinit întocmai poruncile pe care mi le-aţi dat.

— Atunci e mai bine să părăseşti provincia aceasta. Ţi-am găsit o slujbă mulţumitoare departe de aici, în Fayyum. Muncă puţină, o casă frumoasă, o plată bunicică. Ai şi loc asigurat pe corabia ce pleacă într-acolo cât de curând.

Falsul soldat făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

În urma lui, Medes, plin de ciudă, goli pe nerăsuflate două cupe de bere. Nu se îndoia că cercetările fuseseră făcute temeinic şi că micul scrib înnebunise. Mai rămâneau cele două lăzi, dar oare într-adevăr existau?

Iar răspunsul nu întârzie.

În seara zilei următoare, Gergu, roşu la faţă şi voios, se înfăţişă portarului casei lui Medes, care îl primi neîntârziat.

— Misiune încheiată, stăpâne!

— Unde sunt lăzile?

— Într-o magazie părăsită, păzite cu grijă. Ar fi bătut la ochi dacă le-aş fi adus până aici.

— Lăudabilă hotărâre. Şi echipajul?

— Nu vom mai auzi vorbindu-se de el. Nenorociţii ăia vor putrezi în temniţă.

— Ce-ai aflat de la căpitan?

— Nu l-am cruţat, puteţi să mă credeţi! Dar amărâtul de el nu mai are mintea întreagă. Un băiat şi două lăzi culese de pe o insulă pustie, corabia

care a pierit în urma unei furtuni, insula ce s-a scufundat în mare, băiatul fiind singurul supravieţuitor, asta-i tot ce-am putut scoate de la el.

Medes nu-şi ascunse dezamăgirea:

— S-ar părea că acesta-i adevărul, Gergu! Am pierdut *Fulgerul* cu tot cu echipaj, marea nu l-a vrut pe scrib ca jertfă. Această călătorie pentru care am depus atâtea eforturi şi atâta răbdare n-a fost o izbândă.

— Da, dar aveţi totuşi lăzile! Până acum, nimeni nu le-a deschis.

— Cum poţi fi aşa sigur?

— Un blestem le protejează.

— Dar noi îl vom birui!

Cei doi bărbaţi porniră fără întârziere spre magazia părăsită, supravegheată de oamenii lui Gergu.

Medes avea, în continuare, convingerea că Ţara Punt exista fără putinţă de tăgadă şi toate aceste întâmplări surprinzătoare nu făceau decât să-l întărească în credinţa sa. Valul care nimicise corabia şi omorâse echipajul nu arăta oare că pământul sacru ştiuse să-şi apere bogăţiile?

Având în vedere mărimea lor, cele două lăzi conţineau, probabil, o veritabilă avere.

— Ce curios, observă Gergu, nu se mai simte niciun miros. Până acum, răzbătea din ele un parfum delicat.

— Deschide-le!

Gergu se dădu înapoi:

— Se zice că ard mâinile celor care le ating!

— Dă-mi cuţitul tău!

Cu multă îndârjire, Medes reuşi să strecoare lama în locul unde se îmbinau două scânduri.

— Vezi, nu se întâmplă nimic.

Puţin mai liniştit, Gergu duse munca până la capăt.

În interiorul lăzilor, nu găsiră decât noroi, din care se răspândea un miros dezgustător.

Capitolul 15

După o zi istovitoare, seara era de-o blândeţe divină. O dată cu sfârşitul secerişului, ritmul muncii ţăranilor încetinea, timpul pentru odihnă sporea şi fiecare se bucura de abundenţa deosebită a recoltei, datorată, fără nicio îndoială, faraonului. Ca şi guvernatorul lor, locuitorii provinciei deveniseră partizanii lui Sesostris.

Ultimele raze de lumină ale asfinţitului se stinseră repede, lăsând locul unei nopţi înmiresmate. Animalelor şi oamenilor li se făcuse foame şi mese vesele se organizau în jurul bucătăriilor în aer liber.

Singur, aşezat pe piatra de hotar a unui câmp, Iker nu avea poftă de mâncare. Nimeni de aici nu auzise de Ochi-de-Ţestoasă şi de Cuţit-Tăios. Descriindu-l pe falsul soldat care încercase să-l omoare, sperase că îl va recunoaşte cineva. Dar asasinul nu locuia în această regiune şi, odată nelegiuirea înfăptuită, îşi luase tălpăşiţa.

Chiar dacă ar fi întrebat în dreapta şi în stânga, n-ar fi ajuns totuşi la niciun rezultat. Aşa că tânărul se închisese în sine şi nu mai vorbea aproape deloc. Ar fi trebuit să părăsească acest ţinut pentru a-şi continua căutările, dar încotro s-o pornească? Şi achitarea datoriei avea să-i mai răpească mult timp.

Singura alinare în această stare de dezolare îl constituia ritualul celebrat în prezenţa faraonului. Niciodată tânărul n-ar fi putut bănui ca paşii săi se vor încrucişa cu aceia ai monarhului. Asemenea celorlalţi, abia dacă îndrăznise să-l privească.

— Dacă nu mănânci nimic, murmură cu voce firavă Floare-Mică, o să te prăpădeşti.

— Ce contează?

— Eşti foarte tânăr, Iker, şi plin de calităţi alese. De ce să nu te împaci cu soarta şi să-i dovedeşti tatălui meu că eşti demn să-i urmezi?

— Pentru că sunt prea multe întrebări fără răspuns.

— Dă-le uitării!

— Cu neputinţă.

— Îţi îngreunezi viaţa degeaba, te asigur!

— Ritualul celebrat pe arie nu era atât de simplu.

— Sunt doar vechi obiceiuri de-ale ţăranilor, nu te frământa din pricina lor!

— De ce faraonul le-a onorat cu prezenţa sa?

— Pentru că vrea să fie sigur că guvernatorul nostru e de partea sa. După cum ţi-ai dat seama, regele nostru nu-i un om neputincios care acceptă să-şi împartă puterea cu alţii. În curând, îi va înfrunta pe stăpânii provinciilor care nu i se supun. Noi, cel puţin, putem sta liniştiţi. Lasă-ţi deoparte trecutul, Iker, şi nu te gândi decât la viitor! Eu exist, asemenea acestei gospodării, acestor pământuri şi acestor hambare. Dacă doreşti, totul va fi al tău.

— Aminteşte-ţi că tatăl tău ţi-a interzis să mă vezi.

Floare-Mică îi zâmbi:

— De când ai fost ales să ridici viţelul, simbolul soarelui renăscut, e altfel. Nimeni de-aici nu mai îndrăzneşte acum să te vorbească de rău. Această noapte putem s-o petrecem împreună.

Se machiase puţin cam strident, dar farmecul ei nu fusese niciodată atât de puternic.

— Trebuie să mă gândesc înainte.

— Şi dacă te-ai gândi… după?

— M-ai dispreţul, Floare-Mică, şi pe bună dreptate! Îţi mărturisesc că vorbele tale m-au mişcat. Chiar trebuie să mai chibzuiesc.

☥☥☥

Posac, după cum îi era obiceiul, stăpânul i se adresă lui Iker:

— Îngrijitorul vitelor este bolnav. Du boii la canal să se adape şi să se scalde!

În curtea gospodăriei se pregătea ospăţul ce marca sfârşitul secerişului. Pretutindeni, pe câmpuri, avea să fie mare sărbătoare, urmată de mai multe zile de odihnă. Această fericire tihnită nu era, oare, rodul faptelor lui Sesostris, care tocmai părăsise provincia, după ce îndeplinise ritualul din templul principal?

Abia aşteptând să se răcorească, boii nu se lăsară prea mult îndemnaţi. Apucară singuri pe drumul potrivit şi tânărului nu-i rămase decât să-i însoţească.

Locul preferat al animalelor era mărginit de sălcii bătrâne, care dădeau o umbră plăcută. Unul după altul, boii coborau panta şi gustau apa din canal cu vădită plăcere.

Iker se aşeză pe malul râpos.

Nu dormise toată noaptea, străduindu-se să-şi imagineze cum ar arata o existenţă liniştită, alături de Floare-Mică. Dar scenele pe care şi le închipuia, el – un bun tată de familie şi ţăran destoinic, ea – o soţie

desăvârşită şi o mamă grijulie, recolte şi cirezi bogate, hambare bine umplute, nu trezi în el nicio dorinţă.

Iker nu putea să se mintă singur; încercările prin care trecuse lăsaseră urme de neşters. Să le dezlege taina rămânea scopul său principal.

Deodată, se porni un vânt ciudat ce bătea, parcă, din toate părţile, în acelaşi timp.

Boii rămaseră nemişcaţi.

Apoi, Iker o văzu.

O femeie de o frumuseţe nepământeană, cu păr de aur şi piele foarte netedă, ieşi din frunziş. Lunga sa rochie albă împrăştia o lumină orbitoare.

O secundă, o singură secundă, privirile lor se întâlniră.

Ea.

Era ea şi nicio alta n-ar fi reuşit vreodată s-o întreacă.

☥☥☥

— Araţi ciudat, îi spuse lunganul lui Iker. De unde vii cu boii?

— De la canalul mărginit de sălcii.

— A, înţeleg! Şi tu crezi că ai văzut-o pe zeiţă. Nu eşti primul, linişteşte-te! Jocurile de lumini şi umbre desenează trupul unei femei splendide, despre care îngrijitorii de vite vorbesc cu înflăcărare. Din păcate, nu e decât o iluzie.

Lunganul îi aruncă o privire cu subînţeles:

— Dar Floare-Mică e adevărată. Şi, după cum umblă zvonul, a pus ochii pe tine. E ceva serios?

— Zvonul este o otravă cu care oamenii n-ar trebui să se hrănească.

— Încă o cugetare fără rost! Eşti pe calea cea bună, Iker! Toţi visează la Floare-Mică! Fata stăpânului, îţi dai seama? Hai mai bine să pregătim ospăţul! Anul acesta se anunţă nemaipomenit.

Mai multe umbrare de stuf fuseseră ridicate pentru a-i proteja pe meseni de soare şi copiii nu încetau să le necăjească pe bucătărese care, ca să scape, le oferiră până la urmă, câteva bucăţi de prăjituri.

Indiferent faţă de toată această agitaţie, Iker duse boii înapoi în grajd.

Când ieşi, se ciocni de Floare-Mică.

— Te-ai gândit?

— Nu mă cred în stare să te fac fericită.

— Te înşeli, Iker!

— Îmi dai prea multă atenţie, Floare-Mică!

— Tu nu semeni cu ceilalţi şi eu pe tine te vreau.

Supărată, îi întoarse spatele şi se alătură tatălui ei, care supraveghea prepararea bucatelor.

☥☥☥

Înainte ca foamea oamenilor să fie potolită, trebuiau cinstiţi zeii.

Astfel că douăzeci de purtătoare de ofrande umplură un altar cu mâncăruri sfinţite în templu şi închinate puterii nevăzute, care veghea asupra ospăţului. Împodobite cu peruci negre, îmbrăcate în rochii strâmte, acoperite cu văluri încărcate de perle albastre, cu brăţări la încheieturile mâinilor şi la glezne, preotesele erau una mai fermecătoare decât alta.

Dar ultima le întrecea pe toate. Graţia ei fără egal îi cuceri până şi pe cei mai plictisiţi. Cu mersul său de regină, cu trăsăturile feţei de o rară fineţe, cu şolduri înguste, părea răsărită dintr-o lume unde domnea perfecţiunea. Un făurar divin îi modelase frumuseţea, îi trasase curba sprâncenelor şi dăduse ochilor ei o strălucire asemenea stelelor.

Încet, cu calm, de parcă s-ar fi aflat singură într-un templu, tânăra preoteasă depuse pe altar o floare de lotus deschisă.

Astfel, parfumul lumii de dincolo avea să plutească peste bucuria oamenilor.

Apoi preoteasa se retrase cu o eleganţă care îi vrăji pe cei de faţă.

Când trecu prin dreptul său, Iker se văzu nevoit să recunoască un lucru evident: era chiar femeia minunată care i se arătase în frunzişul sălciilor.

Capitolul 16

— Cum te simţi? îl întrebă Floare-Mică pe Iker, care zăcea întins pe o rogojină, cu o cârpă umedă pe frunte.

— Închide uşa, nu suport nici cea mai palidă rază de soare.

Tânăra îi schimbă cârpa:

— Vrei să-ţi fac un masaj?

— Nu-i nevoie.

— Această indigestie pare foarte severă.

— Da, este…

— Nu ştii să minţi, Iker! Te-am observat: n-ai mâncat aproape nimic. Nu indigestia te ţine la pat.
— Nu are nicio importanţă.
— Ba dimpotrivă, chiar prea multă! De ce te afli în starea aceasta?
— Nu ştiu.
— Eu da! Crezi că nu te-am văzut cum o priveai cu ochi pătimaşi?
— Despre cine vorbeşti?
— Despre această preoteasă pe care toţi bărbaţii, şi mai ales tu, o sorbeaţi din ochi! Eşti în stare să te îndrăgosteşti şi să te îmbolnăveşti în acelaşi timp.
— Nu poţi să înţelegi, Floare-Mică!
— Înţeleg eu destul! Te înşeli dacă te laşi furat de un vis cu neputinţă de atins. Fata aceasta este o preoteasă care trăieşte în templu şi nu-l părăseşte decât pentru celebrarea ritualurilor. N-o s-o mai vezi niciodată.
Iker se ridică:
— În ce templu?
— Doar atât te interesează! Nimeni nu ştie, las-o să rămână doar în visele tale, e mai bine aşa! O să te trezeşti, într-un sfârşit, şi o să-ţi dai seama că eu nu sunt un vis!
— Lasă-mă în pace, te rog!
Iker voia să-şi fixeze bine în minte clipa magică în care tânăra preoteasă îi acordase atenţie. Ar fi trebuit să-i vorbească, s-o întrebe cum o cheamă, să facă un gest, oricât de mărunt, pentru a o reţine.
— E prima dată când vine aici?
— Prima şi ultima.
— Ştii, cu siguranţă, cum o cheamă, Floare-Mică!
— Îmi pare rău că te dezamăgesc.
— Cineva a invitat-o în mod special, cineva care ar putea să-mi vorbească despre ea!
— Nu te bizui pe aşa ceva. Şi acum, lasă rogojina şi du-te să munceşti! Minciuna cu indigestia nu poate să ţină la nesfârşit. Ai o datorie de plătit, adu-ţi aminte!

☥☥☥

Viaţa fără să o revadă nu avea niciun rost.
Dar vai! După cum spusese fata stăpânului său, nimeni nu cunoştea numele frumoasei preotese. Nu fusese decât o superbă apariţie în timpul unui ritual şi nu exista altă soluţie decât să o uite.

Dar Iker o iubea şi nu-l atrăgea nicio altă femeie. Oricât de greu i-ar fi, trebuia să o regăsească.

— Urmează cel mai neplăcut moment al anului, îl anunţă lunganul. Scribii contabili vin să controleze câte animale numără fiecare cireadă. Nici nu intră în discuţie să-i înşeli, că te alegi cu o ciomăgeală bună şi o amendă usturătoare. În plus, trebuie să te arăţi şi binevoitor faţă de mutrele lor nesuferite.

Scribii luară loc la umbra unui baldachin, iar perceptorul avu parte, în plus, şi de o pernă. Iker îi detesta imediat îngâmfarea şi figura satisfăcută.

Boi, vaci, măgari, capre şi porci începură să se perinde fără prea multă grabă prin faţa lor.

Iker se aşeză discret în spatele unui scrib pentru a-l vedea cum lucrează.

În mai multe rânduri, perceptorul, care nu nota nimic şi se mulţumea doar să observe, ceru bere rece. Odată numărătoarea încheiată, îl chemă pe gospodar.

— Am cercetat din nou socotelile colegilor mei, afirmă el cu răceală. La 700 de urcioare de miere datorezi 70 statului, iar pentru 70 000 de saci cu grâu datorezi 7 000.

— Dările au crescut şi nimeni nu m-a prevenit.

— Tocmai am făcut-o eu.

— O să depun plângere la tribunalul provinciei.

— E dreptul tău, dar aminteşte-ţi că fac parte şi eu din el. Sănătatea animalelor nu mi se pare prea grozavă. Dacă refuzi să plăteşti, vei primi o amendă usturătoare.

— Nu-l ascultaţi pe acest hoţ! interveni Iker fluturând papirusul pe care îl smulsese scribului. Priviţi mai degrabă actul din mâna mea: din ordinul acestui tâlhar, slujbaşii săi au scris cifre false! Au mărit numărul de vite ca să sporească dările.

Un tic nervos făcu să se mişte buza superioară a perceptorului, luat pe nepregătite.

În rândul ţăranilor, furia clocotea.

— Arestaţi-l pe acest obraznic! porunci demnitarul. Nu vedeţi că minte pentru a vă îndemna la răzmeriţă? Dacă îndrăzniţi să vă atingeţi de mine, veţi merge cu toţii la închisoare.

Preţ de câteva clipe, oamenii rămaseră nemişcaţi.

— Fără prostii, băieţi! îi sfătui lunganul. Perceptorul are dreptate. Şi apoi e treaba lui şi a stăpânului. Pe noi nu ne priveşte.

— Puneţi mâna pe acel netrebnic! ordonă omul care strângea dările celor patru soldaţi înarmaţi cu bastoane.

Iker o rupse la fugă mâncând pământul. Şi, întrucât cunoştea bine locurile, avea şanse să scape.

☥☥☥

Cu ajutorul lunganului, bucuros că scăpase de un rival care-l stânjenea, soldaţii scotociră prin colibe, prin adăposturile de stuf, prin grajduri, străbătură câmpurile, cercetară tufişurile.

Urmăritul dispăruse.

— Nu va putea ajunge prea departe, zise perceptorul.

— Numai să nu părăsească provincia, îl corectă stăpânul gospodăriei.

— Tu nu pierzi nimic dacă aştepţi!

— Şi cu acest act ce-ai de gând să faci? îl ironiză ţăranul fluturând papirusul.

— Tu de-abia ştii să citeşti!

— Îndeajuns pentru a-mi da seama că eşti de-a dreptul un hoţ. Şi oamenii mei nu vă vor lăsa baltă.

— Să zicem că e aşa… Hai mai bine să uităm această poveste. Nu e decât o simplă greşeală la mijloc, pe care o s-o îndrept imediat.

— Să uităm şi creşterea nedreaptă a dărilor mele.

— Ai mare noroc că sunt un om înţelegător. Dar nu-mi cere mai mult!

☥☥☥

Soldaţii se hotărâseră să străbată-n lung şi-n lat împrejurimile gospodăriei încă vreo două zile în speranţa de a găsi ceva urme.

Întorcându-se acasă, Floare-Mică se gândea la tânărul frumos, cu frunte înaltă şi ochi strălucitori, care îi scăpase. Şi în sufletul ei ardea un foc a cărui intensitate îi displăcea, dar pe care va şti ea să-l potolească în cele din urmă. Spre deosebire de ceilalţi băieţi care o curtaseră, Iker avea o ţinută impunătoare şi hotărârea unui stăpân. În calitate de soţie, ea l-ar fi îndemnat să cumpere şi alte pământuri, să-şi mărească domeniile şi să angajeze şi alţi muncitori. S-ar fi dus vestea despre prosperitatea lor.

Dar „alesul" ei nu mai era acum decât un fugar.

Floare-Mică închise uşa camerei sale, unde nimeni, nici chiar tatăl său, nu avea voie să intre. În coşuri mari, erau rânduite cu grijă rochiile, perucile şi mantiile sale. O bună parte din câştigurile adunate se duceau pe veşminte şi podoabe. În sala de baie, se găseau două cufere mai mici, din alabastru, în care erau păstrate produsele pentru îngrijirea pielii şi a părului.

Fata scoase un strigăt de surpriză când îl descoperi pe intrus:

— Iker! Ce faci aici?
— E cea mai bună ascunzătoare.
— Soldaţii te caută, a…
— N-am făcut nimic rău, dimpotrivă.
— Nu te poţi pune cu acest perceptor.
— Ba bine că nu! Avem dovada că fură şi va fi condamnat.
— Nu e atât de simplu, Iker.
— Cheamă-l pe tatăl tău şi să punem la punct împreună un plan. Voi fi martorul principal.
— Îţi repet: nu e aşa simplu.
— Lămureşte-mă, Floare-Mică!
— De fapt, orice este posibil, cu condiţia să accepţi să te căsătoreşti cu mine.
— Ai priceput că nu ştiu să mint. Nu sunt îndrăgostit de tine.
— Ce contează? Important este că suntem o pereche frumoasă şi că ne vom îmbogăţi.
— Nenorocirea s-ar abate până la urmă asupra noastră, cu siguranţă.
— Nu e chip să te răzgândeşti?
— Nu.
— Habar n-ai ce pierzi!
— Îmi pare rău, dar îmi doresc altceva.
— Preoteasa după care ţi s-au aprins călcâiele!
— Vreau ca acest perceptor să fie condamnat. Fără dreptate, lumea ar fi de nesuportat. Eşti de acord să te duci să-l cauţi pe tatăl tău?
Floare-Mică reflectă puţin.
— Facem precum ai spus.
Iker o sărută tandru pe frunte.
— Niciun slujbaş care ia mită nu va mai îndrăzni să vă necăjească, o să vezi.
Fata plecă, dar Iker nu avu prea mult de aşteptat.
— Poţi să vii, Iker! strigă ea, după un timp.
Când ieşi din cameră, trei soldaţi se repeziră asupra lui şi îi legară mâinile la spate.
Ghemuită în braţele tatălui său, Floare-Mică privea în altă parte.
— Pentru mine totul e limpede, declară ţăranul. Fiica mea a făcut bine dând de ştire soldaţilor că te ascunzi aici şi că o ameninţi. La urma urmelor,

nu eşti decât un pierde-vară, plin de datorii şi obraznic. Meriţi o pedeapsă aspră şi nimeni nu va plânge după tine.

— Adio, Floare-Mică, zise Iker. Acum nu-ţi mai datorez nimic.

Capitolul 17

Condamnarea era definitivă: un an de muncă silnică pentru învinuirea adusă unui demnitar aflat în exerciţiul funcţiunii, violenţă faţă de gărzile deşertului şi tentativă de evadare.

Judecătorul care prezida un juriu format din primarii provinciilor nu arătase niciun fel de interes faţă de explicaţiile lui Iker. Mărturiile zdrobitoare ale perceptorului, scribilor, ţăranului şi ale fiicei sale, precum şi cea a lunganului l-au convins însă.

În timpul îndelungatei călătorii spre minele de aramă din Sinai, Iker nu căzuse victimă nici unei brutalităţi. În plus, nu dusese lipsă nici de mâncare, nici de apă şi se bucură de simpatia soldaţilor care nu-i ascunseră asprimea încercării ce-l aştepta.

— Din fericire pentru tine, îi spuse mai-marele lor, eşti tânăr şi sănătos. Un trup bolnav şi îmbătrânit n-ar rezista niciun an.

— Nu sunt vinovat de nimic! Doar am dat pe faţă că un perceptor lua mită.

— Ştiu, fiule! Noi doar ne supunem ordinelor primite. Dacă te-am lăsa să fugi în deşert, am atrage asupra noastră mari necazuri. Iar tu n-ai avea nicio şansă să scapi cu faţa curată. Mai bine îţi ispăşeşti pedeapsa, chiar dacă e nedreaptă.

Convoiul era pus sub protecţia lui Sopdu „Cel Ascuţit”, un şoim cu ciocul tăios, ce domnea peste pustietăţile dogoritoare de la Răsărit. Ascuns într-o piatră sacră în formă de triunghi, pe care era gravată imaginea unei raze de lumină ce cobora din înaltul cerului, zeul îi ferea pe adoratorii săi de atacurile conduse de tâlharii nisipurilor, jefuitori fără credinţă, care nu se temeau de lege şi care atacau caravanele şi-i omorau pe negustori.

Fascinat de deşert, Iker uită gospodăria şi pe locuitorii ei. Cum nu mai simţea nicio ranchiună, înaintea ochilor îi apărea adesea chipul frumoasei preotese. Când ea îl privea, Iker devenea atât de puternic, încât ar fi mişcat munţii din loc şi n-ar fi băgat în seamă oboseala! Îndată ce preoteasa dispărea, se simţea vlăguit, abătut, aproape incapabil să meargă mai departe. Dorinţa de a o revedea era însă atât de arzătoare, încât îşi recăpăta încrederea în sine. Da, va depăşi şi această nouă piedică şi va pleca în căutarea ei.

La Timna[3], o depresiune semicirculară, pustie, mărginită de faleze cu pante abrupte, adăpostea minele de aramă exploatate încă din timpul primelor dinastii. Convoaiele de măgari le aduceau regulat minerilor hrană, îmbrăcăminte şi unelte. Având în vedere asprimea condiţiilor de muncă, meşterii erau înlocuiţi des. Condamnaţii trebuiau să se adapteze sau să moară. Cei câţiva criminali, supravegheaţi de paznici vigilenţi, n-aveau vreme să lenevească. Săpau şi consolidau puţurile şi galeriile ca să uşureze munca minerilor.

Clădirile – casele, depozitele şi închisoarea – erau construite din piatră tăiată grosolan. Piatra şlefuită fusese folosită doar pentru sanctuarul zeului Min, stăpânul vieţii, protectorul carierelor şi minerilor, cel care dezlănţuia tunetul şi furtunile ce umpleau rezervoarele. Datorită lui, muncitorilor care scoteau arama din măruntaiele pământului, nu le lipsea niciodată apa.

La sosirea convoiului, responsabilul carierei, un bărbat scund şi îndesat, cu pielea arsă de soare şi vocea răguşită, se arătă foarte mirat:

— Unde sunt condamnaţii?

— Nu e decât unul singur, răspunse soldatul. Băiatul acesta.

— E vorba de o glumă?

— Pentru el, nu.

— Ce crimă a făptuit?

— A scos la iveală necinstea unuia dintre perceptorii provinciei Cobra.

— Dar… aceasta nu-i o vină.

— Un ţăran împreună cu fiica şi slugile sale au depus mărturie împotriva lui. Condamnarea: un an aici.

— Mult prea mult! De ce nu a făcut plângere?

— N-a fost timp. În mod evident, toată lumea părea dornică să scape de el.

Scundul îşi scărpină ceafa.

— Nu-mi place… Da’ deloc! Ai actele?

— Uite-le! Îţi lăsăm băiatul şi plecăm. Data viitoare, vom încerca să-ţi aducem cea mai bună mână de lucru.

În timp ce soldaţii îşi refăceau forţele mâncând, scundul îl privea stăruitor pe condamnat:

— Numele tău?

— Iker.

— Vârsta?

— 16 ani.

— Ţăran?

— Nu, ucenic scrib. Am fost atacat, jefuit, apoi…

— Povestea vieţii tale nu mă interesează. Şi, oricum, n-ar fi trebuit să te afli aici. Dar e un fapt împlinit şi nimeni nu poate să schimbe ceva.

Scundul îl cercetă apoi pe Iker din creştet până în tălpi.

— Ia să vedem… Eşti prea înalt ca să te poţi strecura prin galeriile înguste şi nici nu eşti suficient de puternic ca să te repartizez la săpat. O să te pun în echipa care se ocupă de cuptoare. Nu pot să fac pentru tine mai mult de atât, fiule!

— Vă mulţumesc!

— Încearcă să ţii pasul şi nu te lăsa călcat în picioare de nimeni.

Doi supraveghetori îl conduseră pe Iker într-un adăpost mic din piatră neşlefuită. Pe jos, erau întinse doua rogojini.

— Aşteaptă aici!

Locul nu era deloc vesel, iar muntele părea de-a dreptul duşmănos. Iker se simţea atât de departe de Egipt, încât avea impresia că nu va mai ajunge vreodată acolo. Dar refuză să se lase pradă disperării. Avea să iasă din această închisoare şi să o regăsească pe tânăra preoteasă.

Un tânăr de vreo 20 de ani, cu faţa pătrată, sprâncenele groase şi cu burtă, intră în adăpost.

— Tu eşti nou-venitul?

— Mă numesc Iker.

— Iar eu, Sekari. Suntem în aceeaşi echipă. Am auzit că eşti nevinovat.

— Într-adevăr.

— Şi eu la fel. Dar mai bine să nu vorbim despre trecut şi să ne îngrijim de prezent. Mai-marele nostru este Gură-Pocită. Un om prost şi rău. A fost condamnat de mai multe ori şi e de zece ani aici. A supravieţuit lucrului în mină şi acum se poartă de parcă ar fi stăpânul cuptoarelor de aramă. Niciun supraveghetor nu îndrăzneşte să se lege de el. Fii foarte atent! Încearcă să-i

fii pe plac. Cât despre raţiile de mâncare, te previn, sunt mici şi deloc consistente. Dar ai nimerit bine. Bucătarul mă are la inimă şi primesc nişte porţii în plus. Şi pentru că îmi eşti mai degrabă simpatic, vreau să te fac părtaş la această taină, dar cu două condiţii: mai întâi să-ţi ţii gura şi apoi să iei asupra ta o parte din corvezile mele.

— Mă învoiesc.

Sekari îngenunche şi începu să sape în colţul cel mai întunecat al încăperii. Scoase un mic vas de alabastru căruia îi înlătură acoperământul de pânză. Apoi răsturnă în palmă câteva pastile pe care i le oferi lui Iker.

— Înghite-le!

— Ce sunt?

— Un amestec de boabe de roşcovă şi de mărar. Acest leac te va ajuta să eviţi diareea şi alte necazuri cu stomacul. Să ştii că unii au murit din cauza acestor boli.

Iker le înghiţi, iar Sekari dezgropă o altă comoară.

— Să te îngrijeşti de trup nu-i de ajuns, trebuie să te ocupi şi de suflet. Dacă nu, tristeţea te va copleşi şi-ţi vei pierde vigoarea. Ca să rămâi liniştit, poartă asta la gât!

Sekari îi oferi lui Iker o sforicică împodobită cu o serie întreagă de amulete micuţe, din cornalină, care reprezentau şoimi, păsările lui Horus şi babuini, animalele lui Thot, ocrotitorul scribilor.

Tânărul le frecă îndelung între degete.

— Bun! Şi acum să mergem, că de nu, vom fi pedepsiţi.

☥☥☥

Gură-Pocită era un soi de monstru păros, care nu se speria de temperaturile ce variau de la 700 la 1 000 de grade ale cuptoarelor în care era pregătită arama.

De la prima privire, îl detestă pe noul-venit.

— Aici, băiete, nimeni nu e nevinovat. Fii ascultător, altfel te strivesc. Şi să ştii că nimeni n-o să mă învinuiască. O gură mai puţin de hrănit înseamnă o veste bună.

Iker înfruntă privirea lui Gură-Pocită:

— Eşti mai voinic decât mine, dar nu mi-e frică de tine.

— Pentru început, aranjează lingourile. Apoi mai vedem.

După ce impurităţile se ridicau la suprafaţă, arama topită se lăsa pe fundul cuptorului şi se scurgea în canalele de unde se scotea metalul brut. Retopit într-un cazan, acesta era turnat în forme înainte de a se întări.

Transformat apoi în lingouri, inventariate şi numerotate, metalul lua calea Egiptului.

☥☥☥

O lună mai târziu, Iker continua să stivuiască lingourile în magazii. Gură-Pocită nu-i făcu niciun reproş.

— E ciudat, observă Sekari, gustând dintr-o smochină. De obicei, nu se arată atât de îngăduitor.

— Îl ascult şi tac. Poate că acest lucru e de ajuns. Şi apoi, mi-ai dat amuletele care s-au dovedit eficiente.

— Cu atât mai bine pentru tine, dar fii în continuare cu băgare de seamă.

— N-ai auzit vorbindu-se de doi corăbieri pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios?

Sekari se gândi.

— Nu, numele acestea nu-mi spun nimic.

— Ai putea să-i întrebi şi pe ceilalţi prizonieri?

— Dacă vrei tu. Cei doi sunt prietenii tăi?

— Le-am pierdut urma şi mi-ar plăcea să ştiu de unde sunt de fel. Şi mi-ar mai plăcea, de asemenea, să-l revăd pe falsul soldat care a încercat să mă omoare.

— Un fals soldat! Eşti sigur că…

Iker îl descrise pe agresorul său.

— Bine, o să mă interesez. Dar nu-ţi promit nimic.

☥☥☥

Demersurile lui Sekari nu dădură roade. Niciunul dintre condamnaţi nu putuse să-i furnizeze nici cea mai vagă informaţie.

Trecând peste această dezamăgire, Iker îşi îndeplinea mai departe, cu râvnă, sarcinile, care nu erau prea anevoioase.

— Buna treabă, băieţaş, recunoscu Gură-Pocită, aproape binevoitor. Meriţi mai mult de atât. Ca să tragi şi tu un folos de pe urma şederii tale aici, trebuie să cunoşti totul despre aramă, începând cu cuptoarele. Mâine le curăţăm împreună. Este o favoare sacră, să ştii. Ţi-o acord pentru că ai învăţat care ţi-e locul. E o însuşire rară care merită răsplătită.

Cu pasul său greoi, Gură-Pocită se îndepărtă. Nu-l mai suporta pe acest băieţandru care, bineînţeles, era o iscoadă trimisă în grabă de gărzile din deşert ca să afle cum funcţionează ierarhia condamnaţilor.

Şi ţinta principală era el, Gură-Pocită. Acest Iker o să-l pârască şi el va fi trimis într-o ocnă.

Exista o singură soluţie: să-l ardă într-un cuptor, dar să facă în aşa fel încât să pară un accident.

☥☥☥

Când soarele răsări, Sekari se întinse şi căscă:

— Astăzi, îl ajut pe bucătar. Dar tu ce-ai de făcut?

— O să curăţ cuptoarele cu Gură-Pocită, răspunse Iker.

— Chiar că i-ai intrat sub piele! Ai putea jura că vrea să-ţi transmită toată învăţătura necesară ca să-i urmezi.

Ieşind din adăpostul lor, Iker şi Sekari dădură peste responsabilul carierei şi peste o mică trupă de soldaţi ai deşertului.

— Voi doi, Gură-Pocită şi încă trei condamnaţi veţi fi mutaţi.

— Unde anume? întrebă Sekari.

— La minele de turcoaz ale zeiţei Hathor.

— De ce?

— Aşa am primit ordin.

— Dar ne-am purtat bine, n-am fost pedepsiţi, am…

— La minele de turcoaz e nevoie grabnică de muncitori. Fiţi supuşi şi lucraţi din greu, că altfel vă vor trimite înapoi aici. Şi dacă se întâmplă aşa ceva, vă promit că o să vă „răsplătesc” pe măsură.

Capitolul 18

Toate căile de acces pe uscat către Abydos erau păzite de soldaţi care nu lăsau pe nimeni să treacă. Pentru a pătrunde pe pământul sacru al lui Osiris, nu exista altă posibilitate decât debarcaderul, aflat, de asemenea, sub strictă supraveghere. Şi chiar acolo acostă flota în fruntea căreia se afla corabia faraonului.

Sub privirea sa, marinarii descărcară blocuri de piatră, socluri de coloane şi dale pentru pavat. Apoi coborî echipa de meşteri din provincia Cobrei, numărând un şef de echipă, sculptori şi dulgheri. Toţi depuseseră jurământ că vor păstra tăcerea asupra lucrului pe care aveau să-l înceapă. Ştiau, de asemenea, că nu-şi vor revedea familiile înainte de încheierea lui.

Marele preot din Abydos se înclină în faţa monarhului.

— Cum îi mai merge salcâmului?

— Starea lui e neschimbată, Luminăţia Voastră.

— Am venit să înalţ un templu, un locaş al eternităţii şi un oraş, îl informă Sesostris. Spre miazăzi va fi construit oraşul Uah-sut, „Cetatea Întărită”. În fiecare zi, vor fi aduse provizii de legume, carne şi peşte. Vor locui aici măcelari şi bucătari, astfel ca preoţilor şi meşterilor să nu le lipsească nimic.

— Care hotărâţi să fie menirea preoţilor, Luminăţia Voastră?

— După cum am dat poruncă, niciun sacerdot din Abydos nu se va putea muta la alt templu. Niciunul însă nu va fi supus corvezilor şi nimeni nu va avea dreptul să se atingă nici măcar de un bulgăre de pământ din teritoriul lui Osiris. Vor fi primiţi aici două feluri de preoţi: permanenţi şi temporari. Înainte ca un cortegiu de preoţi temporari să se poată retrage pentru a lăsa locul altuia, trebuie să-şi împlinească în chip desăvârşit îndatoririle, sub ameninţarea cu pedeapsa. Preoţii permanenţi vor fi: Chelul, răspunzător de ritualurile din Locaşul Vieţii, Slujitorul lui *Ka,* cel care venerează şi întreţine energia spiritului, „Cel care varsă libaţiile pe mesele de ofrandă”, „Cel care veghează asupra integrităţii marelui corp al lui Osiris”, „Cel a cărui sarcină e ascunsă şi care cercetează tainele”, „Cei şapte muzicanţi care desfată sufletul divin” şi, în sfârşit, „Cel care poartă paleta de aur” pe care sunt înscrise formulele cunoaşterii şi pe care ţi-o încredinţez ţie.

Regele înmână bătrânului preţiosul obiect.

— Mă voi arăta demn de această încredere, Luminăţia Voastră. Când veţi face cunoscute şi numele celorlalţi?

— Alege-i tu pe sacerdoţii cei mai devotaţi! Dar înainte de a merge mai departe, trebuie să ştiu dacă spiritul locului ne este favorabil.

Şi Sesostris porni singur spre deşert.

În ciuda insistenţelor şi a avertismentelor repetate ale lui Sobek Păzitorul, faraonul nu-i îngădui să-l urmeze.

Încă din cele mai vechi timpuri, asupra lui Abydos veghea o misterioasă divinitate, „Cel care este în fruntea fiinţelor Apusului”. Deşi trecut în „Lumea Cealaltă” a tenebrelor, străbătea totuşi pământul celor vii când se deschideau porţile nevăzutului.

Fără aprobarea sa, planul faraonului era sortit eşecului.

☥☥☥

Sesostris se opri şi rămase nemişcat chiar în locul unde urma să fie ridicat sanctuarul templului său. Aici, pământul intra în rezonanţă, într-un fel aparte, cu cerul.

Natura întreagă amuţise.

Nu se auzea niciun cânt, nu se simţea nicio adiere.

Şi brusc, parcă ieşit de nicăieri, un şacal negru, cu picioare lungi, bot imens şi urechi mari, drepte, îşi făcu apariţia.

Neîncrezător, se ţinu la distanţă de intrus. Foarte repede, Sesostris înţelese ce voia de la el. Încarnarea Primului dintre oamenii Apusului îi cerea să-şi dezvăluie intenţiile.

— Trebuie să împiedic veştejirea salcâmului, rosti monarhul. Pentru a reuşi, voi ridica un templu unde în fiecare seară se va celebra un ritual care va păstra vigoarea acestui loc. Dar n-ar fi de prea mare folos fără prezenţa unui locaş al eternităţii, unde se vor împlini misterele morţii şi reînvierii. Nu pentru mărirea mea vor înălţa meşterii toate acestea, ci pentru ca Osiris să rămână stâlpul lumii egiptene. Citeşte direct în inima mea planurile construcţiilor şi însemnează-le cu pecetea puterii tale, fără de care ele nu se vor împlini niciodată.

Şacalul se aşeză pe picioarele din spate, îşi îndreptă ochii spre soare şi cântă o melodie duioasă atât de pătimaşă, atât de profundă, încât făcu să vibreze sufletele tuturor fiinţelor vii de pe Marele Pământ al lui Abydos.

☥☥☥

Prevestitorul şi însoţitorii săi tocmai trecuseră de un nou platou calcaros, ce urmase unei serii de coline pietroase pe care se înălţau câteva piscuri. Ici

şi colo, întâlniseră, în mod neaşteptat, câte o mică insulă de verdeaţă, unde se odihniseră câteva ore înainte de a porni iar prin deşert.

Subjugaţi de căpetenia lor, care ignora oboseala şi îndoiala, oamenii încă reuşeau să păşească. Şi nici măcar nu se mai întrebau cât timp aveau să mai reziste în arşiţa aceasta.

— N-o să le găsim, afirmă Shab Strâmbu'. Mai bine ne-am lăsa păgubaşi, stăpâne!

— Te-am dezamăgit deja?

— Niciodată, dar cum să crezi în astfel de poveşti?

— Ai văzut vreodată leşuri ciopârţite de monştrii deşertului?

— Nu.

— Eu da. Şi în acea zi am priceput că aceste creaturi stăpânesc forţa de care avem noi nevoie. Cu ea, vom fi de neînvins.

— Nişte trupe bine antrenate n-ar fi mai potrivite?

— Deşi orice armată poate fi înfrântă, totuşi aceea pe care o voi strânge eu va fi altfel.

— Cu tot respectul, pentru moment, nu e decât o adunătură de păduchioşi.

— Crezi că nişte amărâţi de păduchioşi ar mai fi acum în viaţă dacă nu mi-ar fi auzit cuvintele?

— Da, trebuie să mărturisesc… E de necrezut că ne ţinem încă pe picioare!

Nu erau decât vreo douăzeci de oameni, dar acceptaseră să-l urmeze pe Prevestitor după ce acesta le promisese că, la capătul unor încercări dure, îi aşteaptă norocul şi bogăţia. Răufăcători condamnaţi de mai multe ori la închisoare se bucurară să scape de pedeapsă în acest fel. De fiecare dată când unul dintre ei era pe punctul să renunţe sau să se revolte, Prevestitorul se apropia de el şi îl încuraja din priviri. Câteva cuvinte, rostite pe un ton liniştitor, ca un descântec magic, îl readucea pe rătăcit pe drumul cel bun. Un drum care totuşi se îndrepta spre adâncurile deşertului fără sfârşit.

Pe înserat, cel care mergea în fruntea coloanei crezu că zăreşte un *sedja,* monstrul cu cap de şarpe şi corp de leu.

— Băieţi, am vedenii! Şi dacă nu e o nălucire, o să vadă ea, pocitania, ce-i fac!

Şi o rupse la fugă în direcţia lighioanei pentru a-i zdrobi capul cu o lovitură de bâtă. Totuşi, gâtul şarpelui se feri şi ghearele leului se înfipseră în pieptul atacatorului.

— Aşadar, există cu adevărat, murmură Shab, îngrozit.

Apoi se iviră un *seref,* cu cap de şoim şi trup de leu, şi un *abu,* berbecul enorm cu corn de rinocer deasupra botului.

Doi dintre însoţitorii Prevestitorului încercaseră să fugă, dar monştrii îi prinseră din urmă şi-i sfâşiară.

Apoi, într-o lumină roşie, care îmbrăţişa deşertul, se arătă *sha,* sălbăticiunea lui Seth, un patruped înzestrat cu un cap ca de girafă. Chiar dacă părea mai puţin înfricoşător decât ceilalţi trei, totuşi ochii săi cu sclipiri roşietice îi împietri pe supravieţuitori.

— Ce ne facem? întrebă Shab, căruia îi clănţăneau dinţii.

Prevestitorul îşi ridică braţele.

— Toate divinităţile mă inspiră, cele ale răului deopotrivă cu cele ale binelui, vorbi el cu patimă. Lumina zilei şi forţa întunericului sălăşluiesc în spiritul meu. Ele nu-mi vorbesc decât mie şi eu sunt singurul lor tălmaci. Cine nu mi se supune, va fi distrus, cine mă ascultă, va fi răsplătit. Din aceste felurite puteri voi face una şi voi fi singurul care o va răspândi. Pământul întreg îmi va da ascultare, nu va mai exista decât o singură credinţă şi un singur stăpân.

Doar Shab Strâmbu' nu se lungise pe nisip ca să nu fie zărit de prădători. Cu toate acestea nu-şi crezu ochilor.

Prevestitorul se apropie de cei trei, îşi trecu încet mâinile peste ghearele, peste pliscul şi cornul lor şi se unse cu sângele victimelor.

Apoi smulse ochii de jăratic ai sălbăticiunii lui Seth şi îi lipi peste propriii ochi.

O furtună de nisip se ridică dintr-o dată, obligându-l pe Shab să se arunce pe burtă. Pe cât de violentă, pe atât de scurtă, furtuna cedă în curând locul unui vânt rece.

Prevestitorul stătea pe un colţ de stâncă, iar de monştri nu mai era nici urmă.

— Stăpâne… N-a fost decât un vis urât?

— Bineînţeles, prietene! Astfel de creaturi nu trăiesc decât în închipuirile fricoşilor.

— Totuşi, acolo sunt nişte morţi, sfârtecaţi!

— Victime ale unei fiare pe care prezenţa noastră a înfuriat-o. Am aflat ceea ce doream şi vom porni acum să împlinim prima noastră faptă măreaţă.

Shab căzuse, aşadar, pradă unuia dintre acele miraje atât de des întâlnite în deşert. Dar atunci, de ce ochii Prevestitorului deveniseră roşii ca sângele?

Capitolul 19

Înainte de a pleca spre minele de turcoaz din Sinai, situate la sud-vest de cele de aramă, Sekari prepară un leac compus din chimen, miere, bere dulce, piatră de var şi o plantă numită „păr de babuin”. După ce măcinase şi strecurase ingredientele, obţinuse o băutură indispensabilă pentru păstrarea vigorii şi alungarea numeroaselor reptile ce dădeau târcoale prin deşert. O altă precauţie necesară o constituia ungerea întregului corp cu o pastă de ceapă fiartă şi zdrobită, pentru a îndepărta şerpii şi scorpionii. În plus, această ultimă măsură prezenta şi avantajul că ascuţea cele cinci simţuri, avantaj deloc neglijabil într-un loc ostil.

Doar Gură-Pocită refuzase aceste leacuri, dar el oricum duhnea atât de tare, încât nici chiar o viperă cu corn nu s-ar fi încumetat să-l muşte.

— Cunoşti tainele plantelor, Sekari? se miră Iker.

— Înainte de a face mari prostii, am fost grădinar şi îngrijitor de păsări. Uite aici, pe gât, cicatricea unui abces cu care m-am ales din cauza prăjinii grele la capetele căreia erau atârnate găleţile umplute cu apă. De câte ori nu le-am cărat! Însă lucrul la care mă pricepeam cel mai bine era să vânez păsărelele din grădini. Îmi plăceau mult vietăţile acestea mici, dar unele distrugeau tot! Dacă stăteai cu mâinile în sân, nu mai mâncai niciun fruct. Le prindeam cu capcana şi cu laţul, ca să le fac să înţeleagă totuşi că trebuie să se ducă să ciugulească în altă parte. În afara prepeliţelor care sfârşeau pe jar sau în tocană, celorlalte le dădeam drumul. Învăţasem chiar să le vorbesc! Unora le era de ajuns să le imit cântecul ca să ocolească livada.

— Şi care au fost… marile tale prostii?

Sekari ezită:

— Ştii, în meseria noastră, nu poţi să declari tot strângătorului de dări, că nu te mai alegi cu nimic. Şi un scrib pusese ochii pe mine. Era înalt, foarte urât, cu nasul plin de bube. Un prefăcut care se dădea cinstit, deşi minţea aşa cum respira. Pe scurt, când mi-a atacat livada, am pus capcana la treabă.

Şi pentru că prostul era foarte neîndemânatic, s-a vârât în capcană până-n gât şi s-a sufocat puţin. Nimeni n-a plâns după el, dar judecătorul a socotit că eram vinovat. Pentru că părea doar o întâmplare nefericită, n-am fost condamnat la moarte, dar nu voi părăsi minele prea curând.

— Hotărât lucru, nu avem noroc la perceptori. Nu speri să-ţi fie micşorată pedeapsa pentru bună purtare?

— Ba tocmai de aceea îmi ţin capul plecat. Tăcut şi îndatoritor, aceasta e deviza mea. Astfel sunt apreciat de supraveghetori.

— Cunoşti minele de turcoaz?

— Nu, dar se aude că acolo munca e mai puţin aspră decât cea din minele de aramă.

— De ce am fost trimişi de aici?

— N-am idee. Dacă vrei un sfat, nu te încrede în Gură-Pocită!

— Se poartă mai degrabă cu bunăvoinţă faţă de mine, obiectă Iker.

— Tocmai acest lucru nu e firesc! E totuşi un ucigaş, chiar dacă n-a fost condamnat decât pentru furt, vătămare şi rănire. Sunt convins că doar se preface şi că, de fapt, te urăşte.

Iker îşi frecă amuletele şi luă avertismentul în serios. La drept vorbind, uitase prima impresie pe care i-o făcuse Gură-Pocită şi coborâse garda.

El, ucenicul scrib, era cel care va purta piatra triunghiulară a lui Sopdu, acoperită cu un văl. În regiune, nu fuseseră observaţi tâlhari ai nisipurilor, dar era mai bine să-ţi asiguri protecţia zeului.

— În curând ajungem, îi preveni un soldat.

Priveliştea era măreaţă. Şiruri de munţi, la nesfârşit, şi oaze mici înconjurau un platou înalt ce domina depresiunile. Câteva tufe de mărăcini, stânci sfărmate, gresie galbenă şi neagră, coline roşii şi un vânt violent animau acest peisaj neprimitor şi atrăgător în acelaşi timp.

Alcătuită din soldaţi, prizonieri şi măgarii care cărau apa şi hrana, caravana apucă pe o cărare abruptă, ce permitea accesul pe platou.

La marginea unui drum destinat procesiunilor ce treceau pe lângă numeroase stele, îndreptându-se spre templu, îi aştepta un bărbat solid, de vreo 50 de ani:

— Mă numesc Horure şi sunt comandantul corpului de armată trimis aici de faraonul Sesostris. Mai ales din pricina vremii, misiunea mea e îngreunată şi am nevoie de mai mulţi mineri. De aceea aţi fost mutaţi aici. Suntem în cea de-a patra lună a sezonului cald, total neprielnic extragerii turcoazelor, care nu suportă această temperatură. Îşi pierd culoarea verde-

albastră, atât de intensă. Totuşi, faraonul mi-a poruncit să-i aduc cea mai frumoasă piatră descoperită vreodată şi de aceea trebuie să reuşim. În fiecare zi, o venerăm pe Hathor, suverana acestor locuri, ca să ne călăuzească mâinile. Odihniţi-vă astăzi, iar mâine, în zori, la muncă!

Locuinţele se găseau la est de templu. Oamenii liberi, care munceau la mine pentru o plată bună, îi priveau cu ochi plini de îngrijorare pe aceşti răufăcători, alături de care se vedeau nevoiţi să lucreze. Iar înfăţişarea lui Gură-Pocită nu avea darul să-i liniştească.

Mai multe adăposturi făcute din blocuri de piatră nelegate între ele cu mortar fuseseră transformate în închisoare, cu uşile ferecate şi păzite.

Pe rogojini, Iker şi Sekari găsiră plăcinte umplute cu năut, curmale şi vase cu apă.

— Am trăit şi mai rău, mărturisi Sekari, aruncându-se asupra mâncării.

Sever supravegheaţi din toate părţile, condamnaţii se înfăţişară înaintea lui Horure.

Fără un cuvânt, acesta îi conduse într-un templu format dintr-o înşiruire de curţi cu coloane, ale cărui altare erau încărcate de ofrande. Împăcat cu sine, Iker avu impresia că se află pe altă lume când păşi în acest loc sacru, unde domneau liniştea şi mirosul de tămâie.

Horure înaintă până la o curte mare, având de o parte şi de cealaltă rezervoare şi bazine de purificare.

Ajuns aici, îşi ridică ochii spre munte:

— Vă găsiţi în faţa sanctuarului lui Hathor, protectoarea noastră. Ea poate să ne îndrume căutările şi să ne ofere piatra desăvârşită.

Horure depuse pe un altar o cupă de alabastru plină cu vin, un colier, două sistre şi o statuetă reprezentând o pisică.

— Atunci când zeiţa e furioasă şi vrea să-i pedepsească pe oameni, ia înfăţişarea unei leoaice şi îi nimiceşte pe cei rătăciţi în deşert. Când îndepărtata revine pe un pământ iubit de zei, se transformă în pisică, blândă şi afectuoasă. Ea deţine turcoaza, simbolul bucuriei şi al înnoirii, capabil să triumfe asupra nenorocirii şi distrugerii. Această piatră transmite energia sa copiilor luminii şi trezeşte în ei veselia. Hathor, tu eşti aceea care îngăduie soarelui să răsară şi să reînvie lumea noastră în fiecare dimineaţă. Fie ca strălucirea ta să pătrundă în inimile noastre!

Iker trăi fiecare frază ca pe o revelaţie. Se simţea atât de bine în acest sanctuar, încât chipul tinerei preotese îi apăru din nou. Era acolo, aproape de el şi-i împărtăşea emoţia.

Scurta ceremonie se încheie repede, toţi cei prezenţi părăsind templul. Horure îi duse pe condamnaţi până la baza unei faleze cu aspect respingător.

— Locul e periculos, recunoscu el. Din această pricină l-am păstrat pentru voi. Când am adus-o aici, statuia lui Min s-a dat înapoi. Altfel spus, cariera are rod, dar refuză să ni-l ofere. Dacă am încerca să săpăm o galerie ar însemna s-o sfidăm şi s-ar răzbuna omorându-i pe mineri. Prudenţa ne îndeamnă să aşteptăm până ce muntele însuşi ne va da voie să-l cercetăm. Dar, aşa cum v-am spus, n-avem timp de pierdut.

— De ce nu săpaţi în altă parte? întrebă Sekari.

— Pentru că sunt convins că o turcoază unică, una care nu-şi schimba culoarea, se ascunde aici. Aveţi de ales: ori vă asumaţi riscul, ori veţi fi trimişi înapoi la minele de aramă. Cine reuşeşte îşi câştigă libertatea.

„Libertate!” Cuvântul acesta răsună cu intensitate în mintea lui Iker.

— Eu refuz, declară ferm Gură-Pocită. Prefer să mă întorc la cuptoarele mele. E ceva necurat la mijloc, dacă până şi cei care se pricep la treburile acestea se feresc.

Ceilalţi prizonieri îl aprobară.

— Eu mă încumet, spuse răspicat Iker.

— Eşti nebun, protestă Sekari. Nu l-ai auzit pe comandant? Însuşi zeul Min a dat înapoi.

— Să-mi fie aduse uneltele necesare!

— Iker, fii om cu judecată, te îndrepţi spre o nenorocire! De unul singur, nu vei reuşi.

— Atunci de ce nu vii şi tu cu mine? Stai pe gânduri când, în loc să zaci în mizeria dintr-o mină de aramă de unde ai puţine şanse să scapi, poţi să-ţi redobândeşti grabnic libertatea?

Tulburat, Sekari contemplă peretele de stâncă:

— Dacă o iei aşa… Dar tu intri primul!

— Desigur!

— Mai sunt şi alţi doritori? întrebă Horure.

— Niciunul, răspunse Gură-Pocită, încântat că scăpase de iscoadă.

Horure îngenunche şi ridică braţele spre munte în semn de veneraţie.

— Galeria pe care o veţi săpa va purta numele de „Cea care aduce bunăstare minerilor şi îngăduie sa fie văzută desăvârşirea lui Hathor”. Fie ca piatra cea vie să primească loviturile uneltelor cu bunăvoinţă şi să ştie că lucrăm pentru Lumină, şi nu pentru noi înşine!

Comandantul corpului de armată le dădu celor doi tineri târnăcoape şi burghie din silex.

— De unde începem? întrebă Sekari.

Horure le indică un punct anume. Şi cântecul uneltelor rupse tăcerea muntelui.

Capitolul 20

Ţâfnosul putea fi mulţumit de propria persoană. După ce jefuise timp de zece ani drumurile din istmul de Suez şi prădase nenumărate caravane, îşi biruise fără luptă principalul rival. Căpetenia bandei potrivnice murise prosteşte căzând într-o râpă şi oamenii săi nu fuseseră în stare să se înţeleagă între ei pentru a alege o nouă căpetenie. Aşa că preferară să se adune sub conducerea Ţâfnosului, formând astfel cea mai de temut bandă de tâlhari ai nisipurilor din întreaga regiune. De acum înainte, puterea lor va spori într-atât, încât niciun negustor nu va reuşi să le scape.

Uneori, tâlharii luau tot, alteori, se mulţumeau să-şi însuşească doar o parte din mărfuri, obligându-şi victimele să jure că nu vor depune plângere, sub ameninţarea cu pedepse crunte. Nu uitau să le violeze pe femei, supuse, de asemenea, legii tăcerii.

— Pradă în zare, anunţă un pândar.

— O caravană frumoasă? întrebă Ţâfnosul, aţâţat.

— Nu s-ar zice.

— Atunci ce e?

— Vreo douăzeci de oameni cumsecade.

— Soldaţi?

— După înfăţişare, nu. Cred că s-or fi rătăcit pe aici. O adunătură de sărăntoci care nu prezintă nici cel mai mic interes.

— Pe unii i-am putea primi în banda noastră, iar pe ceilalţi i-am omorî.

— Rămâne de văzut.

Ţinuta impunătoare a conducătorului jalnicei trupe îi impresiona pe tâlharii nisipului. Mergând cu vreo câţiva paşi înaintea celorlalţi, avea ochi

agresivi şi o privire de fiară.

Ruşinat că simţise oarecare teamă, Ţâfnosul îl luă la rost pe bărbatul înalt şi slab.

— Cine eşti tu, prietene?

— Prevestitorul.

— Şi ce prevesteşti?

— Că duşmanii faraonului trebuie să se supună voinţei mele, ca să-l strivim pe acest tiran.

Ţâfnosul îşi puse mâinile în şold:

— Ia te uită! Şi de ce-ar trebui să fim de partea ta?

— Pentru că prin mine vorbesc toate puterile pământului. Şi doar eu pot învinge.

— Ţi-ai pierdut minţile, prietene, dar măcar m-ai înveselit!

— În acest caz, de ce-ţi tremură vocea?

— Obrăznicia ta nu mă sperie.

— Dacă vrei să mai trăieşti, supune-te imediat Prevestitorului!

Ţâfnosul izbucni în râs:

— Destul cu trăncăneala! O să vă cercetez pe rând. Pe cei mai vânjoşi îi iau în banda mea, ceilalţi se vor usca în deşert.

Prevestitorul întinse braţul stâng:

— Îţi spun pentru ultima dată. Supune-te!

Şi pe când Ţâfnosul se pregătea să-l lovească, mâna Prevestitorului se transformă în gheară şi nasul, într-un cioc de pasăre de pradă.

— E şoimul-om! exclamă un tâlhar al nisipului. Ne va distruge pe toţi.

Tovarăşii săi se întinseră pe nisip, cu mâinile la cap. Rămânând complet nemişcaţi, sperau să scape de furia monstrului.

Un vânt îngheţat îi făcu să se înfioare.

Unul dintre ei îndrăzni să ridice capul şi să privească.

Şi atunci văzu cadavrul Ţâfnosului, cu gâtul tăiat.

— Cine refuză să mi se supună? întrebă Prevestitorul, cu o voce blândă.

Iar tâlharii nisipurilor se prosternară cu toţii în faţa noului lor stăpân.

☥☥☥

— Gata, zise Sekari, lac de sudoare, stâlpii de susţinere au fost ridicaţi! Acum avem ceva şanse să ieşim de aici.

Înaintând în galeria pe care tocmai o descoperise, Iker nu se gândise că tavanul risca să se prăbuşească. Fără ajutorul tovarăşului său, amândoi ar fi fost îngropaţi de vii.

— Nu s-ar zice că avem ghinion, aprecie Sekari. Săpăm doar de câteva zile şi nimerim drept peste această galerie îngustă din inima stâncilor. Mai că-ţi vine să crezi că tocmai pe noi ne aştepta!

— Nu mi se pare de prisos să mai punem câţiva stâlpi.

— Ai dreptate, înainte de a merge mai departe, să întărim galeria.

Horure fu uimit să-i vadă, din nou, pe cei doi smintiţi ieşind teferi afară.

— Frumoasă descoperire, stăpâne! strigă, în gura mare, Iker.

— Turcoaze?

— Nu încă, dar am găsit o galerie ce duce sigur la comoară.

Vestea făcu repede înconjurul domeniului zeiţei Hathor, unde Gură-Pocită şi ceilalţi îndărătnici mai aveau de trudit înainte de întoarcerea în minele de aramă. La amărăciunea pe care-o încercau deja, se adăugă acum şi invidia.

De la începutul periculoasei lor aventuri, Iker şi Sekari nu mai stăteau împreună cu foştii lor tovarăşi. În plus, porţiile lor de hrană erau mult mai consistente.

Pe când soarele apunea, Horure se aşeză în faţa lor:

— Nici unuia, nici celuilalt nu vă lipseşte curajul.

— La mine, protestă Sekari, curajul e pe terminate. Nu credeţi că am făcut destul?

— Îmi trebuie cea mai frumoasă dintre turcoaze. Până când nu daţi de ea, sarcina voastră nu se termină.

— Pot să vă pun o întrebare? i se adresă Iker.

— Te ascult.

— Îi cunoaşteţi pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios sau aţi auzit vorbindu-se de corabia lor, *Fulgerul?*

— Eu mă pricep la deşert, nu la corăbii. Încercaţi să vă odihniţi, poimâine vă întoarceţi în măruntaiele muntelui.

☥☥☥

Caravana se opri la marginea micuţei oaze, unde mai curgea încă puţină apă. Sub supravegherea soldaţilor, negustorii descărcară poverile de pe măgarii care se grăbiră să se adape.

— Încă trei zile de mers, estimă călăuza, şi vom ajunge la marginea Deltei. Acolo, jos, se găsesc canale, copaci şi apă. Sunt mulţumit că scap, în sfârşit, din aceste pustietăţi fierbinţi! De astă dată, călătoria mi s-a părut foarte lungă.

— Socoteşte-te fericit să scapi cu viaţă, îl corectă gradatul. Regiunea este din ce în ce mai primejdioasă.

— E vorba de atacurile tâlharilor nisipurilor?
— Ultimul a fost un adevărat măcel.
— De ce nu intervine faraonul cu mai multă hotărâre?
— Cred că are alte griji. Dar eu sunt aici cu o patrulă de zece soldaţi cu experienţă.
— Atunci să căutăm urcioarele cu provizii. Merităm o masă bogată.
Fiecare călăuză cunoştea locurile unde, sub protecţia magică a micilor stele şi a amuletelor, erau ascunse provizii care se reînnoiau în mod regulat. Ele constituiau un sprijin pentru călătorii obosiţi care îşi calculaseră greşit hrana necesară drumului pe care-l aveau de străbătut.
Stela era spartă şi amuletele smulse din locaşul lor.
— Cine a îndrăznit să facă asta? se indignă gradatul. Netrebnicii aceştia nu mai respectă nimic!
Călăuza observă că mâncarea dispăruse.
— Voi întocmi îndată un raport care va produce multă tulburare! promise bărbatul. Până la urmă, armata va cerceta şi va curăţa regiunea.
Deodată, izbucniră nişte urlete care îi alertară pe cei doi bărbaţi:
— Caravana e atacată!
Călăuza încercă să fugă, dar doi tâlhari ai nisipurilor o ajunseră din urmă şi îi zdrobiră capul cu lovituri de bâtă.
Gradatul ţinu piept inamicului, dar până la urmă fu copleşit.
Surprins că nu a fost omorât, se pomeni târât în faţa unui bărbat neobişnuit de înalt şi de slab, cu ochii roşii.
— De câţi ani umbli prin deşert? îl întrebă Prevestitorul.
— De mai bine de zece ani.
— Aşadar, cunoşti întregul ţinut. Dacă vrei să scapi de tortură, spune-mi care sunt cele mai importante locuri pentru faraon şi descrie-mi-le în amănunt!
— Pentru care motiv?
— Tu fă bine şi răspunde! Şi, mai ales, vorbeşte limpede!
Soldatul îi povesti despre fortăreţe, despre locurile de popas ale caravanelor, despre minele de aramă şi despre turcoaze.
— Turcoazele, repetă Prevestitorul pe un ton ciudat. Nu sunt protejate de o divinitate?
— Ba da, de zeiţa Hathor.
— Şi se arătă mereu binevoitoare?

— Nu şi atunci când ia înfăţişarea unei leoaice fioroase care străbate Nubia şi îi devorează pe cei răzvrătiţi. Dar datorită turcoazei s-ar putea să se liniştească.
— Cariera e supravegheată?
— Soldaţii o păzesc fără încetare.
— Nu mai am nevoie de tine, viteazule soldat, deoarece nu eşti unul dintre aceia care-şi trădează ţara.
Şi Prevestitorul îi întoarse spatele soldatului, pe care Shab Strâmbu' se hotărâse să-l execute.

Capitolul 21

Iker se sufoca, tuşea, dar continua să sape în galeria care se îndrepta spre inima muntelui. După ce întărise stâlpii de susţinere, Sekari, epuizat, se mulţumea să-şi observe atent tovarăşul de suferinţă.
— Nu duce nicăieri, Iker! Dacă îţi forţezi norocul, vom sfârşi striviţi amândoi.
— Aici stânca e solidă. Mi-e foarte greu să înaintez.
— Şi tot ca până acum, nici cea mai mică urmă de turcoază.
Furios, Sekari lovi cu târnăcopul în perete:
— Acolo, priveşte… Ai făcut o spărtură.
Amândoi zăriră o sclipire verde-albastră.
Sekari apropie de stâncă fitilul lămpii sale, aranjat cu grijă ca să nu fumege.
— Turcoaze… Am găsit turcoaze!

☥☥☥

Mutra comandantului Horure nu anunţa nimic bun.
— Sunt pietre obişnuite, aprecie el. Culoarea e ştearsă, n-are pic de strălucire. Nu pot să le duc la curtea faraonului.
— Dar aţi spus că anotimpul nu e prielnic turcoazelor, îi reaminti Iker.
— O zi de odihnă şi apoi vă continuaţi munca. Ştiu că regina turcoazelor se ascunde în acest munte şi am nevoie de ea. Acesta e preţul libertăţii

voastre.

Trecând peste decepţia pe care-o resimţeau, Iker şi Sekari se întoarseră în mină. Ucenicul scrib avea voinţă pentru amândoi.

— Am o idee, spuse el.

— Hei! Nu cumva, din întâmplare, e una nebunească?

— Ce-ar fi dacă am săpa noaptea? Am lăsa lumina lunii să intre în galerie şi am privi viaţa pereţilor. Sunt sigur că piatra nu respiră la fel ca ziua.

— Şi noi când dormim?

— Măcar să încercăm.

Sekari ridică din umeri.

Într-adevăr, atmosfera era cu totul alta. Cei doi avură impresia că pătrund într-un sanctuar în care lucrau forţe misterioase. Liniştiţi, înaintară cu grijă pentru a ajunge la capătul galeriei.

Lampa lui Sekari se stinse:

— Numai asta mai lipsea! Mă duc să caut alta.

— Aşteaptă puţin!

— Stăm în întuneric!

— Nu tocmai.

— Ah, ai dreptate!

Din perete izvora o rază de lumină albastră, intensă şi blândă în acelaşi timp.

— Ar trebui, poate, să ieşim cât mai repede afară, sugeră Sekari.

— Dă-mi târnăcopul cel mic!

Cu grijă, Iker scobi în stâncă de jur împrejurul razei.

Apăru o turcoază magnifică, a cărei strălucire îi uimi pe descoperitori.

Tânărul îşi contemplă faţa în ea. Din mijlocul pietrei, frumoasa preoteasă îl privea surâzătoare.

☥☥☥

— Grozavă treabă, recunoscu Horure. N-am văzut vreodată o turcoază de o asemenea calitate.

— Atunci… suntem liberi? întrebă Iker.

— Cuvântul dat nu se ia înapoi. Veţi pleca în valea Nilului cu următoarea caravană.

— Avem nevoie de documente care să dovedească acest lucru.

— Iată-le!

Tânărul strânse la piept tăbliţa de lemn care îi reda viitorul.

— O ispravă ca a noastră nu merită puţin vin? sugeră Iker.

Horure păru că stă pe gânduri:

— Ceri mult… Dar m-am gândit deja.

Sekari goli trei cupe una după alta, apoi sorbi pe îndelete vinul tare, mâncând în acelaşi timp cât patru.

— Păcat că prin locurile acestea lipsesc femeile! Fericirea ar fi fost deplină. Dar curând vom petrece seri mai vesele. Ai o iubită, Iker?

— Sunt în căutarea unei femei.

— Una anume! Unde ai întâlnit-o?

— Mai întâi, în apropierea unui canal, sub o salcie.

— Ah, zeiţa care se arată îngrijitorilor de vite! O veche legendă care are farmecul ei. Eu te întreb de o femeie adevărată.

— Dar ea chiar există.

— Cum adică, chiar există?

— Am întâlnit-o şi a doua oară.

— Tot sub o salcie?

— Nu, pe o câmpie, în timpul unei sărbători. Şi tocmai am văzut-o pentru a treia oară în inima turcoazei.

Sekari goli încă o cupă cu vin:

— Ai muncit mult, Iker, ai dormit puţin şi emoţiile din ultimele zile te-au tulburat. După câteva ore de somn, o să fii iar în apele tale.

— Nu-i cunosc numele, dar ştiu că este preoteasă.

— Ah… Mai degrabă fermecătoare sau mai degrabă severă?

— Nu se află pe lume o alta mai frumoasă ca ea.

— Pari îndrăgostit de-a binelea! Sper că nu aparţine Cercului de Aur din Abydos.

— Despre ce vorbeşti, Sekari?

— Între noi, grădinarii, aşa îi numim pe iniţiaţii care se retrag într-un templu.

— Nu e cazul ei, pentru că a participat la sărbătoare ca purtătoare de ofrandă.

— Cu atât mai bine pentru tine. Poate n-o fi fost ultima ei ieşire în lume, înainte de a se alătura tovarăşelor sale.

— De ce i se zice „Cercul de Aur” şi de ce la Abydos?

— Acum vrei prea multe! După cum ştie fiecare, Abydos este locul cel mai misterios din Egipt, unde Osiris renaşte pentru ca ţara să trăiască mereu în armonie. Restul nu-i priveşte pe oamenii ca noi.

— Crezi că e cu putinţă să intri în acest Cerc?

— Ca să-ţi răspund sincer, nu-mi pasă deloc! Şi nici ţie, de fapt!
— Cum poţi să spui aşa ceva?
— Pentru că ai treburi mai grabnice. Nu mai cauţi urmele a doi corăbieri care sunt cauza nenorocirilor tale?
— Doi corăbieri, o corabie, un fals soldat care a încercat să mă omoare, murmură Iker. Şi Ţara Punt…
— Ah, nu, nu te pierde iar în poveştile tale! Îţi dai seama că ai devenit cel mai mare descoperitor de turcoaze şi că această faptă strălucită va ajunge poate la urechile faraonului însuşi?
— Uiţi că Horure este comandantul corpului de armată. Laudele pentru această ispravă îi vor reveni lui.
— Ai dreptate, fără îndoială, recunoscu Sekari. Dar, oricum, eşti liber!
— Mă vei ajuta în căutările mele?
Grădinarul păru stânjenit:
— Ştii, eu sunt un om paşnic, care nu visează decât o viaţă liniştită, departe de orice neînţelegeri. Nu prea mă descurc în încăierări.
— Înţeleg. Prin urmare, drumurile noastre se despart aici.

☥☥☥

Beat, Sekari căzu într-un somn profund, de îndată ce se întinse pe rogojină. Nereuşind să adoarmă, Iker ieşi din adăpost şi contemplă stelele. De ce destinul îi juca feste? Spre ce îl târa?
Gândul la tânăra preoteasă îl calmă şi îl făcu să sufere, în acelaşi timp. Dacă era, într-adevăr, cu neputinţă de ajuns la ea, nu avea să mai cunoască vreodată fericirea. Dar de ce să dispere, când putea acum să-şi reia şi îndeletnicirea de scrib, şi Căutarea? Descoperirea turcoazei nu reprezenta un semn de încurajare? Asumându-şi riscuri, înţelegând secretul muntelui, Iker îşi atinse scopul. Continuând să se comporte aşa, va regăsi urma atacatorilor săi şi va afla, în cele din urmă, de ce a fost ales ca victimă, îşi închipui chiar că zeiţa Hathor îl va conduce până la cea pe care o iubea.
Lui Iker i se păru că aude un strigăt înăbuşit, provenind din locul unde se sfârşea principalul drum de acces pe platou. Acolo stătea permanent o strajă.
Tânărul porni în această direcţie, dar instinctul îi interzise să-şi trădeze prezenţa.
Văzu mai multe siluete ascunzându-se în spatele stâncilor.
Totul se petrecuse atât de repede şi fără zgomot, încât somnul celorlalţi nu fusese tulburat.

Dar Iker nu se înşelase: intruşii pângăriseră pământurile zeiţei, după ce înlăturaseră santinela.

Cu fruntea brusc scăldată de sudoare, tânărul voi să se îndrepte spre locuinţa lui Horure, dar câteva siluete îi barară trecerea.

Apoi un strigăt curmă liniştea nopţii:

— La atac, urlă Shab Strâmbu', şi omorâţi-i pe toţi!

Capitolul 22

După ce eliminaseră toate străjile care supravegheau platoul, atacatorii se repeziră cu puterea unui val asupra aşezării.

Sub privirea calmă a Prevestitorului, care nici nu fu nevoit să intervină, Shab Strâmbu' şi tâlharii nisipului îi masacrară pe soldaţi şi pe mineri.

Pe când Horure încerca să organizeze o oarecare rezistenţă, capul îi fu zdrobit de nişte pietre pe care le aruncase Gură-Pocită.

— Bateţi-i zdravăn, prieteni, sunt cu voi! striga el către agresori. Dezorientat, Iker voia să se arunce în luptă, când deodată fu trântit la pământ.

— Fă pe mortul, îi ordonă Sekari, tâlharii vin încoace.

Cu bâte pline de sânge în mâini, mai mulţi ucigaşi trecură pe lângă ei, fără să-i bage în seamă.

— Ş-o ştergem iute de aici!

— Tu eşti, Sekari?

— Atât de tare m-am schimbat încât nu mă recunoaşteţi? Mişcă-te!

— Trebuie să ne batem, trebuie…

— Nu avem nicio şansă.

Iker se lăsă târât de Sekari, de parcă ar fi fost beat.

☥☥☥

— Numele tău? întrebă scurt Prevestitorul.

— Gură-Pocită.

— De ce ne-ai ajutat?

— Sunt condamnat pe viaţă în minele de aramă. Am fost mutat aici pentru a o găsi pe regina turcoazelor.

— Şi ai reuşit?

— Eu nu. Dar o iscoadă a gărzilor din deşert, numit Iker, a scos-o din inima muntelui.

— Unde se găseşte acum această minunăţie?

— Probabil în locuinţa comandantului Horure pe care l-am omorât cu mâinile mele! Mi-a făcut mare plăcere să scap de temnicerii mei. O să le aplic cea mai crudă pedeapsă, cea rezervată criminalilor, şi o să le ard trupurile.

Prevestitorul încuviinţă, în calitate de căpetenie şi, în timp ce Gură-Pocită şi Shab Strâmbu' aprindeau rugurile, el pătrunse în încăperile pe care le ocupase Horure. Nu-i trebui mult ca să pună mâna pe sipetul de alabastru în care era pusă la păstrare nepreţuita turcoază.

Pe când oamenii săi petreceau, mândri de prima lor victorie, Prevestitorul ridică piatra preţioasă în lumina lunii, ca să se umple de energie. Astfel, turcoaza devenea o armă hotărâtoare în drumul său spre izbândă.

— Cine sunteţi cu adevărat? îl întrerupse Gură-Pocită, destul de ameţit de băutură.

— Cel cu ajutorul căruia vei omorî un număr cât mai mare de egipteni.

— Atunci, sunteţi un general!

— Mai mult decât atât. Sunt Prevestitorul şi noua mea credinţă se va răspândi pe întreg pământul.

— Şi ce folos am eu de aici?

— Discipolii mei vor cunoaşte gloria şi bogăţia.

— Puţin îmi pasă de glorie. Bogăţia însă mă interesează.

— Jumătate din turcoazele păstrate în comorile acestor mine îţi aparţine.

Gură-Pocită saliva deja:

— Sunteţi un stăpân straşnic! Eu nu am cap de comandant. Dar pentru aşa răsplată vă urmez. Doar să nu vă înmuiaţi mai târziu!

— Fii fără grijă!

— Ce mă supără e că n-am văzut cadavrul lui Iker. Dar hoiturile acestea ard atât de bine, că nu mai recunoşti pe nimeni. Nu beţi cu noi?

— Cineva trebuie să-şi păstreze mintea limpede.

Clătinându-se, Gură-Pocită se călăuzi după lumina jarului pe care se topeau trupurile soldaţilor şi minerilor, pentru a regăsi ceata gălăgioasă a învingătorilor.

☥☥☥

Nici Sekari, nici Iker nu se crezuseră vreodată capabili să alerge atât de mult. Cu răsuflarea tăiată, se aşezară pe nişte pietre netede.

— Nu e bine să ne oprim, zise Sekari. Hoţii vor încerca, în mod sigur, să ne ajungă din urmă.

— Cine sunt, după părerea ta?

— Probabil, tâlharii nisipurilor. De obicei, se reped asupra caravanelor.

— Gură-Pocită i-a ajutat!

— Să nu te mire, Iker! Are o inimă rea.

Porniră din nou şi merseră până la epuizare. Setea le uscase gâtul.

— Cum afli unde sunt locurile cu apă? îl întrebă Iker.

— N-am nicio idee.

— Să privim adevărul în faţă, Sekari: supravieţuirea se anunţă anevoioasă.

— Nu-mi place deloc adevărul tău.

— Ar fi fost, fără îndoială, mai bine să murim luptând.

— Nu, pentru că acum, de bine, de rău, suntem încă în viaţă. Freacă amuletele unele de altele şi lipeşte-le de gât!

Iker se supuse şi senzaţia de sete se domoli.

— Acum e rândul meu.

Mai puţin chinuiţi de sete, continuară apoi să se îndepărteze de locul măcelului.

În miezul zilei, nisipul se încingea într-atât, că te frigea la picioare. Iker şi Sekari săpară o groapă în care se adăpostiră şi, pentru a se apăra de soare, îşi acoperiră capul cu bucata de pânză pe care o purtaseră până atunci în jurul şoldurilor.

Când arşiţa se potoli, porniră din nou la drum, dar le era atât de sete, încât nici amuletele nu mai reuşeau s-o potolească.

În faţa lor se ridica un munte ciudat, cu reflexe aurii.

— Nu vom avea forţa să trecem peste această piedică, observă Sekari.

— Se mişcă.

— Ce tot zici?

— Muntele se mişcă, Sekari.

— E o vedenie… O simplă nălucire.

— Vine spre noi.

Privind cu atenţie, Sekari se văzu nevoit să-i dea dreptate tovarăşului său:

— Înnebunim, sărmanul meu Iker!

Din vârful muntelui se desprinseră nişte stânci care se rostogoliră de-a lungul pantelor şi căzură bubuind.

— Cutremur! exclamă Sekari, neştiind în ce direcţie să fugă.

— Uită-te la culoarea muntelui, îl sfătui Iker, netulburat.

Pe măsură ce stâncile se crăpau, muntele căpăta o nuanţă verde-albastră.

— E Hathor, ea ne protejează. Să nu ne mişcăm de aici şi s-o venerăm.

Deşi convins doar în mică măsură de adevărul spuselor lui Iker, Sekari îngenunche şi o invocă pe zeiţa cerului. La două degete de piciorul său stâng, se deschise o crăpătură.

— Locul nu e tocmai sigur!

— Iată ce-a înfăptuit zeiţa!

Muntele întreg devenise de culoarea turcoazei, iar zgomotele neliniştitoare se atenuară.

Când pământul încetă să geamă, Sekari aruncă o privire în crăpătură. Şi ceea ce găsi acolo îl năuci de tot.

— S-ar zice că e… apă!

Îşi strecură mâna înăuntru şi o scoase udă.

— Apă, Iker, suntem salvaţi!

— Să bem cu înghiţituri mici.

Pentru prima dată în viaţa sa, Sekari găsi acest lichid la fel de gustos ca vinul. Cei doi tovarăşi se stropiră, se spălară şi îşi potoliră setea.

— N-avem un burduf, se plânse Sekari. Aşa că, dacă ne îndepărtăm de acest izvor, suntem pierduţi. Pe deasupra, începe să-mi fie tare foame.

— Hathor ne protejează, îi reaminti Iker. Să petrecem noaptea aici şi să aşteptăm un alt semn.

— Dacă te bucuri de favorurile tuturor zeiţelor, spune-mi imediat ca să mă liniştesc!

— Ca şi tine, nu sunt decât un om flămând, pierdut în deşert. Dar lumea aceasta nu cumva e mai misterioasă decât pare? Dacă ştim să citim anumite semne, vom găsi poate o scăpare.

— Ei bine, să dormim atunci!

☥☥☥

Tocmai când Sekari visa o enormă coastă de vacă friptă şi aromată cu verdeţuri, alături de un urcior cu bere rece, Iker îl zgâlţâi.

— Ce s-a întâmplat?… Muntele s-a mişcat iar?

— Soarele de-abia a răsărit. La drum, Sekari! Trebuie să pornim înainte să se încălzească prea tare.

— Cum adică, la drum? Eu nu plec de lângă izvor.
— Să n-o facem pe călăuza noastră să aştepte.
Grădinarul se ridică dintr-o săritură şi privi împrejur.
— Nu văd pe nimeni!
— Uite acolo, sus, pe cer!
Un şoim descria cercuri largi deasupra celor doi băieţi.
— Îţi baţi joc de mine, Iker?
— Bătrânul meu învăţător mi-a spus că numele de Hathor înseamnă „Sălaşul lui Horus”[4]. Şi incarnarea lui Horus este chiar acest şoim pe care zeiţa ni l-a trimis să ne arate drumul.
— Deşertul ţi-a luat minţile!
— Hai, să-l urmăm!
— Şi izvorul?
— O să aibă şoimul grijă să găsim altul.
— Prefer să rămân aici.
— Să-i vezi sosind pe tâlharii nisipului?
Argumentul dădu roade. Bombănind, Sekari porni în urma lui Iker.
— Şoimului tău nu îi pasă de noi, ci de viitoarea sa pradă. Vezi, se îndepărtează şi ne lasă aici!
Dar pasărea reveni.
Când zbura înainte, când se rotea deasupra protejaţilor săi.
La capătul mai multor ore de mers, Iker şi Sekari simţiră din nou arsurile setei.
— Şoimul tocmai a coborât! exclamă Sekari, împiedicându-se de o piatră.
— Şi tu te-ai izbit de o mică stelă. Ce-ar fi să săpăm?
La baza modestului monument, găsiră două urcioare cu fructe uscate şi, puţin mai departe, un izvor.
— Nu e un ospăţ, aprecie Sekari, dar ne vom mulţumi şi cu atât.

Capitolul 23

Trecuse multă vreme de când cei doi călători nu mai numărau zilele. Îl urmau pe şoimul care, după ce-i călăuzise spre răsărit, se îndrepta acum spre miazăzi. De fiecare dată când pasărea răpitoare cobora, Iker şi Sekari găseau fie apă, fie mâncare, fie şi una, şi alta. Şi nu le ieşise în drum nici măcar un singur tâlhar al nisipurilor.

Apoi, deşertul deveni mai arid, iar tufele de mărăcini şi tamarini pitici însufleţeau peisajul.

Cu o puternică bătaie de aripi, şoimul urca spre soare şi dispăru în orbitoarea lumină a amiezii.

— Călăuza noastră ne părăseşte, zise, cu regret, Sekari.

— Priveşte acolo jos, o alta îi urmează.

Pe o colină apăru o frumoasă gazelă albă cu coarnele în formă de liră.

— Un înţelept m-a învăţat că aceasta e făptura lui Isis şi că îi ajută pe rătăciţi să regăsească drumul cel bun, arătă Sekari.

Gazela se îndepărtă în galop.

— Din nefericire, nu e decât o legendă!

— Nu fi atât de sigur! obiecta Iker.

— N-ai văzut că a luat-o la sănătoasa?

— Să ne luăm după urmele lăsate de ea în nisip. Poate ne aşteaptă ceva mai încolo.

Iker avea dreptate.

Gingaşul patruped se juca, dispărând şi reapărând, arătându-le nişte salturi impresionante şi o goană nebunească, dar fără să uite de cei doi tineri pe care-i avea în grijă.

Peisajul se schimba, deşertul se împuţina, vegetaţia devenea mai abundentă.

— Dacă intuiţia mea e corectă, zise Sekari, ne apropiem de platourile care domină valea Nilului. Ce pline de farmec sunt aceste locuri! Aici, plantele răsar după cea mai slabă ploaie. Curând, vom vedea tufişuri şi salcâmi. Îţi dai seama, am scăpat cu viaţă din deşert!

— Datorită lui Hathor, şoimului şi gazelei, îi reaminti Iker.

— Eu o să mă întorc la grădinile mele. Iar tu, ce-ar fi dacă ţi-ai uita trecutul?

— Nu numai că nu-l uit, dar am de împlinit o nouă îndatorire: să o regăsesc pe regina turcoazelor. Ea mi-a permis să o revăd pe femeia pe care o iubesc. Fără îndoială că această piatră mă va mai ajuta.

— Tâlharii nisipurilor au furat-o cu siguranţă, Iker! Dacă, din nenorocire, o să le ieşi în cale, te vor ucide. Femei frumoase există cu miile!

Brusc, ucenicul scrib rămase nemişcat, apoi îl obligă pe Sekari să se ghemuiască la pământ.

— Vreo 20 de oameni cu arcuri şi câini… Vin spre noi.

— Cu siguranţă, sunt vânători.

Fără să-şi dea seama de pericol, gazela păştea iarbă fragedă.

Iker se ridică şi făcu gesturi largi cu mâinile.

— Fugi, fugi repede!

Abia o rupse la fugă animalul că se şi auzi lătratul câinilor.

O săgeată şuieră pe la urechea lui Iker şi un ordin aspru lovi aerul ca un bici:

— Nu mişca sau te dobor!

În poziţie de atac, arcaşul nu glumea.

Imediat i se alăturară ceilalţi şi o haită de câini agitaţi. Sekari nici măcar nu încercase să fugă.

— Suntem oameni paşnici! declară el.

— Mai degrabă tâlhari ai nisipurilor care ne fură vânatul, fu de părere un ofiţer prost ras şi cu pieptul plin de cicatrice, amintiri de la o fiară îndărătnică. În provincia Oryxului aceasta e o nelegiuire sever pedepsită. Şi pentru că voi ne-aţi atacat, noi vom fi obligaţi să tragem, dar vă dau totuşi o şansă: alergaţi cât de repede puteţi. Poate greşim ţinta.

— Nu vom alerga, hotărî Iker. Tocmai ce-am scăpat de criminalii care au devastat domeniile turcoazei şi nu ne-am fi închipuit că vom cădea sub loviturile unor barbari încă şi mai cruzi.

Câţiva vânători părură stânjeniţi.

— Nu suntem barbari, protestă unul dintre ei, ci soldaţi aflaţi în slujba guvernatorului provinciei, Khnum-Hotep. Datoria noastră e să protejăm caravanele şi să le aducem vânat. Tu cine eşti?

— Iker, ucenic scrib. Şi însoţitorul meu este grădinarul Sekari.

— Poveşti! i-o reteză ofiţerul. Sunteţi iscoade şi hoţi. Dacă refuzaţi să vă îndepărtaţi, vă tai beregata aici şi acum.

— Subordonaţii tăi te vor acuza de crimă.

Ofiţerul îşi scoase pumnalul din teacă, dar un soldat îl prinse de braţ:

— Nu aveţi dreptul să procedaţi astfel. Guvernatorul provinciei va hotărî. Noi ne vom mulţumi doar să-i ducem în faţa lui pe aceşti doi suspecţi.

☥☥☥

Când cei patru purtători ai litierei în care era instalat Khnum-Hotep îşi depuseră povara pe pământ, scoaseră un suspin de uşurare. Corpolent, musculos şi un mare mâncăcios, guvernatorul bogatei provincii Oryx era greu. Deoarece dispunea de trei litiere decorate pe laterale cu flori de lotus şi se deplasa mult, transportarea lui nu era lucru uşor.

De îndată ce puse piciorul pe pământ, câinii săi de vânătoare, un mascul foarte vioi şi două femele dolofane, se repeziră înaintea lui.

— În dimineaţa asta nu v-am văzut deloc, iubiţii mei!

Masculul se ridică şi îşi puse labele pe umerii stăpânului. Geloase, femelele scheunau. Mângâierile îndelungate le liniştiră.

— Au fost hrăniţi cum trebuie? întrebă Khnum-Hotep pe slujitorul care-i ducea umbrela.

— Desigur, stăpâne!

— Sper că nu mă minţi!

— Bineînţeles că nu! De altfel, au mâncat tot.

— În această seară, vor mânca iepure cu sos, la fel ca mine! Cine nu-şi răsfaţă câinii, îi jigneşte pe zei.

La gândul ospăţului, cei trei câini care ştiau ce înseamnă „iepure cu sos” îşi linseră boturile. Apoi îşi urmară stăpânul când acesta intră în luxosul palat din capitală[5], locul de naştere al lui Kheops, acela care ridicase cea mai mare piramidă de pe platoul de la Gizeh.

După ce inspectase unul dintre bogatele terenuri agricole unde ţăranii trudeau din greu, dar se bucurau de câştiguri excelente, lui Khnum-Hotep îi plăcea să se afunde într-un jilţ cu spătar înalt. Format din două plăci mari de lemn unite la vârf, jilţul suporta fără să scârţâie greutatea celui mai bogat guvernator de provincie. Datorită calităţilor sale de administrator, supuşii săi trăiau în belşug. Şi nici nu se punea problema ca un faraon, fie el şi Sesostris, să se amestece în treburile sale. În cazul în care monarhul instalat la Memphis ar încerca o lovitură în forţă, va întâmpina o rezistenţă crâncenă.

Un slujitor aduse un lighean mare, iar altul, un vas din aramă prevăzut cu un cioc alungit. Al doilea slujitor turnă apă pe mâinile lui Khnum-Hotep care se spăla îndelung, de mai multe ori pe zi, cu săpun vegetal.

Apoi, slujitorii îi dădură pomezile sale preferate, pe bază de grăsime purificată, fiartă în vin aromat. Se împrăştie un miros fin, care îndepărtă insectele.

Fără să fie nevoie să dea poruncă, servitorul îi aduse o splendidă cupă placată cu aur, a cărei ornamentaţie reprezenta nişte petale de lotus. Cupa conţinea băutura preferată a stăpânului, un amestec rafinat din trei feluri de vin vechi, care împrospăta puterile.

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpâne, dar comandantul unei patrule a deşertului doreşte să vă vadă cât mai repede.

— Să vină!

Ofiţerul se închină până la pământ:

— Am arestat doi indivizi periculoşi. Vânau pe pământurile voastre şi ne-au atacat. Dacă nu interveneam, oamenii mei i-ar fi omorât. Cum anume doriţi să scap de ei, stăpâne?

— Sunt tâlhari ai nisipurilor?

— E greu de spus, eu…

— Pentru un om cu meseria şi cu experienţa ta, nu judeci prea limpede! Adu-i în faţa mea!

— Nu e nevoie, ei…

— Eu hotărăsc ce e nevoie.

Cu mâinile legate la spate, Iker şi Sekari fură înfăţişaţi guvernatorului provinciei Oryx.

— Celui înfometat îi dau pâine, celui însetat – apă, veşmânt celui gol şi corabie celui care n-are, afirmă impozantul personaj, dar îi pedepsesc aspru pe criminali.

— Stăpâne, declară Iker cu gravitate, nu suntem tâlhari, ci, victimele lor.

— Asta nu e şi părerea ofiţerului care v-a arestat.

— Am gonit gazela pentru că era mesagera unei zeiţe care ne-a salvat viaţa.

— Ticălosul ăsta e nebun sau mincinos! strigă comandantul.

— Dezleagă-i pe prizonieri şi pleacă! ordonă Khnum-Hotep.

— Stăpâne, siguranţa dumneavoastră…

— O să mă ocup eu însumi de ea.

Sekari nu se simţea în largul lui, dar Iker îşi păstră seninătatea.

— Acum, voinicilor, spuneţi adevărul! Sunteţi pe teritoriul meu şi vreau să ştiu tot.

— Lucram în minele de turcoaze ale zeiţei Hathor, îi spuse Iker.

— În calitate de meseriaşi sau de condamnaţi?

— Condamnaţi mutaţi la minele de aramă.

— Atunci chiar sunteţi nişte criminali!

— Eu am primit un an de muncă silnică, pentru că l-am înfruntat pe un perceptor necinstit.

— Şi tu? îl întrebă Khnum-Hotep pe Sekari.

— Şi eu la fel, stăpâne, bâigui grădinarul.

— Vă înşelaţi dacă mă credeţi naiv!

— Prietenul meu şi cu mine am fost însărcinaţi să cercetăm muntele pentru a o descoperi pe regina turcoazelor, continuă Iker, fără să se lase tulburat. Pentru că am împlinit cu bine această sarcină periculoasă, am fost eliberaţi.

— Şi ai asupra ta dovada că e adevărat ceea ce spui, nu?

— Iat-o!

Iker scoase din pânza înfăşurată în jurul şoldurilor tăbliţa de lemn semnată de Horure, care făcea din el şi din Sekari nişte oameni liberi, spălaţi de păcate.

Khnum-Hotep o citi cu atenţie, o încercă în dinţi, apoi cu unghiile.

— Pare adevărată.

Şeful provinciei auzise vorbindu-se despre acest Horure, un supus credincios al lui Sesostris, faimos pentru priceperea sa în treburi legate de ţinuturile deşertice. Evident, tânărul acesta mândru şi hotărât nu minţea.

— Ce s-a întâmplat cu regina turcoazelor?

— Domeniul zeiţei a fost atacat de o bandă înarmată care a primit sprijin din partea unui prizonier, Gură-Pocită. El l-a ucis pe Horure, soldaţii şi minerii au fost măcelăriţi, iar cadavrele lor, arse. Fără îndoială, suntem singurii care au scăpat.

— Iker voia să se bată, interveni Sekari, dar ar fi fost curată sinucidere! De aceea am fugit!

— Şi aţi traversat deşertul fără apă şi hrană?

Iker nu trecu sub tăcere niciunul dintre miracolele care le permiseseră să supravieţuiască.

Sinceritatea tânărului era atât de evidentă, încât Khnum-Hotep nu-i puse la îndoială povestea, cu atât mai mult cu cât divinităţile se iveau adesea în deşert.

Pentru prima dată, tâlharii nisipurilor îndrăzniseră să atace minele de turcoaze care se aflau totuşi sub protecţia faraonului.

Dar nu era de datoria guvernatorului provinciei Oryx să-l anunţe pe Sesostris. Alţii îl vor preveni în cele din urmă că autoritatea sa era

spulberată. Astfel, monarhul, slăbit, se va ocupa de sarcini mai urgente decât confruntarea cu înalţii demnitari potrivnici extinderii puterii sale.

— Ce ştiţi să faceţi, fiecare din voi?

— Eu sunt grădinar, îi răspunse Sekari.

— Şi eu – ucenic scrib.

— Provincia mea e bogată pentru că aici se munceşte mult, preciză Khnum-Hotep. Un grădinar mi-ar fi de folos. Dar n-am nevoie de încă un scrib.

Capitolul 24

— În schimb, reluă Khnum-Hotep, îmi trebuie mai mulţi soldaţi pentru ca gărzile mele să poată respinge orice atacator. Pentru că eşti tânăr şi sănătos, locul tău e printre ele.

— Vreau să fiu scrib, stăpâne, nu soldat!

— Ascultă-mă bine, copile, zeii mi-au încredinţat o misiune: să fac ca această provincie să fie cea mai înfloritoare din întreaga ţară. Aici, văduvelor nu le lipseşte nimic, tinerele fete sunt respectate, fiecare mănâncă după pofta inimii, nimeni nu cere de pomană. Cei slabi nu sunt asupriţi de cei puternici şi nu există nicio neînţelegere între cei bogaţi şi oamenii simpli. De ce? Pentru că eu rămân stâlpul acestui ţinut, oricât ar fi de greu. În timpul inundaţiilor, i-am plătit eu însumi pe ţărani şi i-am scutit de dările din urmă. Cu cât se pun mai multe dări, cu atât scade dorinţa de muncă. Nici pungaşii, nici slujbaşii care iau mită nu au dreptul să stea pe teritoriul meu. Dar nimic nu e mai firav decât fericirea aceasta. Astăzi se conturează un pericol pe nume Sesostris. Mai devreme sau mai târziu, va încerca să pună stăpânire pe provincia mea. Ori eşti cu mine, ori eşti împotriva mea! Dacă vrei să te bucuri de bunăvoinţa mea, fii unul dintre soldaţii mei! N-o să-ţi pară rău şi vei învăţa multe aici!

Khnum-Hotep se miră el însuşi că folosise atâtea argumente pentru a-l convinge pe acest tânăr necunoscut. De obicei, se mulţumea să dea ordine şi nu-i suporta pe cei care-l contraziceau.

— Am încredere în dumneavoastră, stăpâne!

☥☥☥

Încă o dată, trezorierul Medes lăsă impresia că e foarte dornic. Marele preot al templului lui Ptah îi mulţumise călduros, fără să bănuiască faptul că ofranda provenea dintr-un furt. Dar Medes se lovea mereu de uşa veşnic închisă a templului ascuns. Şi trebuia să admită că nu va reuşi niciodată să-i cumpere pe cei care deţineau cheia.

Ce metodă să folosească pentru a descoperi în sfârşit secretul sanctuarelor? Înaltul demnitar lăsă această grijă pentru mai târziu, căci capitala fremăta de zvonuri nu lipsite de interes. Sesostris decisese să pornească într-o adevărată recucerire a provinciilor, începând cu Cobra, peste care domnea bătrânul Uakha.

La prima vedere, monarhul nu avea nicio şansă să reuşească; totuşi hotărârea sa trebuia tratată cu toată seriozitatea, căci, puternic din fire, Sesostris nu dădea înapoi în faţa obstacolelor.

Dar averea lui Medes depindea, în mare parte, de excelentele sale relaţii cu guvernatorii provinciilor, pe care îi informa prin mijlocitori despre ceea ce se petrecea la curte. Cu excepţia câinelui său credincios, Gergu, nimeni nu ştia cine era cu adevărat Medes, care nu înceta să uneltească din umbră.

De ceva vreme, întâmpina mari greutăţi în verificarea zvonurilor care se contraziceau între ele. Evident, Sesostris îi strunise pe cei mai mulţi din curteni şi întreţinea el însuşi această confuzie, pentru a putea înainta mai uşor pe drumul pe care-l alesese.

Şi dacă monarhul reuşea să stârnească o veritabilă furtună, aceasta nu-l va smulge şi pe Medes? Nu exista decât o singură soluţie pentru a evita catastrofa. Înlăturarea celui care a cauzat-o.

Dar asasinarea unui rege nu se poate face la repezeală, mai ales când este protejat de un soldat atât de eficient ca Sobek, care nu avea încredere în nimeni, nici chiar sau mai ales în apropiaţii faraonului. De aceea Medes nu putea comite nici cea mai mică imprudenţă.

Să se bazeze pe noroc era fantezie curată. Însemna să fie rupt de realitate. Trebuia, prin urmare, să pună la punct un plan care să-i permită să meargă la sigur.

☥☥☥

Instructorul îi seceră picioarele lui Iker care căzu greoi pe spate.

— Nu eşti atent, fiule! Ridică-te şi străduieşte-te să mă loveşti în burtă!

Încercarea se sfârşi cu un eşec dureros şi tânărul se trezi iar doborât la pământ, cu vreo câteva vânătăi în plus.

— O să am ceva de lucru cu tine… Dar cu multă voinţă vei învăţa, în cele din urmă, să te baţi.

Iker strânse din dinţi şi porni iar la atac, ştiind că vor trece săptămâni, luni chiar, înainte de a-i ajunge din urmă pe tinerii recruţi care-şi băteau joc de el.

Cel mai important era să nu se plângă de soarta care-l purtase până aici, ci să tragă toate învăţămintele din această situaţie; apoi era necesar să-i observe tot timpul pe cei mai pricepuţi şi să-i imite.

Faptul că nu avea nici prieteni, nici aliaţi, îi înzeci energia, în loc să i-o slăbească. Neputându-se baza decât pe el însuşi, Iker găsi în singurătate forţa de a se concentra asupra acestei noi ucenicii şi doar asupra ei.

De la răsuciri bruşte până la loviturile de picior, îşi însuşi numeroasele moduri de prindere a adversarului, corectându-şi greşelile. Înţelese că rapiditatea conta mai mult decât brutalitatea şi că era posibil să întorci împotriva atacatorului violenţa sa.

Instructorul nu era mai vorbăreţ decât Iker. Zgârcit în explicaţii şi comentarii, îl punea să repete de o sută de ori mişcarea corectă, indiferent de suferinţa sau oboseala elevului. Şi cum acesta nu ridica vreodată nici cea mai mică obiecţie, îl muncea şi mai mult decât pe tovarăşii săi.

— Mâine, anunţă el, vor avea loc primele probe eliminatorii în vederea alergării de rezistenţă. Vă veţi bate cu mâinile goale. Doar cei care vor obţine două victorii vor merge mai departe.

Primul adversar al lui Iker era mai înalt şi mai solid decât el.

— Vino, încoace, băiete, să te strivesc!

Iker puse un genunchi la pământ.

— Ah, te recunoşti învins fără luptă! Nu mă miră! Numai băieţii din provincia noastră sunt în stare să ajungă buni războinici.

— Totuşi, nu e cazul tău.

— Ce-ai îndrăznit să spui?

Voinicul se repezi înainte cu pumnii strânşi. Iker se feri, întinse piciorul pentru a-i pune piedică, îl întoarse pe spate şi îi prinse gâtul cu braţul drept.

Când învinsul lovi pământul cu mâna stângă, instructorul îi ordonă lui Iker să îi dea drumul prăzii. Cel de-al doilea adversar nu era aşa de prost ca primul. Atacă pe nepregătite şi reuşi să-şi petreacă braţul drept pe sub coapsa dreaptă a lui Iker, încercând să-l ridice. Dar tânărul nu se lăsă, se eliberă, trecu în spatele luptătorului cu o iuţeală neaşteptată şi îl apucă de

glezne. Învinsul se prăbuşi, iar învingătorul îl ţintui la pământ, strângându-l de gât.

— Două victorii, e bine! Du-te să mănânci şi să bei acum!

☥☥☥

Vreo 50 de tineri soldaţi se repeziră cu viteză înainte. Deşi instructorul vorbise de o cursă de rezistenţă, unii porniră mai repede pentru a-şi uimi camarazii. Iker părea rămas în urmă, dar beneficia de experienţa dobândită în timpul groaznicului marş prin deşert. Fără să se forţeze, îşi depăşi unul câte unul concurenţii, surprins el însuşi de rezistenţa sa.

A doua zi, proba reîncepu, încă mai exigentă.

— Cei mai buni dintre voi trebuie să alerge 100 de kilometri în opt ore[6], anunţă instructorul. Cele mai multe mesaje sunt trimise cu ajutorul corăbiilor, dar mesagerii armatelor vor fi nevoiţi uneori să urmeze drumurile de pe uscat. Vreau, aşadar, oameni bine pregătiţi.

Alergând într-un ritm din ce în ce mai alert, Iker nu înceta să se gândească la chipul desăvârşit pe care îl contemplase în turcoază. Cum să nu-i dea încredere un semn atât de minunat? O va regăsi, oare, pe tânăra preoteasă şi pe cei care îl condamnaseră la moarte?

Când zări, în ultimul moment, bucăţile ascuţite de silex împrăştiate pe potecă, avu inspiraţia să se arunce pe-o parte. Apoi se rostogoli pe o pantă şi îşi încheie căderea, izbindu-se de trunchiul unui tamarin. Mort pe jumătate, evitase însă ce era mai rău, căci rănile adânci de la picioare l-ar fi imobilizat pentru o perioadă lungă. După ce-şi veni în fire, Iker acoperi puţin câte puţin distanţa care-l separa de cel aflat în frunte, fiul unui soldat care îl ura şi nu înceta să-l ponegrească în faţa camarazilor săi.

În momentul în care îl depăşi, celălalt încercă să-l dezechilibreze cu o lovitură de umăr. Iker se feri:

— N-o să-i spun nimic instructorului despre silex. Vom pune lucrurile la punct între noi, la cazarmă.

☥☥☥

— Cei mai buni mânuitori ai bastonului sunt nubienii, arătă instructorul. De la unul dintre ei am deprins metodele pe care v-am învăţat să le folosiţi. Le veţi pune în practică într-o luptă în care veţi lovi din toate puterile. Am nevoie de doi voluntari.

— Eu mă ofer, zise Iker, ştiind că provoacă astfel reacţia fiului soldatului.

Într-adevăr, acesta nu rată ocazia.

Cei doi adversari erau deopotrivă în privinţa înălţimii şi a forţei, dar, conform obiceiului său, Iker se bază pe agerimea sa. Îl lăsă pe celălalt, care era furios la culme, să creadă că se teme de atacurile lui şi îl făcu să-şi irosească puterile tot învârtindu-se şi atacând fără niciun rezultat.

Cu bastonul său tare şi uşor, Iker nu-l lovi decât o singură dată, drept în mijlocul frunţii.

Celălalt căzu grămadă.

Instructorul îl examină.

— Când se va trezi, o să-l doară foarte rău capul.

— Aş fi putut să dau şi mai tare.

— Nu te mai recunosc, Iker!

— Nu suport laşii.

Instructorul îl privi cu coada ochiului.

— Ai ceva de mărturisit?

— Problema este rezolvată.

— Îmi place asta, Iker! Ce se petrece între soldaţi nu mă interesează, cu condiţia să fie disciplinaţi, pricepuţi şi curajoşi. Dar tu nu eşti încă destul de pregătit pentru sărituri.

La început, frânghia prinsă între doi ţăruşi nu era întinsă prea sus. Dar o ridicară aşa de mult, încât părea de netrecut. Iker avu nevoie în aceeaşi măsură de pricepere şi voinţă, ca să se obişnuiască şi să nu se oprească în faţa obstacolului. Şi la acest joc, ca şi la celelalte, se dovedi cel mai bun.

O brunetă frumoasă, de vreo 40 de ani, se apropie de instructor.

— Doamnă Techat! Ce ne-aţi adus bun?

— Brânză şi legume. Spune-mi, cum se numeşte acest tânăr?

— Iker.

— E din regiunea noastră?

— Nu, dar e un recrut de excepţie. Sigur voi face din el un ofiţer!

Trezoriera provinciei surâse enigmatic. Din punctul său de vedere, Iker merita ceva mai bun.

Capitolul 25

Când prima piatră a sanctuarului lui Sesostris fu aşezată după încheierea ritualului de întemeiere condus de însuşi monarhul, una dintre ramurile salcâmului înverzi.

Din nefericire, niciuna nu mai făcu la fel. Totuşi, speranţa renăştea şi calea de urmat era stabilită: construirea unui nou templu şi a unui nou locaş al eternităţii, pentru a lupta împotriva tenebrelor care ameninţau să invadeze domeniul lui Osiris.

Sesostris verificase calitatea materialelor şi stătuse de vorbă cu fiecare meşter. Deşi lucrate repede, bineînţeles, construcţiile trebuiau să dăinuiască peste timp. Şi încă de la începutul muncii pe şantier, noul grup de sacerdoţi numiţi de purtătorul paletei de aur se pusese, de asemenea, pe treabă.

Preotul chel se îngrijea de arhivele secrete din Casa Vieţii, unde nimeni nu putea să intre fără acordul său. Cel însărcinat să vegheze asupra integrităţii corpului lui Osiris nu se arăta mai puţin vigilent şi controla de mai multe ori pe zi sigiliile de pe uşa mormântului divin. Cât despre preotul care păzea secretele, acesta celebra, în numele faraonului, ritualurile zilnice în compania purtătorului paletei. Graţie magiei cuvântului, legătura cu nevăzutul era menţinută. Venerându-i pe strămoşi şi pe fiinţele luminii, servitorul lui *Ka* înlesnea, în mod eficace, sporirea puterii acesteia; iar cel care vărsa zilnic libaţia de apă proaspătă pe masa ofrandelor elibera substanţele delicate şi ascunse ale materiei pentru ca divinitatea, hrănindu-se cu ele, să protejeze Abydos-ul.

Toţi erau pe deplin conştienţi de importanţa sarcinilor lor. Preoţii permanenţi organizau ritualurile celor temporari, cercetaţi amănunţit de către forţele de ordine. Fiecare fusese interogat şi declaraţiile sale verificate. La cea mai mică greşeală, un preot temporar putea fi exclus de pe domeniul lui Osiris. Gravitatea situaţiei nu permitea nicio îngăduinţă. Aceeaşi severitate era aplicată şi faţă de preotesele muzicante. Acestea aveau origini diferite, o doamnă de vază de la Curte luând parte la ritualuri alături de fiica unui ţăran. Una dintre ele era atât de frumoasă şi de cucernică, încât nici bătrânul purtător al paletei nu rămase insensibil la farmecul ei. Cine n-ar fi dorit să fie tatăl unei fete atât de tinere şi de luminoase, a cărei privire oferea bucurie şi speranţă? Fără nicio îndoială, într-o zi va fi iniţiată în marele mistere şi nu va mai îndeplini îndatoririle de purtătoare de ofrandă în timpul sărbătorilor din lumea exterioară. Dar pentru a ajunge la statutul de preot permanent, mai ales la Abydos, trebuiau parcurse toate treptele

ierarhiei şi toate etapele care duceau spre templul ascuns. Aşa era Legea încă de la începuturi, aşa se păstra şi acum.

Devotat în întregime sarcinii sale, însufleţit de misiunea pe care i-o încredinţase faraonul şi ferm hotărât să lupte împotriva întunericului până la ultima suflare, bătrânul preot nu sesiză un pericol neaşteptat.

Unul dintre preoţii permanenţi, un lungan cu figură dezagreabilă şi nasul proeminent, nu era mulţumit de poziţia pe care o ocupa. Trecea drept un om îndrăgostit de spiritualitate, iluzie cu care se amăgise înainte să iasă la iveală adevărata sa natură: gustul pentru putere. Nu cea a unui rege expus evenimentelor şi supus la o mie şi una de constrângeri, ci puterea exercitată din umbră.

Pe măsură ce anii trecuseră, înţelesese cât de importante erau Abydos-ul şi misterele lui Osiris. Însăşi existenţa şi puterea faraonilor depindeau de ele. Trebuia să stăpânească acest domeniu, care adăpostea secretele vieţii şi morţii.

Instruit la o şcoală de geometri şi matematicieni, cu o fire rece ca un vânt de iarnă, îşi propusese să-i urmeze celui mai bătrân dintre preoţi şi să devină superiorul lor. Cu toate acestea, apariţia bruscă şi neaşteptată a lui Sesostris şi reorganizarea corpului de preoţi îi spulberaseră planurile. Şi culmea ironiei, purtătorul paletei de aur îi încredinţase o sarcină pe care o considera mai prejos, foarte îndepărtată de cea la care spera. Aparţinea, desigur, vârfului ierarhiei, dar voia mai mult decât atât.

Blestematul ăsta de Sesostris se făcea responsabil de ura şi dezamăgirea sa, care creşteau în fiecare zi. Dar cum să scape de el şi să obţină ceea ce i se cuvenea?

☥☥☥

Pentru ceata Prevestitorului, care se ridica la mai bine de 200 de oameni, traversarea zonei mlăştinoase se dovedise deosebit de anevoioasă din cauza căldurii umede şi a insectelor care îi înţepau neîncetat. Doi oameni muriseră muşcaţi de şerpi, iar unul fusese înhăţat de un crocodil. Totuşi, nimic nu clintea hotărârea călăuzei care nu ezita niciodată asupra căii ce trebuia urmată.

După o vreme, fură nevoiţi să treacă printr-un desiş de stuf pe jumătate inundat şi să meargă prin noroi. Dar evitau astfel să aibă de-a face cu soldaţii lui Sesostris şi puteau în fiecare seară să petreacă pe cinste, mâncând peşte fript.

În ciuda dorinţelor lui Shab Strâmbu' şi Gură-Pocită, Prevestitorul le interzisese să jefuiască rarele sate de pescari prin apropierea cărora treceau.

— Nu ne-ar lua mult timp, protestă Gură-Pocită.

— Prada ar fi neînsemnată şi noi nu trebuie să lăsăm nicio urmă. Atacul asupra domeniului lui Hathor n-a fost decât un avertisment. Curând, vom lovi cu şi mai multă putere.

— Şi încotro mergem?

— Dincolo de Zidurile Regelui. Din acest motiv trebuie să fim cu băgare de seamă şi să străbatem ţinuturi care sunt socotite de netrecut.

— Nici măcar nu aveţi de gând să atacăm fortăreţele egiptene!

Fiecare auzise vorbindu-se despre sistemul de apărare pus la punct de primul Sesostris pentru întărirea graniţei de nord-est a regatului şi respingerea oricărei încercări de cotropire. Comunicând între ele prin semnale vizuale, numeroasele posturi de pază şi control îi adăposteau pe arcaşii împuterniciţi să tragă asupra oricui şi-ar fi asumat riscul să forţeze trecerea graniţei.

— E încă prea devreme, recunoscu Prevestitorul, dar va veni şi vremea noastră. Zidurile Regelui dau Egiptului un amăgitor sentiment de siguranţă.

— Totuşi, obiectă Shab Strâmbu', sunt păzite de soldaţi adevăraţi şi…

— Continuă să ai încredere în mine şi totul va fi bine! Prima noastră ţintă este să trecem hotarul fără să fim descoperiţi. Apoi vom lua legătura cu noii noştri aliaţi.

— Despre cine vorbiţi, stăpâne?

— Despre asiatici şi beduini, care trăiesc în sărăcie în Canaan şi sunt persecutaţi de administraţia egipteană. Umiliţi fără încetare, nu visează decât să se răscoale, dar se tem de o pedeapsă sângeroasă. Nu aşteaptă decât un conducător. Pe mine, Prevestitorul!

Shab Strâmbu' era deja subjugat. Iar Gură-Pocită, deşi îl socotea nebun pe conducătorul lor, îl credea totuşi în stare să pună la cale o serie straşnică de jafuri, care i-ar fi îmbogăţit pe adepţii săi. Însă trebuiau, într-adevăr, să treacă de Zidurile Regelui fără să fie prinşi şi evadatul din minele de aramă nu credea că e posibil aşa ceva.

Însă Gură-Pocită se înşela.

Fără grabă, Prevestitorul trimise mai multe iscoade pentru a găsi punctul de trecere cel mai puţin supravegheat. Odată sfârşită cu bine această misiune, observă timp de câteva zile comportamentul soldaţilor şi al

vameşilor. Apoi, în toiul unei nopţi fără lună, îşi trezi din somn credincioşii şi le porunci să-l urmeze.

Într-o linişte desăvârşită, merseră de-a lungul liniei din spatele fortului pe care nicio strajă n-o păzea.

— Stăpânul e om deştept! recunoscu Gură-Pocită.

— Când ai norocul să găseşti pe unul ca el, aprobă Shab Strâmbu', nu trebuie să-l mai părăseşti.

— Dar în privinţa prăzii nu e lacom?

— Nici nu-i pasă. Eşti de acord ca noi doi să luăm partea cea mai grasă, fiindcă suntem mâna dreaptă a Prevestitorului, şi restul să-l împărţim celorlalţi?

— Îmi convine. Dacă vreunul bombăne, îi rup şalele. Doar ca să le fie învăţătură de minte. Dar spune-mi… stăpânul ce caută?

— Obsesia sa este ca adevărul suprem pe care el singur îl deţine şi care trebuie impus tuturor oamenilor să domnească pentru totdeauna. Ori i te supui, ori mori! Şi principalul său duşman e faraonul care se împotriveşte acestei credinţe.

— Eşti grozav de învăţat, Strâmbule!

— După ce l-am ascultat atâta pe Prevestitor, pot să repet ce spune el.

— Mie, unuia, nu-mi pasă! Important este să se dovedească o adevărată căpetenie războinică şi să impună noua sa credinţă prin luptă şi prin sânge. Cu cât vom omorî mai mulţi egipteni, cu atât vom fi mai bogaţi.

Când Prevestitorul îi întâlni pe primii asiatici, stăpânii unor turme, se prezentă imediat drept duşmanul de temut al lui Sesostris şi câştigă atenţia căpeteniilor de clan. Acceptă jocul obligatoriu al lungilor tratative care nu duceau nicăieri, dar obţinu ceea ce dorea: o întrevedere cu înalta lor căpetenie secretă, un bătrân beduin orb, cu barba albă, a cărui ură faţă de egipteni nu înceta să crească. El hotăra atacurile împotriva caravanelor prost apărate şi ordona executarea cananeenilor bănuiţi de a se fi înţeles cu duşmanul.

Abia păşi Prevestitorul în camera lipsită de orice podoabe în care moşneagul stătea înţepenit într-un scaun, că bărbosul şi surâse încântat:

— Iată-te, în sfârşit! De atâta vreme trag nădejde să apari… Loviturile mele sunt doar ca nişte înţepături de insectă. Dar tu, tu vei stârni fulgerul şi măcelul! Trebuie să i se pună capăt legii lui Maat şi domniei fiului ei, faraonul!

— Ce mă sfătuieşti?

— Un război pe faţă este pierdut dinainte. Cu vreo câţiva credincioşi, gata să-şi dea viaţa pentru cauza noastră, poţi semăna groaza pe pământul egiptean. Trebuie ca atacurile să fie precise, să facă un număr cât mai mare de victime şi să răspândească spaima în rândul oamenilor. Sesostris va fi socotit răspunzător şi tronul său va începe să se clatine.

— Eu sunt Prevestitorul şi cer supunere absolută din partea războinicilor pe care mi-i încredinţezi.

— Ai dobândit-o deja! Dar e nevoie să îi mai instruieşti şi pe mulţi alţii. Lasă-mă să-ţi ating mâinile!

Prevestitorul se apropie.

— Ciudat… Pot să jur că sunt gheare de şoim! Eşti exact aşa cum visam: crud, neîndurător, cu neputinţă de distrus.

— Dacă ai avea mijloacele necesare, de unde ai începe cuceririle?

— Fără şovăială, de la Sichem! Acolo nu se află decât o mică garnizoană egipteană. Localnicii vor fi uşor de aţâţat, iar victoria – impresionantă.

— Să fie, aşadar, Sichem.

— Cheamă-i pe slujitori şi cere-le să mă ducă pe pragul casei mele! Să se strângă toţi susţinătorii războiului!

Cu o vehemenţă uluitoare pentru un om de vârsta lui, orbul predică războiul total împotriva Egiptului şi îl prezentă pe Prevestitor drept urmaşul său şi, în acelaşi timp, singurul comandant capabil să-şi poarte adepţii spre victorie.

Apoi, cu o ultimă tresărire de ură, muri.

Capitolul 26

Micul oraş Sichem era adormit sub razele soarelui şi garnizoana egipteană se îndeletnicea, fără tragere de inimă, cu treburile zilnice, printre care exerciţiile militare ocupau un loc neînsemnat. După zece ani petrecuţi în acest colţ pierdut de lume, comandantul nu mai încerca să se opună permanentelor „negoţuri” pe furiş ale populaţiei locale. Capii marilor familii, al căror număr de copii era imposibil de socotit, se înţelegeau între

ei. Se furau reciproc, asasinau din când în când, îşi rezolvau problemele lovindu-se pe la spate, dar fără a pricinui tulburări ale ordinii. Asupra acestui aspect, comandantul se arătase de neclintit: acceptând să nu ştie nimic, nu voia să vadă nimic.

Cât despre strângerea dărilor, renunţase, de asemenea, şi la treaba aceasta. Cananeenii minţeau cu atâta uşurinţă, încât nu mai reuşeau să distingă adevărul de plăsmuire. Şi nu dispunea de un număr suficient de oameni care să facă verificările necesare. Se mulţumea, aşadar, să ia o foarte mică parte din recoltele pe care i le arătau. De fiecare dată, lucrurile se petreceau la fel: supuşii se plângeau de căldură, de frig, de insecte, de vânt, de secetă, de furtună şi de o sută de alte nenorociri, care îi aduceau în pragul mizeriei. Ofiţerul nici nu mai asculta aceste jelanii atât de plictisitoare, care l-ar fi adormit şi pe cel mai încăpăţânat insomniac.

În fiecare zi, comandantul se ruga zeului Min, a cărui capelă fusese construită în nordul cazărmii, să-i permită să se întoarcă în Egipt cât mai curând. Visa să-şi revadă satul natal din Deltă, să-şi facă siesta sub palmierii ce se întindeau de-a lungul canalului unde se putea scălda în anotimpul cald şi să aibă grijă de bătrâna sa mamă, pe care n-o văzuse de foarte mult timp.

Cu perseverenţă, scria la Memphis cerând mutarea sa, dar mai-marii săi păreau să fi uitat de el. Suferind cu resemnare, ofiţerul îşi rânduise o viaţă tihnită în care berea tare, adesea de o calitate îndoielnică, ocupa primul loc.

— Caravana de la miazănoapte a sosit, îl avertiză aghiotantul său.

— A avut loc vreo întâmplare neplăcută?

— Încă n-am făcut controlul obligatoriu.

— Uită de el!

— Dar regulamentul…

— Cananeenii vor face munca în locul nostru. Se înţeleg bine cu stăpânii sirieni de caravane.

— O să măsluiască documentele, o să ne înşele în privinţa cantităţii mărfurilor şi…

— Ca de obicei, îi reaminti comandantul. Mi se pare mie sau ţi s-au aprins călcâiele după o localnică?

— Ne întâlnim, e adevărat.

— E frumoasă?

— Atrăgătoare şi bine înzestrată de zei.

— Nu te căsători cu ea! Fetele de aici se supun mai mult clanului lor decât bărbatului pe care sfârşesc întotdeauna prin a-l distruge.

— Unul dintre paznicii noştri de noapte mi-a raportat despre un început de răzmeriţă la intrarea dinspre sud a oraşului.

Comandantul ieşi brusc din toropeala sa:

— Glumeşti?

— N-am verificat încă.

— Ocupă-te imediat de asta! Înţelegerea-i înţelegere. În cazul în care cananeenii au uitat-o, o să le-aduc eu aminte.

Două ore mai târziu, aghiotantul său tot nu se întorsese.

Cuprins de o presimţire rea, comandantul ordonă soldaţilor să ia armele şi să-l urmeze. Şi dacă localnicii îi pricinuiseră subordonatului său cel mai mic necaz, atunci o să afle ei cine deţine puterea la Sichem.

La intrarea dinspre sud, era strânsă o mulţime, formată din mai bine de 300 de oameni. Ofiţerul egiptean fu surprins: cei mai mulţi dintre ei îi erau necunoscuţi.

Neîndoielnic, nu putea înfrunta o astfel de mulţime cu slabele sale puteri, mai ales că soldaţilor săi, prea puţin pregătiţi pentru o astfel de ciocnire, le clănţăneau deja dinţii de frică.

— Comandante, îi sugeră unul dintre ei, am face poate mai bine să ne retragem.

— Noi reprezentăm ordinea şi legea în Sichem, pe care nu le vor pune în pericol o adunătură de străini.

O tânără femeie înaintă spre el:

— Vrei veşti de la aghiotantul tău, comandante?

— Cine eşti tu?

— Femeia pe care a dezonorat-o şi a necinstit-o. Îşi închipuia că voi fi pentru totdeauna obligată să tac şi să fac ce vrea el, dar niciunul dintre voi nu v-aţi gândit la venirea Prevestitorului! Datorită lui, cananeenii vor şterge Egiptul de pe faţa pământului.

— Eliberaţi-l imediat pe aghiotantul meu!

Tânăra femeie îi surâse cu cruzime:

— Cum zici tu, comandante!

Gură-Pocită aruncă trei saci la picioarele ofiţerului egiptean:

— Iată ce a mai rămas din acest călău!

Cu mâinile tremurânde, comandantul desfăcu sacii. Primul conţinea capul aghiotantului, al doilea – mâinile, al treilea – sexul.

Apoi, apăru un bărbat înalt, cu barba tăiată îngrijit şi cu ochi ciudaţi, roşii:

— Depune armele şi porunceşte-le oamenilor tăi să mi se supună, îi propuse el cu voce blândă.
— Cine te crezi?
— Eu sunt Prevestitorul şi trebuie să mi te supui, la fel ca toţi locuitorii din Sichem.
— Tu eşti cel care trebuie să se supună reprezentantului puterii! Dacă tu ai comis această crimă, vei fi executat, la fel şi cei care au înfăptuit-o.
— Nu eşti un om cu judecată, comandante! Dacă eu încep lupta, ceata ta de fricoşi nu va mai rezista mult timp.
— Ascultă-mă fără împotrivire! Dacă nu…
— Îţi ofer o ultimă şansă, egipteanule! Sau mi te supui, sau mori.
— Puneţi mâna pe acest răsculat! ordonă comandantul oamenilor săi.
Credincioşii Prevestitorului se năpustiseră la atac.
Gură-Pocită străpunse pieptul gradatului, înainte ca Shab Strâmbu', apucat de o criză de isterie, să-i dea lovitura de graţie, călcându-i faţa în picioare. Niciunul dintre soldaţi nu fugi destul de repede pentru a scăpa de urmăritori.

☥☥☥

Populaţia din Sichem îşi aclamă noul stăpân care o converti la religia al cărui singur chezaş şi interpret era. Cum planul său era să-l răstoarne pe faraon şi să extindă teritoriul cananeenilor, aceştia îi îmbrăţişară cu entuziasm ideile şi credinţa.
Într-un acces de ură, cazarma şi templul lui Min fură şterse de pe faţa pământului. De acum înainte, niciun templu nu va mai fi ridicat în onoarea vreunei divinităţi şi niciun chip al vreunui zeu nu va mai fi sculptat în piatră. Doar cuvintele Prevestitorului urmau să fie gravate pentru ca fiecare să le pătrundă sensul, repetându-le fără încetare.
Învingătorul şi ajutoarele sale se instalară în casa primarului, omorât cu pietre din cauza relaţiilor strânse pe care le avea cu egiptenii.
— Cer jumătate din pământuri, declară Gură-Pocită.
— Bineînţeles, dar e chiar puţin, estimă Prevestitorul, năucindu-şi interlocutorul. După atâtea suferinţe îndurate în minele de aramă, nu meriţi mai mult?
— Dacă o iei aşa… Ce propuneţi?
— Trebuie să pregătim tineri războinici gata să moară pentru cauza noastră şi să pricinuiască Egiptului răni adânci. Doreşti să te ocupi de ei?

— Pe cinstea lui Gură-Pocită, îmi place! Dar nu va fi vorba de o joacă. Chiar şi la antrenamente, o să lovesc fără milă.
— Aşa zic şi eu. Doar cei mai buni, pe de-a-ntregul căliţi, vor fi trimişi în misiunile pe care le vom alege împreună cu Shab. Şi în fiecare dimineaţă, le voi explica tuturor credincioşilor mei motivele luptei noastre.
Shab Strâmbu' era din ce în ce mai mândru să participe îndeaproape la o asemenea cucerire. Cuvintele simple ale Prevestitorului îl copleşiseră şi făcuseră din el cel mai credincios dintre adepţii săi.
Chiar aici, la Sichem, marea aventură prindea contur.

Capitolul 27

Curtea de la Memphis era neliniştită. Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostris, la întoarcerea în capitală, nu întârziase să-i convoace pe înalţii demnitari care formau Casa Regelui, adevăratul trup simbolic al monarhului. Funcţia lor nu se mărginea la cea a miniştrilor obişnuiţi; comparaţi cu razele soarelui, rolul lor consta, cu precizie, în transmiterea şi aplicarea decretelor faraonului, în calitate de manifestări pământene ale luminii creatoare.
Dar, în acest domeniu ca şi în multe altele, Sesostris tocmai efectuase o reformă profundă, reducând numărul celor care aveau funcţii importante în Casa Regelui, şi păstrase secretul asupra deciziilor privitoare la acest consiliu secret, unde urma să se hotărască viitorul ţării.
Şi fiecare se întreba, cu nelinişte şi plin de dorinţă, dacă va fi unul dintre fericiţii aleşi. Câţiva bătrâni curteni potoliră elanurile celor ambiţioşi, amintindu-le despre povara enormă ce va apăsa pe umerii lor în acest caz.
Aşteptând numirile, Medes tremura de emoţie. Îşi va păstra rangul? Va fi mutat sau, şi mai rău, exilat într-un oraş din provincii? Era sigur că nu comisese nicio greşeală şi, prin urmare, nu risca să primească vreun reproş. Dar va şti, oare, regele să-i aprecieze calităţile la adevărata lor valoare?
Când cei doi soldaţi ai lui Sobek Păzitorul cerură să-l vadă, Medes simţi cum îl lasă puterile. Ce semn îl îndrumară spre el pe acest blestemat?

Gergu… Gergu se arătase prea vorbăreţ! Nenorocitul nu avea să scape cu viaţă dacă-şi încălcase îndatoririle, căci Medes îi va pune în spate multe păcate.

— Vă ducem cu noi la palat, îl anunţă unul dintre zbiri.

— Pentru ce anume?

— O să vă spună mai-marele nostru.

Era inutil să se opună. Medes nu trebuia să lase să se vadă teama pe care o resimţea, pentru ca la o adică să-şi poată susţină nevinovăţia şi să-l convingă pe monarh.

Dar în faţa lui Sobek, curajul îi dispăru, iar cuvintele pe care şi le pregătise îi rămaseră pe buze:

— Luminăţia Sa mi-a poruncit să vă anunţ că nu mai răspundeţi de trezorerie.

Medes parcă şi auzi trântindu-se poarta temniţei.

— Acum sunteţi numit secretar al Casei Regelui. În această calitate, sunteţi însărcinat să înregistraţi decretele regale şi să vegheaţi asupra aplicării lor în toată ţara.

Pentru o lungă perioadă, Medes se crezu pierdut într-un vis. El, unit cu inima puterii! Desigur, nu intra în cercul de bază al cărui centru era faraonul, dar era lipit de el. Situat chiar dedesubtul celor mai importante persoane din regat, va fi primul care le va cunoaşte adevăratele intenţii.

Îi rămânea doar să profite cât mai mult de această nouă situaţie.

☥☥☥

Nu erau decât patru oameni în sala de audienţe a palatului regal din Memphis: Sobek Păzitorul, Sehotep[7], Senankh şi generalul Nesmontu.

Tăcuţi, nu îndrăzneau nici să se privească, nici să se gândească la faptul că fuseseră într-adevăr aleşi de către rege ca să formeze consiliul său restrâns. Niciunul nu aspira la onoruri, toţi cântăreau dificultăţile care-i aşteptau, ştiind că Sesostris nu admitea nici înfrângerile, nici justificările şirete.

Când apăru faraonul, simbolul lui Unu care aducea armonia în diversitate, se ridicară şi se înclinară. Datorită tiarei sale, gândurile monarhului străbăteau cerul asemenea şoimului divin, primind energia soarelui şi celebrând cea mai misterioasă dintre legături, cea a lui Ra şi Osiris; bucata de pânză care înfăşura coapsele regelui simboliza cunoaşterea marilor mistere, iar brăţările din aur masiv, apartenenţa la sfera divinului.

Faraonul se aşeză încet pe tron.

— Principala noastră îndatorire este să facem să domnească Maat pe acest pământ. Fără dreptate şi judecată corectă, omul devine fiară pentru aproapele său şi în lumea aceasta nu s-ar putea trăi. Inima noastră trebuie să vegheze, limba să vorbească răspicat şi buzele să rostească numai adevărul. Avem obligaţia să continuăm opera Zeului şi a celorlalte divinităţi, să refacem în fiecare zi creaţia, să punem din nou temeliile acestei ţări, ca pe cele ale unui templu. Glorios este Cel Mare ai cărui principali slujitori sunt puternici. Niciunul dintre voi nu va putea alege calea de mijloc, niciunul dintre voi nu trebuie să risipească darul regal.

Privirea monarhului se opri asupra lui Sehotep, un bărbat de vreo 30 de ani, elegant şi distins, cu trăsături fine şi faţa însufleţită de ochii ce scăpărau de inteligenţă. Moştenitorul unei familii bogate, scrib cu experienţă, înzestrat cu un spirit viu care îl făcea uneori nervos, nu-i aprecia deloc pe curteni.

— Te numesc însoţitor unic, Purtător al sigiliului regal şi Mai-Mare peste toate lucrările faraonului. Vei veghea asupra respectării secretului templelor şi a îngrijirii şi înmulţirii vitelor. Fii drept şi adevărat ca Thot! Te angajezi să-ţi îndeplineşti sarcinile fără să dai greş?

— Da, jură Sehotep, cu voce emoţionată.

Sesostris se adresă apoi unui bărbat de vreo 40 de ani, cu obraji plini şi o burtă pe măsură. Această înfăţişare de om vesel, amator de mâncăruri rafinate, ascundea un iscusit administrator al tezaurului, cu un caracter aspru, capabil să-şi supravegheze oamenii cu severitate. Deoarece nu poseda decât prea puţin tact, se împiedica adesea de linguşitori şi trântori.

— Pe tine, Senankh, te numesc Mare Trezorier al regatului, în fruntea Dublei Case Albe. Vei veghea asupra unei drepte împărţiri a bogăţiilor, astfel ca nimeni să nu sufere de foame.

— Jur, Luminăţia Ta!

Considerat prea sobru şi prea autoritar, bătrânul general Nesmontu se remarcase sub domnia lui Amenemhat I. Nepăsător faţă de onoruri, trăind simplu ca un soldat la cazarma principală din Memphis, nu avea decât un scop: să apere teritoriul egiptean, orice s-ar întâmpla.

— Pe tine, Nesmontu, te numesc în fruntea întregii noastre armate.

Învinuit de multe ori că vorbea prea direct, bătrânul ofiţer nu-şi trădă faima.

— Se înţelege de la sine, Luminăţia Ta, că mă voi supune cu grijă poruncilor voastre, dar trebuie oare să vă aduc aminte că trupele

guvernatorilor de provincie, odată adunate, vor forma o armată mai bună decât a noastră? Şi nu vorbesc nici de echipamentul care nu e îndestulător, nici de ruina cazărmilor noastre.

— Asupra acestor ultime două probleme, întocmeşte, fără întârziere, un raport amănunţit ca să putem înlătura lipsurile. Cât priveşte restul, îmi dau seama că situaţia e periculoasă şi nu voi sta cu mâinile în sân.

— Puteţi să vă bizuiţi pe devotamentul meu absolut, Luminăţia Voastră, promise generalul Nesmontu.

Sobek Păzitorul s-ar fi retras bucuros din această adunare unde socotea că nu e locul său, dar monarhul îl privi insistent, cu gravitate.

— Pe tine, Sobek, te numesc căpetenia gărzilor regatului. Fără slăbiciune sau lipsă de cumpătare, tu trebuie să faci să domnească siguranţa, oamenii să aibă încredere că pot umbla liberi şi că-şi pot transporta liniştiţi mărfurile. Să veghezi la respectarea legilor călătoriei pe mare şi să-i arestezi pe cei care-i îndeamnă pe oameni la răscoală.

— Mă supun cu credinţă, îl asigură Sobek pe faraon, dar aş putea cere Luminăţiei Voastre favoarea de a nu mă închide într-o încăpere în care să citesc rapoarte? Mi-ar plăcea să vă asigur în continuare protecţia îndeaproape, împreună cu mica mea trupă.

— Găseşte tu însuţi mijlocul de a-ţi îndeplini toate îndatoririle.

— Bizuiţi-vă pe mine, Luminăţia Voastră.

— Faraonii au o misiune însemnată şi hotărâtoare, reluă Sesostris. Fiecare dintre ei trebuie să repare ce a construit înaintaşul său şi să facă în aşa fel încât numele să-i fie pomenit în veci. Doar un om slab nu are duşmani şi lupta lui Maat împotriva lui *isefet*, care înseamnă violenţă, minciună şi nelinişte, nu se va întrerupe niciodată. Dar astăzi, această luptă capătă o înfăţişare nouă, căci unii dintre duşmanii noştri, şi mai ales cei porniţi să-i nimicească pe faraoni şi Egiptul însuşi, nu pot fi văzuţi.

— Vă temeţi pentru propria viaţă, Luminăţia Voastră? se îngrijoră Sehotep.

— Nu acesta e lucrul cel mai important. Dacă eu dispar, zeii îl vor alege pe cel care-mi va urma. Însă Abydos-ul e în pericol. Copleşit de forţe ale întunericului, salcâmul lui Osiris se usucă. Cu ajutorul construcţiilor ce vor înălţa acolo şi care vor transmite o energie înnoitoare, sper, cel puţin, să opresc răspândirea răului. Dar nu ştiu cine este făptaşul şi, atâta timp cât nu-l vom afla, ar trebui să ne fie frică de ce e mai rău. Cine îndrăzneşte să se

slujească de energia lui Seth şi să pună astfel în pericol renaşterea lui Osiris?

— Pentru mine, interveni generalul Nesmontu, nu există nici cea mai mică îndoială: e unul dintre guvernatorii provinciilor care refuză să vă recunoască puterea şi autoritatea. Decât să se supună şi să-şi piardă înlesnirile, unul dintre aceşti nelegiuiţi s-a hotărât să se alieze cu răul.

— Un egiptean ar putea fi destul de nebun ca să-şi distrugă ţara? întrebă Senankh.

— Un om cu influenţa lui Khnum-Hotep nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-şi păstra puterea pe care o moşteneşte din tată în fiu. Şi nu e singurul!

— Garantez pentru Uakha, şeful provinciei Cobra, spuse Sesostris spre marea surpriză a bătrânului general.

— Cu tot respectul, Luminăţia Voastră, nu cumva doar s-a prefăcut?

— Sinceritatea sa nu poate fi pusă la îndoială. Uakha doreşte să-mi devină un slujitor devotat.

— Rămân alţi cinci nesupuşi şi mai de temut decât el.

— Sobek are sarcina să adune informaţii despre ei. Eu mă voi strădui să-i conving.

— Nu vreau să par neîncrezător, Luminăţia Voastră, dar ce aţi prevăzut în caz de nereuşită?

— De bunăvoie sau cu forţa, Egiptul trebuie să se unească.

— Începând de azi, îmi voi pregăti oamenii pentru orice fel de înfruntări.

— Nimic nu e mai distrugător decât un război între oamenii de acelaşi neam, protestă Sehotep.

— Nu-l voi porni decât atunci când nu va mai fi altă cale, îl asigură regele. O altă misiune care trebuie îndeplinită e găsirea aurului care poate vindeca salcâmul.

— Căutaţi-l la guvernatorii provinciilor! sări imediat generalul Nesmontu. Ei controlează drumurile din deşert care duc spre mine şi strâng averi. Cu atâtea bogăţii pot să-şi plătească soldaţii şi mercenarii, cu generozitate.

— Probabil, ai dreptate, îl aprobă monarhul, dar las totuşi în grija lui Senankh cercetarea comorilor din fiecare templu. Poate va găsi acolo aurul de care avem nevoie.

Faraonul se ridică.

Acum, fiecare cunoştea răspunderile ce-i reveneau.

Sobek deschise uşa sălii de audienţe şi dădu peste unul dintre oamenii săi, vizibil îngrozit:

— Veşti proaste, comandante! Soldatul deşertului care tocmai mi-a adus acest raport este un om serios.

Pe când citea textul scurt şi înspăimântător, Sobek socoti că trebuie să-l roage pe faraon să prelungească sfatul Consiliului restrâns.

Capitolul 28

— După cum scrie în acest raport, declară Sobek descumpănit, minele de turcoaze ale zeiţei Hathor au fost atacate şi minerii, omorâţi. Soldaţii deşertului care patrulau în această regiune n-au găsit decât leşurile arse.

Toţi membrii Casei Regelui erau tulburaţi. Sesostris părea încă şi mai încruntat ca de obicei.

— Cine a putut înfăptui o crimă atât de mârşavă? întrebă Sehotep.

— Tâlharii nisipurilor, aprecie generalul Nesmontu. Fiecare guvernator de provincie care ar trebui să se îngrijească de aceste lucruri nu se ocupă decât de propria siguranţă şi îi lasă să prospere.

— În mod obişnuit, nu atacă decât caravanele, obiectă Sobek. Şi sunt îndeajuns de laşi pentru a şti că jefuirea unui domeniu regal va atrage asupra lor cele mai rele necazuri!

— Uiţi că nu poţi pune mâna pe ei niciodată? Această nenorocire trebuie analizată cu toată seriozitatea. Ea dovedeşte că deja clanurile s-au unit, pregătindu-se de o răscoală generală.

— În acest caz, interveni Sesostris, nu se vor mulţumi doar să atace minele. Să-mi fie aduse cât mai repede rapoartele privitoare la Zidurile Regelui şi la garnizoanele din Canaan.

Senankh încredinţă această sarcină lui Medes care dovedi o remarcabilă eficienţă.

Când examină documentul, monarhul observă că o singură localitate rămânea neimplicată: Sichem.

— Acolo se găseşte o trupă mică şi fără valoare, comandată de un ofiţer dezamăgit care nu încetează să solicite mutarea sa, arătă generalul Nesmontu. În faţa unui asalt al beduinilor suficient de numeroşi şi hotărâţi, n-ar rezista. După câte se pare, trebuie să ne pregătim pentru o răzmeriţă a întregii regiuni şi atacarea posturilor noastre de la graniţe.

— Să fie prevenite, porunci Sesostris. Tu, generale, mobilizează imediat toate regimentele pe care le avem! Îndată ce vor fi gata de marş, vom pleca spre Sichem.

☥☥☥

Gură-Pocită se bucura din toată inima. Noua sa îndeletnicire de instructor al viitorilor războinici din umbră îi plăcea atât de mult, încât nu mai număra orele de antrenament dur în cursul cărora nicio bătaie nu era mimată. În fiecare zi, mureau mai mulţi tineri. În ochii lui Gură-Pocită erau nişte neputincioşi, tot mai exigent şi mai brutal. Prevestitorul îşi dorea trupe capabile de acţiuni rapide şi eficiente, care să nu dea înapoi în faţa nici unui pericol.

Predicile sale zilnice, la care toţi locuitorii din Sichem erau obligaţi să asiste, cu excepţia femeilor care erau izolate în casele lor, încingeau spiritele. Prevestitorul nu le ascundea iminenţa unei lupte crâncene, căci izbânda deplină nu putea fi obţinută fără acest preţ. În ceea ce-i priveşte pe vitejii care vor muri în timpul înfruntărilor, ei vor merge direct în Paradis, unde femei superbe le vor satisface toate poftele, iar vinul va curge în valuri.

Shab Strâmbu' îi descoperea pe cei slabi şi îi preda lui Gură-Pocită, care îi folosea drept ţintă pentru arcaşii şi aruncătorii săi de cuţite. Îmbătat de această funcţie neaşteptată, mâna dreaptă a Prevestitorului nu putea totuşi să-şi ascundă frământările:

— Stăpâne, mă tem ca victoria noastră de acum să nu fie de scurtă durată. Nu credeţi că faraonul va răspunde atacului nostru?

— Bineînţeles.

— Şi-atunci, nu ar trebui să ne ascundem?

— Deocamdată nu, căci felul şi vigoarea acestui răspuns mă interesează. Ea mă va ajuta să cunosc adevărata fire a lui Sesostris şi să-mi stabilesc strategia. Egiptenii respectă atât de mult viaţa semenilor săi, încât se poartă ca nişte fricoşi. Dar cei care-mi sunt devotaţi ştiu că trebuie să-i nimicească pe necredincioşi şi că adevăratul rege se va impune cu armele.

Prevestitorul vizita familiile cele mai sărace din Sichem ca să le explice că singura cauză a nenorocirilor lor era faraonul. De aceea ele trebuiau să-şi încredinţeze copiii, de la o vârstă fragedă Prevestitorului, pentru a-i transforma în luptători ai adevăratei credinţe.

☥☥☥

În ultima probă, aceea cu mâinile goale, Iker, datorită rapidităţii sale, pusese la pământ doi adversari cu o statură mult mai impresionantă decât a lui. Şi împreună cu zece dintre colegii săi devenise luptător de trupă al provinciei Oryx, în slujba lui Khnum-Hotep.

— Eşti trimis să păzeşti şantierul de corăbii, îl anunţă instructorul. Te vei supune poruncilor doamnei Techat. Să nu-ţi închipui că se va arăta binevoitoare pentru că este femeie. Guvernatorul provinciei noastre a numit-o trezorier şi i-a dat în grijă dările tocmai pentru că este foarte hotărâtă şi curajoasă. I-a încredinţat chiar şi administrarea propriei averi, împotriva sfătuitorilor săi! Ca să fiu sincer, fiule, nu puteai nimeri mai rău! Să nu ai încredere în această leoaică! Ea nu se gândeşte decât cum să-i distrugă pe bărbaţi.

Instructorul îşi conduse elevul până la şantier unde îi întâmpină un şef de echipă respingător.

— Doar n-o să aibă grijă de siguranţa noastră copilandrul ăsta! îi ironiză el.

— Nu te lua după aparenţe şi, mai ales, nu te pune cu el!

Şeful de echipă îl cântări din priviri pe Iker, cu mai multă atenţie.

— Dacă aceste cuvinte n-ar veni din partea instructorului trupelor noastre, m-ar fi făcut să râd. Urmează-mă, băiete, o să-ţi arăt unde e locul tău. Ai de îndeplinit un singur ordin: să nu laşi pe nimeni să intre pe şantier, fără să mă anunţi.

Iker descoperi o lume nouă în care meşterii modelau diversele părţi ale unei corăbii. Sub ochii săi, dintr-un pin se născură un catarg o cârmă, o etravă, o cocă, un bastingaj şi băncile vâslaşilor. Cu o îndemânare extraordinară, dulgherii asamblară micile scânduri de lemn, pe când colegii lor împletiră parâme solide şi croiră vele din ţesătură de in.

Fascinat, tânărul le urmărea cu toată atenţia gesturile şi le repeta în minte.

Dar fu trezit brutal la realitate când un zdrahon îl îmbrânci pentru a forţa trecerea.

— Cine eşti? îl întrebă Iker, apucându-l de braţ.

— Merg să-l văd pe fratele meu, unul dintre dulgheri.

— Trebuie să-l anunţ pe şeful de echipă.
— Cine te crezi? Eu n-am nevoie de aprobarea lui!
— Am ordinele mele.
— Vrei să te baţi cu mine?
— Dacă trebuie!
— Împreună cu toată echipa, o să te învăţăm minte!
Zdrahonul ridică braţul pentru a-i chema pe meşteri în ajutor, dar îl coborî aproape imediat şi se trase înapoi cu un pas, de parcă tocmai ar fi zărit un monstru.
Iker se întoarse şi o descoperi pe doamna Techat, foarte elegantă în rochia sa verde-pal.
— Pleacă, îi porunci ea nepoftitului care îşi luă tălpăşiţa pe furiş.
Apoi Techat îl cercetă pe tânărul luptător care stătea nemişcat ca o statuie.
— Îi apreciez pe cei care pun îndatoririle înaintea propriului interes şi chiar a propriei siguranţe. Se pare că te-ai comportat strălucit în perioada instruirii. Te tragi dintr-o familie de ofiţeri?
— Sunt orfan.
— Şi vrei să devii soldat?
— Doresc să devin scrib.
— Ştii să citeşti, să scrii şi să socoteşti?
— Într-adevăr.
— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui mai multe.
— Mi-au furat viaţa şi vreau să ştiu de ce.
Doamna Techat păru nedumerită:
— Cine caută să-ţi facă rău?
Iker îşi încercă norocul:
— Doi corăbieri, Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios. Corabia lor se numea *Fulgerul.*
Se lăsă o lungă tăcere.
— Spune-mi cum arată acest Ochi-de-Ţestoasă?
Tânărul făcu întocmai.
— Am impresia că persoana aceasta nu-mi este necunoscută, dar amintirile mele sunt foarte neclare. Trebuie să mă apuc de nişte cercetări care-mi vor lua, fără îndoială, mult timp.
Iker începu să viseze. În sfârşit, o speranţă! Dar neîncrederea i se făcu repede simţită.

— De ce m-aţi ajuta?

— Pentru că îmi placi. Oh, să nu-ţi faci idei greşite, băiete! Nu-i iubesc decât pe bărbaţii de aceeaşi vârstă cu mine, cu condiţia să nu mă încurce în munca mea, pretinzând că sunt mai pricepuţi decât mine. Tu, Iker, nu semeni cu nimeni. Un foc necunoscut te însufleţeşte, un foc atât de puternic, încât invidioşii nu se gândesc decât să-l stingă. Aceasta e, probabil, cauza necazurilor tale.

Rămânând totuşi prudent, Iker conteni cu destăinuirile.

— O să fac tot posibilul să-ţi obţin mutarea, îl anunţă doamna Techat. Începând de mâine, vei deveni ajutorul supraveghetorului arhivelor provinciei. Numeroase acte aşteaptă să fie aşezate în ordine, poate-ţi vei găsi printre ele fericirea.

Capitolul 29

Toată casa lui Medes era cuprinsă de agitaţie. După unele zvonuri pesimiste, fostul trezorier al palatului fusese demis din funcţiile pe care le ocupa şi mutat într-un mic oraş din sud, unde urma să-şi încheie cariera uitat de toţi. Frumoasa locuinţă din Memphis avea să fie vândută, iar servitorii – împrăştiaţi.

Încă din zori, soţia lui Medes, pradă unei mari îngrijorări, nu înceta să-şi pună la treabă servitoarele care se ocupau cu aranjarea părului şi cu machiajul.

— Ai găsit, până la urmă, vasul cu cele cinci grăsimi?

— Nu încă, îi răspunse slujnica.

— Atâta neatenţie este de nesuportat!

— Nu aţi pus-o în lădiţa de fildeş?

Enervată, stăpâna casei trebui să recunoască acest fapt evident. Fără să-şi ceară scuze, se unse cu pomada miraculoasă, compusă din grăsime de leu, de crocodil, de şarpe, de muflon şi de hipopotam.

— Fă-o să pătrundă în firul de păr, îi ordonă ea. Apoi masează-mi capul cu ulei de ricin. Astfel, nu voi avea niciodată fire de păr alb!

După căderea lui Medes, soţia lui nu avea să-şi mai cumpere aceste preparate pentru înfrumuseţare, scumpe, dar absolut necesare. Să divorţeze? Era imposibil, căci averea era a soţului. Totuşi, dacă l-ar acuza de adulter, i-ar reveni şi ei jumătate. Dar îi trebuiau dovezi solide, că de nu, risca pedeapsa de a nu mai primi nimic.

— Fardează-mă mai bine! se răsti. Se mai văd pete roşii pe faţă şi pe gât.

Slujnica aplică un strat de pudră făcută din păstăi, miere şi alabastru, un amestec special care ascundea ridurile şi vârsta pe care o avea.

Când Medes intră în camera soţiei sale, se trase un pas înapoi.

— Cum te simţi, draga mea?

Ea se ridică dintr-o mişcare, împingându-le la o parte pe servitoare:

— Tu… Noi… Noi suntem daţi afară din slujbă?

— Daţi afară? Dimpotrivă, am fost înaintat. În înţelepciunea sa, faraonul mi-a recunoscut meritele.

Lui Medes îi veni greu să potolească patima cu care femeia îl acoperi de sărutări.

— Simţeam, ştiam eu, eşti cel mai bun, cel mai mare, cel mai…

— Mă aşteaptă răspunderi grele, scumpa mea!

— Vom fi şi mai bogaţi?

— E sigur.

— Ce sarcină ţi-a încredinţat regele?

— Secretar permanent al Marelui Consiliu.

— Înseamnă că vei cunoaşte multe secrete?

— Evident, dar trebuie să păstrez tăcerea.

— Chiar şi faţă de mine?

— Chiar şi faţă de tine.

Treburile statului nu o pasionau deloc pe soţia înaltului demnitar, a cărui avere îi permitea să-şi satisfacă toate capriciile. Şi nu asta conta cel mai mult?

În timp ce extraordinara veste se răspândea la toate etajele casei şi prin vecini, Medes se retrase în camera sa de lucru unde, câteva minute mai târziu, îl primi pe Gergu.

Acesta mestecа două bucăţi de rădăcini mirositoare, îmbibate cu răşină de terebint, care serveau la curăţarea gurii şi dădeau o răsuflare parfumată.

— Felicitări pentru numirea în slujbă! Vom avea mâinile şi mai libere, nu?

Medes desfăşura un papirus:

— Este o plângere împotriva ta.
— O plângere! Din partea cui?
— A uneia dintre fostele tale soţii, pe care ai lovit-o când erai beat.
— Se poate…
— Există un martor. Ai forţat uşa, ai ameninţat-o şi ai pălmuit-o.
— Nu e atât de grav.
— În Egipt, este!
— Şi acest martor… cine este?
— Camerista, o fată tânără de la ţară.
— Aş încerca să…
— M-am ocupat eu, i se destăinui Medes. S-a întors în satul ei uitat de lume, iar soţia ta a primit mai multă mobilă nouă, însoţită de o scrisoare în care îţi cereai iertare şi pe care am compus-o eu însumi. Plângerea a fost retrasă!
Gergu se lăsă să cadă pe un scăunel.
— Vă datorez cel puţin un urcior din cea mai bună bere, stăpâne!
— Uită vechile cuceriri şi stăpâneşte-ţi ura faţă de femei, Gergu! Administratorul principal al hambarelor trebuie să impună respect.
— Eu, administrator principal…
— Senankh, mai-marele meu, ţi-a semnat numirea.
— De mâine, plec la vânătoare! O să vă aduc o adevărată avere, storcându-i la sânge pe cei din subordinea mea.
— Tocmai aşa ceva să nu faci.
Gergu rămase cu gura căscată.
— Dar acum că am puterea, eu…
— Noi doi ne vom schimba tactica. De-a lungul mai multor ani, am lucrat bine, dar modest. Noua noastră poziţie ne permite să sperăm la mai mult. De acum încolo, vom fi supuşi mai des pericolelor şi prudenţa noastră trebuie să sporească.
— Nu vă înţeleg prea bine, mărturisi Gergu, pipăindu-şi amuletele pentru a se linişti şi a-şi limpezi mintea, în acelaşi timp.
Medes, nervos măsura cu paşi mari încăperea, în lung şi-n lat.
— De acum încolo, sunt primul care află ce hotărâri au fost luate în consiliu. Sarcina mea e să copiez decretele date de faraon şi să le fac publice. Orice pas greşit, orice trădare grosolană vor dovedi că eu sunt vinovat. Va fi anevoios să trag sforile pentru propriul interes, pentru că regele şi sfetnicii săi îmi vor observa cu atenţie toate gesturile şi faptele.

— Atunci… această promovare e un dezastru!

— Nu şi dacă mă folosesc de ea cum se cuvine. Datorită ţie, care ai mai multă libertate de mişcare, voi continua să-mi întăresc relaţiile de prietenie şi influenţă. În sânul înaltei administraţii îmi voi crea altele noi.

— Şi noua noastră corabie necesară pentru a ajunge în Punt şi a găsi aurul?

— Nu ne vom mai gândi la ea în viitorul apropiat. Sesostris a dat un ordin neobişnuit: să se întocmească inventarul tuturor comorilor din temple, ca să ştie cât de mari sunt aceste bogăţii.

— De ce neobişnuit?

— Pentru că regele are deja aceste informaţii. Sunt convins că, de fapt, caută altceva, dar ce anume? Deoarece vei participa şi tu la îndeplinirea acestei porunci, încearcă să afli şi alte amănunte! Cu aceeaşi ocazie, vei vedea care sunt sanctuarele care prezintă interes pentru noi. Şi asta nu e tot. Faraonul decretează mobilizarea generală.

— S-a hotărât, aşadar, să-i atace pe guvernatorii provinciilor!

— N-ai ghicit, Gergu! Tocmai s-au petrecut nişte întâmplări neaşteptate şi deloc plăcute în Canaan, dar nu le cunosc nici importanţa, nici gravitatea.

— Ceva neînsemnat nu stârnea o astfel de reacţie!

— Asta este şi părerea mea. Nu ştim încă dacă generalul Nesmontu va merge în fruntea trupelor sau dacă faraonul în persoană va lua asupra sa această sarcină.

— Cu alte cuvinte, e posibil ca Sesostris să piardă lupta şi puterea să fie luată cu forţa de altcineva la Memphis!

— Să fim pregătiţi pentru orice răsturnare a ordinii, recunoscu Medes. Cei patru demnitari care alcătuiesc Consiliul restrâns al faraonului sunt consideraţi cinstiţi, pe deplin devotaţi lui. Dar, la urma urmelor, sunt doar nişte oameni. Vizitându-i des, le voi descoperi slăbiciunile şi voi profita de ele. Cât despre monarh, el se bucură de o protecţie deosebită, dobândită prin cunoaşterea secretelor templului ascuns. Fără ea, orice încercare de a lua puterea ar fi doar o amăgire sortită pieirii. Şi încă nu ştiu cum să străpung acest zid de netrecut.

— Veţi izbuti, să nu vă îndoiţi de asta!

— Până atunci, Gergu, nicio greşeală! Trebuie să devii un om cinstit, respectat, un model pentru subordonaţii tăi.

Cel căruia îi erau adresate aceste cuvinte surâse batjocoritor.

— Dacă unul singur încearcă să mă imite, îi sparg capul!

Cei doi aliaţi râseră în hohote. Apoi Gergu deveni brusc serios.

— Şi dacă ne-am mulţumi cu ce-am obţinut până acum? Rezultatele nu sunt de lepădat. Primejdia are o înfăţişare care te încântă şi te îmbată, dar rămâne totuşi primejdie. Ţara Punt s-a îndepărtat foarte mult.

— Nu atât pe cât crezi, obiectă Medes. Tu, un corăbier nemaipomenit, care nu se simte bine decât pe furtună, cum ai putea să renunţi? Nu suntem decât la începutul călătoriei, Gergu! Şi, în plus, îmi semeni: îţi place puterea de dragul puterii şi forţa de dragul forţei.

Gergu se învoi.

— Înţelepţii Egiptului condamnă lăcomia şi ambiţia. Nu au dreptate. Sunt două porniri fără egal, datorită cărora nu mai există hotare. Şi faptele de seamă pe care le presimt îmi întăresc această convingere.

— Nu-mi dă pace o întrebare. Dar înainte de a o rosti, lăsaţi-mă să beau ceva tare!

Gergu goli până la fund două cupe cu alcool de curmale.

— De ce facem noi rău, Medes?

— Pentru că ne atrage. Şi ce înseamnă răul?

— Să te opui lui Maat, dreptăţii şi luminii!

— Repeţi neghiobiile bătrânilor înţelepţi. Crezi că ele te vor îmbogăţi şi îţi vor oferi locul la care râvneşti?

— Tot mi-e sete.

Medes se gândi că trebuia să se îngrijească din când în când de dispoziţia sufletească, uneori schimbătoare, a omului său de încredere. Gergu se înşela: ei nu făceau încă rău, căci le lipsea un ajutor în interiorul unui templu.

Capitolul 30

Într-o singură zi, Iker muncise mai mult decât doi slujbaşi într-o săptămână şi această atitudine îi atrase numeroase invidii. Fără protecţia doamnei Techat, asupra tânărului s-ar fi abătut multe necazuri. Superiorul său îi încredinţă sarcinile cele mai complicate, dar Iker nu se lăsă

impresionat. Meticulos şi încăpăţânat, rânduia documentele cu speranţa că va găsi în ele numele lui Ochi-de-Ţestoasă, al lui Cuţit-Tăios şi al *Fulgerului.*

Dar strădaniile sale rămâneau în continuare lipsite de roade.

Când fu chemat de stăpâna sa, ajutorul de arhivar nu părea descurajat.

— N-ai obţinut niciun rezultat, Iker?

— Niciunul. Dumneavoastră aţi aflat ceva?

— Nimic, îl compătimi doamna Techat.

— Totuşi, aceşti oameni şi corabia lor nu sunt o închipuire a mea!

— Nu-ţi pun cuvintele la îndoială, dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus: căutările s-ar putea dovedi îndelungate.

— Nu vi s-au limpezit amintirile?

— Din nefericire, nu, dar sunt aproape sigură că acest Ochi-de-Ţestoasă a trecut prin provincia noastră. Trebuie să-ţi schimbi dispoziţia, fiule! Curând, vom merge să celebrăm sărbătoarea zeiţei Pakhet şi tu îmi vei duce umbrela.

☥☥☥

Pakhet, „Cea-care-zgârie”, era o femelă ghepard şi îşi avea culcuşul într-o grotă venerată de preotese, cele mai multe dintre ele, soţii ale nobililor din provincie.

Pe corabia doamnei Techat, care se îndrepta spre locul sacru al zeiţei[8], Iker se bucura de aerul curat şi de blândeţea vântului. Să pluteşti pe Nil rămânea o încântare! Timp de câteva secunde, tânărul se gândi că ar putea să-şi întrerupă călătoria şi să se stabilească în această provincie, pentru a-şi petrece zilele în linişte. Dar întrebări fără răspuns îl măcinau, de parcă era un om însetat, pentru care apa era vitală. Nu, întâmplările care-l copleşiseră nu erau lipsite de sens! Iar lui îi revenea tălmăcirea lor şi dezlegarea tainei destinului său.

Corabia acostă la mare distanţă de un magnific abanos, ale cărui crengi mascau intrarea în grota sacră.

— Nu atinge acest arbore, îl sfătui doamna Techat. Aici se ascunde adesea ghepardul în care se încarnează zeiţa. Se aruncă asupra oricărui neiniţiat care nu cunoaşte formulele pentru a o linişti.

— Cum poţi să le înveţi?

— Eşti tare curios!

— Spuneţi-mi, cel puţin, care este menirea lui Pakhet.

„Hotărât lucru, gândi doamna Techat, băiatul acesta nu e făcut din acelaşi aluat ca majoritatea oamenilor.”

— Această zeiţă stăpâneşte focurile distrugătoare şi poate să se transforme într-un şarpe care se aruncă asupra duşmanilor soarelui care vor să-l distrugă. Dar rostul ei nu se reduce la lupta pentru izbânda luminii. Prin magia sa, ea înlesneşte revărsarea apelor, care aduce bunăstare ţării întregi.

— În ce fel?

— Nu crezi că mergi prea departe cu întrebările, Iker?

— O să merg atât cât îmi daţi voie.

— Să spunem că este aliata lui Osiris şi nu mă întreba nimic mai mult. Mulţumeşte-te să observi şi păstrează tăcerea!

Fie doamna Techat ştia şi tăcea, fie nu ştia şi se prefăcea, pentru Iker, şi într-un caz, şi în celălalt, urmarea era aceeaşi. Plictisită de stăruinţele lui, ea nu i-ar mai oferi nici cea mai măruntă explicaţie.

Pe când tânărul îşi proteja stăpâna cu o umbrelă de soare, alcătuită dintr-o prăjină şi o pânză de in de formă dreptunghiulară, o preoteasa în vârstă ieşi din grotă.

— Fie ca porţilor cerului să le cadă zăvoarele, astfel încât puterea divină să apară în toată splendoarea sa!

Apoi, ieşiră pe rând alte patru preotese, care se înclinară în faţa celei dintâi. Părul lor era adunat la spate, formând o ciudată pieptănătură care te făcea să te gândeşti la coroana albă a faraonului. Purtau înfăşurate în jurul şoldurilor bucăţi scurte de pânză, susţinute de bretele care le acopereau sânii.

— Astfel sosesc cele patru vânturi ale cerului, le spuse marea preoteasă. Fie ca ele să se domolească pentru ca bogăţia ţării să fie asigurată. Iată vântul de la miazănoapte răcoros şi dătător de viaţă!

Prima fată începu un dans lent şi solemn. Graţia gesturilor ei îl fascină pe Iker.

— Iată vântul de la răsărit, deschizătorul porţilor cereşti, cel care arată drumul luminii divine şi calea spre paradisul celeilalte lumi.

Cea de-a doua dansatoare nu era mai puţin graţioasă decât prima. Paşii nu-i şovăiră niciodată, iar ritmul ei te vrăjea.

— Iată vântul de la apus, care provine din Unu, înainte de apariţia lui Doi. El ţâşneşte de dincolo de moarte.

A treia dansatoare îşi depăşi colegele. Deoarece era pătrunsă de mesajul spiritual pe care-l simboliza, le dezvălui privitorilor o artă a dansului mai

profundă şi mai zguduitoare. Anumite figuri aminteau lupta împotriva morţii şi dorinţa de a o învinge.

— Iată, în sfârşit, vântul de la miazăzi care aduce cu sine apa înnoitoare şi face viaţa să dăinuie.

La început, Iker crezu că se înşală, amăgit de o asemănare uimitoare.

Apoi, îşi concentră toată atenţia asupra chipului tinerei preotese, ale cărei mişcări erau de o graţie fără egal. Din toată fiinţa ei se răspândea o lumină ce reda intensitatea vieţii renăscute, oferite de vântul de la miazăzi.

Ea.

Era chiar ea, Iker o recunoscuse în ciuda costumului şi a pieptănăturii neobişnuite.

— Ţine umbrela cum trebuie, se plânse doamna Techat, mă arde soarele!

Iker îşi corectă poziţia, fără a înceta să o privească pe femeia iubită, al cărei dans i se păru îngrozitor de scurt.

Cele patru vânturi rămaseră nemişcate. Conducătoarea ceremoniei împodobi frunţile preoteselor cu flori de lotus.

— Astfel sunt dezvăluite cuvintele divine ascunse în natură. Fie ca aceste flori al căror parfum delicat dă viaţă luminii să fie chezaşul miracolului reînvierii.

Din fiecare floare de lotus ţâşni o lumină orbitoare.

Apoi cele cinci preotese se urcară pe o corabie care se îndepărtă de ţinutul sacru al lui Pakhet, unde urma un banchet în onoarea soţiilor demnitarilor. Iker şi ceilalţi slujitori mâncară deoparte.

— Pari răvăşit, remarcă doamna Techat.

— Nu, în sfârşit, da… Acest ritual este atât de tulburător!

— Te-a tulburat frumuseţea dansatoarelor?

— Pe cine n-ar tulbura? Aceea care întruchipează vântul de la miazăzi atinge desăvârşirea. Ştiţi cine este şi cum o cheamă?

— N-am nicio idee. Aceste preotese au venit de la Abydos pentru a celebra ritualurile zeiţei Pakhet, apoi se vor întoarce în templul lor.

— N-aţi mai văzut-o niciodată până acum?

— Nu, probabil că e sosită de curând la templu. Mai bine uit-o!

— Pentru că aparţine Cercului de Aur din Abydos?

Doamna Techat se încruntă:

— Cine ţi-a vorbit de el?

— Un grădinar.

— O plăsmuire de-a poeţilor, Iker! Nu îi da atenţie! Şi îţi repet: uit-o pe această tânără femeie! Ea trăieşte într-o lume pe care tu n-o vei cunoaşte niciodată. Dacă îţi plac dansatoarele, există altele şi mai fermecătoare şi la care, în plus, se poate ajunge.

☥☥☥

Mai repede decât se aştepta oricine, Iker puse în ordine arhivele provinciei Oryx, dar fără a găsi nici cea mai mică urmă a celor doi marinari sau a corăbiei lor. Ca să aibă mintea ocupată, Techat îi încredinţă altă sarcină.

Pe de altă parte şi ea resimţea aceeaşi dezamăgire: niciunul dintre oamenii trimişi în acest scop nu fusese capabil să-i aducă o informaţie cât de cât credibilă. De aceea, trebuia să scoată din inima acestui tânăr deosebit dorinţa de răzbunare şi să-l convingă să se stabilească în această regiune, unde ar fi ajuns un scrib influent.

Îşi căuta argumente în acest scop, contemplând din înaltul terasei luna nouă care dovedea victoria lui Osiris, când o voce o făcu să tresară:

— Pot să vă vorbesc, doamnă Techat? Liniştiţi-vă, nu vă fac niciun rău! Dar nu vă întoarceţi. Dacă încercaţi să vă uitaţi la mine, vă omor.

— Ce… ce vrei?

— În ceea ce-i priveşte pe cei doi oameni şi corabia lor, s-ar putea să am o urmă care trece prin provincia marilor preoţi ai lui Thot. Lăsaţi-l pe Iker să plece acolo!

— Cine eşti tu ca să îndrăzneşti să-mi dai ordine?

— Un aliat.

— Minţi! Spune adevărul sau pun să fii arestat!

— Dacă vi l-aş dezvălui, m-aţi arunca în închisoare.

— Îţi propun un târg: adevărul în schimbul libertăţii tale.

— Am cuvântul vostru?

— Îl ai.

— Acţionez din ordinul faraonului Sesostris. Protejându-l pe Iker m-aţi ajutat mult. Acum însă, trebuie să-i daţi voie să-şi continue Căutarea.

— Aş vrea să-şi uite trecutul şi să trăiască fericit.

— Dacă reuşiţi să-l convingeţi, de ce nu? Dar fiţi cinstită cu el şi vorbiţi-i despre aceste urme.

☥☥☥

— Trebuie să ne gândim la viitorul tău, îi spuse doamna Techat lui Iker. Ce-ai zice să te stabileşti aici şi să-ţi continui ucenicia de scrib?

— Oferta voastră e generoasă, dar sunt nevoit să o refuz. Pentru că nu aţi obţinut nicio informaţie, o să merg să caut în altă parte.
— Şi dacă rătăcirea ta prin lume nu te va duce nicăieri?
— Mi-au furat viaţa, vreau să o găsesc şi să-mi înţeleg destinul, oricât m-ar costa.
— Ai putea pierde această viaţă pentru totdeauna.
— Să nu fac nimic ar însemna să mor şi mai repede.
— Pentru că nu e posibil să te conving, o să te ajut, dar pentru ultima dată.
— Mă goniţi?
— Vei pleca în Provincia Iepurelui.
— Adică, vreţi să spuneţi… că aţi dat peste un semn?
— Atât de slab, încât nu am alte informaţii precise să-ţi dau. Du-te acolo şi descurcă-te!
— Stăpânul Khnum-Hotep mă va lăsa să plec?
— Mă socotesc eu cu el. Vei purta la tine o scrisoare către guvernatorul Djehuty. Te voi înfăţişa ca pe un ucenic scrib dornic să se perfecţioneze. Şi cum aici la noi nu e loc, îl rog să fie binevoitor cu tine. Să sperăm că te va primi. Dacă ai acest noroc, foloseşte-te de el cât mai discret cu putinţă în căutările tale. Djehuty nu e un om prea îngăduitor, să nu-l jigneşti cu niciun chip.
— Cum să vă mulţumesc, doamnă Techat?
— Mi-ar fi plăcut să te reţin aici, Iker, dar provincia Oryx e prea mică pentru tine. Iată ultimul meu cadou, o să te apere.
Îi înmână tânărului un obiect în formă de semilună.
— Acest talisman a fost cioplit dintr-un dinte de hipopotam. Tatăl meu, un mare vraci care a murit, a gravat pe el un grifon şi câteva hieroglife. Reuşeşti să le citeşti?
— „Sunt spiritul care taie capul tuturor duşmanilor, fie ei bărbaţi sau femei.”
— În fiecare seară, înainte de a te culca, pune-l pe burtă. Va îndepărta de lângă tine forţele care vor să te distrugă.

Capitolul 31

Cuvântarea Prevestitorului stârnise şi mai multe aclamaţii decât de obicei. În numele zeului unic ale cărui porunci le propovăduia el, toate oraşele din Cannan se vor uni ca să atace împreună Egiptul, să-l ucidă pe faraon, să-i zdrobească pe asupritori şi să preia puterea. Apoi învingătorii vor impune credinţa lor tuturor popoarelor, dacă e nevoie, chiar şi cu forţa.

— I-aţi trezit pe cei adormiţi, constată Shab Strâmbu'. Vor alcătui curând o armată nemaipomenită, care va birui întreaga lume.

— Nu sunt atât de sigur, i-o reteză Prevestitorul, potolind entuziasmul omului care reprezenta mâna sa dreaptă.

— Dar oamenii ăştia cred în dumneavoastră şi vă vor urma până la moarte!

— Nu mă îndoiesc, dar nu au arme şi nu sunt buni războinici.

— Vă temeţi de… o înfrângere?

— Totul depinde de puterea egiptenilor.

— Până acum, nu s-a făcut simţită!

— Nu fi naiv, prietene! Dacă faraonul nu se grăbeşte înseamnă că va lovi cu mai multă forţă.

— Dar atunci… populaţia din Sichem va fi măcelărită!

— Nu aceasta-i soarta uşor de ghicit a unei capcane? Primii credincioşi nu au altă menire. Vor pieri cu demnitate, iar unii vor ajunge în Paradis, aşa cum le-am promis. Importanţi sunt însă războinicii pe care-i pregăteşte Gură-Pocită. Ei trebuie să scape din lupta care va urma şi să se ascundă în umbră, pentru a acţiona când voi alege eu momentul.

Cei doi bărbaţi se înapoiară în tabăra de antrenament de unde era scos cadavrul unui băieţandru, al cărui craniu se dovedise prea moale. Lovind fără încetare, Gură-Pocită nu înceta să înăsprească pregătirea trupelor sale.

— Eşti mulţumit? îl întrebă Prevestitorul.

— Nu încă. Cei mai mulţi dintre băieţandrii ăştia sunt prea fragezi! Nu-mi pierd speranţa că voi reuşi să-i formez pe câţiva, dar va dura ceva vreme.

— Mă tem că nu prea avem.

— În caz de atac, le vom vedea priceperea pe câmpul de bătaie!

— Nu, Gură-Pocită! Tu şi cei mai buni elevi ai tăi veţi părăsi regiunea şi vă veţi adăposti într-un loc sigur, la două zile de mers de Imet, în Deltă. Ţinutul e nelocuit. Mă aşteptaţi acolo.

— Pentru ce această dezordine?

— Te-am dezamăgit eu cândva, Gură-Pocită?

— Nu!

— Atunci, ai în continuare încredere în mine.

Cu plămânii gata să ia foc de atâta fugă, un pândar se opri la oarecare distanţă de Prevestitor.

— Stăpâne, sosesc! Soldaţi egipteni, sute de soldaţi!

— Linişteşte-te, viteazul meu! N-am prezis aşa? Anunţă-i pe toţi susţinătorii noştri să se pregătească să apere Sichem-ul. Zeul va fi alături de ei.

Prevestitorul adună căpeteniile trupelor de luptători în piaţa principala şi le reaminti strategia pe care aveau s-o urmeze. Fiecare trebuia să se bată până la moarte. Victorioşi sau învinşi, adepţii săi aveau să cunoască fericirea veşnică.

☥☥☥

Comandanţii micilor fortăreţe care formau Zidurile Regelui mulţumiră zeilor că erau încă în viaţă. Chemaţi de faraonul însuşi, îndurară mustrările şi mânia sa stăpânită, care îi înspăimânta mai mult decât dacă ar fi ţipat la ei. Socotiţi neputincioşi şi nefolositori pentru că nici nu au prevăzut, nici nu au împiedicat răscoala de la Sichem, se vedeau cel puţin condamnaţi la muncă silnică într-o temniţă din oaze.

Sesostris luase însă o altă decizie: să-i menţină în posturile lor, fără să le mai tolereze nicio greşeală. Şi acest spin înfipt în inima unor ofiţeri de carieră, amorţiţi în iluzia siguranţei lor, şi-a dovedit eficienţa. Scoşi din toropeala lor, ofiţerii se angajară să supravegheze zona aşa cum o făcuseră altădată, să-şi încurajeze oamenii şi să se transforme într-o stavilă în calea năvălirilor.

Fermitatea şi autoritatea lui Sesostris acţionaseră ca un adevărat imbold. A sluji un rege de o asemenea valoare stârnise entuziasmul tuturor.

Situaţia liniei de fortificaţie odată stabilizată, monarhul, în fruntea trupelor sale, porni spre Sichem.

— Tot n-a sosit nicio veste din acest oraş? îl întrebă pe generalul Nesmontu.

— Niciuna, Luminăţia Voastră. În schimb, ţinem în mod normal legătura cu celelalte aşezări din zonă, ceea ce ne întăreşte speranţa că răscoala nu s-a extins.

— Aspectul unei răni nu-i trădează totdeauna gravitatea, obiectă faraonul. Trimite vreo zece iscoade să cerceteze oraşul din toate părţile.

Rapoartele coincideau: războinicii cananeeni erau aşezaţi în cele patru puncte cardinale.

— Întregul oraş s-a răsculat, concluzionă generalul Nesmontu. Mica noastră garnizoană a fost, probabil, spulberată. Dar de ce aţâţătorii la răscoala n-au încercat şi în alte aşezări?

— Dintr-o pricină uşor de înţeles: vor să ştie, mai întâi, cum va acţiona faraonul. Înainte de a recâştiga Sichem-ul, închide toate drumurile, cărările, potecile care duc spre el. Vreau ca nimeni să nu scape. După ce soldaţii noştri îşi vor ocupa poziţiile, atacăm.

☥☥☥

Convinşi de Prevestitor că ajutorul zeului le va permite să-i respingă pe atacatori, locuitorii din Sichem se năpustiră urlând asupra infanteriei lui Sesostris. Deşi surprinşi la început de agresivitatea adversarului înarmat cu unelte agricole, soldaţii se dezmeticiră repede. Sub îndemnurile generalului Nesmontu, cananeenii fură zdrobiţi fără întârziere.

Victoria se contura atât de iute, încât Sesostris nu fu nevoit să intre în luptă. Dar pierderea a 30 de soldaţi dovedea violenţa înfruntării. Femei şi copii preferaseră mai degrabă să piară decât să se predea.

Odată oraşul recucerit, casele fură scotocite una câte una, dar nici vorbă de vreun depozit de arme.

— L-ai arestat pe conducătorul lor? îl întrebă regele pe Nesmontu.

— Nu încă, Luminăţia Voastră.

— Supravieţuitorii trebuie interogaţi cu atenţie.

— Jumătate din populaţie a pierit. N-au mai rămas decât bătrâni, bolnavi, copii şi femei. Acestea pretind că soţii lor au vrut să se elibereze de sub asuprirea egipteană cu ajutorul zeului unic.

— Cum îl numesc?

— Zeul Prevestitorului. El le-a arătat adevărul locuitorilor din Sichem şi ei l-au urmat cu toţii.

— Aşadar, el este cauza acestui dezastru! Adună cât mai multe mărturii despre el.

— Trebuie să ştergem de pe faţa pământului acest oraş?

— O să folosesc vrăjile necesare pentru ca astfel de răzvrătiri să nu se mai repete. O nouă garnizoană, mai mare, va asigura paza oamenilor care vor fi trimişi să se stabilească aici, începând de luna viitoare. În plus,

generale, vei face un tur de verificare a tuturor oraşelor din Canaan. Vreau ca locuitorii lor să vadă armata noastră şi să ştie că ea va interveni fără reţineri împotriva duşmanilor Egiptului.

În mai multe locuri, îndeosebi în apropierea templului devastat, a cărui reconstrucţie urma să înceapă fără întârziere, Sesostris îngropă cioburi din ceramică roşie pe care erau înscrise texte pline de imprecaţii, referitoare la forţele întunecate şi la cananeeni. Dacă tulburau încă o dată pacea, blestemul avea să cadă asupra lor.

Apoi regele se întrebă dacă acest Prevestitor nu era decât un nebun însetat de sânge sau chiar reprezenta un pericol real.

☥☥☥

Acum, Prevestitorul ştia.

Sesostris nu era unul dintre acei monarhi slabi şi nehotărâţi care se lăsau în voia sorţii, fără să ştie ce decizie să ia. Acest faraon nu se dădea înapoi de la folosirea forţei şi era greu de crezut că poate fi laş.

În aceste condiţii, lupta pentru victoria finală îl înflăcăra şi mai mult pe Prevestitor. Dar se adeverise faptul că un război deschis, pe faţă, nu avea sorţi de izbândă. Chiar şi unite, ceea ce era puţin probabil să se întâmple prea curând, triburile cananeenilor şi beduinilor nu ar forma o armată destul de numeroasă pentru a o înfrunta pe cea a lui Sesostris.

Singura metoda eficientă rămânea războiul din umbră.

Răspândind teama în rândul egiptenilor, adunând împotriva lor răsculaţi nemulţumiţi, va sfârşi prin a-i otrăvi şi spulbera.

Gură-Pocită şi trupele sale fugiseră prin sud, înainte ca inamicul să blocheze drumurile. Prevestitorul, Shab Strâmbu' şi alţi trei oameni încercaţi aleseseră o cărare spre est, plină de cotituri, care şerpuia printre colinele arse de soare.

— Încotro mergem? întrebă Shab, neliniştit la gândul unei noi călătorii prin deşert.

— Să atragem de partea noastră câteva triburi de beduini. Apoi, ne vom alătura lui Gură-Pocită.

Pe înserate, micul grup făcu popas într-o văgăună. Prevestitorul se urcă pe o movilă ca să desluşească drumul pe care trebuiau să-l urmeze pe mai departe.

— Nu mişca! îi ordonă o voce aspră. Dacă încerci să fugi, te dobor!

Vreo 20 de soldaţi ai deşertului, însoţiţi de câini, înarmaţi cu arcuri şi bastoane, se iviseră de nicăieri. Chiar folosindu-şi puterile ascunse,

Prevestitorul nu ar fi reuşit să-i omoare pe toţi aceşti războinici căliţi şi nici pe câinii lor care nu se temeau de demonii deşertului.

— Eşti singur?

— Da, sunt singur, strigă Prevestitorul suficient de tare pentru ca oamenii săi să-l audă. Şi după cum se vede, nu am nicio armă asupra mea. Sunt un beduin de rând care-şi caută caprele rătăcite.

— Nu vii de la Sichem, din întâmplare?

— Nu, trăiesc aici, departe de oraş, cu turma mea. Merg acolo numai ca să vând brânză şi lapte.

— Bine, urmează-ne! O să cercetăm dacă e adevărat!

Un soldat îi legă Prevestitorului mâinile strâns cu o sfoară. În jurul gâtului îi petrecu alta, ca unui animal greu de stăpânit.

— Se mai zăreşte cineva? întrebă comandantul trupei.

— Nimeni în afara acestui păstor, îi răspunse unul dintre oamenii săi.

Capitolul 32

Doamna Techat îi plătise lui Iker călătoria cu corabia până la Khemenu, „Oraşul lui Opt”[9], capitala provinciei Iepurelui. În timp ce contempla fluviul a cărui măreţie îl fascina, Iker simţi fixată asupra lui o privire insistentă.

Întorcându-se, descoperi un bărbat înalt, mai degrabă slab, cu o privire autoritară.

— Te opreşti la Khemenu, îl întrebă bărbatul cu voce tăioasă, sau mergi mai departe spre miazăzi?

— De ce ar trebui să vă răspund?

— Pentru că te găseşti pe teritoriul meu.

— Sunteţi guvernatorul acestei provincii?

— Sunt mâna sa dreaptă, generalul Sepi, şi veghez la respectarea legilor noastre. Orice străin cu situaţie neclară este alungat. Aşadar, spune-mi ce gânduri ai, dacă nu, şterge-o!

— Numele meu este Iker, vin din provincia Oryx cu o scrisoare din partea doamnei Techat pentru a cere permisiunea să-mi continuu învăţătura de scrib aici.
— Doamna Techat… n-a murit?
— E bine sănătoasă, vă asigur!
— Spune-mi cum arată.
Iker făcu întocmai. Pe faţa generalului Sepi, nu se citea nimic.
— Arată-mi această scrisoare!
— Nu pot, pentru că este adresată stăpânului Djehuty, nimănui altcuiva!
— Eşti îndărătnic, tinere! Ascunzi ceva?
— Am învăţat să nu mă încred în necunoscuţi. De unde să ştiu că sunteţi, într-adevăr, general?
— Îndărătnic şi bănuitor… Sunt mai degrabă nişte calităţi.
Corabia ajunse la ţărm.
Douăzeci de soldaţi îi controlau amănunţit pe călători, supunându-i unui lung interogatoriu. Un ofiţer se îndreptă spre Sepi şi îl salută.
— Sunt fericit să vă văd din nou, generale! Nu îndrăznesc să vă întreb dacă…
— Mama s-a stins. Am avut norocul să fiu lângă ea în ultimele ei clipe şi să conduc funeraliile. Era o femeie cinstită şi ştiu că judecata lui Osiris va fi binevoitoare.
Iker nu se încumetă să se îndepărteze.
— Băiatul acesta vă însoţeşte, generale?
— Îl conduc în capitală. Pune-ţi lucrurile în spatele unui măgar, Iker!
Ucenicul scrib se supuse. Oricum animalul nu era în primejdie să ducă o povară prea mare.
Generalul Sepi mergea cu pas grăbit.
— Dacă eşti de fel din provincia Oryx, cum de ai plecat de acolo?
— Khnum-Hotep nu are nevoie de alţi scribi. M-am născut la Medamud.
— La Medamud, într-adevăr?
— Într-adevăr.
— Şi de ce te-ai îndepărtat de familia ta?
— Sunt orfan. Bătrânul scrib care m-a învăţat câte ceva din tainele îndeletnicirii de scrib a murit.
— Şi ţi-ai încercat norocul în provincia Oryx… Din ce cauză?
— Din întâmplare.

— Întâmplarea!? repetă generalul neîncrezător. Nu cauţi pe cineva anume, din întâmplare?

— N-am venit aici decât ca să devin un bun scrib.

— Pari aşa de sigur pe tine, încât un foc deosebit trebuie să te însufleţească. Dacă nu îmi spui imediat adevărul, te înţeleg, dar dacă vrei să ocupi o poziţie înaltă e nevoie să-mi dai amănunte.

— Când aş putea să-l văd pe stăpânul Djehuty?

— O să-i vorbesc despre tine şi el va hotărî. Eşti destul de răbdător, Iker?

— Numai dacă este necesar.

☥☥☥

Guvernatorul vestitei provincii a Iepurelui, Djehuty[10], îşi uitase vârsta. Mare preot al misterelor lui Thot, sacerdot al zeiţei Maat, se trăgea dintr-o străveche familie, ale cărei origini ajungeau până în vremea piramidelor. După ce cunoscuse domniile faraonilor Amenemhat al II-lea şi Sesostris al II-lea, trebuia acum s-o suporte pe cea a lui Sesostris, al treilea cu acest nume, despre care sfătuitorii şi iscoadele sale îi spuneau cele mai rele lucruri. De ce monarhul nu rămânea închis în palatul său din Memphis, unde curtenii nu încetau să-i aducă laude? Dacă îşi alcătuia, cu adevărat, un plan pentru a înlătura privilegiile guvernatorilor de provincie, un război în interiorul ţării era inevitabil.

Dar ce le putea reproşa regele unor administratori atât de conştiincioşi ca Khnum-Hotep sau el însuşi? Pământurile lor erau bine cultivate, turmele – numeroase şi sănătoase, atelierele – înfloritoare. Bineînţeles, dispuneau de trupe bine echipate, dar firava armată a faraonului nu era, oare, incapabilă să garanteze siguranţa provinciilor?

Nu trebuia să se schimbe nimic, asta era tot! Şi Djehuty avea suficientă autoritate pentru a-i convinge şi pe ceilalţi guvernatori.

Una dintre micile lui plăceri consta în schimbarea zilnică a lecticii folosite pentru numeroasele sale deplasări. Avea trei, încăpătoare şi confortabile, înzestrate cu umbrele de soare, în care putea aproape să se întindă pe spate. Mai multe echipe de câte opt oameni îl cărau cu schimbul, intonând cu bucurie, vechiul cântec: „Purtătorii sunt mulţumiţi când scaunul e încărcat. Când stăpânul e aici, moartea se îndepărtează, viaţa e reînnoită de Sokaris, domnul adâncurilor, iar cei morţi renasc”.

Cu capul ras, Djehuty făcea o chestiune de onoare din a nu purta perucă, ceea ce nu-l împiedica să se preocupe de înfăţişarea sa. Purta cu plăcere o elegantă mantie ţesută cu mare atenţie şi o pânză înnodată în jurul

şoldurilor, care-i acoperea picioarele în întregime. Grija pentru propria persoană îi întârziase îmbătrânirea.

După ce ascultă rapoartele pozitive ale arendaşilor, demnitarul se decise să se bucure de o plimbare pe câmp. Dar în clipa când ieşea din palat, îl văzu pe vechiul său prieten, generalul Sepi.

Un simplu schimb de priviri îi fu de ajuns pentru a înţelege că acesta trece printr-o încercare dureroasă.

— Nimeni nu poate să-ţi uşureze suferinţa. Ştiu că nu aştepţi de la mine cuvinte care să ţi-o aline. Dacă doreşti să te odihneşti înainte de a întocmi raportul…

— În ciuda morţii mamei mele, mi-am îndeplinit misiunea. Veştile nu sunt deloc îmbucurătoare.

— Sesostris s-a hotărât să încerce să-şi arate puterea?

— Nu ştiu, căci legăturile mele de la Curte au amuţit brusc.

— Cu alte cuvinte, faraonul a luat frâiele în mână! Semn rău, foarte rău… Altceva?

— Oraşul Sichem s-a răsculat, cei de acolo au măcelărit garnizoana egipteană.

— Regele a răspuns?

— Într-un mod violent: a ordonat generalului Nesmontu să pornească un atac puternic. Sichem-ul se găseşte din nou sub control egiptean.

Aşadar, monarhul nu ezita să folosească forţa! Era un mesaj clar pentru guvernatorii care refuzau să i se supună.

Djehuty refuză plimbarea cu litiera.

— Vino, să bem o cupă de vin sub umbrar. Sichem, zici, Sichem cu care noi facem schimburi de mărfuri, nu-i aşa?

Sepi aprobă cu o înclinare a capului.

— Războinic cum este, acest rege mă va învinovăţi că sunt complicele răsculaţilor! Pune imediat trupele noastre în stare de alertă!

— Egipteni omorâţi de alţi egipteni… Ce dezastru se va abate asupra noastră!

— Ştiu, Sepi, dar Sesostris nu ne dă de ales. Scrie-i lui Khnum-Hotep şi celorlalţi guvernatori că înfruntarea nu mai poate fi evitată.

— Vor crede că încercaţi să vă folosiţi de asta pentru a obţine o alianţă pe care ei n-o vor cu niciun chip.

— Ai dreptate! Atunci, lasă scrisorile! Fiecare pentru sine!

Vinul era excelent, dar Djehuty îl socoti mediocru.

— Un străin doreşte să vă vadă, îndrăzni generalul.
— Sper că nu un cananean din Sichem.
— Nu, un tânăr care vine din provincia Oryx cu o scrisoare de recomandare din partea doamnei Techat.
— Nu-i stă în fire! De obicei, nu se recomandă decât pe ea însăşi. Mai amână-l, nu primesc vizite astăzi!
— Îndrăznesc să insist.
Djehuty fu nedumerit:
— Ce are atât de ieşit din comun protejatul tău?
— Mi-ar plăcea să descoperiţi chiar dumneavoastră!
Generalul nu era un mincinos şi nu solicita niciodată favoruri.
— Adu-mi-l pe acest băiat!
Îndată ce-l văzu pe Iker, înţelese interesul pe care i-l trezise lui Sepi. Cu toată modestia lui aparentă, în tânăr ardea un foc atât de mistuitor, încât nici măcar o revărsare a apelor Nilului n-ar fi fost suficientă pentru a-l stinge.
Scrisoarea de recomandare a doamnei Techat era plină de laude.
— În împrejurările de acum, declară Djehuty, am nevoie mai mult de soldaţi decât de scribi.
— Dar eu, stăpâne, am venit aici pentru a deveni scrib. Unde aş putea învăţa mai bine această meserie decât în provincia lui Thot?
— De ce atâta râvnă?
— Pentru că sunt convins că secretul vieţii se ascunde în formulele cunoaşterii. Şi doar învăţătura adâncă a hieroglifelor îmi va permite să ajung la el.
— Nu ai pretenţii prea mari?
— Sunt gata să muncesc zi şi noapte.
— Dovedeşte-o fără întârziere! Intendentul meu se va ocupa de tine, vei locui în cartierul ucenicilor scribi. Încearcă să nu te cerţi cu nimeni, nu suport dezordinea! Dacă învăţătorul tău nu va fi mulţumit de tine, vei fi izgonit de pe teritoriul meu.
Iker se retrase:
— Încăpăţânat, curajos, liber… Nu te-ai înşelat, Sepi! Băiatul acesta nu e unul obişnuit.
— Ca şi mine, v-aţi dat seama că nu are doar un caracter puternic.
— Îl crezi în stare să intre într-un templu?
— Să depăşească mai întâi toate încercările!

Capitolul 33

Aşteptându-se la o izbucnire de furie din partea lui Khnum-Hotep, doamna Techat lăsa furtuna să treacă.

— De ce ai permis acestui băiat să plece?

— Pentru că avea ceva deosebit, stăpâne!

— Făcusem din el un bun luptător şi am nevoie de soldaţi buni ca să-mi păstrez independenţa.

— Fără îndoială, dar Iker voia să fie scrib.

— Nu scribii se vor bate cu soldaţii lui Sesostris!

— El singur n-ar fi învins!

Prost dispus, Khnum-Hotep îşi încrucişă braţele.

— Repet întrebarea: de ce i-ai permis să plece?

— Pentru că mi se părea foarte înzestrat pentru viitoarea meserie şi pentru că provincia asta nu putea să-i asigure învăţătura potrivită. Cea a zeului Thot, în schimb, îi va oferi ce-şi doreşte. N-ai spus tu însuţi, stăpâne, că n-ai nevoie de scribi noi?

— Se poate, se poate… Dar eu sunt cel care ia hotărârile, nimeni altcineva!

Doamna Techat surâse.

— Dacă nu mă ocupam eu însămi de acest băiat, stăpâne, ai fi făcut o muncă în plus. Şi ştii la fel de bine ca şi mine că Iker trebuie să-şi împlinească destinul.

— Şi tu crezi că acest destin trece prin provincia Iepurelui?

— O simplă presimţire.

— Băiatul acesta este ciudat. Pare atât de hotărât, încât nimic nu l-ar abate din drumul său. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

— Poate-l vom revedea.

☥☥☥

După ce au avut parte de o masă de dimineaţă consistentă, în timpul căreia Iker se ţinu deoparte, ucenicii scribi intrară în camera unde se desfăşurau lecţiile şi se aşezară pe rogojini.

Când învăţătorul intră, Iker fu dezamăgit şi mâhnit totodată. Era generalul Sepi! Aşadar, guvernatorul provinciei Iepurelui îl amăgise trimiţându-l într-o cazarmă unde erau instruite gărzile deşertului.

Tânărul se ridică:

— Iertaţi-mă, eu nu am ce căuta aici!

— Nu vrei să devii scrib? îl întrebă Sepi.

— Aceasta este chiar dorinţa mea.

— Atunci, aşază-te la loc!

— Dar sunteţi general şi…

— … responsabil al celei mai importante şcoli de scribi din provincia Iepurelui. Sau mă asculţi fără să crâcneşti, sau te duci să-ţi cauţi norocul în altă parte. Cei care lucrează sub îndrumarea mea trebuie să fie disciplinaţi şi atenţi. Vă cer să nu întârziaţi şi să aveţi o ţinută fără cusur. La cea mai mică greşeală, veţi fi daţi afară. Să începem prin a-l saluta cu respect pe stăpânul divin, Thot, şi pe strămoşul tuturor scribilor, înţeleptul Imhotep.

Sepi agăţă un fir cu plumb de grinda principală a încăperii:

— Priviţi-l cu atenţie, ucenici, căci e simbolul lui Thot, din inima balanţei. Alungă răul, cântăreşte cuvintele, oferă pace cunoscătorului şi face să reapară ceea ce a fost uitat.

Dintr-un coş de papirus căptuşit cu pânză, generalul Sepi scoase instrumentele folosite de scribi: o paletă de sicomor, o cutie cilindrică plină cu pene de scris şi cu pensule, un sac conţinând papirusuri, un altul cu pigmenţi, o mică unealtă în formă de ciocan cu două capete care servea la şlefuit, indispensabilă pentru corecturile pe papirus, cupe cu cerneală, calupuri roşii şi negre, tăbliţe din lemn şi un răzuitor.

— Cum se numeşte paleta?

— „Vede şi Aude”[11], răspunse un ucenic.

— Corect, aprobă Sepi. Nu uitaţi că paleta e una din încarnările lui Thot. Doar el vă va permite să cunoaşteţi cuvintele Zeului[12] şi să le pătrundeţi înţelesul. Datorită paletei sale cunoaştem durata de viaţă a lui Ra, lumina divină, şi regalitatea lui Horus, protectorul faraonului. Mânuirea paletei este un act important şi sacru. De aceea, mai înainte trebuie împlinit un ritual.

Generalul puse pe pământ o statuetă ce reprezenta un babuin în poziţie şezândă, cu ochii adânci şi gânditori. Încarnarea lui Thot, el îl inspira pe scribul cufundat în meditaţie. Apoi, învăţătorul umplu cu apă o cupă.

— Pentru tine, stăpân al limbii sacre, vărs energia care însufleţeşte spiritul şi mâna. Iată apă din călimară pentru *Ka*-ul tău, Imhotep!

După o lungă tăcere, învăţătorul corectă poziţiile mai multor scribi, pe care le socotea prea lipsite de vigoare sau prea ţepene. Apoi le prezentă pensulele de scris şi beţişoarele de trestie ascuţite cu fineţe şi lungi de 25 de centimetri.

— Vreunul dintre voi ştie care este cel mai bun material pentru producerea lor?

— Stuful care a crescut într-o mlaştină cu apă sărată din apropierea malului mării, îi răspunse un elev.

— Planta numită *buplevreum*[13] n-ar fi mai bună? îi sugeră Iker.

— Din ce cauză? îl întrebă Sepi.

— Pentru că este rezistentă şi îndepărtează insectele.

— Nu veţi scrie imediat pe papirus, reluă Sepi, ci pe tăbliţele de lemn acoperite cu un strat subţire de ipsos întărit. Veţi putea şterge greşelile şi curăţa cu uşurinţă această suprafaţă. Când acest strat va fi distrus, veţi aşterne altul. Principalii voştri duşmani sunt lenea, delăsarea şi nesupunerea. Vor face din voi nişte proşti şi vă vor împiedica să înaintaţi în învăţătură. De aceea veţi asculta sfaturile celor care ştiu mai mult decât voi şi veţi munci în fiecare zi din greu. Dacă nu sunteţi pregătiţi, părăsiţi imediat această şcoală!

Îngroziţi de severitatea învăţătorului, doi ucenici ieşiră din încăpere.

— Thot a separat limbile, continuă Sepi. Deosebind cuvintele rostite de la un ţinut la altul, el a schimbat gândurile oamenilor care s-au abătut de la adevăr şi de la calea cea dreaptă. În timpurile de aur, trăiau zeii care vorbeau aceeaşi limbă, astăzi se înfruntă oamenii care s-au îndepărtat de zei şi nu se înţeleg. Dar Thot ne-a transmis cuvintele puterii pe care voi veţi învăţa să le desluşiţi şi să le scrieţi pe lemn, piele, papirus şi piatră. Pentru aceasta trebuie să respectaţi o regulă de bază: nu puneţi un cuvânt în locul altuia, nu confundaţi un lucru cu altul. Aici veţi primi lecţii despre scrierea Casei Vieţii, formată din semne care sunt tot atâtea părţi ale cunoaşterii, simboluri încărcate de magie şi mister. De scriere depinde strălucirea spiritului. Dacă vă închipuiţi că hieroglifele nu sunt decât desene şi sunete, nu le veţi înţelege niciodată. Ele conţin, cu adevărat, însuşirile secrete ale fiinţelor şi lucrurilor, esenţele cele mai ascunse. Limba sacră este o forţă cerească, ea a dat naştere lumii. Doar faraonul, primul dintre scribi, este în stare să o stăpânească. De aceea, numele său, *per-aa*, înseamnă „marele templu". Hieroglifele n-au nevoie de oameni, ele acţionează prin ele însele.

De aceea trebuie să respectaţi scrierile pe care le veţi descoperi sau le veţi copia, căci sunt mai importante decât neînsemnata voastră persoană.

Iker era fermecat.

Presimţise toate acestea, dar generalul Sepi le formulase cu o asemenea claritate, încât mai multe porţi păreau că se deschid în faţa lui.

— Nu pentru gloria voastră veţi deveni scribi, preciză învăţătorul, ci pentru a continua creaţia lui Thot. El a măsurat cerul, a numărat stelele, a stabilit timpul, anii, anotimpurile şi lunile. Suflul vieţii îşi are sălaşul în pumnul său, cotul său este baza oricărei măsuri. El, care nu ştie ce-i nici dezordinea, nici lipsa de precizie, stabileşte planurile templelor. Ştiinţa lui Thot nu e alcătuită din cercetări fără rost, din care nu se pot trage foloase, căci prea multă învăţătură şi prea multă cunoaştere dăunează. Prin cuvintele sale, veţi afla cum se ridică un edificiu, cum se împarte corect hrana sau cum se apreciază suprafaţa unui ogor. Ceea ce e sus e la fel cu ceea ce e jos, ceea ce e jos e aidoma cu ceea ce e sus şi Thot vă va învăţa să nu separaţi cerul de pământ.

— Aşadar, nouă nu ne rămâne decât să copiem din nou formulele gata făcute, protestă un ucenic. Nu e aceasta o mărturie a slăbiciunii noastre?

— Dacă doreşti să ajungi puternic, îi răspunse Sepi, fii un maestru al cuvintelor! Adevărata putere este alcătuirea formulelor, căci cuvintele bine închegate sunt mai eficiente decât orice armă. Unii doar copiază, într-adevăr, dar nu sunt de dispreţuit, totuşi. Alţii, foarte puţini, ating înţelepciunea creaţiei.

— Ce calităţi se cer de la aceştia? îl întrebă Iker.

— Ascultare, putere de înţelegere şi inspiraţie. Tu şi colegii tăi sunteţi încă foarte departe de ele! Luaţi tăbliţele şi penele! O să vă dictez *Cartea lui Kemit* şi apoi vom corecta greşelile. Ce înseamnă acest cuvânt?

— *Kemit* este un cuvânt format din rădăcina *Kem,* spuse Iker, şi înseamnă fie „pământ negru” altfel spus, pământul Egiptului pe care mâlul îl face roditor, fie „ceea ce este terminat, desăvârşit”.

— Cele două înţelesuri sunt demne de luat în seamă, adăugă Sepi. Cartea aceasta poartă în ea, cu adevărat, o învăţătură completă pentru ucenicii scribi şi are drept ţintă să le îmbogăţească spiritul. Pregătiţi-vă uneltele pentru scris!

Iker umplu cu apă două cochilii, în care îşi dizolva bucăţile de cerneală.

Învăţătorul le dictă capitolele *Cărţii lui Kemit.* La început, ele îi urau Stăpânului viaţă lungă, armonie şi înflorire veşnică. Apoi, vorbeau despre

atât de necesara dreptate faţă de divinităţi şi faţă de sufletele din Heliopolis, oraşul sacru al lui Ra. Lui Montu, zeul-taur al provinciei tebane, îi cereau putere şi ajutor, iar lui Ptah – bucurie şi viaţă lungă.

„Fie ca scrierile să te facă fericit” era urarea adresată scribului, cu condiţia să-şi asculte învăţătorul, să-i respecte pe cei mai în vârstă decât el, să nu vorbească prea mult, să aleagă limpezimea şi să citească scrierile folositoare, cunoscându-le pe cele din care răzbătea lumina.

O frază îl făcu pe Iker să tresară: „Scribul priceput ar putea fi salvat de mireasma Ţării Punt”, şi fu la un pas să piardă ritmul dictării.

La capătul a două ore de eforturi şi atenţie, ucenicii erau obosiţi. Unii aveau cârcei, pe alţii îi durea spatele.

Generalul Sepi trecu încet printre rânduri.

— Foarte rău, concluzionă el. Niciunul dintre voi nu a reuşit să scrie corect toate cuvintele mele. Mintea voastră şovăie, degetele vă sunt nesigure. Mâine dimineaţă o vom lua de la capăt. Cei care au comis prea multe greşeli vor fi mutaţi la altă şcoală.

Iker îşi aranjă îndelung lucrurile. Când încăperea se goli, elevul se apropie de învăţător.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Una singură, pentru că mă grăbesc.

— Cartea vorbeşte despre „mireasma lui Punt”. E o ţară închipuită, nu-i aşa?

— Aceasta e părerea ta?

— Şi-atunci de ce un viitor scrib ar recopia astfel de himere? Şi de ce mireasma unei ţări închipuite l-ar salva?

— Am spus o singură întrebare, Iker! Alătură-te acum colegilor tăi!

Primirea pe care aceştia i-o făcuseră nu fu deloc călduroasă. Toţi erau născuţi în provincia Iepurelui şi prezenţa unui străin în clasa generalului Sepi, unde se ajungea atât de greu, îi irita pe cei mai mulţi.

Un băiat micuţ, oacheş, cu privire agresivă, începu ostilităţile:

— Tu de unde vii?

— Important e că acum mă aflu aici, îi răspunse Iker.

— Cine te-a recomandat?

— Ce contează? Fiecare trebuie să facă dovada calităţilor pe care le are. În faţa acestei încercări suntem singuri.

— Dacă o iei aşa, vei fi şi mai singur decât ceilalţi!

Grupul ucenicilor se îndepărtă de intrus, uitându-se la el cu ură. Le-ar fi plăcut să-i tragă o bătaie zdravănă, ca să-l înveţe minte, dar generalul Sepi i-ar fi pedepsit cu asprime.

Iker mâncă separat, recitindu-şi copia după *Cartea lui Kemit.* Cuvântul „Punt” nu înceta să-i frământe mintea. Tocmai din cauza acestei ţări misterioase era cât pe-aci să moară.

Capitolul 34

— Pregătiţi-vă uneltele, ordonă sec generalul Sepi.

Iker pricepu imediat amploarea dezastrului.

Îi înlocuiseră tăbliţa cu o alta, atât de tocită, încât n-o putea folosi. Îi rupseseră penele şi pensulele. Din bucăţile sale de cerneală, tari ca piatra, nu mai putea scoate nimic.

Tânărul se ridică:

— Uneltele mele au fost distruse.

Amuzate şi satisfăcute, toate privirile se îndreptau către el.

— Îl cunoşti pe vinovat? îl întrebă Sepi.

— Îl cunosc.

Un freamăt străbătu rândurile ucenicilor scribi.

— A aduce o acuzaţie e un lucru grav, îi reaminti generalul. Eşti sigur de ce spui?

— Sunt.

— Atunci, rosteşte-i numele!

— Vinovatul sunt eu însumi. M-am arătat prea naiv crezând că nimeni n-ar îndrăzni să facă un astfel de gest demn de dispreţ. Îmi dau seama prea târziu cât de mare e prostia mea.

Cu capul plecat şi picioarele ca de plumb, Iker se îndreptă spre uşă, sub privirile batjocoritoare ale învingătorilor.

— E vreodată prea târziu pentru a te îndrepta? îl întrebă generalul. Uite un sac ce conţine toate uneltele necesare unui scrib adevărat. Ţi-l

încredinţez, Iker! Dacă atenţia şi grija ta slăbesc încă o dată, nu mai are rost să pui piciorul aici.

Ucenicul primi cu veneraţie acest dar nepreţuit. Căută degeaba o formulă de mulţumire pentru a-şi exprima recunoştinţa.

— Du-te să te aşezi la locul tău, îi ceru învăţătorul, şi pregăteşte-te repede!

Iker îşi uită duşmanii şi se concentră asupra obiectelor noi şi de bună calitate pe care generalul tocmai i le oferise. Fără ezitări, prepară o superbă cerneală neagră.

— Scrieţi aceste cugetări ale înţeleptului Ptah-Hotep, le spuse Sepi:

Inima-ţi să nu fie îngâmfată pentru că ştii multe,
Sfătuieşte-te cu cel neştiutor la fel ca şi cu cel cunoscător,
Căci marginile cunoaşterii nu pot fi atinse
Şi nu există un meşter care să dobândească desăvârşirea.
Un cuvânt înţelept este mai ascuns decât piatra verde,
Şi poate fi găsit câteodată chiar la slujnicele care muncesc la moară.

Textul nu era uşor, prilejurile de a greşi – numeroase, dar mâna lui Iker „alerga” cu dibăcie. Urmărea atent fiecare cuvânt, păstrând totuşi în minte înţelesul întregii fraze.

Când Sepi tăcu, Iker nu resimţi nicio senzaţie de oboseală. Ar fi continuat, bucuros, încă mult timp.

Generalul cercetă tăbliţele. Pe rând, fiecare elev îşi ţinu respiraţia.

— Jumătate dintre voi nu merită să lucreze cu mine. Îşi vor continua ucenicia cu alţi învăţători. Alţii mai au mult de muncă şi nu îi voi păstra pe toţi. Un singur elev n-a greşit decât de două ori: Iker. El va răspunde, aşadar, de aceste încăperi pe care le va curăţa zilnic. Îi încredinţez cheia!

Ceilalţi ucenici fură mulţumiţi de această decizie. Nu era oare o înjosire a străinului? Ei nu se coborâseră niciodată până la munca destinată servitorilor. Dar Iker consideră această însărcinare o onoare, nu o jignire. Şi fu, de asemenea, fericit, când i se dădu în grijă tăbliţele, de care se ocupă cu pasiunea lui obişnuită.

Ce bucurie să atingă aceste suporturi pentru scris! Le împărţi după materialul din care erau făcute şi le dădu numere: tăbliţe din argilă nearsă care cereau pene cu vârful tare; tăbliţe din lemn de sicomor şi de smochin, de formă dreptunghiulară, compuse din mai multe bucăţi prinse în cuie mici de lemn, tăbliţe de calcar a căror suprafaţă fusese nivelată cu grijă.

În plus, să nu-şi vadă toată ziua tovarăşii de învăţătură era un adevărat noroc. Spera că generalul Sepi renunţase la ideea că Iker se formase ca soldat şi va continua să-i impună să muncească tot mai mult.

Noaptea coborâse deja atunci când Iker ieşi din magazie pentru a merge în sala de mese, unde înghiţi câteva resturi de dovlecei şi puţină brânză proaspătă. Cugetările lui Ptah-Hotep i se gravaseră atât de adânc în minte, încât nu încetau să-l farmece ca o muzică învăluitoare.

O rază de lumină se zărea pe sub uşa camerei sale.

Totuşi, el nu lăsase lampa aprinsă. Îngrijorat, împinse uşa încet şi descoperi prăpădul.

Rogojina fusese sfâşiată, bucăţile de pânză care serveau la acoperirea coapselor – transformate în zdrenţe, lada cu rufărie făcută fărâme, produsele pentru îngrijirea corpului – distruse, sandalele – rupte, iar pereţii – murdăriţi cu desene…

Mâhnit, cu lacrimi în ochi, se întreba cum va obţine oare cele necesare traiului?

Dar din moment ce trebuia să rămână aici, adormi, cu sufletul distrus.

☥☥☥

Când se trezi, morocănos, Iker se gândi dacă servea la ceva să continue într-o astfel de atmosferă, în care loviturile pe la spate riscau să se înmulţească. Ce aveau să mai scornească tovarăşii săi de învăţătură pentru a-l descuraja? Să fii singur împotriva tuturor era o situaţie prea supărătoare, ca s-o poţi îndura timp îndelungat.

Ucenicul scrib îşi pusese în gând să măture încăperea unde aveau loc lecţiile, apoi, înainte ca acestea să înceapă, să-i spună generalului Sepi că renunţă.

În faţa uşii se găsea un pachet.

„Încă o răutate”, se gândi Iker, care ezită să dezlege sforicica.

Două cămăşi şi două bucăţi de pânză noi, o pereche de sandale, produse pentru igienă, o rogojină trainică… Aşadar, una peste alta, câştigase ceva! Unul dintre duşmanii săi avusese oare remuşcări? Sau se bucura de ajutorul unui protector care rămânea în umbră?

Un Iker elegant îşi întâmpină învăţătorul într-o încăpere curată ca un papirus neatins.

Colegii săi rămaseră cu gura căscată: cum se descurcase să-şi facă rost de veşminte noi? Judecând după faţa sa liniştită, ai fi jurat chiar că nu suferise nicio pagubă.

— Iată alte cugetări ale lui Ptah-Hotep, le zise generalul Sepi. Din această şcoală vor trebui să iasă cât de curând mai multe papirusuri care să cuprindă toate aceste scrieri importante:

Când ascultarea e atentă, cuvântul e înţelept.
Cel care ascultă stăpâneşte ceea ce e util,
Cel care ascultă foloseşte ceea ce aude.
Ascultarea e mai bună decât orice,
Aşa se naşte dragostea desăvârşită.

Brusc, Iker avu senzaţia că nu mai copiază, ci că scrie cu adevărat. Nu se mai limita să transmită frazele deja rostite, pătrundea acum în înţelesul lor. Prin forma hieroglifelor sale, prin particularităţile desenului său, dădea o culoare încă necunoscută gândului înţelept. Era ceva neînsemnat, bineînţeles, totuşi, pentru prima dată, ucenicul simţea puterea scrisului.

După terminarea lecţiilor, Iker mătură încăperea. În timp ce ieşea, se lovi de grupul colegilor săi, strânşi în jurul băiatului oacheş cu privire agresivă.

— Eu zic să nu mai puneţi la cale încă o lovitură josnică, îi sfătui Iker, cu o voce fermă. De data aceasta, nu voi sta cu mâinile în sân.

— Crezi că ne sperii? Noi suntem zece, iar tu eşti singur!

— Urăsc violenţa! Dar dacă vă încăpăţânaţi, voi fi nevoit să vă pedepsesc.

— Încearcă şi-ai să vezi!

Furios, oacheşul vru să-l lovească pe Iker cu pumnul.

Fără să înţeleagă ce i se întâmplă, fu aruncat în aer şi căzu greoi pe spate. Sărindu-i iute în ajutor, unul dintre prietenii săi devotaţi avu parte de aceeaşi soarta. Şi când un al treilea, cel mai solid din tot grupul, le împărtăşi umilinţa înfrângerii, ceilalţi dădură înapoi.

Din privirile pe care Iker le îndreptase către ei, toţi înţeleseră că putea fi mult mai violent decât până acum.

— Cu siguranţă a fost antrenat ca soldat! spuse, mirat, un slăbănog. Băiatul acesta e în stare să ne rupă oasele. Să-l lăsăm în pace înainte să se înfurie prea tare.

Nici măcar oacheşul nu mai insistă.

Când jalnicul grup se îndepărtă, Iker mulţumi norocului său. Dacă ei ar fi avut ideea să-l atace toţi odată, l-ar fi doborât. Şi îi mulţumi, de asemenea, guvernatorului Khnum-Hotep pentru că-l obligase să devină un luptător.

În drumul spre sala de mese, ucenicul scrib văzu zburând un ibis, atât de impunător, încât se opri să-l contemple.

Pasărea lui Thot începu să descrie cercuri largi deasupra lui Iker, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles că o făcea anume pentru el. Apoi se îndreptă spre Nil, se întoarse spre Iker şi zbură din nou în direcţia fluviului.

Tânărul îl urmă. De mai multe ori, ibisul se îndepărtă şi veni iar înapoi. Datorită experienţei sale, dobândite la alergările din deşert, ucenicul scrib parcurse într-un timp foarte scurt distanţa care-l despărţea de Nil. Pasărea aştepta deasupra unui desiş de papirus. Se aşeză câteva clipe în vârful inflorescenţelor pe care le ciuguli cu ciocul ei ascuţit, apoi se înălţă spre cer.

Fără nicio îndoială, mesagerul zeului scribilor îl condusese în acest loc pustiu ca să-i arate ceva.

Să se aventureze în acest talmeş-balmeş de plante nu era lipsit de pericol. Un crocodil sau un şarpe se puteau ascunde aici. De aceea Iker încercă pământul cu piciorul înainte de a da la o parte trestiile şi a se afunda în papirus.

Nişte gemete îl făcură să rămână pe loc.

În acest desiş se afla un copil!

Uitând de pericole, înaintă cât putu de repede şi dădu peste un… măgăruş. Rănit la un picior, se ghemuise în aşteptarea morţii.

Cu grijă, ca să nu-l sperie, Iker îl scoase din mâlul care-l ţinea prizonier. Nefericitul nu era decât piele şi os şi îi puteai număra coastele.

— O să te iau în braţe! îi spuse Iker. Şi o să te îngrijesc.

În ochii mari şi căprui ai animalului, se citea spaima. Nu păstra, evident, o amintire frumoasă din primele sale relaţii cu specia umană.

Ca să-l liniştească, Iker se aşeză lângă el şi încercă să-l mângâie. Măgăruşul rănit tremura de spaimă, convins că urma să fie lovit. Atingerea unei mâini blânde şi iubitoare îl surprinse şi îl potoli. Puţin câte puţin, tânărul scrib îi câştigă încrederea.

— Trebuie să te scot de aici şi să-ţi dau să mănânci.

Măgăruşul nu era deloc greu. Iker se temea să nu se zbată; dimpotrivă, protejatul său se liniştise, simţindu-se, în sfârşit, în siguranţă.

Brusc, pe când salvatorul său apuca pe drumul care ducea spre zona cultivată, măgăruşul începu să se zbată şi să geamă. Motivul spaimei sale nu era greu de ghicit: un ţăran înarmat cu o furcă venea spre ei cu paşi mari.

— Aruncă acest monstru în smârcuri, urlă el, să fie mâncat de crocodili!

— Unde vezi tu monstru? Nu e decât un măgăruş rănit şi flămând.

— Nu te-ai uitat bine la el!

— Ba cred că da şi am băgat de seamă că a fost chinuit. Dacă eşti vinovat, vei fi condamnat.

— Vinovat pentru că am scăpat de un animal care aduce răul? Din contră, mă vor felicita!

— De ce îl învinuieşti?

— O să-ţi arăt.

— Nu, nu te-apropia!

— Priveşte-i ceafa! Priveşte semnul!

Iker observă câteva fire de păr roşu.

— Această fiară este o creatură a lui Seth, aduce nenorocire!

— Ibisul, pasărea lui Thot, m-a condus spre locul unde tu l-ai părăsit după ce l-ai bătut. Crezi că zeul scribilor nu e în stare să deosebească răul de bine?

— Dar pata… Animalele cu părul roşu sunt creaturile lui Seth!

— Poate că acesta a fost purificat de către ibisul lui Thot.

— Dar tu cine eşti?

— Un ucenic scrib al generalului Sepi.

Tonul ţăranului se schimbă:

— Bine, am putea să ne-nţelegem. Acest măgăruş este al meu, dar ţi-l dau cu condiţia să nu faci plângere împotriva mea.

— Îmi ceri mult.

— Ascultă, am crezut că fac bine şi un judecător m-ar socoti nevinovat. Cum puteam să prevăd că Thot va interveni?

— Am încheiat târgul, prietene!

Bucuros că a scăpat din încurcătură aşa de ieftin, ţăranul plecă repede. Aproape imediat, măgăruşul se liniştise.

În momentul în care briza blândă venită dinspre miazănoapte se porni, măgarul adulmecă aerul cu interes. Apoi i se citi în ochi curiozitatea faţă de lumea ce-l înconjura. Cu privirea plină de o dragoste nesfârşită faţă de salvatorul său, se trezea la viaţă.

— Numele tău se impune de la sine, socoti Iker. O să te cheme Vânt-de-Miazănoapte.

Capitolul 35

Ascunşi în Deltă, la două zile de mers de oraşul Imet, Gură-Pocită şi elevii săi trăiau din pescuit şi vânat. Se ospătau şi petreceau în fiecare zi, iar căpetenia lor profită de aceasta pentru a-şi înăspri antrenamentul. Într-o asemenea zonă, era uşor de întins capcane şi de plănuit anumite manevre. Doi recruţi îşi pierdură viaţa, dar numărul fiind atât de mic, era mai degrabă mulţumitor. El dovedea că munca dădea roade şi că trupele vor fi în curând gata de luptă.

Să devină căpetenia celei mai grozave cete de tâlhari care s-a pomenit vreodată pe pământul Egiptului, acesta era ţelul lui Gură-Pocită. Va produce atâtea suferinţe duşmanilor săi, încât vor sfârşi prin a-i rosti numele cu groază.

— Pândarul ne vesteşte că a zărit nişte străini, comandante!

— Nu se poate… O să ne distrăm! Fiecare să-şi ocupe locul!

Bineînţeles, această eventualitate fusese prevăzută. Şi banda lui Gură-Pocită se pregăti să-i elimine pe nepoftiţi.

— Câţi sunt?

— Patru oameni.

— Prea uşor! O să ne ocupăm noi doi de ei.

Era o zi fastă pentru Shab Strâmbu’, căci Gură-Pocită îl recunoscu deja înainte să arunce cuţitul.

Împreună cu un elev de-al său, ţâşni din stuf ca o fiară.

— Salut, prietene! Ai călătorit bine?

— M-ai speriat, tâmpitule!

— Dar… unde e marele stăpân?

— O patrulă de soldaţi ai deşertului l-au arestat şi l-au dus probabil la Sichem.

— De ce nu i-aţi omorât?

— Erau prea mulţi. Şi apoi Prevestitorul ne-a ordonat să fugim.

— Trist sfârşit pentru un om ca el, îl compătimi Gură-Pocită.

— Ce tot pălăvrăgeşti? Vom merge la Sichem să-l eliberăm.

— Aiurezi, Strâmbule! Crezi că egiptenii vor face greşeala să lase oraşul nesupravegheat? Un întreg regiment de soldaţi adevăraţi a rămas acolo şi nu

ne putem măsura cu ei.
— Elevii tăi nu sunt bine pregătiţi?
— Numai pentru atacuri precise, dar nu şi atunci când sunt luaţi prin surprindere.
— Nu atacăm cazarma, ci închisoarea!
— Mai întâi, va fi bine păzită şi nimic nu dovedeşte că vom reuşi să-l eliberăm pe Prevestitor. Şi vom ajunge oricum prea târziu.
— Din ce cauză?
— Pentru că-l vor executa până atunci. Crezi că faraonul se va purta cu blândeţe faţă de cel care a stârnit răscoala?
Shab se strâmbă:
— Prevestitorul tău e deja mort. Să ne ducem la Sichem ar fi curată sinucidere, Strâmbule!
— Şi ce propui?
— Să ne împăcăm cu soarta şi să ne ocupăm de propriul viitor. Cu o trupă ca aceasta, vom realiza mai multe decât tâlharii nisipului.
— Fără îndoială, fără îndoială, dar Prevestitorul…
— Uită-l! Acum arde în cazanele infernului.
— Şi dacă ar mai avea o şansă?
— Ce şansă? zise uimit Gură-Pocită.
— Să evadeze. Ştii bine că nu e un om obişnuit. Puterile sale îi permit să scape de duşmani.
— Totuşi, a fost arestat!
— Şi dacă el a vrut-o?
— Pentru ce?
— Ca să arate că nimeni nu-l poate întemniţa.
— Îl iei drept un zeu pe Prevestitorul ăsta al tău!
— Are puterea demonilor deşertului şi va şti să o folosească.
— Vorbe, atâta tot… Noi suntem liberi, vii şi gata să-i prădăm pe egipteni.
— Să rămânem aici până va fi lună nouă, propuse Shab Strâmbu’. Dacă Prevestitorul nu vine până atunci, plecăm.
— Aşa vom face, îşi dădu acordul Gură-Pocită. Ne vom sluji însă de acest prilej ca să mâncăm bine şi să bem pe măsură. Prin sate, trebuie să fie rezerve frumoase de vin şi bere. De fete, ne vom ocupa la urmă!

☥☥☥

Într-o celulă cu podeaua din pământ bătătorit, se aflau douăzeci de oameni. Erau cu toţii abătuţi, în afară de Prevestitor. Ascunsă într-un fald al mantiei sale, regina turcoazelor alunga răul. De fapt, deşi fusese aruncat în această temniţă rău-mirositoare, viitorul i se luminase, căci unul dintre prizonieri îi semăna ca un frate. Aproape tot atât de înalt ca şi el, avea aceeaşi înfăţişare şi faţă suptă. Doar barba trebuia să-i mai crească puţin. Prevestitorul era sigur că va obţine acest răgaz, pentru că soldaţii egipteni îi interogau îndelung pe locuitorii din Sichem, înainte de a se ocupa de păstorii pe care puseseră mâna în împrejurimile oraşului şi pe care-i strânseseră aici.

— Voi nu mă cunoaşteţi, li se adresă el, dar eu vă cunosc.

Priviri întrebătoare se ridicară spre el:

— Aţi trudit cu mult curaj, asupriţi de un stăpân atât de crud, încât aţi renunţat la luptă. Eu am venit să vă ajut.

— Crezi că eşti în stare să dărâmi pereţii temniţei? îl zeflemisi stăpânul unei turme de oi.

— Sunt, dar nu aşa cum îţi închipui tu.

— Şi cum vei face?

— Aţi auzit vorbindu-se despre Prevestitor?

Un singur păstor tresări:

— Nu e un vrăjitor care are legătură cu demonii deşertului?

— Într-adevăr.

— Şi de ce ar veni să ne elibereze?

— Nu va veni.

— Atunci, vorbeşti aiurea!

— Nu va veni, pentru că el este deja aici!

Prevestitorul îşi puse mâna pe umărul prostănacului celui înalt.

— Iată-l pe salvatorul vostru!

— El? Dar abia ştie să vorbească!

— Până acum nu l-aţi recunoscut şi a fost cea mai gravă greşeală a voastră. În mai puţin de o săptămână, va fi gata să-l doboare pe duşman şi să ne elibereze.

Păstorii ridicară din umeri şi fiecare rămase tăcut în colţul său. Prevestitorul porni să-şi instruiască înlocuitorul, punându-l să repete câteva fraze simple pe care locuitorii din Sichem le auziseră de o mie de ori. Foarte fericit că era băgat în seamă şi că scăpa de atmosfera apăsătoare a temniţei, prostănacul dădu dovadă de o nemaipomenită voinţă.

☥☥☥

Trecuse o săptămână.

Uşa celulei se deschise cu zgomot.

— Ieşiţi cu toţii, veţi fi interogaţi, îi anunţă un soldat egiptean.

— Nu ne supunem decât Prevestitorului, rosti răspicat un păstor care acceptase să intre în joc.

Soldatul se sufocă de indignare:

— Mai zi o dată!

— Prevestitorul este călăuza noastră. El şi numai el ne poate porunci ce să facem.

— Unde se află această faimoasă călăuză?

— Aici, printre noi.

Prizonierii se dădură în lături pentru ca prostănacul să poată fi văzut. Prevestitorul îi pusese pe cap turbanul său şi îl îmbrăcase cu mantia sa. Soldatul puse capătul bastonului său pe pieptul ciudatului personaj.

— Tu eşti Prevestitorul?

— Eu sunt.

— Cel care a pornit răzmeriţa din Sichem?

— Zeul m-a ales ca să-i stârpesc pe asupritorii poporului şi să-l port spre victorie.

— Ei bine, o să fii dus în faţa generalului Nesmontu, voinicule!

— Niciun duşman nu va reuşi să mă învingă, căci demonii deşertului sunt aliaţii mei.

— Legaţi-l strâns! ordonă soldatul colegilor săi.

Adevăratul Prevestitor se apropie.

— Noi suntem păstori, murmură el şi nu înţelegem nimic din povestea aceasta. Dacă nu ne îngrijim de animalele noastre cât mai repede, vom pierde tot.

Fiu de ţăran, soldatul fu impresionat de acest argument:

— Bine, o să fiţi interogaţi! Apoi mai vedem!

Urmând planul prevăzut, păstorii dădură asigurări că sunt nevinovaţi. Unul după altul, fură lăsaţi să plece. Soldaţii erau prea fericiţi că prinseseră peştele cel mare pentru a se mai ocupa şi de cei mici.

☥☥☥

Generalul Nesmontu îl privi bănuitor pe bărbatul cu turban.

— Tu eşti, aşadar, nemulţumitul care a ordonat măcelul de la garnizoana egipteană din Sichem?

— Eu sunt Prevestitorul. Zeul m-a ales ca să-i dobor pe asupritorii poporului!

— … Pe care îl vei călăuzi spre victorie. De douăzeci de ori ai repetat-o. Cine se ascunde în spatele tău? Asiaticii, libienii sau doar cananeenii?

— Zeul m-a ales pentru…

Generalul îl pălmui pe prizonier.

— Câteodată îmi pare rău că faraonul nu îngăduie tortura. La o întrebare limpede vreau un răspuns clar: acţionezi de unul singur sau te sprijină cineva?

— Zeul m-a ales…

— Ajunge! Luaţi-l de aici şi continuaţi să-l interogaţi! Când va fi mort de sete, poate va vorbi, în sfârşit.

Datorită învăţăturilor Prevestitorului, prostănacul era convins că va reuşi să ţină piept egiptenilor. Dar niciunul dintre ei nu izbuti să-i smulgă alte cuvinte în afara formulelor stabilite, pe care le rostea netulburat.

— Bine că am pus mâna pe ucigaşul acesta nebun, îi spuse aghiotantul generalului.

— O ultimă verificare mi se pare necesară: să fie purtat pe străzile oraşului!

De la primii paşi, patrula însărcinată cu această misiune crezu că prizonierul nu era decât un şarlatan, căci nimeni nu dădu vreun semn când trecea pe lângă el.

Apoi, brusc, o femeie strigă:

— El e! îl recunoscu.

Un bătrân o susţinu:

— Prevestitorul s-a întors!

În câteva secunde, oamenii se îmbulziră, gălăgioşi, în jurul lui. Soldaţii îşi făcură loc cu greutate şi îl conduseră pe prizonier înapoi la cazarmă.

— Nu mai e nicio îndoială, generale! declară un ofiţer. Smintitul acesta e chiar Prevestitorul. Dacă vrem să înlăturăm alte necazuri, trebuie să-i arătăm populaţiei cât mai repede hoitul lui.

— Daţi-i să bea otravă! le ordonă Nesmontu.

Şi în timp ce generalul întocmea un lung raport către faraon, prostănacul se lăsă pradă morţii cu o totală nepăsare. Nu-i promisese oare Prevestitorul că va fi primit într-un palat minunat, plin de făpturi binevoitoare care îi vor împlini toate dorinţele, iar servitorii îi vor oferi cele mai bune vinuri?

Capitolul 36

Iker nu legase nicio prietenie cu colegii săi şi se dedica, exclusiv, muncii sale. Seara se mulţumea cu o supă de linte, cu o fiertură de bob, o ceapă şi cu un colţ de pâine frecat cu usturoi, înainte de a aprinde mai multe lămpi cu ulei de ricin. Foarte ieftin, folosit pentru ungerea corpului de cei mai săraci, uleiul de ricin servea mai ales pentru iluminat.

Ucenicul scrib nu înceta să recopieze textele cunoscute pentru a şi le fixa în memorie, a-şi forma mâna şi a deprinde o scriere rapidă şi, totodată, uşor de citit. Desenând gândurile, le dădea atâta viaţă, încât în ele se îmbrăţişau o mulţime de forme. Hieroglifele erau mai mult decât o înşiruire de imagini, în ele îşi făceau simţită prezenţa divinităţile care dădeau fiecărui cuvânt deplină înţelepciune.

Putea, oare, viaţa să fie prelungită şi să capete mai multă strălucire prin scris? Iker era tot mai convins de acest lucru, pe măsură ce mintea sa îşi însuşea semnele şi se transforma în ele şi prin ele. Să rămână un simplu scrib, prizonier al sarcinilor administraţiei, nu-l interesa; el dorea să pătrundă misterul acestei limbi, în acelaşi timp abstractă şi concretă, care crease civilizaţia egipteană.

Muncind cu atâta încrâncenare, tânărul evita să se gândească la preoteasă. Dar pe când scria o frază, chipul ei reapăru şi trezi în el o speranţă fără rost. Niciodată n-o va mai revedea, decât dacă priceperea sa de scrib i-ar deschide porţile Abydosului.

Însă poate că vor mai fi şi alte sărbători sau ritualuri la care o va putea întâlni!

Nu, el nu va renunţa. Pentru ea, va porni să „cucerească” gramatica, vocabularul, înlănţuirea hieroglifelor care, prin aşezarea lor pe lemn, papirus sau piatră, degajă o armonie pe care doar cei care stăpânesc scrisul în chip desăvârşit o cunosc.

Iker mergea adesea să-şi vadă măgăruşul, aşezat comod pe un strat de paie ce era schimbat zilnic. Înzestrat cu o mare poftă de mâncare, Vânt-de-

Miazănoapte se îngrăşa văzând cu ochii şi rana sa nu va fi în curând decât o amintire urâtă.

În timpul primei lor plimbări pe câmp, măgarul i-o luă înainte şi regăsi drumul de întoarcere fără cea mai mică greşeală, în ochii săi, lucea o bucurie intensă.

— E bine să ai un prieten adevărat, i se destăinui Iker. Ţie pot să-ţi spun tot!

Ucenicul scrib îi povesti măgăruşului toate întâmplările prin care trecuse, fără să lase deoparte nimic. Animalul îşi ciulise urechile mari.

— Nu-mi pasă că adunătura asta de scribi nepricepuţi şi înfumuraţi nu mă place! Mai degrabă îmi dă putere! Când îi văd atât de plini de ei, aşa încât nu respectă nici semnele sacre, nici pe aproapele lor, nu am altă dorinţă decât să merg pe calea mea, fără să ţin seamă de părerea lor. Nătărăii nu sunt în stare să facă nimic, ceea ce-i face invidioşi şi geloşi. Încearcă să-i distrugă pe cei care nu le seamănă. Noi doi suntem fraţi cu adevărat. Împreună le vom ţine piept.

Măgarul îi linse mâna salvatorului său, care îl răsplăti cu mângâieri îndelungate, înainte de a se întoarce în camera sa. Ca în fiecare seară, îşi aşeză pe burtă fildeşul fermecat pe care i-l dăruise doamna Techat, ca să îndepărteze spiritele rele. Dimineaţa, îndată ce se trezea, îl punea alături de cele două amulete ale sale, care reprezentau un şoim şi un babuin, ca să se reîncarce cu energie.

— Mâine, îi anunţă generalul Sepi pe cei zece elevi ai săi aleşi să devină scribi de elită, aveţi zi de odihnă!

Ca de obicei, Iker rămase la urmă.

— Generale, vă cer o favoare!

— Îţi dau voie să nu mături mâine în sala de lecţii.

— Permiteţi-mi să cercetez arhivele provinciei.

— Nu preferi să te distrezi sau să te odihneşti?

— Mai devreme sau mai târziu, voi avea de-a face cu acest soi de acte. Doresc să încep cât mai repede.

— Ce fel de acte te interesează?

— Oh, aproape toate! Vreau să învăţ cât mai multe.

— Îţi scriu un permis de liberă trecere.

Tânărul îşi ascunse încântarea.

Înarmat cu preţiosul permis, se prezentă în faţa administratorului arhivelor.

— Ce acte vrei să vezi?
— Tot ce se referă la corăbii, echipaje şi călătorii pentru aducerea de mărfuri.
— De când anume?
— Să zicem… din ultimii trei ani.
Fu condus într-o sală imensă, făcută din cărămizi. Pe rafturi, erau rânduite cu grijă papirusuri şi tăbliţe.
— Nu îngădui niciun fel de dezordine. La cea mai mică neatenţie, voi cere învăţătorului tău să-ţi retragă permisul de trecere.
— Voi respecta întru totul regulamentul, promise Iker.
Deşi era foarte nerăbdător, lucră ordonat şi pe-ndelete. Numărul orelor necesare căutării nu-l înspăimânta, dimpotrivă! Într-o asemenea mulţime de documente, va descoperi, cu siguranţă, o urmă.

☥☥☥

Provincia Iepurelui avea numeroase corăbii, dar niciuna nu se numea *Fulgerul*. Uitând de această dezamăgire, Iker spera că, poate, cei doi corăbieri, al căror nume îl cunoştea, aparţinuseră altor echipaje înregistrate de administraţie. Dar nu dădu peste nicio urmă a lui Ochi-de-Ţestoasă sau Cuţit-Tăios.
Cât priveşte călătoriile pentru aducerea de mărfuri, niciuna nu se îndreptase spre Punt.
Doar sănătatea bună a lui Vânt-de-Miazănoapte care creştea de la o zi la alta şi frumuseţea lecţiilor dăruite de generalul Sepi elevilor săi, îl ajutară pe Iker să nu se lase prada deznădejdii.
Când ieşi din sala de lecţii, pe care tocmai o măturase până în cele mai ascunse unghere, tânărul se lovi de trei fete pe cât de elegante, pe atât de zeflemitoare. Purtau rochii uşoare, brăţări la mâini şi la glezne, coliere de perle şi coroniţe împodobite cu albăstrele… Adevărate prinţese, mândre că-şi puteau etala bogăţiile!
— Tu eşti scribul Iker? întrebă cea mai mare, cu o voce seducătoare.
— Nu sunt decât un ucenic.
— Se pare că munceşti prea mult, şopti cea mai tânără, cu privire poznaşă.
— Din punctul meu de vedere, niciodată nu munceşti destul. Sunt atâtea de învăţat!
— Nu e cam plictisitor, până la urmă?

— Dimpotrivă! Cu cât desenezi mai multe hieroglife, cu atât descoperi alte minuni.

— Dar despre noi, ce părere ai?

Iker roşi până în vârfurile urechilor.

— Dar eu… Cum să apreciez dacă… Iertaţi-mă, trebuie să am grijă de măgarul meu.

— Nu suntem mai atrăgătoare decât acest animal? îl întrebă aceea care nu deschise gura până atunci.

— Vă rog mult să mă iertaţi, sunt, într-adevăr, grăbit!

Luând-o la fugă, Iker reuşi să scape de cele trei zeiţe ale frumuseţii şi gingăşiei; care semănau surprinzător de mult. Diferenţa de vârstă era, în mod sigur, foarte mică şi numai anevoie le puteai deosebi. Dar farmecul lor era rodul fardurilor şi a veşmintelor, gesturile lor păreau nefireşti şi ucenicul nu avu decât o dorinţă: să nu le mai întâlnească.

Dar această dorinţă nu se împlini.

În aceeaşi seară, cea mai mică dintre surori bătu la uşa camerei sale.

— Nu te deranjez, Iker?

— Nu… În sfârşit, da… Nu puteţi intra aici, pentru că…

— Pentru că se află deja o altă tânără fată?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Atunci, lasă-mă să-ţi ofer ce ţi-am pregătit.

Era fardată din belşug: prea mult verde-n jurul ochilor, prea mult ocru roşu pe buze şi prea mult parfum.

Fata aşeză pe jos două talere.

— Primul conţine prăjituri cu smochine, îi explică ea. Slujnica mea le-a măcinat ca să obţină o făină foarte fină şi eu cu mâna mea am adăugat mierea înainte de a băga aluatul să se coacă în cuptor. Pe cel de-al doilea taler, se găseşte brânză cu ierburi făcută din laptele celei mai frumoase dintre vacile noastre. Presupun că niciodată n-ai gustat mâncăruri atât de alese! Dacă eşti drăguţ cu mine, nu-ţi va mai lipsi nimic.

— Nu pot să primesc.

— Din ce cauză?

— Sunteţi, cu siguranţă, o persoană de rang înalt, iar eu nu sunt decât un ucenic scrib.

— De ce n-ai ajunge şi tu un mare demnitar? Ajutorul meu va da roade, crede-mă!

— Prefer să mă descurc singur.

— Haide, n-o face pe încăpăţânatul! Îndrăzneşte să spui că nu-ţi place de mine!

Iker o privi direct în ochi.

— Nu-mi place!

— Te joci cu focul, Iker! Nu ştii cine sunt?

— Oricine aţi fi, vă refuz darurile.

— Inima ta aparţine deja altcuiva?

— Asta nu mă priveşte decât pe mine.

— Uit-o! Cum ar îndrăzni ea să se compare cu fiica lui Djehuty, stăpânul provinciei Iepurelui! Surorile mele şi cu mine ne alegem bărbaţii care să ne ofere plăcere. Tu eşti unul dintre fericiţii aleşi.

Făcu să-i alunece încet de pe umăr una din bretelele rochiei.

— Plecaţi imediat! îi ceru Iker.

— Nu mă jigni, o să plăteşti scump!

— Terminaţi cu glumele acestea primejdioase şi lăsaţi-mă în pace!

— E ultimul tău cuvânt?

— Aţi înţeles bine.

Fata îşi aşează la loc breteaua, aruncându-i o privire duşmănoasă ucenicului scrib, care aduna talerele.

— Nu uitaţi să luaţi ceea ce vă aparţine.

— Îţi trăieşti ultimele ceasuri în această provincie, neobrăzatule!

☥☥☥

După ce-şi hrăni măgarul, Iker se duse în sala de mese. Abia la ultima înghiţitură de supă simţi un gust ciudat. Bău multă apă ca să scape de această impresie neplăcută, dar degeaba. Chiar şi apa căpătase un iz neplăcut.

Ucenicul scrib vru să-i vorbească bucătarului, dar acesta dispăruse.

Apoi, brusc, capul începu să i se învârtă. Cuprins de ameţeală, Iker se prăbuşi şi nu reuşi să se mai ridice.

Cu toate că vederea i se înceţoşase, desluşi siluetele celor trei fete ale lui Djehuty.

Cea mică se aplecă asupra victimei:

— Linişteşte-te, n-o să mori otrăvit! Noi ţi-am dat un somnifer ca să te facem să ne fii pe plac. Acum, o să-ţi dăm să bei vin de curmale, mult vin. Îţi vom stropi pielea şi veşmintele cu el. Slujitorii din sala de mese vor descoperi un biet scrib, beat turtă. E de râs, nu?

Iker încercă să se împotrivească, dar cuvintele sale se înlănţuiau anapoda, contrazicându-se între ele.

— Somn uşor, obraznicule care ai îndrăznit să ne respingi! Când te vei trezi, vom fi răzbunate. Iar tu vei pierde totul!

☥☥☥

— Eşti la fel ca o cârmă stricată, îi spuse generalul lui Iker, ca o capelă fără zeul său, ca o casă goală! Poţi face o maimuţă să danseze, un câine să te asculte, poţi reuşi să prinzi o pasăre din zbor, dar pe tine… cum să te învăţ? Inima ta e zbuciumată, urechile – surde! Tu, unul dintre elevii mei, te-ai îmbătat şi ai necinstit veşmintele de scrib.

— Am căzut pradă unei uneltiri, declară învinuitul, a cărui minte era încă tulbure.

Furia generalului păru să se mai domolească:

— Şi cine sunt uneltitorii?

— Oameni care au profitat de încrederea mea.

— Spune-le numele!

— Sunt singurul vinovat, trebuia să mă arăt mai prudent. Ei mi-au otrăvit mâncarea şi m-au forţat să beau.

— Care „ei”?

— Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede. Şi chiar dacă m-aţi crede, n-aţi putea face nimic să-i pedepsiţi pe vinovaţi. Singura lor ţintă este să pierd preţuirea pe care mi-aţi arătat-o. Ce i se cuvine unui ucenic scrib găsit beat dacă nu să fie izgonit din şcoală şi chiar din provincia care l-a primit?

— Faptele sunt fapte, Iker! Şi lămuririle pe care mi le-ai oferit sunt prea încâlcite ca să le cred. Dacă vrei să-ţi dovedeşti nevinovăţia, spune cine-ţi sunt duşmanii şi înfruntă-i!

— Nu ar duce la nimic, generale!

— Atunci, doar un semn din lumea de dincolo ar putea să-mi schimbe hotărârea.

Sepi chemă doi soldaţi care urmau să-l însoţească pe Iker până la hotarul de miazăzi al provinciei Iepurelui. Generalul regreta că se desparte de cel mai bun elev al său, dar greşeala era prea gravă.

— Uitaţi-vă acolo, generale! exclamă un soldat, dându-se înapoi.

Un cameleon cu burta albă tocmai intrase în încăpere. Îşi ridică ochii bizari către Sepi, care rosti repede o formulă de liniştire. După o scurtă ezitare, animalul plecă.

— Cameleonul e unul dintre animalele prin care Anubis îşi arată prezenţa, îl lămuri generalul pe Iker. Se pare că te bucuri de o protecţie divină.
— Nu mă mai alungaţi?
— Cine ar fi atât de nebun, să nu ţină seama de apariţia lui Anubis?
— Credeţi, generale, că voi face parte cândva din Cercul de Aur din Abydos?
Sepi încremeni. Iker avu sentimentul că priveşte în ochii pătrunzători ai unei statui.
— Cine ţi-a vorbit despre acest cerc?
— Nu e doar o plăsmuire a poeţilor, nu-i aşa?
— Răspunde-mi la întrebare!
— Un grădinar. Drumurile noastre s-au întâlnit, apoi s-au despărţit.
— Poeţii ştiu să ne facă să visăm, fiule! Dar tu munceşte ca să ajungi scrib şi să te ocupi de ceea ce există cu adevărat.

Capitolul 37

În faţa lui Djehuty, înghesuit într-un scaun cu spătar înalt, fiicele sale fremătau de nerăbdare.
— Putem să-ţi vorbim, în sfârşit? îl întrebă cea mai mare.
— O clipă, să termin de citit acest raport!
Şeful provinciei strânse la loc papirusul fără să se grăbească.
— Ce-aţi păţit, dragele mele?
— Tată, suntem indignate şi cerem ajutorul judecătorului nostru suprem!
— Vorbeşti de zeiţa Maat?
— Nu, de tine! Fapte mârşave s-au petrecut pe pământurile tale şi vinovatul a rămas nepedepsit.
Djehuty păru impresionat.
— E foarte grav, într-adevăr. Puteţi să-mi daţi mai multe amănunte?
Sora cea mică interveni furtunos:

— Ucenicul scrib Iker a furat vin de curmale şi s-a îmbătat. E o purtare nedemnă şi ruşinoasă! Şi în dimineaţa aceasta, l-am văzut pe ticălos intrând din nou în şcoala generalului Sepi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Trebuie să iei măsuri imediat, tată, şi să-l izgoneşti pe Iker din provincia noastră.

Djehuty îşi privi fiicele cu severitate, dar şi cu ironie.

— Liniştiţi-vă, dragele mele, am lămurit deja cele petrecute.

— Ce… vrei să spui?

— Nefericitul acesta de scrib a căzut pradă unor uneltiri, dar zeul Anubis, apărut sub înfăţişarea unui cameleon, ne-a ajutat să înţelegem că spunea adevărul.

— A acuzat pe cineva? întrebă sora cea mare, înfricoşată.

— Nu, şi aceasta e o dovadă în plus a generozităţii sale. Tu şi surorile tale nu aveţi vreo bănuială?

— Noi? Dar cum… Nu, bineînţeles că nu!

— Mă îndoiesc. Să ştiţi că îl socotesc pe Iker un viitor scrib de mare valoare şi nu voi mai îngădui niciun atac împotriva lui. Oricare ar fi făptaşul, va fi aspru pedepsit. Ne-am înţeles, dragele mele?

Cele trei fete ale lui Djehuty dădură din cap şi ieşiră din sala de audienţe unde pătrunse un bărbat mărunt, foarte slab, purtând un sac de piele care atârna prea greu pentru corpul său…

— Ah, doctorul Gua! Vă aştept de ceva vreme.

— Sunteţi stăpânul provinciei, i-o întoarse medicul pe obişnuitul său ton înţepat, dar mai am şi alţi suferinzi de îngrijit. Între atâtea dureri de oase, de urechi şi de stomac, nu mai ştiu unde mi-e capul. Îţi vine să crezi că toţi bolnavii s-au vorbit între ei în dimineaţa aceasta! Confraţii mei ar trebui să fie mai pricepuţi şi să pună mai multă inimă în ceea ce fac. Bun… Ce vă supără azi?

— O digestie grea şi…

— Am auzit destul. Mâncaţi prea mult, beţi prea mult, munciţi prea mult şi nu dormiţi îndeajuns. Şi apoi, aveţi o anumită vârstă, cu care nu vreţi să vă împăcaţi. În faţa acestei încăpăţânări, medicina e neputincioasă. Nu are rost să sper că vă veţi schimba obiceiurile. Sunteţi cel mai rău dintre pacienţii mei, dar sunt totuşi obligat să vă vindec.

Fiecare consultaţie începea cu aceeaşi cuvântare. Djehuty se ferea să-l întrerupă pe doctorul Gua, ale cărui leacuri erau mereu pe măsura diagnosticului.

Din sac, doctorul scoase un vas care avea forma unui om, aşezat cu un genunchi pe pământ şi ţinând pe umăr, cu mâna stângă, un castron. Inscripţia trasată chiar de doctor spunea: „Am obosit să îndur atâtea”.

— Iată un amestec format din drojdie de bere, ulei de ricin şi alte ingrediente pe care nu aveţi nevoie să le cunoaşteţi. Stomacul vă va lăsa în pace, veţi uita de digestie şi veţi crede că sunteţi sănătos. Greşeală mortală, dar ce pot eu să fac? Ne vedem poimâine.

Furnică neobosită, Gua plecă să se ocupe şi de alţi pacienţi.

Apoi fu rândul generalului Sepi să apară în faţa guvernatorului provinciei.

— Cum vă simţiţi, stăpâne?

— Rău, dar cred că timpul înnoirii a sosit.

— Sacerdoţii mei sunt gata, spuse Sepi. Apa din Abydos e pregătită.

— Vei avea nevoie de ajutorul unui scrib, de ce n-ar fi Iker?

Generalul avea îndoieli:

— Nu e puţin cam devreme?

— Este vreodată prea devreme pentru un om căruia zeii i-au hotărât destinul?

— Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp pentru a-l pregăti, pentru…

— Dacă este, într-adevăr, cel care ne închipuim noi, zise Djehuty, participarea la acest ritual îi va deschide şi mai bine ochii. Dacă ne-am înşelat, va ajunge un lăudăros care-şi va frânge gâtul din cauza propriilor amăgiri.

Sepi ar fi dorit să şi-l protejeze mai bine pe cel mai bun elev, dar nu putu decât să se încline în faţa lui Djehuty.

☥☥☥

Iker nu avea niciun fel de relaţie cu colegii săi care îl invidiau din cauza excelentelor sale rezultate. Nimeni nu se îndoia că străinul era cel mai strălucit elev din şcoală, mult înaintea celui de-al doilea. Nu numai că pătrundea înţelesul celor mai anevoioase texte cu o uşurinţă uimitoare, dar reuşea să facă orice exerciţiu ca şi cum n-ar fi prezentat nicio dificultate. Iar generalul Sepi tocmai îi încredinţase întocmirea unui decret privind modalităţile de măsurare a terenurilor după retragerea apelor revărsate.

Altfel spus, Iker fusese numit scrib al provinciei Iepurelui şi în curând avea să părăsească şcoala pentru a-şi ocupa funcţia.

De la păţania sa, tânărul nu înceta să-i pună întrebări amănunţite bucătarului înaintea fiecărei mese. Acesta, ştiind că va fi considerat vinovat

dacă ar fi avut loc vreo întâmplare neplăcută, gusta din toate talerele.

— În această seară, îl avertiză Sepi, vei mânca mai târziu. Uneltele tale sunt pregătite?

— Nu mă despart niciodată de ele.

— Atunci, urmează-mă!

Iker simţi că nu trebuia să pună nicio întrebare. Generalul era adâncit în meditaţie, ca un soldat gata să se avânte într-un război.

☥☥☥

Pe malul răsăritean al Nilului, în vârful unei coline, fuseseră săpate mormintele stăpânilor din provincia Iepurelui. Cu o latură, ele dominau fluviul, cu alta – deşertul în care se afunda o cărare ce şerpuia printre două faleze.

Luminat de numeroase torţe, păzit de doi soldaţi, locaşul de veci pregătit pentru Djehuty era impresionant, cu galeria sa adâncă, susţinută de două coloane cu capiteluri în formă de frunze de palmier, cu marea cameră dreptunghiulară şi cu mica sa capelă.

Iker se opri în prag.

— Ţi-am poruncit să mă urmezi, îi reaminti Sepi.

Simţind un nod în gât, Iker pătrunse în mormânt cu paşi şovăitori.

Djehuty stătea în picioare în faţa capelei din capătul galeriei. Cu şoldurile acoperite de o simplă pânză, ca în vremurile străvechi, părea mai înalt şi mai lat decât de obicei.

Dintr-o dată, lumina scăzu.

Doi sacerdoţi, care purtau nişte vase, se aşezară de o parte şi de alta a guvernatorului provinciei. Singura lampă aprinsă era cea pe care o ţinea generalul Sepi.

— Rosteşte aceste formule! îi ceru el lui Iker. Prin vocea ta, ele se vor împlini.

Tânărul scrib citi papirusul cu splendide nuanţe aurii:

— Fie ca apa vieţii să-l purifice pe Stăpân, să-i adune la un loc energiile şi să-i împrospăteze inima.

Cei doi sacerdoţi ridicară vasele deasupra capului lui Djehuty.

Iker se aştepta să vadă curgând din ele apă, dar fu orbit de razele de lumină care învăluiră corpul bătrânului.

Nevoit să-şi închidă ochii, Iker crezu la început că e o vedenie. Totuşi, se forţă să-i deschidă cu riscul de a-şi pierde vederea. O lumină blândă îl acoperea acum pe Djehuty care părea să fi întinerit cu mulţi ani.

— Tu care voiai să cunoşti Cercul de Aur din Abydos, zise generalul Sepi, priveşte-i puterea!

Capitolul 38

Iker nu închise un ochi toată noaptea.

Toate detaliile ciudatului ritual i se întipăriră în memorie şi încerca zadarnic să pătrundă înţelesul extraordinarelor cuvinte rostite de generalul Sepi.

Neîndoielnic, trebuia să dea de urma celor care încercaseră să-l ucidă şi să descopere motivul faptelor lor, dar voia, de asemenea, să dezlege misterul Cercului de Aur şi s-o revadă pe sublima preoteasă, de care se simţea tot mai îndrăgostit, pe zi ce trecea.

Prea multe sarcini şi prea grele, misiuni cu neputinţă de îndeplinit pentru un tânăr singur şi fără noroc… Dar nu şi pentru Iker! Bineînţeles, îndoiala şi chiar disperarea aveau să-l copleşească de mii de ori. Era însă de datoria lui să le facă faţă şi să-şi croiască drumul, oricât ar fi fost de dificil.

Încercările şi greutăţile îi sporeau hotărârea. Dacă se va arăta incapabil să le depăşească însemna că era un laş şi, atunci, viaţa sa n-ar mai fi avut niciun rost.

— Scribul Iker este chemat la palatul guvernatorului provinciei, se auzi vocea unui mesager.

Tânărul se îmbrăcă în grabă, îşi adună uneltele şi le puse într-un sac de piele pe care acum Vânt-de-Miazănoapte putea să-l care fără să obosească.

Djehuty era deja aşezat comod într-una dintre lecticile sale.

— Să mergem! ordonă el.

Iker se aştepta să facă parte dintr-o cohortă de scribi care-şi urmau stăpânul pentru a înregistra declaraţii.

Dar nu mai era nimeni şi, timp de câteva secunde, îl cuprinse spaima. Cum ar putea el, un începător, să înlocuiască mai mulţi scribi cu experienţă? Dar, pentru că nu avea de ales, trebuia s-o scoată la capăt.

Djehuty merse de-a lungul canalului care străbătea provincia, contemplă zona înverzită şi mlăştinoasă, unde se putea vâna, apoi o luară pe un câmp unde întâlni ţărani, grădinari, oameni care îngrijeau viţa de vie şi păstori. Vizită după aceea atelierele olarilor, dulgherilor şi ţesătorilor, apoi stătu de vorbă cu brutarii şi berarii, cărora le recomandă să supravegheze mai bine calitatea produselor lor, care, în ultimele săptămâni, lăsa de dorit.

Energia lui Djehuty era surprinzătoare. Cunoscându-şi toţi supuşii, găsea pentru fiecare cuvântul potrivit şi îi dojenea fără asprime. Niciun moment, şeful provinciei nu dădu semne de oboseală.

Scribul său se dovedi a fi la înălţime, deşi mâna îl durea din cauza numeroaselor însemnări pe care trebuia să le facă.

În sfârşit, Djehuty se întoarse la palat unde îşi potoli setea cu bere slabă, din care îi fu oferită şi lui Iker, în timp ce guvernatorul provinciei îi controla tăbliţele.

— Nu te descurci prea rău, constată acesta. Să-mi întocmeşti un raport care să mă ajute să verific dacă sfaturile mele sunt urmate. Vorbele sunt importante, dar numai faptele contează.

— Un ritual este o faptă?

— Este chiar înfăptuirea supremă, căci repetă ceea ce zeii au împlinit pentru prima oară.

— Ceea ce vi s-a întâmplat aseară, stăpâne…

— E un soi de regenerare, de care un om de vârsta mea, împovărat de grele răspunderi, nu se poate lipsi. Ţi-ai dat seama de bogăţia acestei provincii şi de nevoia de a munci cu îndârjire pentru a o păstra? Nimeni, aici, nu strâmbă din nas când trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle. Şi dacă vreunul vrea să mă păcălească, nu-mi trebuie mult timp ca să-l aflu. Doar un singur om vrea să distrugă acest frumos echilibru: faraonul Sesostris. El e duşmanul nostru, Iker!

Tânărul scrib fu tulburat. Guvernatorul provinciei nu vorbea la întâmplare… Îi va dezvălui oare şi numele celui care încercase să-l omoare?

Djehuty se putea arata satisfăcut de starea bună a ogoarelor sale, dar lipsa informaţiilor de la Curtea din Memphis îl cufunda într-o profundă nelinişte. Această izolare nu dovedea, oare, că regele îl bănuia de complicitate cu răsculaţii din Sichem? Dacă era aşa, trebuia să-şi ia bastonul de pelerin şi să-i convingă pe guvernatori să se unească pentru a respinge inevitabilul atac al faraonului.

Dar generalul Sepi era de altă părere. El nu avea încredere în această alianţă de moment care, din punctul său de vedere, urma să ducă la o înfrângere usturătoare şi păgubitoare pentru toţi aliaţii. Ar fi fost mai nimerit să cadă la o înţelegere cu Sesostris care poate avea să admită, în cele din urmă, ideile lui Djehuty.

Dar acesta din urmă încă şovăia.

Şi astfel de tergiversări, atât de nepotrivite firii sale, îl făceau nervos.

Un ibis negru se aşeză nu departe de Iker şi-l privi cu insistenţă. Făcu vreo câţiva paşi, înainte de a se opri şi a-şi lăsa în pământul moale forma ghearelor. Cu ciocul însemnă vârful triunghiului care luase astfel naştere, apoi se înălţă şi se pierdu în văzduh.

— Ce crezi că înseamnă? îl întrebă Djehuty.

— Am învăţat că putem consuma cu toată încrederea apa din care beau ibişii, care ne transmit lumina începutului prin diferite semne. Iată aici unul dintre ele, stăpâne; triunghiul – prima formă a gândirii creatoare. Cu alte cuvinte, înfăptuiţi la rândul vostru ceva de mare importanţă şi grijile vor dispărea!

— Învăţătorul tău te-a îndrumat bine! Aceasta ar putea fi soluţia, într-adevăr!

În mintea lui Djehuty, un incredibil proiect prinsese contur. Dacă reuşea să-l realizeze, însuşi Sesostris va fi uimit.

— Generalul Sepi mi-a vorbit despre Cercul de Aur din Abydos, începu Iker. Mi-ar plăcea…

— Generalul Sepi este plecat în misiune pentru o perioadă lungă. Iar tu vei avea mult de muncă. Începând din această seară, vei locui la palat unde ţi s-a pregătit o cameră de lucru. Vei strânge toate rapoartele care se referă la realizările şi slăbiciunile provinciei mele, şi vei scoate din ele informaţiile hotărâtoare. Vreau să ştiu de ce suntem în stare în cazul unei confruntări.

☥☥☥

Aşezat pe un scaun din stuf, Gură-Pocită termina de înfulecat o pulpă de gazelă, în timp ce Shab Strâmbu' se plictisea privind florile de papirus ce dansau în vânt.

— Am aşteptat destul, Strâmbule! E timpul să plecăm.

Shab îşi epuizase toate argumentele. De data aceasta, chiar şi el ştia că Prevestitorul nu avea să mai vină. Lipsit de o asemenea căpetenie însă, redevenea un hoţ mărunt, fără niciun viitor.

— Ne descurcăm bine împreună, fu de părere Gură-Pocită. Nimeni nu ne va rezista. Bogatele case din Deltă sunt ale noastre! Uită trecutul, prietene, şi hai să pornim în căutarea norocului!

Un strigăt de durere umplu aerul umed al mlaştinii.

— Pândarul… pândarul a fost atacat!

Luptătorii instruiţi de Gură-Pocită îşi înşfăcară armele şi se răspândiră împrejur pentru a se năpusti asupra atacatorului, după ce-l vor încercui.

Apariţia Prevestitorului îi ţintui locului:

— Care dintre credincioşii mei îndrăzneşte să se lege de mine?

— Aţi… aţi scăpat! exclamă Shab, încântat.

— Asta-i bună! constată Gură-Pocită. Aţi dărâmat pereţii închisorii?

— Mai mult decât atât, duşmanii noştri îşi închipuie că l-au executat pe Prevestitor. Pentru egipteni, el nu mai există. Dispunem, aşadar, de un avantaj de apreciat: putem acţiona din umbră, fără ca nimeni să bănuiască de unde vin loviturile.

Shab Strâmbu' sorbea cuvintele călăuzei sale.

— Nu ar trebui să continuăm să răspândim răzmeriţa în Canaan, stăpâne?

— Faraonul Sesostris a răspuns cu multă forţă şi a răscolit în lung şi-n lat toată regiunea cu armata sa. Noua garnizoană din Sichem este alcătuită din soldaţi adevăraţi, care vor înăbuşi cu cruzime orice încercare de răzvrătire. Dar nu acest lucru e cel mai grav. Traversând târguşoarele şi satele, mi-am dat seama de laşitatea oamenilor. Nişte oi care nu sunt în stare să se ridice împotriva cotropitorilor şi să-şi dea viaţa pentru a impune credinţa în adevăratul zeu. Să ne bizuim pe ei este o amăgire.

— Pe mine, nu mă surprinde, afirmă Gură-Pocită. Nu m-am încrezut niciodată în aceşti făţarnici. Dar noi nu suntem laşi.

— Presupun că aveţi în mod sigur un nou plan, îndrăzni Shab, neliniştit.

— Aventura de la Sichem s-a dovedit foarte folositoare, întări Prevestitorul.

— Atunci, interveni Gură-Pocită, începem cu o gospodărie sau cu locuinţa unui înalt demnitar?

— Alege tu cea mai bună soluţie!

— O gospodărie mai retrasă, cu slujitori puţini. Trebuie, mai întâi, să ne deprindem cu lucrurile acestea în ceea ce priveşte prada…

— O vei păstra în întregime. Shab, cinci oameni şi cu mine ne vom stabili la Memphis!

— Memphis… Dar oraşul e plin de soldaţi.

— Nu vom face nicio nelegiuire. Din contră, o să ne amestecăm printre locuitori, ca nişte negustori cinstiţi, pentru a culege cât mai multe informaţii. Ca să obţin victoria, am nevoie să-l cunosc mai bine pe acest faraon şi pe cei care-l înconjoară. De aceea ţinta noastră e să dobândim un aliat chiar în interiorul palatului.

— Peste putinţă! consideră Gură-Pocită.

— Nu avem altă posibilitate, prietene! Tu, prin atacurile tale, te vei îmbogăţi şi îmi vei da ajutorul necesar atunci când ţi-l voi cere. Şi niciodată nu te vei gândi să mă trădezi, nu-i aşa?

Privirea Prevestitorului era mai înspăimântătoare decât a unui demon al deşertului.

Gură-Pocită înţelese că omul cu turban îi ghicise intenţiile şi că nu avea nicio şansă să-l înşele.

Când Prevestitorul îi puse mâna pe umăr, avu impresia că ghearele unei păsări de pradă i se înfipseseră în carne:

— Aveai o soartă măruntă de pungaş şi eu îţi ofer un destin de criminal care va îngrozi o ţară întreagă. Încetează să te porţi ca un amărât de tâlhar şi înţelege că puterea supremă se sprijină pe doi stâlpi: violenţa şi mita. Tu vei fi primul, iar Shab – al doilea. Norocul te va răsplăti, credinciosul meu prieten, şi vei avea parte de ceea ce îţi doreşti. Dar trebuie să fii răbdător, să nu loveşti decât pe ascuns şi să înaintezi cu paşi mărunţi.

Pentru prima dată, Gură-Pocită crezu cu adevărat într-o cuvântare de-a Prevestitorului. Acest bărbat era o adevărată căpetenie ce ştia să conceapă şi să impună o strategie. Să i te supui însemna forţă, nu slăbiciune.

— Îmi convine, hotărî Gură-Pocită.

Capitolul 39

Sub ochiul critic al Marelui Trezorier Senankh, scribii împărţeau ordine celor însărcinaţi cu întărirea digurilor şi îngrijirea canalelor, în aşteptarea viitoarei revărsări a apelor. Având în vedere importanţa acestor lucrări, ţăranii fuseseră chemaţi pentru îndeplinirea corvezilor care constau în

ridicarea în vârful terasamentelor a pământului care alunecase, în curăţarea fundului gurilor de apă şi bazinelor, şi în acoperirea spărturilor. Căldura puternică de iunie făcea munca anevoioasă, dar fiecare ştia că toate acestea trebuiau neapărat executate dacă voiau să reţină cât mai multă apă ca să le ajungă pentru irigarea câmpurilor şi a grădinilor, până la următoarea revărsare. Unele echipe strângeau rezerve de lemn uscat pentru iarnă, iar altele umpleau urcioarele cu fructe uscate, hrană absolut necesară în cursul primelor zile ale inundaţiei, când nu se putea naviga pe Nil. Forţate să trăiască în izolare, anumite sate trebuiau să se îngrijească să aibă ce mânca.

La prima vedere, totul mergea bine. Dar Senankh aştepta o informaţie vitală din sudul regatului.

Un curier al armatei fu cel care i-o aduse. Îndată, faţa veselului Senankh se crispă. Deşi tocmai se pregătea să savureze o gustare consistentă, îi pieri toată pofta de mâncare.

Cu un pas mai sprinten decât de obicei, porni spre Curtea faraonului unde colegul său Sehotep îşi întrerupse munca pentru a-l primi fără întârziere.

Senankh le dădu vestea cea proastă:

— Ar trebui să-i spunem şi Luminăţiei Sale sau e mai bine să-i ascundem adevărul?

— Eşti îndreptăţit să-ţi pui această întrebare, fu de acord Sehotep. Dacă îl înştiinţăm, nu va sta degeaba şi se va deda la fapte nechibzuite. Dar facem parte din consiliul său şi săvârşim o mare greşeală dacă tăcem.

— Aceasta este şi părerea mea.

Cei doi miniştri solicitară audienţă, iar Senankh luă cuvântul.

— Luminăţia Ta, se adevereşte că ciclamele îşi îndreaptă rădăcinile tot mai departe ca să absoarbă apa. Nu mai rămâne nicio speranţă: revărsarea Nilului va fi prea slabă. Cu alte cuvinte, după trei ani destul de buni care ne-au permis să ne refacem rezervele de grâne, ne aşteaptă foametea.

— Nenorocirea aceasta n-a apărut din întâmplare, aprecie Sesostris. Salcâmul lui Osiris de la Abydos se usucă, iar stăpânul inundaţiilor ne arată astfel nemulţumirea sa. Trebuie să mă duc la Elephantina pentru a-l venera şi a restabili armonia.

Tocmai aceasta era hotărârea de care se temeau cei doi miniştri:

— Luminăţia Ta, regiunea nu e sigură, îi reaminti Senankh. Guvernatorul provinciei vi se opune cu încăpăţânare şi are la îndemână trupe a căror cruzime este renumită. Mai mult, pentru a ajunge la Elephantina, va fi

nevoie să treceţi prin mai multe ţinuturi care vă sunt vrăjmaşe. Fără nicio îndoială, corabia în care veţi călători va fi atacată.

— Crezi că nesocotesc aceste pericole? Dar există unul şi mai mare: foametea. Oricare ar fi urmările, voi încerca s-o îndepărtez.

— În acest caz, Luminăţia Ta, trebuie să mobilizăm toată armata.

— Să nu ridicaţi garnizoanele din Canaan. Numai prezenţa soldaţilor va menţine pacea pe care am restabilit-o. Mie îmi va fi de ajuns o mică flotă de corăbii uşoare. Să fie, aşadar, pregătită cât mai repede.

☥☥☥

Generalul Nesmontu alese el însuşi cele 20 de corăbii şi echipajele lor, dar această plecare nu-i era cu niciun chip pe plac şi nu se abţinu să i-o spună suveranului său, care îl ascultă cu atenţie.

— Să zicem, Luminăţia Ta, că noul vostru aliat, Uakha, nu e un prefăcut şi va sta deoparte. Dar acesta nu e un motiv pentru a-i uita pe ceilalţi cinci! Mai întâi, grupul celor trei: Khnum-Hotep, Djehuty şi Ukh, care degeaba includ cuvântul *hotep,* „pace”, în numele lor, căci nu se gândesc decât cum să-şi îngroaşe rândurile trupelor înarmate. Din fericire, fiecare ţine atât de mult la propriile privilegii, încât sunt incapabili să se unească. Presupunând că treceţi peste această piedică, vă veţi lovi de Up-uaut, guvernatorul provinciei Asyut. Un adevărat războinic care nu se va da înapoi de la un atac nimicitor! Dacă, prin minune, ajungem la Elephantina, ne rămâne ce e mai rău, Sarenput, cu bandele sale de nubieni mai sălbatici decât fiarele. Sper că am vorbit limpede, Luminăţia Ta!

— Nici nu se putea mai limpede decât atât, generale! Corăbiile mele sunt gata?

— Dar, Luminăţia Ta…

— În viaţa oricărui om vine un moment în care, indiferent de rangul său, trebuie să-şi dovedească valoarea. Pentru mine, această clipă a sosit şi fiecare o simte. Ori salvez Egiptul de la foamete, ori nu sunt demn să-l conduc.

— Ştiţi totuşi că nu avem nicio şansă şi că această călătorie se va încheia cu un dezastru.

— Dacă vântul de miazănoapte ne este favorabil, iar corăbierii – pricepuţi, ne vom bucura de un avantaj deloc de lepădat: iuţeala.

— I-am ales pe cei mai buni. Şi teama de moarte îi va face şi mai puternici.

Porunca fiind poruncă, bătrânul general nu-şi mai puse întrebări. Şi sub comanda sa, niciun soldat nu se va dovedi laş.

☥☥☥

Medes suferea de diaree, care nu era pricinuită nici de căldură, nici de mâncare, ci de teama de a vedea ivindu-se corăbii pline de oameni cu intenţii duşmănoase. La gândul că ar putea fi străpuns de o săgeată sau căsăpit de o sabie, măruntaiele sale cedaseră. Nici măcar prezenţa lui Sobek Păzitorul nu-l liniştea. Oricât ar fi fost de iscusit, cum ar fi reuşit să ţină piept unui atac violent al guvernatorilor provinciilor?

Medes îşi închipuise altfel prima sa participare la o călătorie regală; cu toate acestea trebuia să facă impresie bună, fără să ridice nici cea mai mică obiecţie cu privire la această aventură nebunească, în care aveau să piară toţi înalţii demnitari ai Egiptului.

— Nu vă simţiţi bine? îl întrebă Sehotep, purtătorul sigiliului regal, cu un zâmbet răutăcios.

— Ba da, ba da, dar vremea aceasta apăsătoare îmi întoarce stomacul pe dos.

— După câte îmi dau eu seama, furtuna nu va întârzia să izbucnească.

— Atunci va trebui să acostăm. Corăbiile noastre nu sunt destul de solide ca să suporte mânia Nilului.

— Desigur. Beţi puţină bere slabă şi mâncaţi pâine uscată, vă vor potoli crampele.

În momentul în care flotila pătrunse în prima zonă periculoasă, cerul se dezlănţui. Fulgerele îl brăzdau, tunetele bubuiau cu o violenţă neobişnuită. La bordul vasului regal, se pregăteau manevrele de acostare.

— Mergem mai departe! ordonă Sesostris.

— Luminăţia Ta, obiectă generalul Nesmontu, ar fi prea primejdios!

— E cea mai bună şansă a noastră să trecem peste piedici. Corăbierii pe care i-ai ales nu sunt cei mai buni?

Înmărmurit, Medes văzu cum corabia din fruntea celorlalte rămase în mijlocul fluviului şi înfruntă vijelia, iar celelalte făcură la fel.

În pragul leşinului, Medes se refugie în cabina sa ca să nu asiste la naufragiu.

Valuri furioase făcură să geamă corăbiile, catargele se îndoiră aproape să se rupă, bastingajele fură smulse. Doi oameni căzură în apă şi nimeni nu reuşi să-i salveze.

Sesostris însuşi mânuia cârma. Ţinându-se drept, înzestrat cu o excepţională putere de concentrare, înfruntă fără şovăire mânia lui Seth.

Când lumina străpunse norii negri şi groşi, Nilul începu să se liniştească şi regele îi încredinţă din nou căpitanului cârma.

— Vrând să ne distrugă, Seth ne-a ajutat, observă Sesostris. Îi va fi adusă o ofrandă!

Monarhul aprinse un recipient pentru încălzit, pe care puse să ardă o figurină de pământ, ce reprezenta o antilopă străpunsă de un cuţit. În inima deşertului, uimitorul animal era capabil să reziste celor mai înăbuşitoare călduri. Nu i-ar putea transmite şi regelui puţin din această însuşire?

— Am trecut, constată generalul Nesmontu. Aşa că trei guvernatori de provincie nu ne mai pot ataca!

Dar încrederea şi bucuria fură de scurtă durată.

— Acum, anunţă generalul, urmează provincia Asyut şi acest Up-uaut pus pe hartă. Mai bine să luăm măsurile necesare în vederea unei înfruntări cumplite.

☥☥☥

Noaptea cobora când flotila intră în cea de-a doua regiune periculoasă. După mai multe zile de navigaţie neîntreruptă, oamenii se obişnuiseră. Şi niciunul nu ar fi riscat să înainteze pe întuneric, mai ales în această perioadă când toanele fluviului erau la fel de primejdioase ca şi hipopotamii.

— Propun să ne odihnim două zile ca să ne pregătim de luptă.

— Vom merge mai departe, decise Sesostris.

Bătrânul general se sufocă de enervare:

— Dacă ne luminăm drumul cu torţele, trupele înarmate din Asyut ne vor descoperi cu uşurinţă.

— Tocmai de aceea torţele vor rămâne neaprinse.

— Dar, Luminăţia Ta, eu…

— Ştiu, Nesmontu! Dar singura soluţie este să ne forţăm norocul.

Aflat la prora primei corăbii, Sesostris indica viteza şi direcţia. Într-o noapte cu lună plină, sarcina se anunţa foarte anevoioasă. Însă faraonul nu comise nicio greşeală, nicio divinitate nu i se opuse şi flotila alunecă pe o apă liniştită.

☥☥☥

Nesmontu era mândru să slujească un om atât de experimentat ca Sesostris. Ordinele sale erau dificil de îndeplinit, desigur, dar faima monarhului nu înceta să sporească în rândul corăbierilor şi a soldaţilor.

Când aveau în frunte un astfel de comandant care lua parte el însuşi la acţiuni, cum să le fie frică?

Totuşi, priveliştea ce se întindea sub ochii călătorilor îi întristă.

În apropiere de Elephantina, malurile fluviului erau surpate. Oamenii şi animalele sufereau de o căldură copleşitoare, culturile pârjolite de soare aşteptau revărsarea apelor. Măgarii continuau să poarte sacii cu grâu dintr-un sat în altul, în timp ce ţăranii încheiau treieratul. Fiecare pas, fiecare gest cereau eforturi istovitoare.

— Luminăţia Ta, zise Nesmontu, am fost descoperiţi.

Generalul arătă către un nubian cocoţat în vârful unui palmier, care îi făcea semne altuia, aflat nu departe de el. Din copac în copac, vestea sosirii unor corăbii necunoscute avea să ajungă repede la urechile lui Sarenput.

— N-ar fi mai înţelept să ne oprim şi să ne punem la punct planul de bătaie? întrebă Nesmontu.

— Mergem mai departe.

Vântul se oprise, vâslaşii înaintau încet, inimile soldaţilor băteau mai tare. O ciocnire cu trupele locale, numeroase şi bine înarmate, n-ar fi tocmai o plăcere. În lipsa unei minuni, lupta era pierdută dinainte.

După o perioadă de oarecare linişte, în cursul căreia sănătatea i se îmbunătăţise, pe Medes îl încercau din nou dureroase crampe la stomac. Trupele lui Sarenput erau cunoscute pentru ferocitatea lor.

Şi dacă inevitabila înfrângere a lui Sesostris, inconştient de superioritatea adversarului său, s-ar transforma într-o victorie a lui Medes? Ar trebui doar să sară pe mal la momentul potrivit, să se îndrepte spre soldaţii lui Sarenput, să-i jure credinţă, să-i dezvăluie secretele Curţii din Memphis şi să-i propună o alianţă.

Cu nervii încordaţi, Sobek se pregătea să-şi apere regele chiar cu preţul vieţii. Înainte de a reuşi să se apropie de el, duşmanul va suferi asemenea pierderi, încât va sfârşi, poate, prin a da înapoi. În orice caz, trebuia să spere.

Sehotep părea destins ca un comesean invitat la un banchet atât de ales, că nu putea să lipsească sub niciun motiv. Observându-l, cine şi-ar fi închipuit că frica îl rodea?

— Au sosit, Luminăţia Ta, îl anunţă generalul Nesmontu, cu o faţă gravă.

Sarenput luase ameninţarea în serios, din moment ce toate corăbiile sale erau înşirate pe Nil.

— Nu m-am gândit că are chiar atâtea! zise, trist, bătrânul general.

— Provincia sa e cea mai întinsă din Egiptul de Sus. Iar Sarenput îi foloseşte cât se poate de bine bogăţiile. Iată încă o înaltă căpetenie care nu a înţeles lucrul cel mai important: să administrezi bine nu e de ajuns pentru a menţine legătura dintre cer şi pământ, al cărei chezaş e faraonul.
— Dacă trebuie, Luminăţia Ta, ne vom bate! Dar e cu adevărat nevoie de un măcel?

Capitolul 40

Faraonul Sesostris privea cum se apropie corabia guvernatorului Sarenput care stătea drept la proră. Cu faţa lată, fruntea mare, ochii îndepărtaţi, pometii ascuţiţi, gura fermă şi bărbia pronunţată, stăpânul locurilor avea trupul unui om nemilos şi energic. Pe piept, îi atârna o amuletă în formă de nod magic, agăţată de un şirag de perle.
Fără să şovăie, urcă la bordul corăbiei regale.
— Luminăţia Ta, începu el cu o voce iritată, îmi pare rău că nu am fost înştiinţat de această vizită. Deoarece faraonul în persoană a venit până aici, presupun că pricina călătoriei este de cea mai mare însemnătate. De aceea vă invit să mă urmaţi până la palatul meu, unde vom sta de vorbă la adăpost de urechile curioase.
Regele consimţi.
Sarenput se întoarse pe corabia sa şi cortegiul porni spre cheiul principal din Elephantina.
— Refuzaţi, îl sfătui generalul Nesmontu pe faraon. Pe pământ, nu putem să vă apărăm. Fără îndoială, e o capcană!
Sesostris rămase tăcut până când corabia acostă.
— Nimeni să nu mă urmeze! porunci regele în timp ce părăsea puntea.
Încadrat de oamenii lui Sarenput, faţă de care era mai înalt cu un cap, monarhul fu întâmpinat în poarta palatului de cei doi câini ai stăpânului provinciei, un mascul negru, zvelt, cu capul delicat şi picioare înalte, şi o femelă mult mai mica, grasă, cu mamele proeminente.

— Pe ea o cheamă Gazela, îl lămuri Sarenput pe Sesostris, şi se bucură de protecţia lui Prieten-Bun. Are grijă de ea ca şi cum i-ar fi mamă.

Prieten-Bun se apropie de rege şi îi linse mâna. Căpătând încredere, Gazela se frecă de picioarele suveranului.

— Se întâmplă foarte rar ca aceşti doi câini ai mei să se arate atât de prietenoşi cu un necunoscut, se miră Sarenput.

— Nu sunt un necunoscut, ci faraonul Egiptului de Sus şi de Jos.

Un timp foarte scurt, Sarenput rezistă privirii pătrunzătoare a regelui.

— Intraţi, Luminăţia Voastră!

Precedat de cei doi câini care îi arătaseră drumul, Sesostris pătrunse într-un somptuos palat şi ajunse în sala de audienţă susţinută de două coloane pictate cu motive florale, unde se găsea deja Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei.

Bătrânul se ridică şi se înclină.

— Nu v-am distrus corăbiile, îi explică Sarenput, datorită stăruinţei prietenului meu, aici de faţă. El e convins că vreţi să evitaţi acest dezastru. De aceea, m-a rugat să nu mă împotrivesc încercării voastre de a face ca revărsarea apelor să fie bogată.

— Este chiar dorinţa mea, Sarenput!

— Permiteţi-mi să fiu sincer, Luminăţia Voastră, nu cred în această poveste! De fapt, sunteţi aici pentru a pune stăpânire pe provincie.

— Cu doar 20 de corăbii uşoare?

Sarenput se zăpăci.

— E puţin, îmi dau seama, dar…

— Să începem cu lucrul cel mai important, Maat, eterna lege a vieţii. Ea creează ordinea lumii, a anotimpurilor, adevărul şi dreptatea, o bună conducere, o viaţă armonioasă. Datorită lui Maat, ritualurile permit forţelor divine să rămână pe pământul nostru. Cei care vor s-o respecte pe Maat trebuie să urmeze calea dreptăţii în gândire, în cuvinte şi în fapte. Te numeri printre aceştia, Sarenput?

— Cum puteţi să vă îndoiţi, Luminăţia Voastră?

— În acest caz, juri pe viaţa faraonului că nu eşti vinovat de crima săvârşită împotriva salcâmului lui Osiris, din Abydos?

Uimirea şefului de provincie nu părea prefăcută:

— Ce… ce s-a întâmplat acolo?

— O vrajă blestemată s-a abătut asupra noastră, salcâmul se usucă. De aceea, există primejdia ca lichidul dătător de viaţă, dăruit de Osiris, să ne

lipsească şi toată ţara să fie sortită foametei. Aici, la Elephantina, ia naştere izvorul ascuns al Nilului. Aici odihneşte una din formele lui Osiris. Cu siguranţă că pacea sa a fost tulburată pentru a împiedica apa să-şi răspândească binefacerile.

Judecata monarhului îl impresionă adânc pe Sarenput, care refuza totuşi s-o accepte.

— Nu e cu putinţă, Luminăţia Voastră! Nimeni n-ar îndrăzni să intre pe pământul din Biggeh, nicio fiinţă umană nu e primită. Soldaţii mei îl păzesc cu străşnicie, grija şi atenţia lor nu poate fi înşelată.

— Sunt convins de contrariu şi datoria mea e să statornicesc iar mişcarea continuă a energiei, care a fost întreruptă. Lasă-mi cale liberă spre ostrov!

— Păzitorii lumii de dincolo vor trimite fulgere împotriva voastră!

— Mă încumet, totuşi!

Înţelegând că acest rege cu trup de uriaş nu avea să renunţe, Sarenput acceptă să plece împreună cu el şi cu Uakha spre Biggeh. După ce merseră de-a lungul insulei Sehel, în faţa căreia se întindeau vaste cariere de granit, guvernatorul provinciei ramase pe loc la picioarele primei cataracte, o învălmăşeală de stânci de netrecut în această perioadă a anului. De aici, pornea un drum pentru cărăuşi, protejat de un perete din cărămizi, care unea debarcaderele situate la capetele de nord şi de sud ale cataractei.

— Nimic nu e mai eficient decât această stavilă pentru a controla mărfurile care vin din Nubia, afirmă Sarenput cu mândrie. Dările strânse de vameşii mei sporesc bogăţia provinciei.

Văzând că suveranul era prea concentrat asupra sarcinii sale pentru a se interesa de astfel de amănunte concrete, vorbăreţul demnitar, puţin jignit, se cufundă în muţenie.

O barcă uşoară străbătu distanţa scurtă care separa malul de insula interzisă.

— Luminăţia Voastră, aş putea, pentru ultima dată, să vă sfătuiesc să renunţaţi?

— Nu văd unde sunt soldaţii tăi.

— Supraveghează drumul cărăuşilor, locurile de trecere şi…

— Dar nu şi Biggeh.

— Cine ar îndrăzni să pună piciorul pe pământul sacru al lui Osiris?

— S-au atins deja de salcâmul din Abydos.

Corabia trase la mal.

O linişte ciudată înconjura locul sacru. Nicio pasăre nu cânta, nicio suflare de vânt nu-şi făcea simţită prezenţa. Regele pătrunse într-un labirint vegetal format din salcâmi, curmali şi tamarini.

— Dacă Sesostris reuşeşte să ne ofere îmbelşugata revărsare de ape, de care avem nevoie, voi deveni slujitorul lui credincios, îi jură Sarenput.

— Îţi voi aminti de acest jurământ, zise Uakha.

☥☥☥

Adăpostite sub frunze, 365 de mese de ofrandă, câte una pentru fiecare zi a anului, erau aşezate în jurul unei stânci. În interiorul ei, se afla o grotă numită „Cea-care-l-adăposteşte-pe-stăpân”, adică pe Osiris.

Pe fiecare masă de ofrandă, se găsea un vas cu lapte. În fiecare zi, preţiosul lichid, izvorât din stele, era reînnoit de puterile creatoare care acţionau departe de privirile oamenilor.

Cinci dintre aceste vase, care corespundeau ultimelor cinci zile ale anului, anume închinate lui Isis şi Osiris, fuseseră sparte.

Sesostris înţelese de ce revărsarea apelor urma să fie neîndestulătoare. Cineva pângărise locul sacru, energia nu mai însufleţea apele.

Căutând o urmă care să-l conducă spre vinovat, regele descoperi o bucată de lână, material cu desăvârşire interzis preoţilor egipteni care nu purtau decât ţesături din in. Cel care venise aici nu cunoştea obiceiurile rituale sau nu ţinea seama de ele.

Bătăi de aripi tulburară liniştea locului. Un şoim şi un vultur poposiseră în vârful stâncii şi îl priveau fix pe străin.

— Sunt servitorul vostru! Luminaţi-mi calea pe care trebuie să merg!

Şoimul îşi luă zborul, dar vulturul rămase nemişcat.

— Mulţumire ţie, zeiţă-mamă! Ceea ce trebuie va fi împlinit.

☥☥☥

Sarenput nu-şi crezu ochilor. Faraonul era încă viu!

— Acum, spuse Sesostris, cunosc rădăcina răului.

— Puteţi s-o înlăturaţi, Luminăţia Voastră?

— Îndrăzneşti să crezi că zeiţa l-a abandonat pe faraon? Priveşte în depărtare, Sarenput, şi ascultă cu atenţie vocea ei!

La început, nu se zări decât un punct luminos la orizont, ca o nălucă. Apoi crescu până când se contură o barcă. Şi delicata luntre înaintă încet spre insula sacră. La bord, se aflau un vâslaş obosit şi o tânără de o eleganţă neîntrecută. Chiar şi Sarenput, care avea iubite nubiene de o frumuseţe fără egal, fu năucit.

Din ce lume venea această fiinţă cu forme perfecte, faţă senină şi privire atât de luminoasă încât înălţa sufletele celor din jur?

Tânăra preoteasă purta o rochie albă, lungă, prinsă cu o cingătoare garnisită, sus şi jos, cu şireturi galbene, verzi şi roşii. Peruca ei lungă îi lăsa totuşi urechile descoperite. La încheieturile mâinilor, avea brăţări de aur şi de lapislazuli. La gât, îi atârna un scarabeu din cornalină montat în aur.

— Cine este? întrebă Sarenput, înrobit.

— O preoteasă din Abydos de al cărei ajutor nu mă pot lipsi, răspunse monarhul. Într-un ritual pentru atragerea bunăvoinţei apelor a întruchipat vântul de la miazăzi.

La pupa, se vedeau o harfă mică, un papirus rulat şi pecetluit, şi o statuetă a lui Hapy, duhul jumătate femeie, jumătate bărbat, al fluviului.

— Pregătiţi ofrandele, le porunci Sesostris celor doi guvernatori de provincie, înainte de a dispărea împreună cu preoteasa în labirintul vegetal.

În faţa grotei Nilului rămaseră pe loc. De pe stânca ascuţită, vulturul şi şoimul îi urmăreau cu privirea.

— Isis l-a regăsit pe Osiris, rosti faraonul. Ultima piedică e înlăturată, fructele de avocado s-au copt, canalele pot fi deschise şi umplute cu apă proaspătă. Fie ca izvoarele Nilului să-şi arate dărnicia, şoimul să-l protejeze pe rege, iar vulturul să fie mama sacră care învinge moartea.

Tânăra femeie cânta la harfa cu patru corzi. Între cutia de rezonanţă şi consolă era fixat nodul magic al lui Isis, lucrat în lemn de sicomor. Partea de deasupra era împodobită cu capul zeiţei Maat, care veghea ca acest instrument, la care era dificil de cântat, să insufle o armonie liniştitoare.

— Fie ca faraonul să mănânce pâinea lui Maat şi să-i bea roua, cânta fata cu voce blândă, într-un ritm lent.

În grotă, pământul se mişcă şi apăru un şarpe verde, enorm, care formă din trupul său un cerc, apoi îşi înghiţi coada.

— Ciclul anului trecut s-a încheiat, zise suveranul, el dă naştere noului an. Devorându-se pe sine însuşi, timpul serveşte drept reazem eternităţii. Fie ca şarpele izvorului Nilului să asigure existenţa Celor Două Regate!

Şoimul şi vulturul se înălţară şi zburară în cercuri largi, protectoare, în jurul monarhului şi al preotesei care rupse pecetea papirusului, îl desfăşură şi intră cu el în grotă.

Aici, îl scufundă într-un vas de aur. Neavând nicio inscripţie, papirusul se dizolvă în câteva secunde.

Tânăra îi întinse regelui vasul.

— Beau cuvintele puterii ce sălăşluiesc în secretul revărsării apei, pentru ca ele să prindă viaţă prin vocea mea şi să-şi răspândească energia.

☥☥☥

În prezenţa lui Sarenput, a lui Uakha, a demnitarilor provinciei şi a unei mulţimi atente şi pioase, Sesostris împlini marea ofrandă către inundaţia care începuse.

Faraonul aruncă în apele fluviului statueta lui Hapy, pătrunsă de puterea izvoarelor secrete, un papirus pecetluit, flori, fructe, pâini şi prăjituri.

În înaltul cerului, Sothis strălucea. În toate templele Egiptului, lămpile fuseseră aprinse.

Îndoiala nu-şi mai avea rostul: judecând după puterea Nilului al cărui nivel creştea repede, revărsarea avea să fie abundentă.

— Hapy, apa ta e oglindirea suflului ceresc! Fii iară Tatăl şi Mama noastră! Să rămână deasupra apei doar movilele de pământ, ca în prima dimineaţă a lumii când tu ai ieşit din Nun, oceanul de energie, pentru a da viaţă acestei ţări.

Strigătele de bucurie salutară ultimele cuvinte ale lui Sesostris, care, în fruntea procesiunii, porni spre templul din Elephantina unde, timp de mai multe zile, urmau să fie rostite formulele puterii menite să sporească revărsarea apelor.

— A reuşit, constată Sarenput. Acest rege este un adevărat faraon!

— Iar tu trebuie să-ţi ţii jurământul! îi reaminti Uakha. Provincia ta, ca şi a mea, este de acum înainte, în slujba lui Sesostris.

Capitolul 41

În ciuda condiţiilor grele de muncă, tânărul bărbat nu se plângea. Cu ajutorul soţiei sale şi a trei ţărani curajoşi, cultiva un pământ suficient de rodnic pentru a-i hrăni, a le permite să-şi cumpere mobilă şi veşminte, şi chiar să se gândească la mărirea proprietăţii. Într-un an sau doi, va mai angaja câţiva ţărani şi-şi va construi o casă nouă. Şi dacă va reuşi să sece

terenul mlăştinos care se întindea lângă bucata sa de pământ, avea să primească un ajutor de la stat.

Flămând, stăpânul gospodăriei intră în coliba de stuf unde soţia sa avea obiceiul să lase un coş cu de-ale gurii.

Dar, de data aceasta, nu găsi nimic.

Degeaba căută cu atenţie peste tot, nu era nici urmă de coş!

Mai întâi nemulţumit, apoi îngrijorat, ieşi din colibă şi se izbi de un monstru păros, care îl îmbrânci cu violenţă înapoi.

— Nu te grăbi, prietene! Trebuie să stăm de vorbă!

Ţăranul încercă să pună mâna pe o furcă, dar o lovitură de picior în coaste îl făcu să se prăbuşească greoi. Cu răsuflarea tăiată, vru să se ridice, dar braţul lui Gură-Pocită îl imobiliză.

— Potoleşte-te, prietene! Dacă nu, oamenii mei îl vor omorî pe unul dintre slujitorii tăi. Pentru început, doar pentru început…

— Soţia mea… Unde e soţia mea?

— Pe mâini bune, poţi să mă crezi! Dar până nu dau eu ordin, nimeni nu se va atinge de ea.

— Ce vrei?

— O înţelegere ca între oameni cu judecată, îi răspunse Gură-Pocită. Gospodăria ta e prea izolată, are nevoie de ocrotire. Îţi ofer această protecţie. Nu vei mai avea de ce să te temi de hoţii de grâu şi vei munci fără grijă. Când spun „îţi ofer“ e aproape adevărat, orice osteneală merită plătită şi eu nu-ţi voi lua decât a zecea parte din venituri.

Ţăranul se indignă:

— Asta mi-ar dubla povara dărilor, care şi aşa e de nesuportat.

— Siguranţa nu are preţ, prietene!

— Refuz această înţelegere.

— Cum vrei, dar faci o mare greşeală! Servitorilor tăi li se va tăia gâtul, iar pe soţia ta o vom silui şi apoi îi vom da foc. Iar tu vei sta alături de ea, în flăcări, cu copii cu tot. Vei înţelege uşor că faima mă obligă la aşa ceva.

— Nu faceţi asta, vă implor!

— Să ştii, omule, îi zise Gură-Pocită ridicându-l de jos, că pot să mă dovedesc foarte binevoitor, dar răbdarea nu e cea mai importantă virtute a mea. Sau mi te supui fără să crâcneşti, sau trec imediat la fapte!

Distrus, ţăranul cedă.

— Bine, te-ai arătat, în sfârşit, înţelept! Oamenii mei şi cu mine vom rămâne câteva zile aici, ca să vedem cum munceşti şi ce roade voi culege de

pe urma târgului pe care l-am încheiat. Aşa n-o să-ţi treacă prin cap să mă minţi. După plecarea mea, casa ta va fi supravegheată tot timpul. Dacă vei avea o pornire nelalocul ci de a spune ceva gărzilor deşertului, nici tu, nici cei apropiaţi ţie nu veţi scăpa cu viaţă. Agonia voastră va fi lungă, foarte lungă, iar cea a soţiei tale – de-a dreptul cumplită. Gură-Pocită îl bătu pe umăr pe ţăran: Şi acum, să mâncăm şi să bem ca să pecetluim înţelegerea!

După ce se gândise să-şi măcelărească victimele şi să le distrugă locuinţele, lui Gură-Pocită îi venise o idee mai bună: ameninţarea. Lăsând în urma lui cadavre şi ruine, ar fi sfârşit prin a atrage atenţia stăpânirii, dar obţinând adevărate bogăţii de la „protejaţii" obligaţi să tacă, rămânea în umbră, înmulţindu-şi totodată câştigurile.

Curând, Prevestitorul avea să fie mândru de el.

☥☥☥

Memphis-ul îl încântă pe Shab Strâmbu'. Portul, târgul, dughenele, cartierele aglomerate, străzile forfotind de egipteni şi străini, totul îl fascina! Zilele i se păreau prea scurte, i-ar fi trebuit luni, dacă nu ani, să descopere cele o mie şi una de farmece ale acestei capitale pline de viaţă, care nu cunoştea niciodată odihna.

Prevestitorul rămânea indiferent la toată această zarvă. Se strecura printre oameni asemenea unei năluci pe care nimeni n-o remarca. Datorită puterii sale de convingere, nu întârzie să găsească o locuinţă modestă, lipită de o prăvălie închisă de mai multe săptămâni.

— Vom deveni negustori cinstiţi, îi spuse Prevestitorul micii sale trupe, respectaţi şi apreciaţi de vecini. Amestecaţi-vă printre locuitorii Memphisului, găsiţi-vă iubite, mergeţi prin taverne!

Acest plan nu le displăcea deloc celor care trebuiau să-l îndeplinească şi care, mai întâi, făcură curat în încăperi şi le înzestrară cu rogojini, coşuri şi rafturi.

Prevestitorul îl luă cu el pe Shab şi porni spre port.

Brusc, strigăte de bucurie izbucniră în tot oraşul şi străzile se umplură de o mulţime gălăgioasă care intona cântece slăvindu-l pe Sesostris.

Prevestitorul i se adresă unui om în vârstă, ceva mai potolit decât concetăţenii săi:

— Ce se întâmplă?

— Ne temeam că revărsarea apelor nu va fi îndestulătoare, dar faraonul s-a înfrăţit cu duhul Nilului. Egiptul va avea apă din belşug şi ameninţarea foametei a fost îndepărtată.

Fremătând de bucurie, trecătorul se alătură din nou celor care sărbătoreau.

☥☥☥

— E o veste proastă, recunoscu Prevestitorul. Nu mă gândeam că Sesostris va îndrăzni să calce pe pământul sacru de la Biggeh şi că va pătrunde până la izvoarele ascunse ale Nilului.

— Aţi… aţi fost acolo? se minună Strâmbu'.

— Cele cinci mese de ofrandă închinate ultimelor zile ale anului fiind profanate, mişcarea energiei se întrerupsese. Dar acest monarh a avut curajul să treacă peste toate piedicile şi să restabilească ordinea. Este un adversar de temut, greu de doborât. Dar aşa victoria noastră e şi mai frumoasă.

Lui Shab Strâmbu' i se făcu frică.

Frică de acest bărbat care nu era ca toţi ceilalţi, datorită puterii sale. Nimic, nici cel mai sacru lucru nu l-ar putea abate din drumul său.

Deoarece cunoştea perfect Memphis-ul, Prevestitorul străbătu, fără să ezite, un şir de străduţe situate în spatele portului şi ajunse în faţa uşii unei case şubrede. Bătu de patru ori, cu lovituri rare şi scurte.

O lovitură îi răspunse din partea cealaltă a uşii. Prevestitorul ciocăni iar, de două ori, scurt şi apăsat, apoi uşa se deschise.

Pentru a putea pătrunde într-o încăpere mare, cu pământ bătătorit pe jos, Prevestitorul şi discipolul său trebuiră să-şi aplece capetele. Trei bărboşi se înclinară în faţa învăţătorului lor.

— Slăvit fie Zeul, stăpâne, zise unul dintre ei, sunteţi teafăr şi nevătămat!

— Nimeni nu mă va împiedica să îndeplinesc misiunea! Aveţi încredere în mine şi vom învinge!

Se aşezară cu toţii şi Prevestitorul îşi începu predica.

Repeta, răspicat şi hotărât, aceleaşi cuvinte, cu o insistenţă obsedantă: Zeul îi vorbea, iar el era singurul său tălmaci, necredincioşii vor fi supuşi prin violenţă, cei care hulesc – omorâţi, iar femeile nu trebuiau să se mai bucure de libertatea de nesuportat pe care le-o acorda Egiptul. Sursa tuturor relelor era faraonul şi priceperea regelui care o ţinea în viaţă pe Maat. Numai după nimicirea lor, învăţătura Prevestitorului va şterge toate hotarele. Pământul întreg nu va fi decât o singură ţară, călăuzită de adevărata credinţă.

— Radeţi-vă bărbile, le porunci Prevestitorul oamenilor săi, îmbrăcaţi-vă după obiceiurile din Memphis, afundaţi-vă în acest oraş! Veţi primi apoi şi

alte porunci!

Fascinat de cuvântarea stăpânului său, Shab Strâmbu’ aşteptă să iasă din casă pentru a-i pune câteva întrebări:

— Aceşti bărbaţi nu sunt cananeeni din Sichem?

— Într-adevăr.

— Aţi hotărât să-i aduceţi la Memphis?

— Mai întâi pe aceştia, apoi pe mulţi alţii.

— Prin urmare, nu aţi renunţat la eliberarea Canaanului?

— Eu nu renunţ niciodată, dar trebuie să ştii să te schimbi după cum o cer împrejurările. Vom distruge Egiptul din interior, fără să se bănuiască. Şi chiar Memphis-ul, cel îngăduitor şi pestriţ, ne va face rost de otrava sortită să-l omoare. Vom avea nevoie de foarte mult timp şi răbdare, credinciosul meu prieten, şi va trebui să folosim şi alte arme.

Dar pe Shab Strâmbu’ îl mai aşteptau destule surprize.

Pe o altă străduţă, se opriră lângă terasa unei frumoase locuinţe cu un etaj. Prevestitorul îi vorbi paznicului într-o limbă necunoscută.

Paznicul îi lăsă să treacă.

Cei doi vizitatori fură întâmpinaţi de o persoană afectuoasă şi vorbăreaţă, ale cărei forme plinuţe îi trădau slăbiciunea pentru bucatele alese.

— Iată-vă, în sfârşit! Începusem să mă îngrijorez!

— S-au petrecut nişte fapte neaşteptate, dar fără importanţă.

— Să trecem în salon! Bucătarul meu a pregătit nişte prăjituri care ar desfăta şi gusturile cele mai pretenţioase.

Shab Strâmbu’ nu se lasă prea mult rugat, dar Prevestitorul nici nu se atinse de ele.

— Cum stăm? întrebă el cu o voce atât de aspră, încât atmosfera deveni imediat rece ca gheaţa.

— Lucrurile înaintează, învăţătorule!

— Eşti sigur, prietene?

— Ştiţi, nu e deloc uşor! Dar prima expediţie va pleca în curând.

— Nu voi îngădui să apară nimic neprevăzut, preciză Prevestitorul.

— Puteţi să vă bizuiţi pe mine!

— Ce punct de sosire ai ales?

— Micul oraş Kahun. Prezintă multă importanţă în ochii lui Sesostris. Am acolo persoane de legătură, iar oamenii noştri se vor putea stabili în oraş fără prea multă greutate.

— Sper să nu te înşeli.

— Prefer să nu mă grăbesc, chiar dacă durează mai mult decât am socotit, pentru a evita orice greşeală. Cum vedeţi, Kahun este locul potrivit. Regele acesta e un om viclean, foarte prudent şi n-are niciun fel de încredere în Curtea de la Memphis.

Pe buzele Prevestitorului, se ivi un zâmbet ciudat.

Da, acesta era drumul cel bun. Oamenii săi de încredere lucraseră foarte bine din umbră.

Încordarea se risipi, iar gazda profită pentru a înghiţi o prăjitură uriaşă, înmuiată în suc de roşcove. Shab făcu la fel.

— Presupun că faraonul a micşorat numărul celor din preajma sa, îi zise Prevestitorul.

— Din nefericire, aşa este, învăţătorule! După zvonuri care mi se par demne de crezare, Casa Regelui nu mai cuprinde decât un consiliu restrâns, format din demnitari care-i sunt devotaţi.

— Le cunoşti numele?

— Umblă multe vorbe… Se spune chiar că regele s-a hotărât să le rupă gâtul guvernatorilor care i se opun, dar nu cred aşa ceva. O astfel de faptă ar pricinui un război înăuntrul ţării.

— Nu ai un om de legătură la palat?

— Învăţătorule, este prea periculos şi…

— Am mare nevoie.

— Bine, bine… O să mă îngrijesc de acest lucru.

— Pot să mă bizui pe tine, credinciosul meu prieten?

— Ah, da, negreşit!

— Pe curând.

Shab Strâmbu' înfulecă o ultimă prăjitură, care nu-i plăcu, deşi recunoscu în sinea lui că bucătarul gazdei n-avea egal. La o bună distanţă de casa cea frumoasă şi ascunsă, se crezu obligat să-şi dezvăluie impresiile:

— Omul acesta nu-mi place. Sunteţi convins că nu vă minte?

— Acest negustor bogat este de fel din Byblos, marele port al Libanului, şi s-a născut mincinos. Îndeletnicirea sa e să-şi înşele cumpărătorii, învinovăţindu-şi rivalii, şi să scoată un câştig cât mai mare şi din cea mai măruntă învoială. Dar mie, doar mie, îmi spune adevărul. O dată, o singură dată, a încercat să mă înşele şi păstrează pe piele o amintire de atunci. Când ghearele de şoim i-au pătruns în piept pentru a-i smulge inima, îndată a început să se căiască. Oamenii din Byblos ne vor fi de folos, viteazul meu

prieten! Datorită lor, voi face să pătrundă în Egipt numeroşi iubitori ai cauzei noastre.

Shab Strâmbu' era uluit.

Aşadar, Prevestitorul avea putere asupra multor lucruri şi, în plus, cunoştea oraşul ca pe buzunarul mantiei sale de lână.

În ciuda căldurii, nicio urmă de sudoare nu se zărea pe fruntea sa. Şi în timp ce Shab goli un urcior de bere proaspătă, Prevestitorul nu gustă decât o picătură şi bolborosi nişte formule pe care nu le înţelese.

Capitolul 42

Iker îşi îndoi din nou piciorul pe care se aşezase şi îl ridică pe celălalt în faţa lui. Era una dintre poziţiile pe care le folosea atunci când dorea să citească un papirus. Tânărul avea atât de mult de lucru, încât îşi părăsea rar mica sa cameră, situată în aripa stângă a palatului guvernatorului provinciei.

Iker voia să verifice el însuşi totul. Nu se mulţumea doar cu rezumatele pregătite de alţi scribi pentru a-i uşura sarcina şi se întorcea mereu la documentele originale.

Aproape de fiecare dată, se bucura că a făcut-o. Unele amănunte fuseseră neglijate, unele cifre – copiate greşit, iar anumite măsurători – ciuntite. Restabilind adevărul de câte ori putea, Iker descoperi un adevăr neliniştitor: mai mulţi scribi înfrumuseţaseră faptele, pentru a-l face pe Djehuty să creadă că provincia lui era cea mai bogată şi cea mai puternică din Egipt.

În realitate, era altfel. Trupele numărau prea mulţi mercenari, gărzile deşertului – prea mulţi veterani, anumite terenuri erau prost folosite, mai multe gospodării – prost administrate, în caz de război, lui Djehuty riscau să-i lipsească armele. Astfel că raportul final pe care Iker socotea să-l întocmească în zilele următoare avea să fie mai degrabă descurajant.

— Trebuie să vii să vezi, îl sfătui un coleg.

— N-am timp.

— Fă-ţi! Nu poţi să pierzi o privelişte ca aceasta.

Nedumerit, Iker ieşi din palat.

Scribii, gărzile, bucătarii, femeile din casă şi toţi slujitorii alergau spre Nil.

Pe o insuliţă plină de iarbă, în mijlocul fluviului, vreo cincizeci de cocori de Numidia, cu penaj cenuşiu şi picioare delicate, dansau cu graţie. Învârtindu-se în toate direcţiile, cu regularitate, se prefăceau că-şi iau zborul, apoi coborau iar, când rotindu-se fiecare în jurul său, când formând cu toţii un fel de cerc. Iker admiră, ca şi ceilalţi, acest dans neaşteptat, salutat cu strigăte de bucurie de către locuitorii provinciei.

— E semn bun, îşi dădu cu părerea vecinul său, un scrib însărcinat cu măsurătorile. Arată că faraonul Sesostris a reuşit să dezlănţuie revărsarea apelor. Aceasta dovedeşte că e un mare rege, dar să nu mai spui nimănui!

Gânditor, Iker se duse să-şi hrănească măgarul care stătea la umbra unei streşini.

— Situaţia se îngreunează, îi mărturisi el lui Vânt-de-Miazănoapte. Dacă oamenii ţin cu Sesostris, Djehuty nu-şi poate păstra puterea. Iar izbânda faraonului este atât de răsunătoare, că nimeni nu poate să n-o nesocotească.

Măgarul mânca liniştit, căci această veste nu-l afecta deloc.

Întorcându-se în camera sa de lucru, Iker revăzu chipul tinerei preotese. De mai multe ori pe zi şi în toate visele sale, îi răsărea în minte cu o forţă din ce în ce mai puternică şi căreia nu i se putea opune. În loc să se şteargă, trăsăturile feţei ei deveneau tot mai limpezi, de parcă ar fi stat alături de el.

Oare când o va reîntâlni? Poate în timpul unei ceremonii la care ea va lua parte, dar cum să afle dinainte? Şi dacă ea aparţinea Cercului de Aur din Abydos, Iker n-ar fi trebuit să meargă până în acest oraş sacru, interzis unui neiniţiat ca el. Dragostea lui părea sortită eşecului, totuşi nu va renunţa înainte de a-i vorbi fetei. Ea avea să-i cunoască sentimentele pe care i le inspirase, chiar dacă el se simţea incapabil să le redea intensitatea.

În ciuda enigmaticei aluzii a generalului Sepi, Cercul de Aur din Abydos nu-şi pierduse nimic din mister. Oare rostul lui era să-i întinerească pe bătrânii ca Djehuty, revărsând asupra lor lumină? Aşadar, unii oameni ştiau să mânuiască această energie în împrejurări neobişnuite!

Guvernatorul provinciei stătea pe un scaun şi citea ciornele lui Iker.

— Stăpâne, sunt doar câteva însemnări!

— Mi se par foarte clare: slujbaşii mei n-au încetat să mă linguşească şi armatele mele nu sunt capabile să facă faţă unei lupte importante.

Iker nu se codi.

— Întocmai!

— Bună treabă, fiule! De fapt, dansul cocorilor a intervenit la momentul potrivit. Datorită lui, toţi ştiu că Sesostris va face ţara să înverzească şi o va umple de pomi roditori. Cele Două Regate se unesc iară, vremuri fericite se anunţă pentru că un adevărat stăpân şi-a dovedit puterea. Datorită lui, inundaţia se produce la timp, zilele sunt bogate, iar nopţile – senine, faraonul este energia creatoare, gura lui exprimă belşugul, el creează ceea ce trebuie să existe şi dă viaţă poporului său. El este mărinimos şi, dacă va conduce cu dreptate, ţara va înflori.

— Toate acestea înseamnă… că recunoaşteţi autoritatea regelui Sesostris şi că întreaga provincie îi va sluji cu credinţă?

— Nici eu nu puteam s-o spun mai bine, Iker!

— Aşadar, nu va mai fi niciun război?

— Într-adevăr.

— Mă bucur, stăpâne, dar…

— Dar te nedumereşte o hotărâre luată atât de repede, nu-i aşa? Şi asta din pricină că nu apreciezi la adevărata ei valoare fapta săvârşită de Sesostris. Cum a reuşit să stăpânească inundaţia? Luând asupra sa sarcina lui Thot, zeul cunoaşterii şi stăpânul scribilor, regele a arătat că ştie semnele puterii şi că e în stare să ofere apa poporului său. Ştii că valurile care asigură hrana sunt lichidele lui Osiris. Ele ţâşnesc din trupul său misterios, sunt sudoarea, limfa şi umorile sale. Când apa noii revărsări umple primul vas de ofrandă, regele poate să spună: „Osiris a fost regăsit”. Dar ar fi dat greş fără ajutorul lui Isis, care apare pe cer drept steaua Sothis, după 70 de zile în care nu poate fi văzută. Perechea de la începuturile timpului este refăcută, energia trezeşte la viaţă din nou Cele Două Regate. Fără ea, nimic n-ar creşte. Sământa este pântecele în care se întâlnesc diferite părţi ale lumii de dincolo. Să ştii, Iker, că natura întreagă este revelaţia supranaturalului. Dat fiind că Sesostris face parte dintre regii care transmit acest mister, nu-mi rămâne decât să mă înclin în faţa lui şi să mă supun. Ba nu, trebuie să fac mai mult decât atât!

Djehuty se ridică.

— E rândul nostru să-i dovedim lui Sesostris de ce suntem în stare. Ştii ce este cu adevărat *Ka*-ul, Iker?

— Spiritul protector care se naşte o dată cu omul şi nu-l părăseşte, cu condiţia ca acesta să urmeze învăţătura înţelepţilor.

— *Ka* este energia care întreţine orice formă de viaţă. La moartea sa, cel drept trece în *Ka*-ul său, moştenit de la străbuni. Toate ofrandele sunt aduse

lui *Ka*, niciodată omului. Unul dintre cele mai frumoase simboluri ale lui *Ka* este o statuie. Are să-i semene leit, însufleţită prin ritualuri. De aceea vom construi o statuie uriaşă a *Ka*-ului regal şi i-o vom dărui regelui. Te însărcinez cu supravegherea lucrărilor.

☥☥☥

— Cotul zeului măsoară pietrele, rosti mai-marele sculptorilor. El aşază sfoara pe pământ, stabileşte poziţia corectă a templelor, adăposteşte la umbra sa orice construcţie sacră în care inima sa se plimbă după propria plăcere. Iar dragostea sa însufleţeşte atelierele.

Cântecul ciocanelor şi al dălţilor se înălţa din cariera unde era tăiat colosul, suportul lui *Ka*.

Muncitorii care lucrau de zor în cariera de piatră găsiseră cele mai bune blocuri pe care le tăiaseră fără să le pricinuiască stricăciuni, iar sculptorii provinciei meştereau sub conducerea unui iniţiat în mistere. Din cauza mărimii impresionante a statuii – 13 coţi înălţime şi 60 de tone – locul unde se afla această carieră ridica o problemă serioasă. Transportarea statuii gigantice până la Nil dura cel puţin trei ore, cu condiţia ca metoda folosită să fie eficientă, apoi era nevoie de o corabie mare pentru traversarea fluviului şi, pe urmă, o nouă remorcare urma să conducă statuia la locul unde avea să fie aşezată, templul lui Thot. Un drum lung şi greu pe care Iker îl cercetase şi iar îl cercetase, ca să se ferească de orice surpriză neplăcută. Alegerea unei alte cariere, mai apropiate de capitală, ar fi uşurat sarcina, dar Djehuty hotărâse care era materialul potrivit şi n-ar fi acceptat altul.

— Va fi cea mai mare sărbătoare care a avut loc vreodată în provincia mea, aprecie Djehuty. Vinul şi berea vor curge în valuri, oamenii se vor bucura! Şi peste mii de ani se va vorbi despre această statuie. Sculptorii mei au făurit o adevărată minune în care se întâlnesc puterea şi gingăşia. Când Sesostris o va vedea, va fi cucerit!

— Nu doresc să vă stric plăcerea, interveni Iker, dar greutăţile drumului nu sunt nici pe departe rezolvate.

— De câţi oameni crezi că ai nevoie?

— Mi-ar trebui peste patru sute. Îmi dă multă bătaie de cap să-i aşez astfel încât să formeze o echipă unită.

— Mai puţin de jumătate îţi sunt de ajuns, hotărî Djehuty. Fiecare dintre fericiţii aleşi va avea forţa a o mie.

— Soldaţii voştri nu-mi uşurează sarcina. Niciun ofiţer nu e de acord să-mi lase mie comanda.

— Nu alege numai soldaţi! Alege-i şi pe tinerii cei mai voinici. Şi nu-i uita pe preoţi!

— Preoţi, dar…

— Transportul statuii nu este o sarcină doar a oamenilor de rând, Iker! De-a lungul drumului, sacerdoţii vor incanta formulele de protejare. Fă în aşa fel ca toţi aceşti oameni să muncească împreună şi vei ajunge un om respectat. Spune-ţi mereu că nu ai voie să dai greş!

Iker se felicită că alergase mult la instrucţie, căci, acum, zile de-a rândul fusese într-un permanent du-te-vino până alesese 172 de oameni, dintre care mulţi se oferiseră de bunăvoie. Dacă socoteala tânărului scrib era corectă, acesta reprezenta numărul ideal pentru a deplasa colosul.

Când sculptura gigantică fu terminată, Iker strânse toată echipa şi o împărţi în patru rânduri. Unul dintre rândurile exterioare era alcătuit din tineri provenind din vestul regiunii, celălalt, din oameni din est. Rândurile din interior erau formate din soldaţi şi preoţi.

Colosul fusese aşezat pe un soi de sanie şi legat strâns cu frânghii de care cele patru şiruri de oameni se pregăteau să tragă, într-o atmosferă de sărbătoare. Împreună cu ajutoarele sale, Iker se asigură că totul era în ordine, dar neliniştea îl cuprinsese totuşi când dădu semnalul de plecare.

Pe drumul noroios, a fost turnată apă de cei care aveau această sarcină.

— Trageţi! ordonă Iker.

Încet, sania se urni. Bine umezită, bara fixă, netedă, de-a lungul căreia aluneca blocul de piatră, uşura efortul celor 172 de oameni, mândri de a îndeplini o astfel de faptă eroică. „Apusul este în sărbătoare, inimile noastre sunt fericite când văd monumentele stăpânului lor”, cântau tinerii din vest.

Fusese adoptat un ritm potrivit, nici prea încet, nici prea rapid. Unii soldaţi agitau ramuri de palmieri pentru a-i răcori pe cei care trăgeau de sfori.

Cercetat amănunţit de o sută de ori de către Iker, drumul fusese nivelat atât cât se putea. Nu trebuia să se teamă că s-ar putea ivi vreo surpriză neplăcută.

Privirea sa trecea de la fiecare punct de fixare a frânghiilor la fiecare membru al cortegiului, apoi revenea asupra colosului, care rămânea pe deplin stabil.

Brusc, scribul resimţi o tulburare ciudată.

Această frumoasă armonie era pe punctul de a rupe şi el nu ştia de ce. La prima vedere, totul părea normal. Dar instinctul nu-l înşela.

Îngrijorat, alergă în toate părţile. Şi, ridicând capul, înţelese.

Privirea colosului se schimbase! Ochii săi de piatră trădau o adâncă nemulţumire.

— Tămâie, aduceţi repede tămâie! strigă Iker.

Neîndoielnic, statuia lui *Ka* cerea împlinirea anumitor ritualuri.

Din fericire, unul dintre preoţii care urmau expediţia avea o cădelniţă.

Iker sări pe genunchii statuii şi întinse mâinile în semn de veneraţie. Preotul deschise cădelniţa de unde se ridică un fum plăcut mirositor, care atinse gura, urechile şi ochii statuii. Răşina de terebint, *senter,* „cea-care-răspândeşte-sacrul”, învălui piatra în mireasmă parfumată, în timp ce tânărul scrib se ruga în continuare, cu faţa către drum, cerându-i să se deschidă.

Tămâierea dură până ajunseră la Nil.

Traversarea se făcu fără incidente şi drumul se încheie într-o bucurie de nedescris. Niciun locuitor al provinciei nu lipsea de la un eveniment atât de grandios şi, aşa cum promisese Djehuty, un ospăţ în aer liber încunună această reuşită.

Pe când colosul era aşezat înaintea faţadei templului, guvernatorul provinciei îl felicită pe Iker care era epuizat:

— Sarcină îndeplinită, tinere scrib! Dar nu uita că fiecare hieroglifă, fiecare semn şi fiecare statuie, indiferent de dimensiunile ei, luminează o faţă a misterului creaţiei. Astăzi, cinstim şi onorăm *Ka*-ul regal. Iar tu te vei odihni mai târziu, căci acum trebuie să-mi întocmeşti un raport amănunţit!

Capitolul 43

Alături de sărbătorile revărsării apelor, cele dedicate naşterii statuii însemnară, pentru popor, două săptămâni de odihnă în timpul cărora se mâncase, se băuse, se cântase, se dansase şi se celebraseră divinităţile. Bucurându-se de o faimă fără egal, Djehuty petrecuse mai multe ore pe zi în

al său locaş de veci dintre pereţii căruia, unul, de curând terminat, avea o pictură extraordinară, ce reprezenta transportul colosului. Iker veghea la corectitudinea textelor hieroglifice.

Fără nicio îndoială, tânărul scrib era sortit celor mai înalte funcţii şi deja era invidiat de mulţi. Aflaţi în slujbă de mult timp, scribii cu experienţă dezaprobau înclinaţia şefului provinciei pentru acest băieţandru singuratic, care nu se împrietenise cu nimeni şi se refugiase într-o muncă încrâncenată. Totuşi, nimeni nu îndrăznea încă să-l atace, pe de o parte din cauza protecţiei acordate de Djehuty, pe de alta, din pricina informaţiilor pe care Iker le strânsese despre unii sau alţii. Stabilind în raportul întocmit care sunt forţele şi slăbiciunile provinciei, nu-şi dăduse el oare seama de lipsurile colegilor săi? Un singur cuvânt de-al lui era de ajuns ca pedepsele să curgă. De aceea ar fi fost mai bine să-l linguşească, dar cum anume? Iker trecea din camera de lucru în cea de dormit şi din camera de dormit în cea de lucru, şi nu asista la nicio audienţă. Şi atunci când îşi plimba măgarul, aerul său morocănos făcea pe oricine să-şi schimbe hotărârea de a-i vorbi.

Chiar şi în aceste momente de destindere, tânărul nu se gândea decât la munca sa. Numit în fruntea unui grup de scribi mult mai în vârstă decât el, ştia că şi cel mai mic pas greşit i-ar fi fost fatal. Totuşi, pretenţia sa ca toate sarcinile să fie îndeplinite fără cusur nu era decât o formă de apărare; ea îl hrănea asemenea unui foc interior care îi lumina calea.

Noaptea, Iker o visa pe tânăra preoteasă.

Toate aceste eforturi le făcea pentru ea. Într-o zi, avea s-o revadă şi nu putea să se poarte ca un neştiutor sau ca un neputincios. Dacă soarta îi impunea această încercare, nu o făcea ca să-l determine să se întreacă pe sine însuşi şi să-şi dovedească însuşirile devenind un scrib de frunte? Trebuia să-i ofere tot ce era mai bun ca să-i arate că nu trăia decât pentru ea.

Uneori, avea vise rele, în care îi apăreau capete de ucigaşi, monştri, întrebări fără răspuns şi nevoia de a se răzbuna pe cei care doriseră să-i curme firul vieţii. Nu mai putea îndura să nu cunoască adevărul.

O posibilitate nebunească ţâşni din mijlocul acestor coşmaruri. O posibilitate atât de oribilă, încât tânărul o respinse la început. Dar ea reveni, cu îndărătnicie, şi Iker nu mai reuşi s-o înăbuşe. Şi, în cele din urmă, îl aruncă într-o stare proastă, transformându-l într-un om posac şi izolându-l şi mai mult de ceilalţi.

Din fericire, măgarul său îi înţelegea dispoziţiile în care se găsea şi asculta destăinuirile prietenului său fără să obosească. Când Iker îi punea o

întrebare, Vânt-de-Miazănoapte răspundea: „nu”, ciulindu-şi urechea stângă, sau „da”, ciulind-o pe cea dreaptă.

În acest credincios tovarăş, tânărul scrib putea să se încreadă pe deplin. De aceea îi vorbi despre ideea care îi frământa mintea.

Iar Vânt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

☥☥☥

Doctorul Gua era abătut.

— După două săptămâni de ospeţe, ficatul vă e mai îngreunat decât al unei gâşte îndopate. Din punctul de vedere al unui doctor, aceasta e sinucidere curată!

Djehuty înălţa din umeri.

— Dar mă simt cu adevărat bine.

— Nu am niciun leac pentru a trata inconştienţa. Dacă nu înghiţiţi vreo douăzeci de hapuri pe zi pentru a îmbunătăţi starea ficatului, eu nu mai sunt răspunzător de nimic.

Cu un gest scurt, doctorul Gua îşi strânse sacul de piele şi părăsi sala de audienţe unde năvăliră cei însărcinaţi cu îngrijirea canalelor şi irigaţiilor, ale căror rapoarte erau optimiste.

Imediat după ei, intră Iker, a cărui severitate îi surprinse pe curtenii care-l înconjurau pe Djehuty.

— Ieşiţi afară cu toţii! le porunci guvernatorul.

Nemişcat, tânărul scrib îl privea fix pe Djehuty.

— Ce s-a întâmplat, fiule?

— Cer să mi se spună adevărul.

Guvernatorul provinciei se afundă în scaunul său înalt şi îşi aşeză mâinile pe coapse, oftând adânc:

— Adevărul? Ai inima destul de largă pentru a-l primi? Ştii ce este o inimă adevărată, care serveşte drept sanctuar sacrului? Totul e creat de inimă, ea cunoaşte, gândeşte şi înţelege. De aceea trebuie să fie largă, mare, să aibă libertate, dar să fie, de asemenea, blândă. Însă tu, Iker, te arăţi prea sever cu ceilalţi, ca şi cu tine însuţi! Dacă inima ta e tulburată, se îngreunează şi n-o mai poate primi pe Maat. Energia spiritului stă pe loc şi conştiinţa greşeşte drumul.

— Stăpâne, ucenicia mea de scrib m-a învăţat să nu confund un lucru cu altul şi să încerc să rămân înţelept în orice împrejurare. Iar eu sunt convins că nu degeaba aţi fost generos cu mine. Aveţi o obligaţie faţă de mine, nu-i aşa?

— Închipuirile te orbesc, fiule! Ţi-am recunoscut valoarea, asta-i tot! Şi doar meritul tău ţi-a îngăduit să izbuteşti.

— Mă îndoiesc, stăpâne! Sunt sigur că ştiţi mai multe despre oamenii care voiau să mă omoare şi că încercaţi să mă protejaţi, făcând din mine unul dintre scribii cei mai de seamă din provincie. Acum vreau să ştiu tot! De ce am fost ales ca ţap ispăşitor, cine este răspunzător, sunt încă jucăria unui demon ascuns în întuneric şi unde se găseşte Ţara Punt a cărei mireasmă îl salvează pe scribul cel bun?

— Cam multe întrebări, nu crezi?

— Nu, nu cred.

Scos din sărite, Djehuty îşi încleştă mâinile de braţele scaunului.

— Cine m-ar obliga să-ţi răspund?

— Dragostea de adevăr.

— Şi dacă acest adevăr este mai periculos decât lipsa de cunoaştere?

— Era cât p-aci să-mi pierd viaţa şi vreau să ştiu de ce şi din pricina cui.

— Nu ai prefera să uiţi aceste întâmplări nefericite şi să duci o viaţă liniştită, în timpul căreia ţi-ai satisface gustul pentru scris şi citit?

— Să trăieşti fără să înţelegi, să trăieşti în întuneric nu este cea mai rea dintre pedepse?

— Depinde de om, fiule! Cei mai mulţi apreciază neştiinţa şi nu vor să iasă din ea.

— Nu e cazul meu.

— Asta este şi impresia mea! Pentru ultima dată, Iker, îţi spun să nu te înverşunezi să descoperi ceea ce trebuie să rămână ascuns.

Acum, Iker ştia că presupunerile sale erau îndreptăţite. Privirea sa insistentă învinse ultimele reţineri ale guvernatorului.

— Cum vrei, fiule, dar s-ar putea să-ţi pară rău! În ceea ce priveşte Ţara Punt, nu te pot lămuri. În schimb, am auzit vorbindu-se despre doi corăbieri, pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios.

Iker tresări.

— I-aţi… i-aţi angajat?

— Nu, doar au trecut prin portul cel mai mare al provinciei mele. Corabia lor a rămas ancorată acolo câteva zile.

— În arhive, nu e nicio urmă a acestei şederi! protestă tânărul.

— Documentul a fost distrus.

— Din ce motive, stăpâne?

— Ca să evităm tot soiul de scorneli.

— Scorneli… Care anume? Bănuielile că aţi pus la cale aceste uneltiri?

— Ajunge, Iker! izbucni Djehuty. Nu înţelegi că sunt protectorul tău? Nu suport să te văd cum te încrâncenezi împotriva propriului destin.

— Trebuie să-mi spuneţi tot, stăpâne!

— Nu ştii ce faci!

— Dacă mă ajutaţi, o să ştiu!

Djehuty scoase un nou suspin de enervare:

— Cei doi aparţineau unui echipaj care se bucura de anumite înlesniri. Vrei, cu adevărat, să le afli?

— Trebuie să vă smulg cuvintele unul câte unul?

— Nu eram unul dintre susţinătorii lui Sesostris, iar această corabie se afla sub protecţia pecetei regale şi căpitanul mi-a cerut să-i îngădui o şedere scurtă pentru reparaţii. Dacă-l refuzam, stârneam vrajbă! Dacă-i permiteam, deveneam supusul unui monarh a cărui putere n-o recunoşteam. Am hotărât, aşadar, ca această corabie şi căpitanul său să nu existe. Şi apoi ai sosit tu, cu întrebările tale şi cu firea ta neobişnuită. Nu te asemeni celorlalţi scribi, Iker! În tine arde un foc de care nu-ţi dai seama. De aceea am încercat să te smulg din trecutul tău.

— Încotro au pornit?

— Au plecat spre oraşul Kahun, care are mare însemnătate pentru Sesostris. Acolo sunt păstrate arhivele de stat.

— Dacă le cercetez, voi obţine răspunsuri la întrebările mele!

— Să te duci acolo înseamnă să-l sfidezi pe faraon!

— De ce a vrut să mă omoare?

— Nu ştiu, fiule, dar oricine se opune unui rege adevărat aleargă spre pierzanie.

— Adevărul e mai important decât viaţa mea. Ajutaţi-mă încă o dată, trimiţându-mă la Kahun. În orice oraş al Egiptului, un scrib care vine din provincia lui Thot va fi bine primit.

— Îmi ceri să te trimit la moarte, Iker!

— În ceea ce vă priveşte, recunoştinţa mea este nemărginită! Dacă rămân aici, astupându-mi urechile şi închizându-mi ochii, aş deveni repede un slujitor prost.

— Îmi arunci pe umeri o mare răspundere.

— Singurul răspunzător sunt eu. V-am convins să dezvăluiţi adevărul şi să mă lăsaţi să-mi urmez calea. Acum am prins puteri şi mă simt în stare să înfrunt această nouă încercare.

Capitolul 44

În Elephantina, faraonul Sesostris şi apropiaţii săi asistară la un ritual celebrat de către guvernatorul provinciei Sarenput, în onoarea unui înţelept foarte venerat, Heka-ib. O nouă statuie a slăvitului om, care trăise sub dinastia a VI-a, tocmai fusese înălţată în capela mormântului său. Ea permitea *Ka*-ului său să rămână prezent pe pământ şi să inspire gândurile urmaşilor săi.

Niciun incident nu umbrise buna înţelegere ce domnea între suita regelui şi trupele lui Sarenput. Cu toate acestea, Sobek Păzitorul era în continuare nervos şi neliniştit. Ca şi tânărul Sehotep, permanent cu ochii-n patru, Sobek se îndoia de sinceritatea gazdei lor şi se temea să nu i se întindă o cursă monarhului. Cât despre generalul Nesmontu, acesta avea de gând să se bată până la moarte pentru a-i salva viaţa suveranului său.

După cum cereau regulile de la Curte, Medes se ţinea deoparte şi încerca, pe cât posibil, să nu atragă atenţia. Gata să înregistreze decretele faraonului, îi observa pe demnitarii provinciei şi le punea întrebări despre însărcinările pe care le aveau. Binevoitor şi împăciuitor cum era, îşi atrăgea mereu noi prietenii.

— Luminăţia Voastră, zise Sarenput, mi-ar face plăcere să vă arăt locaşul de veci pe care mi l-am pregătit. Doar Luminăţiei Voastre, atât!

Sobek şi Nesmontu îşi muşcară buzele ca să nu rostească un refuz bazat pe cea mai elementară prudenţă. Tocmai de aşa ceva se temeau: Sarenput îşi dezvăluise adevăratele intenţii. În apropierea mormântului, oameni îndrăzneţi l-ar putea asasina pe Sesostris.

— Te urmez! hotărî regele.

Plini de ciudă, Sobek şi Nesmontu se întrebară cum să intervină.

— Pot să vă servesc drept vâslaş? le propuse, cu eleganţă, Sehotep.

— N-are rost, răspunse Sarenput, voi vâsli eu însumi. Mişcarea mă ţine în putere.

Să insiste ar fi însemnat să-l umilească pe şeful provinciei. Şi nu aştepta acesta doar o provocare pentru a da ordin trupelor sale să atace?

Sobek înţelese că Sesostris socotea că va ieşi singur din această încurcătură. Dar, cu toată forţa sa uriaşă, n-ar fi fost copleşit de numărul atacatorilor?

Condusă cu vigoare de Sarenput, o frumoasă corabie din lemn de sicomor porni spre ţărmul abrupt al malului vestic, în care erau săpate mormintele guvernatorilor provinciei Elephantina, încă din vremea piramidelor. Pentru a ajunge la ele, trebuiau parcurse trepte şi rampe destul de abrupte, mărginite de ziduri.

Barca trase lin la mal şi cei doi bărbaţi urcară încet, în linişte. Arzătorul soare al sudului nu-l deranja nici pe unul, nici pe celălalt.

Ajunşi în faţa locaşului de veci al lui Sarenput, se întoarseră pentru a descoperi o privelişte încântătoare, alcătuită din fluviul de un albastru scânteietor, din palmierii de un verde luminos, din nisipul galben-brun şi din casele albe.

— Îmi place acest loc mai mult decât oricare altul, mărturisi Sarenput. Aici sper să înving moartea şi să-mi petrec viaţa veşnică. Unul dintre strămoşii mei, care purta acelaşi nume ca mine, a pus să fie gravate aceste fraze: „Eram copleşit de bucurie pentru că reuşisem să ajung la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pântecele stelelor, fiind eu însumi stea şi dansam asemenea aştrilor”. Nu e acesta singurul destin demn de invidiat? Veniţi, Luminăţia Voastră! Veniţi să vedeţi cel mai frumos dintre domeniile mele!

Sesostris descoperi un mormânt săpat în gresie, a cărui podea urca şi al cărui tavan cobora pentru a se întâlni într-un punct invizibil, dincolo de capela din capătul său. În prima încăpere, măreaţă şi sobră, erau şase stâlpi. O scară ducea către un culoar prin care se pătrundea în camera de cult, unde se deschidea o nişă în care se afla statuia *Ka*-ului lui Sarenput.

Înaintând pe această linie care semăna cu o rază de lumină, Sesostris admiră şase statui ale stăpânului provinciei întruchipându-l pe Osiris.

— Aceasta este principala mea ambiţie, Luminăţia Voastră: să fiu devotat zeului reînvierii. Vă trebuie o dovadă mai limpede a nevinovăţiei mele? Niciodată n-aş încerca să fac rău salcâmului lui Osiris. Şi ceea ce a înfăptuit Luminăţia Voastră arată că sunteţi păstrătorul înţelepciunii de care ţara are atâta nevoie. Dacă m-aş împotrivi, aş fi un ucigaş. De aceea mă puteţi considera un slujitor credincios, care nu vă va trăda niciodată.

☥☥☥

Mândru şi hotărât, Prieten-Bun mergea în fruntea alaiului. La dreapta sa, ţinând pasul cu greu, Gazela îşi târa burta rotunjită şi mamelele care atârnau. Nici chiar căţeaua n-ar fi lipsit, sub niciun motiv, de la această sărbătoare şi, cu capul ridicat, nu accepta să rămână în urmă.

Cei doi câini rămaseră pe loc în faţa unei stele din piatră pe care era gravat numele lui Sesostris.

— Veneraţi-l pe faraon din adâncul inimii voastre! rosti Sehotep. Uniţi-vă gândurile cu strălucirea lui, sporiţi-vă respectul pe care i-l datoraţi! El e cel care dă viaţă şi se arată mărinimos cu cei care-l urmează. Ca purtător al sigiliului regal, aduc mărturie că această provincie aparţine Dublei Coroane.

Sarenput, a cărui faţă se lumină de un zâmbet larg, se înclină înaintea lui Sesostris.

Pentru prima dată după foarte mult timp, generalul Nesmontu se linişti. Şi însuşi Sobek, spre propria mirare, încerca o senzaţie de siguranţă. Regele tocmai repurtase o nouă victorie fără să verse o picătură de sânge.

— Trebuie să mă întorc pe ostrovul Biggeh pentru a mă asigura că mişcarea energiei n-a fost tulburată, îi spuse monarhul lui Sarenput. Pregăteşte ceremonia în timpul căreia voi anunţa începerea lucrărilor de înfrumuseţare a marelui templu din Elephantina.

☥☥☥

Ieşind din grota de la izvoarele Nilului, tânăra preoteasă îl întâlni pe faraon.

— A sosit clipa să mergi să îţi îndeplineşti destinul. Vrei cu adevărat?

— Sunt pregătită, Luminăţia Voastră!

— Vei avea nevoie de toată îndrăzneala şi tăria de care este în stare un om. Eşti sigură că această sarcină nu-ţi depăşeşte puterile?

— Mă voi strădui.

Regele îi arăta tinerei femei un *uraeus* din aur masiv încrustat cu lapislazuli, turcoaze şi comalină. Această cobră femelă se înălţa pe fruntea faraonului pentru a proteja puternica flacără ce împrăştia întunericul, nimicindu-i pe duşmanii lui Maat.

— Atinge acest simbol, umple-te de magia sa şi încredinţeaz-o mâinii care te conduce!

Cobra era fierbinte.

Fata simţi că energia acesteia trece în sângele ei şi îi oferă o nouă putere.

Apoi, regele intră în grotă, iar tânăra preoteasă se trezi singură. Foarte calmă, gustă din liniştea ostrovului sacru fără să-i fie teamă de ceea ce urma

să se întâmple. Încă din copilărie, dorise să cunoască misterele templelor şi ştia că drumul va fi pe cât de lung, pe atât de anevoios. Dar cu fiecare încercare depăşită se născuse în ea o bucurie imensă care îi purta paşii mai departe, spre o privelişte tot mai întinsă. Şi nimic nu îi tulburase acest drum, în afară de apariţia unui tânăr scrib, despre care aflase că se numea Iker. N-ar fi trebuit să însemne altceva decât o simplă întâlnire, dar nu reuşea să-l uite, ca şi cum ar fi fost vorba de cineva apropiat, aproape un prieten, deşi nu avea să-l mai vadă niciodată.

Şapte preotese, îmbrăcate în rochii lungi, roşii şi ţinând în mâini tamburine, formară un cerc în jurul tinerei femei.

Apoi, marea preoteasă se îndreptă spre ea. Capul îi era acoperit cu o perucă în formă de vultur, iar la gât îi atârna colierul-*menat*, simbolul naşterii spirituale.

Tânăra preoteasă tremura.

Doar regina Egiptului, suverana Celor Două Regate, aceea care îi vedea pe Horus şi pe Seth reuniţi în fiinţa faraonului, putea să poarte această perucă rituală. Semnul hieroglific al vulturului însemna, în acelaşi timp, „mamă”, dar şi „moarte”, căci trebuia parcursă moartea iniţiatică pentru a o regăsi pe mama cerească a cărei incarnare era regina.

— Cele şapte Hathor să îngrădească soarta cea rea! le porunci regina.

Preotesele desfăşurară o fâşie din pânză de in, ca acelea folosite la pregătirea mumiilor, şi o înconjurară cu ea pe tânăra preoteasă.

— Clipa unei noi naşteri a venit, anunţă regina. Ai fost iniţiată ca preoteasă, apoi ca muziciană care face să strălucească dragostea. Astăzi, cunoscând noi mistere, vei deveni „Cea-care-s-a-trezit”. Preacinstitele Femei din casa zeului Ptah, Femeile înţelepte din oraşul Cusae şi preotesele Hathor din casa lui Atum, principiul creator, sunt strămoşii tăi. Ele trăiesc prin preotesele iniţiate, prezente aici, şi te vor face să asculţi muzica stelelor cerului, a soarelui şi a lunii.

Un cântec dulce şi profund se înalţă susţinut de ritmul tamburinelor şi de cele două sistre pe care le mânuia regina. Pe rând, preotesele repetară cele şapte cuvinte creatoare rostite de zeiţa Neith cu ocazia naşterii luminii care ţâşnise din ea însăşi, în afara apei începuturilor. Bărbat şi femeie în acelaşi timp, înaintea apariţiei tuturor fiinţelor, ea începuse ciclul naşterilor, modelându-i pe zei.

— Sunt tot ce a existat, tot ce este şi tot ce va fi, spuse regina, şi niciun muritor n-a ridicat vreodată vălul meu, giulgiul care protejează trupul lui

Osiris. Preoteselor iniţiate li se cuvine să-l ţeasă. De aceea, vei fi condusă în Casa Salcâmului unde sufletele lui Hathor şi Osiris se vor întâlni în inima ta. Pe ostrovul sacru, Biggeh, această Casă ia forma grotei lui Hapy, în care apa cerească se uneşte cu aceea pământească. Să străbaţi acest drum, iar viaţa să-ţi fie hrănită de apa rece a stelelor şi de focul cunoaşterii!

După ce fu dezbrăcată, tânăra femeie pătrunse în grotă, unde contemplă focul. Apoi străbătu constelaţiile, trecu de porţile cerului, se scaldă în lacul de lumină şi se născu din nou dimineaţa, cu primele raze ale soarelui ce răsărea.

O preoteasă o aşeză pe soclul ce o simboliza pe zeiţa Maat şi o răcori cu un evantai din pene de struţ, altă expresie a aceleiaşi realităţi, ca să-i ofere vântul cel bun care s-o poarte până în oraşul fericirii.

Apoi o îmbrăcară cu o rochie roşie şi îi împodobiră gâtul cu un pieptar lat de perle, care semnifica renaşterea sa după ce străbătuse tărâmul întunecat, unde forţele răului nu reuşiseră s-o reţină.

Regina îi dădu o paletă de scrib şi pensula pentru scris, apoi îi puse pe cap o stea cu şapte colţuri.

— Tu, care acum eşti o Hathor, tu trebuie să devii, de asemenea, o Sechat, căci o sarcină deosebită ţi-a fost încredinţată. Nu vei putea să te limitezi să-ţi trăieşti iniţierea doar în propria fiinţă şi să guşti pacea înăuntrul templului, în tovărăşia surorilor tale. Încercări de temut te aşteaptă şi vei avea nevoie să cunoşti cuvintele puterii înainte de a-i înfrunta pe duşmani, pe cei care se văd şi pe cei care nu se văd. Noi te vom ajuta atât cât ne stă în puteri, dar numai tu singură poţi dobândi victoria!

Capitolul 45

Iker plecase înainte de revărsatul zorilor, având grijă să nu trezească pe nimeni în palatul încă adormit. În ajun, îi înmânase lui Djehuty toate rapoartele de care se ocupase, rămânând în continuare surd la avertismentele acestuia.

Tânărul scrib urcă pe primul vas ce pornea spre nord. La răsăritul soarelui, corabia ridică ancora şi pluti dusă de curentul pe cât de rapid, pe atât de schimbător. Căpitanul, un mustăcios cu experienţă, mânuia cârma de minune. La bord, se aflau vreo zece călători, un bou, nişte gâşte şi Vânt-de-Miazănoapte.

— Încotro mergi, fiule? întrebă căpitanul.

— La Kahun.

— Douăzeci de ore pe mare, numeroase opriri, o noapte de odihnă dacă nu se iveşte ceva neplăcut… Cât îmi dai?

— Două perechi de sandale de bună calitate, o bucată de ţesătură din in şi un papirus de mărime mijlocie.

— Plăteşti bine, nu-i vorbă! Te tragi dintr-o familie bogată?

— Nu, sunt un simplu scrib din provincia Iepurelui, în slujba stăpânului Djehuty.

— Un înalt demnitar foarte respectat. De ce te duci la Kahun?

Întrebările sale începeau să-l enerveze pe Iker, care încercă totuşi să rămână amabil:

— Din motive legate de meseria mea.

— O misiune secretă?

— Dacă vreţi.

— Kahun e un loc ciudat. Eu nu ştiu prea multe, dar se pare că este bine apărat şi că ai nevoie de un anumit permis ca să locuieşti acolo. Tu eşti, probabil, o persoană însemnată.

— Un simplu scrib, v-am spus.

Nemaisuportând acest interogatoriu, Iker se întinse pe rogojina sa şi se prefăcu adormit.

Căpitanul intră în vorbă cu un alt pasager. În mod evident, era un guraliv incorigibil.

☥☥☥

Aşa cum anunţase căpitanul, opririle fură numeroase. Unii coborau, alţii urcau, se legau discuţii, oamenii mâncau plăcinte, ceapă şi peşte uscat, beau bere dulce sau se lăsau legănaţi de ritmul fluviului binevoitor. Iker asculta, aşa, într-o doară, poveşti de familie, informaţii despre judecători şi certuri de tot soiul.

O nouă oprire îi stârni curiozitatea lui Vânt-de-Miazănoapte, care îşi ciuli urechile.

Pe mal nu era un sat, ci o mică plantaţie de palmieri, brăzdată de rigole pentru irigaţii. De acolo, apărură doi bărbaţi neglijent raşi, cu braţe musculoase ca de vâslaşi.

Aşa-zişii vâslaşi, care semănau cu membrii echipajului ce încercase să-l omoare pe Iker, se instalară la pupa.

Aşadar, căpitanul îi întinsese o capcană! Îşi bătuse joc de el, punându-i întrebări ale căror răspunsuri le cunoştea deja. Aceşti doi tâlhari urmau să-şi termine treaba începută mai demult.

Iker se apropie de mustăcios care părea că aţipise.

— Nu supravegheaţi fluviul?

— Un bun corăbier nu doarme decât cu un ochi închis.

— Duceţi-mă la mal cât mai repede!

— Suntem încă departe de Kahun.

— M-am răzgândit.

— Nici tu nu ştii ce vrei, băiete! Unde doreşti, cu adevărat, să te duci?

— Daţi-mă jos!

— Nu am stabilită nicio oprire acum. Dacă insişti, trebuie să mă plăteşti în plus.

— V-am plătit generos, nu?

— Desigur, dar…

— O rogojină nouă ajunge?

— Dacă e cu adevărat nouă…

Iker îi dădu una din cele două rogojini de călătorie pe care le avea. Mulţumit, căpitanul începu manevrele pentru acostare.

Îndată ce scara fu aşezată, Iker şi Vânt-de-Miazănoapte începură să coboare. Tânărul scrib era convins că nu vor întârzia să facă la fel şi cei doi vâslaşi.

Când înţelese că s-a înşelat, corabia se desprinse deja de mal.

— Vom avea de mers mai mult decât plănuisem, îi spuse Iker lui Vânt-de-Miazănoapte. Dar cel puţin nu ne urmăreşte nimeni.

Măgarul îl aprobă, iar Iker se simţi uşurat.

— Aceşti oameni într-adevăr aveau ceva necurat în ei! După tot ce-am păţit, cum să nu fiu bănuitor?

Iker verifică dacă nu-i lipsea niciuna dintre uneltele sale, în timp ce măgarul se ospăta cu scaieţi. Apoi îşi continuară drumul spre nord, apucând pe o potecă ce mergea de-a lungul terenurilor cultivate.

— Sunt atâtea întrebări ce nu-mi dau pace! La Kahun, voi obţine, poate, răspunsurile. Dar de ce refuză toţi să-mi vorbească despre Ţara Punt? Djehuty nu mi-a mărturisit decât o parte din adevăr. Afară numai dacă nu cumva ştie mai puţine decât îmi închipui eu. Şi cel care vrea să mă omoare e însuşi faraonul! Ce rău i-am pricinuit? Sunt un nimeni, nu-i ameninţ puterea în niciun fel. Totuşi, mă învinuieşte de ceva. Dacă aş fi înţelept, aş fugi şi i-aş lăsa timp să mă uite. Dar îmi e peste putinţă să renunţ la adevăr, oricare ar fi urmările. Şi vreau să o revăd. Datorită ei am puterea să mă lupt.

Vânt-de-Miazănoapte era cel care hotăra popasurile şi alegea locurile umbrite unde picoteau puţin înainte de a-şi continua drumul. Celor doi tovarăşi nu le ieşiră în cale decât ţărani, unii – urâcioşi, alţii – binevoitori. La o gospodărie, Iker scrise mai multe plângeri către administraţia cu care proprietarul era în conflict. În schimbul lor, primiră hrană.

În apropiere de bogata şi înverzită provincie Fayyum, măgarul începu să ragă stăruitor.

Fără nicio îndoială, simţise un pericol.

Şi în vârful unei movile de pământ apăru un şacal. Avea picioarele înalte, capul fin şi îi privea fix pe intruşii care îndrăzniseră să se aventureze pe teritoriul său. Cu gâtul întins, scoase nişte ţipete ciudate, pe care Vânt-de-Miazănoapte le ascultă cu atenţie. Apoi cu un pas hotărât, se îndreptă spre animalul de pradă.

Iker înţelese că îşi vorbiseră cei doi. Şacalul nu era, oare, întruparea lui Anubis, cel care cunoştea toate drumurile din lumea aceasta şi din cealaltă?

Potrivindu-şi paşii după mersul rapid al călăuzei lor care totuşi avea grijă ca ei să nu se rătăcească, cei doi tovarăşi ajunseră să zărească Ra-henty, „gura canalului”, o privelişte marcată de un mare dig şi o ecluză ce regla cantitatea de apă pe care un braţ al Nilului o furniza provinciei Fayyum. Datorită lucrărilor constructorilor lui Sesostris al II-lea, suprafaţa terenurilor cultivate crescuse şi irigaţia era controlată.

Mai mulţi soldaţi le tăiară drumul călătorilor.

— În zona aceasta nu au voie să pătrundă oamenii de rând, zise un ofiţer. Cine eşti şi de unde vii?

— Numele meu este Iker. Sunt scrib în oraşul lui Thot.

Ofiţerul avu un surâs răutăcios:

— Bine, să vedem! Având în vedere vârsta ta, e demn de crezare ce spui. Atunci înseamnă că eu sunt comandantul armatei regelui! Există un lucru la

care mă pricep foarte bine: să-i dibuiesc pe mincinoşi. Între noi fie vorba, puteai să găseşti o minciună mai potrivită.

— Acesta e adevărul. O să vă arăt un act care vă va convinge.

În clipa în care Iker deschise unul din sacii purtaţi de măgarul său, arcurile soldaţilor se încordară şi vârful sabiei scurte a ofiţerului îi împunse şalele:

— Nu mişca! Voiai să-ţi iei arma, nu? Nimeni nu foloseşte acest drum, în afara patrulelor de pază. Cine ţi l-a arătat?

— N-o să mă credeţi!

— Spune, totuşi!

— Un şacal.

— Ai avut dreptate, nu te cred! Eşti, probabil, trimisul unei bande de ticăloşi care pun la cale furturi în acest ţinut.

— Uitaţi-vă în sacii mei de călătorie! Nu conţin decât unelte de scrib. Dar mânuiţi-le cu atenţie!

Neîncrezător, ofiţerul răscoli bagajele suspectului şi fu dezamăgit că nu descoperise nicio armă.

— Eşti viclean! Şi acel faimos act ce e?

— Este un papirus rulat şi sigilat, pentru primarul din Kahun. Sigiliul îi aparţine lui Djehuty, guvernatorul provinciei Iepurelui.

— Dacă-l rup, primarul mă dă afară pentru că am încălcat regulamentul referitor la curieri. Dacă nu-l ating, sunt obligat să te cred pe cuvânt. Încă o viclenie, voinicule! Pun rămăşag că acest act este o momeală. Dar cu mine nu-ţi merge! Pe isteţii de felul tău îi cunosc foarte bine.

— Să încetăm această glumă! Duceţi-mă în faţa primarului din Kahun.

— Crezi că îşi pierde timpul, primind răufăcători ca tine?

— Vedeţi bine că sunt un scrib!

— De unde ai furat aceste unelte?

— Generalul Sepi mi le-a dat.

— Nu-l cunosc. Şi oricum puteai scorni orice nume! De ce nu pe-al unui general?

— Vă înşelaţi. Tot ce v-am spus e adevărat.

— Ce vreau eu să ştiu este dacă socoteai să treci la fapte singur sau împreună cu alţi complici.

Iker începea să-şi piardă calmul, iar celălalt simţi.

— Nu face gesturi necugetate, voinicule! Dacă nu, îţi înfig sabia în trup şi toţi oamenii mei vor depune mărturie în favoarea mea.

Erau prea mulţi pentru ca Iker să-i doboare şi nici nu fugea destul de repede ca să scape de săgeţile arcurilor lor.
— Primarul din Kahun să rupă sigiliul şi să citească această scrisoare de recomandare. Vă veţi înţelege atunci greşeala.
— Mă ameninţi acum! O să petreci un timp în temniţă.
— Nu aveţi dreptul să mă închideţi.
— S-o crezi tu… Puneţi-i cătuşele de lemn!
Trei soldaţi se repeziră asupra tânărului scrib şi îl trântiră la pământ. Când îl ridicară, avea mâinile prinse la spate.
— Ce veţi face cu măgarul meu?
— E un animal frumos, sănătos şi puternic. O să mă servesc de el.
— Dar cu uneltele mele?
— Le vom schimba pe haine.
— Nu sunteţi decât un hoţ.
— Să nu schimbăm locurile, băiete! Hoţul eşti tu! Şi voi primi felicitări pentru că te-am prins la timp. După ce vei petrece câteva luni într-o închisoare împuţită cu tâlhari de teapa ta, vei fi mai umil. Apoi, câţiva ani de muncă silnică îţi vor reda gustul pentru bunele purtări. Luaţi-l de aici, să nu-l mai văd!
Iker nu le adresă niciun cuvânt zbirilor care îl conduseră la închisoarea situată în afara oraşului, unde îl aruncară într-o încăpere mizerabilă ocupată de încă trei hoţi de păsări: unul tânăr şi doi mai bătrâni.
— Tu ce-ai făcut? îl întrebă tânărul.
— Nimic.
— Şi eu la fel. Dar câte gâşte ai furat?
— Niciuna.
— Linişteşte-te, cu noi poţi să vorbeşti! Suntem de partea ta.
— De când te afli aici?
— De câteva săptămâni. Aşteptăm ca judecătorul să binevoiască să se ocupe de noi. Din nefericire, nu e prea simţitor. Rişti să iei o pedeapsă mare dacă nu eşti aici pentru prima dată. Când se ajunge la mărturii, dacă te prefaci că-ţi pare rău, se arată ceva mai blând. Dacă nu eşti obişnuit, o să te-nvăţăm noi.
— Sunt scrib şi n-am furat nimic de la nimeni.
Unul dintre bătrâni deschise un ochi.
— Un scrib în închisoare? Atunci trebuie să fii un mare nelegiuit! Povesteşte-ne!

Obosit, Iker se retrase într-un colţ al încăperii şi se aşeză pe jos.

— Să-l lăsăm în pace, fu de părere tânărul.

Iker pierduse tot, dar refuza să se lase pradă disperării.

Oare nu căzuse iar într-o capcană? Nu, din moment ce fusese călăuzit de către şacalul lui Anubis. La mijloc nu era altceva decât o neînţelegere. Şi chiar dacă îi trebuia ceva vreme ca să lămurească lucrurile, tânărul scrib avea să reuşească până la urmă.

Capitolul 46

Uşa carcerei se deschise cu zgomot.

— Tu, îi zise un soldat lui Iker, ridică-te şi urmează-ne!

— Unde mă duceţi?

— O să vezi curând.

Trei păzitori ai ocnaşilor îl conduseră în afara temniţei, dar, spre marea sa surpriză, nu îi scoaseră cătuşele.

— Sunt liber?

— Nu, datoria noastră e să te predăm primarului. Dacă încerci să fugi, te omorâm!

Speranţa unei sorţi mai bune dispăru. Îl aştepta, probabil, o pedeapsă grea, fără îndoială, mai mulţi ani de muncă silnică în minele de aramă sau într-una din oazele deşertului vestic.

Era unu contra trei şi ar fi reuşit, poate, să-i biruie. Dar ar fi trebuit ca soldaţii să se mai îndepărteze puţin pentru ca Iker să poată lovi eficient. Totuşi, fiind bine antrenaţi, nu i-ar fi lăsat prea multe şanse de izbândă.

Iker descoperi oraşul Kahun, un patrulater de 390 de metri pe 420, mărginit de un zid cu o înălţime de 6 metri şi o grosime de 3. Principala poartă de intrare se găsea în colţul nord-estic. Patru soldaţi ocupau postul de pază.

— V-am adus prizonierul.

— Ne vom ocupa de el, zise un ofiţer, care-i chemă pe doi dintre oamenii săi.

Soldaţii, mai voinici decât paznicii, erau înarmaţi cu suliţe. Dacă le mânuiau cu pricepere, Iker n-ar fi ajuns departe. Aşa că tânărul se resemnă.

O luară pe o stradă largă, din care porneau străduţe ce făceau legătura între cele două cartiere principale. De la prima privire, se vedea că tot oraşul era împărţit cu grijă pe zone după un plan precis. În acest loc ciudat, unde domnea o linişte neobişnuită pentru un oraş egiptean, Iker se simţi imediat în largul său.

Puţine dughene, case albe, frumoase, o curăţenie desăvârşită, acesta era Kahun. I-ar fi plăcut lui Iker să îi descopere ungherele, dar soldaţii îl obligară să iuţească pasul.

— Să ne grăbim, primarului nu-i place să aştepte.

Impunătoarea locuinţă a primarului era construită pe o colină de unde domina aglomeraţia oraşului.

Chiar dacă imensa casă cu grădină, care număra 70 de încăperi, nu se întindea pe mai puţin de 2 700 de metri pătraţi, intrarea era foarte îngustă. De o parte şi de cealaltă, se găseau două foişoare ocupate de paznici.

— Iată prizonierul pe care primarul vrea să-l vadă, îi anunţă gradatul.

— Un moment, să-l anunţ pe intendent.

În stânga, un drum pietruit se întindea până la bucătării, grajduri şi ateliere. Intendentul, soldaţii şi Iker o apucară pe cel din dreapta care ducea spre o sală de aşteptare. Din ea pornea un coridor ce dădea spre o curte mare, închisă, spre sud, de un portic susţinut de coloane unde stăpânului casei îi plăcea să stea şi să respire aer curat. Lăsând în urmă aripa care cuprindea camerele de dormit şi băile, intendentul îşi conduse oaspeţii până la sala de primire, susţinută de două coloane.

Cu capul aplecat, administratorul templului din valea regelui Sesostris al II-lea îndura o dojană aspră. Jenat, intendentul dădu să plece.

— Apropie-te, îi porunci stăpânul său, un om mărunt, cu frunte îngustă şi sprâncene dese.

— El e prizonierul pe care…

— Ştiu, i-o reteză sec primarul. Ieşiţi toţi şi lăsaţi-mă singur cu el!

— Acest tâlhar poate fi periculos, interveni gradatul, şi…

— Taci şi ascultă-mă!

Iker rămase singur în faţa demnitarului a cărui privire întunecată nu promitea nimic bun.

— Te cheamă Iker?

— Acesta e numele meu.

— De unde eşti?
— Din Medamud.
— Şi de unde vii?
— Din oraşul lui Thot.
— Recunoşti aceste lucruri?
Primarul îi arătă tânărului uneltele sale de scrib, întinse pe o masă joasă.
— Îmi aparţin.
— De unde le-ai cumpărat?
— Generalul Sepi mi le-a dat. Am avut norocul să-i fiu ucenic, apoi am ocupat funcţia de scrib. Guvernatorul provinciei mi-a dat prima slujbă.
Primarul reciti papirusul pe care i-l aduseseră soldaţii şi căruia îi rupsese pecetea.
— Paza oraşului meu e mulţumitoare, dar inteligenţa nu e prima însuşire pe care o cer soldaţilor mei. N-au înţeles cine eşti. Un scrib atât de tânăr şi care se bucură de laude din partea unui guvernator de provincie mai degrabă zgârcit cu aprecierile merită toată atenţia. De ce vrei să munceşti în Kahun?
— Pentru că încerc să fac parte dintre scribii de rang înalt.
Privirea primarului se mai îmblânzi.
— Fiule, nici nu puteai face o alegere mai bună! Acest oraş a fost construit de matematicienii-geometri şi de sacerdoţii iniţiaţi în mistere. Au ridicat, de asemenea, şi o piramidă, apoi acest loc a căpătat o mare însemnătate în ochii regelui. Eu trebuie să administrez pământuri, mine, hambare, ateliere, să fac recensăminte, să veghez asupra migraţiei mâinii de lucru în Fayyum, să controlez cumpărăturile şi cheltuielile zilnice, să mă asigur că preoţii, artizanii, scribii, grădinarii şi soldaţii îşi fac bine treaba. Această muncă istovitoare nu-mi mai lasă timp să mă dedic pasiunii mele: scrisul. Observ că totul a fost deja spus şi nimeni, nici chiar eu, nu e în stare să născocească ceva nou. Ah, dacă aş putea să rostesc vorbe surprinzătoare, să modelez formule noi! Fiecare an apasă mai greu decât cel dinainte, judecătorii nu sunt destul de drepţi şi faptele zeilor rămân învăluite în mister. Nici oamenii puterii nu sunt respectaţi îndeajuns. Dacă vrei să ştii părerea mea, totul merge pe dos. Cine înţelege, cine ia măsurile necesare, cine îndrăzneşte să înlăture răul, cine îi ajută cu adevărat pe cei săraci, cine luptă împotriva prefăcătoriei şi a minciunii?
— Nu e aceasta îndatorirea faraonului? îl întrebă timid Iker.
Înflăcărarea primarului se stinse.

— Bineînţeles, bineînţeles… Aminteşte-ţi că esenţială este scrierea. Scribii nu construiesc nici temple, nici morminte, ei nu au alţi moştenitori în afara textelor care le supravieţuiesc şi le asigură faima, secol după secol. Copiii tăi sunt pensulele şi tăbliţele. Piramida ta e cartea. Eu îmi risipesc talentul în munci administrative fără sfârşit.

— Aveţi de gând să-mi încredinţaţi o slujbă?

— Te previn, vei munci laolaltă cu scribi foarte bine pregătiţi care nu suportă lucrul prost făcut. Ei nu îngăduie nicio greşeală şi îmi vor cere să te trimit înapoi în cazul în care cunoştinţele tale nu sunt satisfăcătoare. Vreau să cred că Djehuty nu te-a înfăţişat în culori prea măgulitoare. Bun… Aşadar, am nevoie de cineva pentru administrarea hambarelor.

Iker îşi ascunse dezamăgirea. Nu era tocmai slujba pe care o aştepta.

— Am muncit mult în arhive şi…

— Nu există locuri în arhive şi sunt pe deplin mulţumit de ei. Generalul Sepi nu te-a învăţat să administrezi un hambar?

— Nu-mi lipseşte această învăţătură şi vă mulţumesc că mi-aţi acordat încredere.

— Doar faptele contează, fiule! Sau eşti capabil, sau nu eşti. În prima situaţie, Kahun va fi pentru tine un loc minunat, unde vei cunoaşte fericirea, în cea de-a doua, te vei întoarce repede de unde ai venit.

— Doresc să vă răspund pe măsura aşteptărilor voastre, dar există o problemă asupra căreia nu mă voi târgui.

— Care?

— Măgarul meu. Îmi este tovarăş bun, vreau să-l regăsesc.

— Cu plata pe care o vei primi, o să-ţi cumperi altul.

— Nu înţelegeţi. Vânt-de-Miazănoapte este unic. Eu l-am salvat, el mă sfătuieşte.

— Un măgar… care te sfătuieşte?

— Poate să-mi răspundă la întrebări. Împreună cu el voi reuşi. Fără el, voi da greş.

— Ştii cel puţin unde se află?

— Probabil, lângă temniţa unde am fost închis.

— Uite un act care-ţi va permite să-l iei înapoi în deplină legalitate. Intendentul meu o să-ţi arate unde vei locui.

Iker se înclină cu respect.

— Generalul Sepi ţi-a vorbit despre marii scribi care au pătruns secretul creaţiei?

— Ascultarea, puterea de înţelegere şi inspiraţia nu sunt calităţile obligatorii pentru a ajunge acolo?

— Ai avut un învăţător foarte bun! Dar trebuie să te gândeşti să-ţi faci rost de cele trebuincioase.

— Nu-mi daţi înapoi uneltele?

— Bineînţeles că da! Dar vorbeam despre alt fel de unelte, formulele necesare pentru a trece de porţi, pentru a obţine barca de la un podar sau pentru a scăpa de năvodul în care se prind sufletele călătorilor răi. Fără această învăţătură nu vei fi decât un scrib de rând.

— Unde aş putea-o dobândi?

— Descurcă-te singur, fiule! Timpul şcolii e unul, cel al meseriei – altul. Nu se spune că până şi cei mai buni artizani îşi fac ei înşişi uneltele?

☥☥☥

Tulburat, Iker părăsi oraşul pentru a se înapoia la închisoare. De ce primarul rostise cuvinte atât de enigmatice? De ce îi dezvăluise existenţa unei învăţături la care nu se putea ajunge? La fel ca generalul Sepi şi ca guvernatorul provinciei, el se ascundea în spatele unei măşti. Această nouă încercare nu-l descurajă pe Iker, dimpotrivă; dacă i se va întinde o mână de ajutor, se va prinde de ea ca să nu se înece în fluviu. Şi dacă nu era vorba decât despre amăgiri, le va alunga.

În poarta închisorii, un paznic adormit şi cu braţul bandajat tresări când Iker îl bătu pe umăr.

— Ce vrei?

— Am venit să-mi caut măgarul.

— Nu e un uriaş cu ţeasta mai tare ca granitul şi cu privire neîmblânzită?

— Descrierea mi se pare nimerită.

— Ei bine, priveşte ce mi-a făcut! Şi a mai rănit alţi trei soldaţi, năpustindu-se asupra lor, dând din picioare şi muşcând!

— Fireşte, nu mă ascultă decât pe mine! Dă-i drumul!

— Prea târziu.

— Cum adică, prea târziu? îl întrebă Iker, cu inima strânsă.

— Comandantul a hotărât să omoare această fiară neîmblânzită. A fost nevoie de zece oameni pentru a-l lega fedeleş.

— Unde l-au dus?

— Pe câmpul pustiu din spatele închisorii.

Iker alergă într-acolo cât putu de repede.

Vânt-de-Miazănoapte era întins pe o parte, având picioarele prinse strâns cu nişte frânghii fixate de ţăruşi. Un preot tocmai ridicase cuţitul.

— Opriţi-vă! urlă tânărul scrib.

Toţi se întoarseră, iar măgarul scoase un răget de speranţă.

— Animalul e periculos, afirmă preotul. Trebuie scoasă din el această putere de temut.

— Măgarul e al meu!

— Ai un act cu care să dovedeşti? îl ironiză gradatul.

— Unul semnat de primarul din Kahun vă mulţumeşte?

Soldatul fu nevoit să se supună.

Iker smulse cuţitul din mâna preotului şi îşi eliberă tovarăşul. Mulţumit că tânărul îi salvase viaţa pentru a doua oară, măgarul îi linse mâinile.

— Vino, Vânt-de-Miazănoapte! Am multe lucruri să-ţi povestesc.

Capitolul 47

Centrul spiritual al Egiptului, Abydos, se afunda într-o tristeţe tot mai mare. Izolat de restul ţării de către paznicii vigilenţi care-i controlau pe preoţii temporari cu multă severitate, teritoriul lui Osiris părea pentru totdeauna lipsit de lumina blândă care, nu de mult, dădea viaţă edificiilor sacre.

Totuşi, corpul preoţilor permanenţi numiţi de faraon nu-şi menaja puterile şi-şi îndeplinea sarcinile fără odihnă. În ciuda poverii anilor şi a unei inimi al cărei suflu devenea din ce în ce mai slab, marele preot, purtător al paletei de aur, mergea în fiecare dimineaţă la salcâmul bolnav.

Veştejirea fusese oprită, dar nu se vedea niciun semn de înviorare. Osiris va mai rămâne mult în acest arbore? Iar acesta va continua să unească pământul, cerul şi lumea de dedesubt? Se mai afundă încă rădăcinile sale în oceanul de energie a începuturilor?

La toate aceste întrebări, bătrânul era incapabil să răspundă. Până la această nenorocire, viaţa sa fusese cea a unui preot liniştit, preocupat doar

de celebrarea misterelor şi de transmiterea lor. Nimic nu-l pregătise pentru acest dezastru în faţa căruia se simţea fără apărare.

Desigur, de la deschiderea marelui şantier de către Sesostris, o ramură a arborelui înverzise şi nu se mai uscase. Agăţându-se de această firavă speranţă, purtătorul paletei de aur turna în fiecare zi apă şi lapte la rădăcinile copacului.

Apoi, cu mersul său din ce în ce mai şovăielnic, sacerdotul se întoarse în locul unde meşterii, ţinuţi în secret, înălţau templul şi locaşul de veci al lui Sesostris.

În această zi, drumul i se păru şi mai anevoios decât de obicei, iar vântul rece îi îngheţa oasele şi nisipul îi ardea ochii. Meşterul şef îi ieşi înainte şi îi oferi braţul.

— N-ar trebui să vă odihniţi?

— În aceste vremuri grele, nimeni nu trebuie să se gândească doar la el însuşi. Aţi primit carne, peşte şi legume?

— Artizanilor nu le lipseşte nimic, proviziile sosesc la timp. Bucătarii puşi la dispoziţia noastră pregătesc mâncăruri minunate.

— Vocea vă este mai puţin liniştită decât cuvintele. Ce piedici vă stau în cale?

— Un şir de întâmplări neplăcute, mărturisi meşterul şef. Unelte care se sparg, o piatră prost tăiată în carieră, răni uşoare, îmbolnăviri… Ai putea să juri că o forţă nefastă încearcă să ne încetinească ritmul de muncă.

— Cum luptaţi împotriva acestor obstacole?

— Printr-un ritual de dimineaţă şi prin legătura puternică dintre artizani. În faţa acestei situaţii, fiecare ştie că trebuie să se bizuie pe ceilalţi. Ar fi nedrept să-l învinuiesc pe unul sau pe altul de prefăcătorie sau nepricepere. Dimpotrivă, trebuie să rămânem uniţi, sub protecţia regelui, căci acest şantier cere de zece ori mai multă strădanie decât ne închipuim. Fiţi pe pace, ne ţinem bine!

— Dacă o să cedaţi, Abydos-ul va fi sortit pieirii! Dispariţia sa o va aduce cu sine pe cea a Egiptului.

— Lucrarea va fi terminată până la data hotărâtă.

Purtătorul paletei de aur porni încet spre templu şi verifică dacă preotul a cărui sarcină rămânea secretă rânduise bine lucrurile în locaşul sacru. Se asigură, de asemenea, că sacerdotul care vărsa zilnic libaţiile pe mesele de ofrandă îşi îndeplinise ritualul, de asemenea şi servitorul lui *Ka*, însărcinat să celebreze cultul strămoşilor, al căror ajutor era mai necesar ca oricând.

O clipă, bătrânul preot crezu că inima sa va înceta să mai bată şi fu nevoit să se aşeze. Când îşi recapătă puţin suflul, îşi continuă inspecţia mergând la mormântul lui Osiris pe care-l păzea preotul care trebuia să vegheze la integritatea corpului divin.

— Sigiliile sunt bine aşezate?

— Sunt.

— Arată-mi-le!

Superiorul le cercetă de aproape şi nu constată nimic nefiresc.

— A încercat cineva să se apropie de mormânt?

— Nimeni.

— Nicio întâmplare neplăcută, chiar neînsemnată nu s-a petrecut?

— Niciuna.

Cu un asemenea paznic, purtătorul paletei de aur nu avea de ce să-şi facă griji. Neînduplecat şi aspru, preotul nu avea să deschidă uşa acestui loc sacru decât la porunca aceluia care conducea ritualul misterelor din Abydos.

Bătrânul mai avea de pus întrebări Pleşuvului, care cerceta arhivele în biblioteca din Locaşul Vieţii. Citind fără odihnă despre ritualurile vechi, desprindea din ele cuvinte pline de putere.

Marelui preot îi plăcea acest loc, străbătut de vibraţii armonioase care dăduseră naştere cugetărilor înţelepţilor, aşternute pe papirus. Plutea aici o mireasmă plăcută, ce reamintea trecutul şi vremurile fericite.

— Cred că e zadarnic să vă rog să munciţi mai puţin, mormăi Pleşuvul, a cărui nervozitate nu slăbise o dată cu vârsta.

— Zadarnic, într-adevăr! Ai primit vizitatori în ultimele zile?

— Niciunul. În afara voastră, n-am lăsat pe nimeni să intre. Când lucrez, mai ales la subiecte atât de complicate ca mersul corăbiei sacre, nu-mi place să fiu deranjat! Cred că rezultatul cercetărilor mele va fi de folos, căci anumite puncte neclare ar putea fi lămurite.

Împlinirea, fără încetare, a ritualurilor constituia preocuparea majoră a confreriei din Abydos. Acestea reprezentau cel mai bun mijloc de luptă împotriva blestemelor.

Ultima parte a plimbării marelui preot se desfăşura în sanctuarul celor şapte preotese, a căror menire era să încânte sufletul divin. Prin muzică, dans şi cânt, ele păstrau veşnică armonia, unind puterile cereşti cu întrupările lor pământene. Prin celebrarea ritualurilor feminine, ele îl ţineau pe Osiris departe de moarte. Fără ele, Abydos-ul n-ar fi existat niciodată.

Cea mai tânără dintre preotese veni în întâmpinarea purtătorului paletei de aur. În ea, bucuria se unea cu seriozitatea. De la întoarcerea din Elephantina unde fusese ridicată la rangul de Cea-care-s-a-trezit, de către însăşi regina Egiptului, părea şi mai strălucitoare.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă preotul.

— De tămâie proaspătă şi de încă o masă pentru ofrande. Sprijiniţi-vă de braţul meu, vă rog, şi veniţi să vă aşezaţi la umbră!

Bătrânul nu o refuză. Oboseala grea care îl apăsa de când se trezise, nu dispărea nicicum.

— Cum simţi ritualul pe care l-ai trăit de curând?

— Ca pe o uşă deschisă spre o lume nouă. Alte imagini şi alte culori au apărut. Priveliştile erau acolo, foarte aproape, dar nu le vedeam. Noi, oamenii, nu suntem oare piedici în calea luminii? Ştiu, de asemenea, că trebuie să fac să rodească daruri minunate. Regina nu mi-a ascuns greutatea încercărilor care mă aşteaptă pe drumul iniţierii.

— Zeii au vrut aşa. Nu vei fi niciodată o preoteasă ca toate celelalte. Uneori, poate îţi doreşti să te asemeni lor, dar nu te închide în această amăgire!

— Aţi vrea să-mi daţi mai multe lămuriri?

O durere fulgerătoare străpunse pieptul marelui preot. Cu ochii daţi peste cap, căzu într-o parte.

Fără să-şi piardă cumpătul, tânăra preoteasă îl ajută să se întindă. În timpul uceniciei, dobândise destule cunoştinţe medicale pentru a recunoaşte o criză de inimă.

— Mă duc să caut apă şi o pernă.

— Nu, rămâi, sunt ultimele mele clipe… Chipul tău vreau să-l păstrez în minte ca să-i înfrunt pe vameşii Lumii de Dincolo. Misiunea ta… misiunea ta e mai însemnată şi mai primejdioasă decât tot ce ţi-ai putea închipui. Am încredere în tine, atât de multă încredere…

Bătrânul îi strânse mâinile tinerei femei şi scoase un suspin adânc.

☥☥☥

Pleşuvul dizolvă grăunţe de sare în apă magnetizată, apoi îngenunche în faţa unei pietre tăiate. Un preot îi turnă pe mâini puţin din această apă. Purificat, el îl purifică la rândul său pe slujitorul lui *Ka*, care oferi defunctului lapte, vin, pâine şi curmale.

Mumificat şi înmormântat în ajun, purtătorul paletei de aur intra, de acum înainte, în rândul strămoşilor dovediţi. Confreria ştia că el nu-i va părăsi, cu

condiţia ca amintirea sa să fie cinstită cum se cuvine.

Slujitorul lui *Ka* aduse o cădelniţă în formă de braţ şi îi scoase capacul, pentru ca fumul de tămâie să urce până în paradis unde cei care reînviaseră se hrăneau cu miresmele cele mai fine. După aceea, ridică piciorul din faţă al taurului, un obiect din alabastru ce simboliza puterea victorioasă. Apoi, preoţii enumerară cu voce tare alimentele gravate pe masa de ofrande şi îi oferiră strămoşului bucăţi de ţesătură. Ceremonia se încheie cu citirea formulelor de transformare într-o lumină care făcea sufletul în stare să călătorească în orice lume.

Dintre cei cinci preoţi permanenţi, care alcătuiau vârful ierarhiei din Abydos, unul singur nu reuşise să se concentreze în timpul ritualului. Nu la cel mort se gândea, ci la el însuşi şi la inevitabila avansare care, de data aceasta, nu avea cum să-i scape. Funcţia de purtător al paletei de aur şi de mare preot nu putea să revină altcuiva. Cum îşi îndeplinise în mod desăvârşit sarcinile, nimeni nu-şi dăduse seama că toate gândurile sale nu se îndreptau spre bătrânul a cărui dispariţie nu-l întrista deloc. În sfârşit, locul era liber!

Colegii săi arătau atât respect faţă de firea sa severă şi atâta admiraţie pentru învăţătura pe care o stăpânea, încât urma să fie numit fără cea mai mică discuţie. Ce va face odată aflat în fruntea celei mai vestite, renumite comunităţi de iniţiaţi din întregul Egipt? Curios, dar încă nu reflectase la acest lucru. Important era să ajungă la această poziţie şi la numeroasele avantaje pe care i le aducea.

— Stăpânul marilor mistere a sosit, îl anunţă tânăra preoteasă.

Această vizită aşteptată nu-l deranja pe viitorul mare preot.

Influentul personaj participa la celebrarea misterelor lui Osiris, dar nu locuia la Abydos. Se va încrede în părerea preoţilor permanenţi pentru alegerea superiorului lor.

Faraonul Sesostris se reculese îndelung lângă sarcofagul defunctului. Citi formulele reînvierii, scoase din *Textele Piramidelor, Textele Sarcofagelor* şi din ritualul secret de la Abydos. Apoi îi strânse în templu pe cei cinci preoţi şi pe cele şapte preotese.

— Nu e nevoie să mai stărui asupra însemnătăţii misiunii voastre. În vremurile obişnuite era neapărat necesară, dar în împrejurările de acum, de ea atârnă viaţa însăşi. Am multe bătălii de purtat şi puterea mea se trage din ritualurile pe care le celebraţi aici, ca să-i menţineţi în viaţă pe Osiris şi salcâmul său. Dacă daţi greş, însuşi faraonii vor dispărea şi cele Două

Regate împreună cu ei. Barbaria, mita, ura şi violenţa vor ajunge să domnească. Legăturile dintre cer şi pământ se vor rupe, zeii vor părăsi atât această ţară cât şi întregul pământ. Sunt puţini cei care trăiesc în secret, prin el şi pentru el. Îndatorirea voastră e să-l păstraţi la adăpost de atingerea răului, a josniciei şi a lacrimilor distrugătoare ale unei lumi care-şi deplânge propria neputinţă. Nu suntem siguri că vom ieşi învingători din această cumplită luptă în care suntem prinşi, dar ne vom bate până la capăt, fără să arătăm niciun fel de îngăduinţă duşmanului. Maat să ne fie ţelul, să ne călăuzească şi să ne protejeze!

Cuvintele regelui îl tulburară puţin pe viitorul mare preot, dar aştepta cu prea multă nerăbdare hotărârea monarhului, ca să-i mai pese cu adevărat de ele.

— Preotul care purta paleta de aur şi conducea această confrerie din porunca mea era un om drept. Înainte să se înfăţişeze tribunalului divin, trebuie să formulăm şi noi o judecată. A mea îi este favorabilă. Vreunul dintre voi are una potrivnică?

Liniştea domnea asupra tuturor.

— În aceste condiţii, ritualurile vor fi celebrate până la capăt, pentru ca spiritul drept pe pământ să fie răsplătit şi în ceruri şi să călătorească la nesfârşit în eternitate.

Viitorului mare preot îi era tot mai greu să-şi stăpânească încordarea şi neliniştea. În cele din urmă, monarhul vorbi şi despre problema ce-l privea:

— Cei care au primit diferite însărcinări până acum îşi vor continua, cu aceeaşi seriozitate, munca. În ceea ce priveşte paleta de aur pe care sunt inscripţionate formulele cunoaşterii, am hotărât ca ea să fie păstrată de către faraonul însuşi.

Pretendentul la funcţia supremă crezu că a înţeles greşit. Sesostris nu cerea părerea membrilor confreriei şi nu numea pe nimeni… Un adevărat coşmar!

— Mă voi afla în legătură necontenită cu Abydos, adăugă regele. Pleşuvul va fi împuternicitul meu şi va conduce comunitatea voastră în lipsa mea, dar nu va lua nicio hotărâre fără aprobarea mea clară. Va primi cu regularitate ordinele mele şi îmi va aduce la cunoştinţă şi cele mai mărunte întâmplări. La prima abatere, oricât de neînsemnată, vinovatul va fi dat afară din confrerie. Suntem în război şi duşmanul este mai de temut decât mii de soldaţi. Greşeala, neatenţia sau orice fel de slăbiciune vor fi socotite

drept trădări şi vor fi pedepsite ca atare. Şi acum să dăm un ospăţ în onoarea fratelui nostru pe care frumoasa zeiţă a Apusului l-a primit la sânul ei.

Deşi avea stomacul strâns şi era dezamăgit, mâncă totuşi hrana rituală şi se comportă cu seninătate. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama de ranchiuna pe care o simţea împotriva lui Sesostris şi, în acelaşi timp, împotriva lui Abydos, a preoţilor şi a preoteselor care nu rostiră niciun cuvânt de laudă pentru meritele sale.

Răzbunarea nu-i ajungea, trebuia, de asemenea, să-şi atingă scopul. Şi pentru a reuşi era necesar mai întâi să se îmbogăţească. Va avea nevoie să cumpere conştiinţa unora şi să se impună ca o persoană de vază în acest oraş sacru, ţesându-şi pânza din umbră. Dar cum să facă avere fără să se dea de gol?

Greutăţile se anunţau de netrecut.

— Pari abătut, observă una dintre preotese.

— Cine n-ar fi? Să pierzi un mare preot de o asemenea valoare este o încercare grea.

— O vom depăşi împreună. Şi vom avea trebuinţă de înţelepciunea şi de experienţa ta.

— Vă puteţi bizui pe mine.

Capitolul 48

— Sunt împuternicit de Marele Trezorier Senankh să cercetez hambarele. Arată-mi clădirile!

Responsabilul hambarelor din micul sat al Colinei înflorite era surprins să primească vizita unui personaj atât de însemnat.

— Ne aflăm în toiul muncii şi…

— Sau te supui imediat, sau chem paza!

— Veniţi, vă rog!

Împreună cu Senankh, Gergu controlase hambarele din mai multe oraşe mari. Ştia să stea la locul lui, se arăta discret şi respectuos, lua seamă atent la sfaturile date de stăpânul său care îl considera un slujbaş desăvârşit.

De când Senankh fusese reţinut la palat, Gergu profitase de ocazie pentru a face exces de zel, interesându-se de micii cultivatori. Aici se dezlănţuise, profitând de avantajele funcţiei sale.

Responsabilul îl conduse la curtea cu hambarele satului, înconjurată de un zid întărit.

— Acest zid nu este destul de înalt, observă Gergu. Hoţii îl vor sări cu uşurinţă!

— Aici ne ştim cu toţii între noi şi nu există hoţi.

Împinse uşa care dădea în curte:

— De ce nu are zăvoare?

— Nu-i nevoie.

— Rezervele de grâu trebuie să se afle în siguranţă, ceea ce nu pare a se întâmpla aici.

— Vă garantez că…

— Legea e lege!

Tulburat, omul intră în curtea din care pornea o scară ce ducea la o terasă pe care se găseau gurile unor lăzi mari, sprijinite de peretele din spate. Aproape de nivelul solului, nişte chepenguri permiteau depozitarea cerealelor.

— Scara nu respectă regulile, consideră Gergu. Numărul de trepte e prea mic, munca e de proastă calitate.

— Nu cunoşteam aceste reguli.

— Acum le-ai aflat!

Gergu deschise un chepeng.

— Lemnul e tocit. Trebuia înlocuit cu mult timp în urmă.

— Trapa se închide şi se deschide foarte bine, vă asigur!

— Numele proprietarilor ogoarelor trebuiau să fie gravate pe perete.

— Uitaţi-le aici!

— Sunt aproape şterse. Nu cumva e vorba de o încercare de a scăpa de dări?

— Bineînţeles că nu! Scribii administraţiei îi cunosc pe proprietari şi nimeni n-a avut vreodată necazuri.

Gergu urcă scara cu grijă, ca şi cum ar fi fost periculoasă.

— Această terasă e prea strâmtă. Se pot petrece accidente în timpul lucrului. Nu prea-ţi pasă de sănătatea ţăranilor.

— Dimpotrivă! În acest sat sunt bine trataţi.

Gergu privi înăuntrul unui hambar.

— Trebuie refăcut. Curăţenia mi se pare vrednică de plâns.
— L-am afumat şi l-am văruit înainte de umplere, am…
— Situaţia este deosebit de gravă. N-am mai descoperit până acum atâtea nereguli într-un singur loc. După părerea mea, se impune arestarea imediată.
Omul păli.
— Nu înţeleg, eu…
— Există o alternativă. Dacă ai consimţi să plăteşti îndată o amendă grasă, aş putea să te ajut să scapi de închisoare.
— Cât de grasă?
— Fără îndoială că nu e cea mai fericită rezolvare, căci trebuie totuşi să întocmesc un raport către mai-marele meu. Ar mai fi, cu toate acestea, o posibilitate, dar îndrăznesc cu greu s-o iau în considerare.
— Spuneţi, totuşi!
— Îţi înjumătăţesc amenda şi nu întocmesc raportul cu condiţia să-mi dai întocmai ceea ce-ţi cer şi să-ţi ţii gura!
Perioada de gândire fu scurtă.
— Sunt de acord… dacă încheiaţi cercetările.
— Sunt încheiate deja. Dar dacă te ia gura pe dinainte, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău. O să te învinovăţesc că ai încercat să mă mituieşti, vei ajunge la închisoare şi vei pierde tot.
— N-o să suflu o vorbă!
— Eşti un om înţelept. Datorită mie, scapi de ce-i mai rău.

☥☥☥

Gergu nu va putea niciodată să-i mulţumească îndeajuns ocrotitorului său, Medes, pentru că-i făcuse rost de o asemenea slujbă. Fiecare control al hambarelor de dimensiuni modeste îi permitea să se îmbogăţească fără să se teamă de eventualele plângeri ale responsabililor pe care-i storcea de bani. În plus, se arăta sârguincios, întocmind rapoarte amănunţite adresate superiorului său.
Faţă de Senankh, Gergu o făcea pe virtuosul, atât de dedicat muncii sale, încât abia mai găsea timp să se ocupe de el însuşi.
— Vom pleca din nou în misiune, îl anunţă Marele Trezorier.
— În ce regiune?
— Abydos.
— Este o aşezare interzisă neiniţiaţilor.
— Aceasta e porunca faraonului.

— Luminăţia Sa bănuieşte că au loc furturi?

— Trebuie să cercetăm toate aşezările importante, fără să ocolim vreuna, aşadar, şi pe aceasta, la fel ca pe toate celelalte. Bagajele tale să fie gata până mâine dimineaţa.

Gergu îşi punea întrebări. Faraonul nu dispunea oare de inventarul complet al comorilor din fiecare templu? Dacă te gândeai bine, era puţin probabil. Mai multe provincii rămăseseră independente, Sesostris nu stăpânea cu adevărat decât Delta, regiunea Memphisului şi nordul Egiptului de Sus. Ordonând aceste călătorii de cercetare, voia să se încredinţeze despre adevărata bogăţie pe care o putea folosi ca să-şi sporească puterea.

Căci se îndoia cineva că adevăratul scop al lui Sesostris era să atace provinciile răzvrătite, să-i nimicească pe stăpânii lor şi să domnească peste toată ţara?

Rămânând în umbra lui Senankh, Gergu va culege multe informaţii utile atât pentru Medes cât şi pentru propria carieră. Şi dacă intenţiile lui Sesostris erau altele decât cele pe care şi le închipuise el, va afla la timp.

☥☥☥

Deşi Senankh îşi declarase numele şi titlurile, ofiţerul însărcinat cu supravegherea debarcaderului îl percheziţiona atent, la fel şi pe Gergu. Ordinele privitoare la paza Abydosului erau atât de severe, încât şi cei mai înalţi demnitari trebuiau să se supună.

— Gărzile vă vor însoţi. Niciodată să nu mergeţi de colo-colo singuri. Dacă vă faceţi vinovaţi de ceva, arcaşii au ordin să tragă.

— Eu trebuie să mă duc la templu pentru a mă întâlni cu marele preot, spuse Senankh. Ajutorul meu, Gergu, va sta de vorbă cu intendentul.

— O să-l anunţ. Aşteptaţi aici.

Senankh şi Gergu se aşezară pe două taburete, la umbra unui sicomor. Un soldat le aduse apă.

— Locul nu e foarte primitor, socoti Gergu. Comorile şi secretele din Abydos sunt într-adevăr bine păzite. La ce lucrează preoţii?

— Cercetează cerul, se ocupă de tămăduirea bolilor, de magie şi de celelalte învăţături, destăinuite de zeul Thot. Principala îndatorire a preoţilor permanenţi este să celebreze misterele lui Osiris. Dacă ritualul nu este îndeplinit corect, dezordinea va începe să domnească peste tot.

— Nu găsiţi ciudată această desfăşurare de forţe şi această supraveghere prea atentă?

— Abydos-ul este aşezarea cea mai sacră din tot Egiptul, Gergu! Merită pe deplin atâta atenţie!

— Zeul nu este în stare să se apere singur? Şi apoi, cine ar îndrăzni să pângărească pământul lui Osiris?

— Oare oamenii nu sunt capabili de tot ce-i mai rău?

— Oricum, eu mă bucur că voi vedea templul.

— Te înşeli, nu ţi se va îngădui să intri decât în clădirile administraţiei. Mulţumeşte-te să întrebi dacă rezervele de hrană sunt satisfăcătoare, să strângi plângerile şi să promiţi că tot ce e necesar va fi îndeplinit neîntârziat.

— Ce treburi aveţi la templu?

— Misiunea mea e tainică, Gergu!

☥☥☥

Pleşuvul îl primi pe Marele Trezorier într-o anexă a templului lui Osiris, unde preoţii veneau să-şi potolească setea, împărtăşindu-şi, în acelaşi timp, greutăţile zilnice de care se loveau şi pe care trebuiau să le depăşească, pentru ca nimic să nu împiedice buna desfăşurare a ritualurilor.

Senankh nu descoperise aproape nimic despre Abydos, unde plutea o atmosferă apăsătoare, dureroasă chiar. Iar chipul Pleşuvului n-o înveselea deloc.

— Faraonul Sesostris mi-a încredinţat o sarcină delicată, dar necesară.

— De ce n-a venit el însuşi?

— Pentru că treburi grabnice l-au chemat în altă parte. Fac parte din Curtea Regelui şi sunt împuternicit să acţionez în numele său.

— Aveţi o scrisoare oficială cu însemnările sale?

— Nu vă încredeţi în mine?

— Deloc, într-adevăr!

— Iată documentul!

Pleşuvul îl cercetă îndelung.

— Este chiar sigiliul regal şi scrisul Luminăţiei Sale. Ce doriţi?

— Să ştim din ce e alcătuită, precis, comoara templului.

— E secret de stat.

— Sunt reprezentantul statului şi îmi puteţi da această informaţie pe care o voi transmite regelui şi nimănui altcuiva.

— Să vină să verifice personal comoara. Aşa, nicio vorbă nu va ajunge la urechile nimănui.

— Nu ne înţelegem. Am primit o poruncă, trebuie s-o împlinesc. Şi nu aveţi de ales, trebuie să vă supuneţi!

— Nu mă voi supune decât Luminăţiei Sale.

— Vă reamintesc că el m-a trimis.

— Cer să adeveriţi acest lucru.

— M-aţi jignit şi aţi jignit Curtea Regelui!

— Prefer asta decât să fiu nechibzuit. Oricât de Mare Trezorier aţi fi, nu aveţi ce căuta aici! Nicio uneltire de la palat nu trebuie să tulbure pacea acestui loc. Doar faraonul are puterea să lămurească această situaţie. Şi acum, iertaţi-mă! Nu am timp de pierdut cu vorbe fără rost!

Rămas singur, Senankh surâse.

Trimiţându-l la Abydos, Sesostris dorise să-l pună la încercare pe Pleşuv. Noul mare preot se purtase ca un slujitor credincios faraonului sau puterea îl îmbătase până într-atât, încât credea că poate hotărî de unul singur fără a ţine seama de rege?

La această întrebare, răspunsul era limpede: Pleşuvul nu ceda în faţa nici unei constrângeri, indiferent de unde venea. Aşa cum îi promisese monarhului, doar acesta avea să ia deciziile importante.

Din nefericire, misiunea se încheiase cu bine. Mai rămânea cea a lui Gergu.

☥☥☥

Gergu fusese condus în clădirea administraţiei unde un număr mic de funcţionari, aleşi cu grijă de însuşi regele, vegheau la bunăstarea locuitorilor din Uah-sut, „Cetatea întărită”, oraşul ridicat de constructorii templului şi ai locaşului de veci al lui Sesostris.

În aceste încăperi sobre, unde nimeni nu ridica vocea, Gergu nu se simţea în apele sale. Cât de departe erau de agitaţia din Memphis!

Iar intendentul nu avea aerul unui om glumeţ.

— Ce doriţi?

— Sunt ajutorul Marelui Trezorier Senankh.

— Ştiu.

— Eu mă ocup de hambare.

— Cele din Abydos sunt bine umplute.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine… Dar însărcinarea mea merge mai departe de atât.

— Vă ascult.

— Iată, e o treaba simplă, dar care cere multă atenţie: trebuie să mă asigur că, în această aşezare, nimănui nu-i lipseşte nimic.

— În ceea ce priveşte Uah-sut şi confreria constructorilor, nu sunt probleme. Dacă proviziile vor întârzia, vă voi anunţa de îndată. Cât despre preoţii permanenţi şi cei temporari, nu pot să-mi dau cu părerea. O să mă duc să caut pe cineva cu care să puteţi vorbi despre acest lucru.

În mod curios, Gergu începuse să guste din liniştea acestor locuri. Niciodată până atunci nu încercase senzaţii atât de stranii, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de el însuşi, ca şi cum violenţa şi mita n-ar fi fost cele mai bune soluţii în orice împrejurare. Gergu se surprinse visând la o lume mai bună, unde oamenii n-ar fi fost nici ucigaşi, nici hoţi, nici ambiţioşi.

Enervat că picase în plasa acestor gânduri bune, se scutură asemenea unui câine ud. Puternici mai erau vrăjitorii care locuiau aici dacă reuşiseră să îmbibe locul cu idealul lor moleşitor! De acum înainte, Gergu nu va mai avea încredere în Abydos! Totuşi, nu va renunţa să se intereseze de secretele sale, chiar dacă nu avea mari şanse să le dezlege.

Preotul care intră în încăpere avea o înfăţişare caraghioasă. Era de-a dreptul urât şi neprietenos.

Gergu simţi din privirea lui ca o lamă de cuţit că era lipsit de orice sensibilitate. Dar, în acelaşi timp şi cu toate că o asemenea posibilitate părea de necrezut, înţelese că ei doi aveau ceva în comun.

— Mi s-a spus că vă numiţi Gergu şi că aţi fost trimis pentru a verifica dacă nu ne lipseşte nimic.

— Însărcinarea mea nici nu putea fi descrisă mai bine decât atât. Cu ajutorul dumneavoastră, sper să mă descurc.

Văzându-l pe acest personaj grosolan, a cărui înclinaţie pentru plăcerile cărnii se trăda cu uşurinţă, pe preot îl încercă dorinţa de a-l trimite înapoi fără nicio explicaţie şi de a cere alt interlocutor.

Dar o legătură ciudată tocmai se stabilise. Fără îndoială, acest Gergu făcuse din josnicie o regulă de viaţă.

Această întâlnire apărută tocmai când preotul îşi făurea un plan pentru răzbunarea afrontului suferit recent, căutând un mijloc pentru a se îmbogăţi, nu era oare un semn al providenţei?

Bineînţeles, se hotărî să nu se încreadă în el imediat şi să nu se lase atras într-o înţelegere primejdioasă. Era nevoie de timp şi de mai multe vizite, înainte de a se gândi la un început de alianţă.

— Ne-am lovit de unele greutăţi materiale, e adevărat, îi zise preotul. Ele ar putea stânjeni îndeplinirea sarcinilor sacre.

— Sunt aici ca să le înlătur şi să vă asigur o desăvârşită linişte spirituală, îi răspunse Gergu, luând o atitudine solemnă.

☥☥☥

După un timp de gândire, ce nu-i schimbase deloc prima impresie, Pleşuvul alese să-i transmită regelui hotărârea sa.

Da, Cercul de Aur din Abydos trebuia să-şi recapete forţa şi vigoarea. Da, Marele Trezorier Senankh era demn să facă parte din el.

Capitolul 49

Iker se frecă la ochi.

— Chiar aici? îl întrebă el pe intendentul primarului, care îl conduse spre o casă superbă din cartierul de răsărit al oraşului Kahun, unde se găseau cele mai mari locuinţe.

— Heremsaf, mai-marele tău e de acord să te găzduiască în casa lui. Dar să nu te încrezi în el, n-are o fire prea plăcută!

Oraşul acesta nu semăna cu niciun altul. Întins pe zece hectare, cartierul era separat printr-un zid de cărămizi nearse de cartierul dinspre apus, care nu ocupa decât patru hectare, străbătute de vreo zece străzi paralele. O mare arteră, lată de 9 metri, traversa oraşul de la nord spre sud. Era evident că planurile fuseseră concepute şi executate de un arhitect care nu suporta dezordinea.

Intendentul bătu la uşă.

Omul care o deschise nu avea, într-adevăr, un aer vesel. Faţa sa pătrată era împodobită cu o mustaţă elegantă, tunsă îngrijit.

— Acesta-i Iker, scribul însărcinat să se ocupe de hambare. El…

— Ştiu ce are el de făcut şi ce am eu de făcut.

Intendentul dispăru, în timp ce Heremsaf îşi îndreptă degetul arătător în direcţia lui Vânt-de-Miazănoapte.

— Ce e acela?

— Măgarul meu, care…

— Pot încă să deosebesc un măgar de un om, deşi diferenţa este uneori foarte mică. La ce serveşte?

— Vânt-de-Miazănoapte îmi cară uneltele de scrib.

— De unde le ai?

— Mi-au fost dăruite de generalul Sepi, învăţătorul meu din provincia…

— Ştiu cine e generalul Sepi şi în ce provincie are şcoala. Când te-a dat afară din clasa lui şi din ce cauză?

— N-am fost dat afară! Deoarece eram cel mai bun învăţăcel, stăpânul Djehuty mi-a încredinţat o muncă anevoioasă.

— Chiar şi cei mai atenţi săvârşesc greşeli. Ce fel de muncă?

— Să întocmesc inventarul în întreaga provincie. Am cercetat amănunţit rapoartele celorlalţi scribi şi, la sfârşit, am făcut o socoteală pe care i-am prezentat-o lui Djehuty.

Heremsaf ridică din umeri.

— Eşti mult prea tânăr ca să te înhame cineva la o treabă atât de grea!

— Vă asigur că…

— Eu cunosc acest meşteşug, tu nu! De fapt, te-a trimis să pui în ordine vechile arhive. Va trebui să înveţi să asculţi, căci ascultarea e mai bună decât toate. Când asculţi bine, vorbeşti bine.

— Cel pe care Zeul îl iubeşte, completă Iker, este cel care ştie să asculte.

— Stăpâneşti cugetările lui Ptah-Hotep! Cu atât mai bine. Dar n-o uita mai ales pe aceasta: neştiutorul nu ascultă, el socoteşte cunoaşterea drept neştiinţă şi se hrăneşte din ceea ce aduce moarte. Şi acum, spune-mi adevărul: de ce vrei să munceşti la Kahun?

— Pentru că aici se formează cei mai buni scribi din Egipt.

— Şi tu doreşti să ajungi unul dintre ei! Nu ştii, fără îndoială, că lăcomia e cel mai mare cusur, un rău ce nu se vindecă, izvor al tuturor relelor.

— Să vrei să fii desăvârşit în meseria ta înseamnă lăcomie?

— Vom vedea când te vei apuca de lucru. Eşti sigur că mi-ai spus tot?

— Pentru început, da.

— Ai noroc, e un loc liber în grajdul meu. Dar nu primesc decât măgari muncitori şi ascultători. Aceeaşi severitate e potrivită şi pentru tine. Bucătăreasa mea îţi va pregăti mâncarea. În schimb, slujitoarea care face curat nu se va îngriji de camera şi de baia ta. Păstrează ordinea cu mare atenţie, căci altfel te gonesc de aici. Această casă trebuie să rămână un model de curăţenie. Dacă ai necazuri, nu te repezi să iei singur hotărâri. Mă vei înştiinţa şi vei urma sfaturile mele. Şi acum, desfă-ţi repede bagajul pentru că peste o oră plecăm!

Când îşi descoperi noua locuinţă, Iker uită de răutăţile gazdei sale. Camera era largă, luminoasă, înzestrată cu două rogojini de cea mai bună calitate şi cu un pat având picioarele joase, pernă, cearşafuri din pânză de in subţire pentru vară şi groasă pentru iarnă, două cufere pentru haine şi două lămpi cu ulei!

Uimit, Iker îşi duse măgarul în grajdul din spatele casei, nu departe de bucătăria în aer liber. Nici aici, Iker nu fu dezamăgit. Vânt-de-Miazănoapte avea la dispoziţie un loc imens doar pentru el, hrană din belşug şi un vas plin cu apă.

— Am impresia ca va trebui să merităm acest noroc!

Măgarul îşi ridică urechea dreaptă.

— Bea şi mănâncă după pofta inimii, Vânt-de-Miazănoapte, dar nu pierde prea multă vreme! Sunt sigur că stăpânul nostru nu îngăduie nici cea mai mică întârziere.

Iker nu se înşela. Heremsaf îl aştepta deja în pragul casei sale.

— Măgarul ăsta ar putea suporta şi greutatea uneltelor mele?

— Ce crezi, Vânt-de-Miazănoapte? îl întrebă Iker.

Animalul încuviinţă.

— Dacă înţeleg eu bine, se minună Heremsaf, el hotărăşte!

— E singurul meu prieten.

Cu buzele strânse, Heremsaf îşi îndesă paleta, tăbliţele de scris şi pensulele într-unul din sacii de pe spatele măgarului.

— La drum!

Întregul oraş era prins în vâltoarea muncii. Nici chiar măturătorii care se ocupau de artera principală şi de străzile laterale nu se certau.

— Să-ţi fie limpede! îl lamuri Heremsaf. Faraonul m-a numit intendent al piramidei lui Sesostris şi al templului lui Anubis. Trebuie deci să mă îngrijesc de primirea urcioarelor cu bere, a pâinii, cărnii, grânelor, uleiurilor, parfumurilor, să verific socotelile, munca oamenilor, împărţirea hranei, fără să uit să notez totul în fiecare zi. Această sarcină copleşitoare nu-mi lasă niciun pic de timp liber. De aceea, cine lucrează sub porunca mea trebuie să-şi dovedească priceperea. Aici nu e loc pentru neputincioşi.

Depozitele de grâu îl impresionară pe tânărul scrib. Văzându-le numărul şi dimensiunile, înţelese că locuitorii din Kahun nu aveau cum să se teamă de foamete! În mod hotărât, micul oraş se bucura de favorurile regale.

— E rândul tău, îi zise Heremsaf, printre dinţi.

Iker îşi scoase uneltele de scris. Pe o tăbliţă, notă numărul hambarelor izolate, apoi se ocupă de cele aşezate grupat şi a căror înălţime varia între doi şi opt metri. Apoi verifică pereţii interiori, controlă calitatea cărămizilor, soliditatea acoperişurilor şi astuparea găurilor, absolut necesară pentru evitarea molurii.

Când soarele apuse, Iker îşi reîntâlni superiorul.

— Voi avea nevoie de mai multe zile pentru a afla dacă aceste hambare nu au niciun cusur. Trebuie să-mi pun ordine în însemnări şi să cercetez mai adânc!

Heremsaf nu făcu niciun comentariu.

— Mă duc la templul lui Anubis! Întoarce-te acasă unde ţi se va servi masa. Să fii aici mâine dimineaţă, la prima oră!

☥☥☥

Uşile care serveau la astuparea gurilor de încărcare din vârful hambarelor erau în bună stare, dar cele pentru descărcare, aflate în exterior, alunecau cu greutate în şanţurile lor. Iker făcu schiţe şi, într-un raport precis, semnală riscurile. Dar nu era vorba totuşi decât de detalii referitoare la defectul principal. Adâncit în gândurile sale, tânărul se întreba cum să-l descrie cât mai exact, când cineva îl bătu pe umăr.

— Tu eşti noul scrib al hambarelor? îl întrebă un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt şi apatic.

— Nu sunt decât ajutorul lui Heremsaf.

— Heremsaf e un pisălog. Îi urăşte pe toţi oamenii şi nu urmăreşte decât să facă necazuri semenilor săi.

— Eu nu am de ce să mă plâng.

— O să ai cât de curând! Cu ce te ocupi?

— Mă asigur că hambarele sunt în bună stare.

— Îţi pierzi timpul. Nu există nicio problemă!

— Cum poţi să fii aşa de sigur?

— Pentru că le-am verificat eu însumi anul trecut. Nu e nicio problemă, îţi spun eu!

— Eu nu sunt chiar aşa de convins ca tine.

— Ce vorbeşti, prietene? Sunt un scrib cu experienţă şi recunoscut. Nimeni nu-mi pune cuvintele la îndoială.

— Dacă e precum spui, de ce nu mai ai această slujbă?

— Vasăzică, eşti şi obraznic! Vreau să-ţi văd raportul!

— Nici nu poate fi vorba! Îi este destinat lui Heremsaf şi numai lui.

— Haide, haide! Între colegi nu încap secrete.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

— Spune-mi cel puţin dacă ai găsit ceva în neregulă.

— Asta nu-l priveşte decât pe stăpânul meu.

— Hai să terminăm cu prostiile! La Kahun, trăim liniştiţi şi nu ne plac cei care-şi vâră nasul peste tot. M-am făcut bine înţeles?

— Mai mult sau mai puţin.

— Cauţi necazuri cu orice chip?

— Nu caut decât puţină linişte ca să lucrez.

— Dacă vei continua tot aşa, n-ai nicio şansă s-o găseşti! Ascultă-mă bine: aceste hambare sunt într-o stare foarte bună şi nu au niciun cusur, din moment ce eu m-am îngrijit de ele. E clar?

— Limpede.

— Ei bine, vezi? Între oamenii pricepuţi şi cu bunăvoinţă lucrurile se aranjează, în cele din urmă.

— Singurul amănunt care îmi lipseşte este numele tău. Dar îl voi descoperi uşor şi voi şti atunci cine este răspunzător de gravele lipsuri pe care le-am trecut în raportul meu.

— Faci o greşeală prostească şi…

— Nimeni nu mă va împiedica să-mi îndeplinesc îndatoririle.

☥☥☥

Heremsaf înfăşură papirusul pe care tocmai îl recitise.

— Sunt nişte învinovăţiri grele, Iker!

— Dar întemeiate. Două hambare au fost construite cu cărămizi de calitate proastă şi de aceea vor trebui dărâmate. Cel care s-a ocupat de el înaintea mea a acoperit anumite furturi, în dauna siguranţei.

— Eşti sigur?

— Verificările au fost făcute. Şi nu mai vorbesc despre ameninţările acestui ticălos! Oricum, puţin îmi pasă de ele! Dar există un loc pe acest pământ unde să domnească adevărul şi dreptatea, un singur loc unde poţi avea încredere în cel de alături?

— E o întrebare nelalocul ei şi o problemă greşit pusă, socoti Heremsaf. Cunoşti tainele cărţii divine, arta ritualurilor, formulele care permit sufletelor celor drepţi să se mişte prin univers? Nu, bineînţeles! Atunci, în loc să te răzvrăteşti ca un neştiutor, înarmează-te!

— Să mă înarmez… Primarul mi-a stârnit deja curiozitatea în această privinţă! Dar cum să fac aşa ceva ocupându-mă de hambare?

— Toate căile duc la ţintă dacă inima este curată! O singură întrebare merită să fie pusă: eşti un om obişnuit sau un căutător într-ale spiritului?

Capitolul 50

Sesostris şi sfatul său restrâns tocmai ascultară proiectul decretelor întocmite de Medes, care se găsise, într-o oarecare măsură, la ananghie. Încercase să respecte cât mai îndeaproape gândirea monarhului, evitând totuşi să-i ofenseze pe guvernatorii de provincie Uakha şi Sarenput, de-acum înainte slujitori declaraţi ai faraonului.

— Doreşte cineva să facă observaţii sau să îndrepte ceva?

Niciunul dintre membrii de la Curtea Regelui nu luă cuvântul.

— Aceste decrete sunt deci adoptate. Să fie aduse la cunoştinţa tuturor!

— Cum să procedez, Luminăţia Ta?

— Întoarce-te la Memphis şi foloseşte mesagerii!

Frica îi strânse măruntaiele lui Medes.

— Dacă vasul este oprit de guvernatorii de provincie, eu…

— Vei călători pe o corabie negustorească închiriată de Sarenput şi vei ajunge în capitală fără piedici.

Cea mai mare parte a drumului, Medes nu mâncă decât pâine şi bău doar apă. În orice clipă, se temea de atacurile trupelor duşmănoase sau de un control sever din partea lor.

Dar soarta se arătă favorabilă, după cum prezisese Sesostris.

☥☥☥

Medes se grăbi spre camera sa de lucru, unde îşi adună principalii slujbaşi pentru a le porunci să treacă de îndată la treabă. Cea mai mică întârziere va fi pedepsită. Să fii funcţionar la stat nu însemna o slujbă pe viaţă. Trebuia să te arăţi demn de acest privilegiu şi să te îngrijeşti permanent de îndeplinirea îndatoririlor.

Muncind cu râvnă, Medes îi descoperea repede pe cei leneşi şi îi îndepărta fără să stea pe gânduri. În seara aceasta, ca de obicei, fu ultimul care părăsi clădirile administraţiei şi profită de acest lucru pentru a arunca o privire asupra lucrărilor în curs. Observă un papirus rulat greşit şi pete de cerneală pe câteva tăbliţe noi. Începând de a doua zi, cei vinovaţi vor trebui să-şi caute un alt loc de muncă. În câteva luni, secretarul de la Curte îi strânsese sub conducerea sa pe cei mai buni scribi din Memphis, dovedindu-i astfel lui Sesostris că nu se înşelase când îi recunoscuse valoarea. Cum ar fi putut faraonul să nu aibă încredere într-un demnitar atât de sârguincios?

Medes nu se întoarse acasă.

Asigurându-se că nu e urmărit, se îndreptă spre port şi se afundă într-un labirint de străduţe, unde i-ar fi fost lesne să-l remarce pe un eventual

curios.

Din cauza numirii sale şi a inventarului templelor solicitat de Sesostris, libertatea de acţiune a lui Medes se redusese considerabil. Lipsit de aprovizionările provenite din furturi, averea sa nu mai sporise deloc. Însă, datorită instinctului său, nu întârziase să dibuiască o altă sursă, fără îndoială mai bănoasă, dar şi mai riscantă, pentru că depindea de un mijlocitor viclean şi necinstit. Medes trebuia să-l dea pe brazdă, fără să-i piardă colaborarea.

Luxoasa locuinţă cu un etaj era ascunsă printre casele dintr-un cartier modest şi avea intrarea bine păzită.

— Vreau să-l văd imediat pe stăpânul tău!

— Nu-i acasă.

— Pentru mine, este! Du-te şi arată-i asta!

Medes îi încredinţă paznicului o bucată mică de lemn de cedru, pe care fusese gravată hieroglifa arborelui.

Nu aşteptă mult. Cu multe plecăciuni, paznicul îl pofti să intre.

Îmbrăcat într-o tunică lungă, frumos împodobită, parfumat peste măsură şi semănând cu o amforă grea, stăpânul casei ieşi în întâmpinarea oaspetelui.

— Scumpe prietene, ce bucurie imensă să vă primesc în neînsemnata mea locuinţă! Intraţi, intraţi, vă rog!

Negustorul libanez îl conduse pe Medes într-o cameră largă, încărcată din belşug cu mobile exotice. Pe mesele joase, se găseau prăjituri şi băuturi îndulcite.

— Luam o gustare înaintea mesei de seară. Vreţi să luaţi loc alături de mine?

— Mă grăbesc.

— Bine, bine… Doriţi să vorbim despre înţelegerile noastre?

— Întocmai.

Libanezul nu aprecia deloc această grabă, dar, pentru a prinde rădăcini în Egipt, trebuia s-o îndure.

— Când se va face livrarea? îl întrebă Medes.

— Corabia noastră va sosi săptămâna viitoare. Sper că toate permisele necesare au fost trimise.

— Mă ocup de ele. Încărcătura cum e?

— Cedru de cea mai bună calitate.

Egiptului îi lipsea lemnul într-o mare măsură, de aceea era nevoit să-l importe. Cele mai bune esenţe se vindeau la un preţ ridicat. Mult timp, Medes cercetase toate posibilităţile în speranţa obţinerii unui câştig cât mai mare. Apoi trebuise să-l dibuiască pe neguţătorul căruia să-i împărtăşească ideile şi care să fie destul de dibaci, ca să ducă planul la îndeplinire.

— Cum o vei vinde?

— La cel mai bun preţ, la cel mai bun preţ! Am în zonă câţiva doritori să cumpere şi le ofer lemnul la jumătate din preţul obişnuit, cu condiţia ca plata să aibă loc înainte. Cum acest lemn nu a existat niciodată şi nu apare pe niciun act, nici vânzătorul, nici cumpărătorul nu au de ce să-şi facă griji. Compatrioţilor voştri le plac materialele bune şi nu se vor da înapoi să le obţină, chiar şi pe căi ascunse, pentru a le putea folosi la construirea caselor cu grădină sau pentru a le încredinţa unui tâmplar care să făurească din ele mobile elegante.

— Dacă această primă încercare va reuşi, vor urma multe altele.

— Să fiţi sigur! Îi am la îndemână pe cei mai destoinici oameni, pe cât de devotaţi, pe atât de tăcuţi.

— Eşti conştient că, fără mine, reuşita nu era posibilă?

— Sunteţi arhitectul ei, ştiu foarte bine. Vă asigur de toată recunoştinţa mea şi…

— Trei sferturi din câştig sunt ale mele, iar restul e al tău!

Inima libanezului aproape că încetă să mai bată. Numai îndelungaţii ani de experienţă îi permiseră să-şi păstreze un surâs aparent, deşi avea poftă să-l strângă de gât pe tâlhar.

— De obicei, eu…

— Aceste împrejurări sunt deosebite şi tu îmi datorezi totul. Prin mine, intri în negoţ şi vei deveni foarte bogat. Şi pentru că îmi placi, mă arăt mai mult decât generos.

— Vă sunt recunoscător, îi spuse libanezul.

— Nu pomeni nimănui despre mine! Dacă faci un pas greşit, voi pune să fii arestat pentru înşelăciune. Şi cuvântul tău nu valorează nimic faţă de al meu.

— Bizuiţi-vă pe muţenia mea!

— Îmi place să mă tocmesc cu un om înţelept. Pe curând, când vom sărbători prima noastră izbândă!

Medes nu simţea niciun fel de încredere faţă de acest libanez şi hotărî să supravegheze toate etapele acţiunii pe care s-o oprească la cea dintâi

întâmplare neprevăzută. Totuşi, negustorul era atât de ispitit de câştig, încât se va dovedi, poate, un aliat de nădejde.

☥☥☥

Gergu era beat.

Aşteptându-l pe Medes, nu încetase să golească una după alta cupele cu bere aduse de un slujitor care-l privea dezaprobator, dar care trebuia totuşi să-i satisfacă dorinţele acestui necioplit, atât de apreciat de stăpânul său.

Când Medes sosi, Gergu se ridică şi încercă să stea cât mai drept.

— Poate am băut puţin cam mult, dar am mintea limpede!

— Aşază-te la loc!

Gergu puse ochii pe un scaun cu spătar înalt şi reuşi să-l nimerească.

— Am veşti bune. Marele Trezorier Senankh e mulţumit de mine, deşi, în ciuda aparenţelor, nu e un om îngăduitor. Îl găsesc chiar deosebit de prudent şi stau la locul meu ca să nu-i trezesc bănuieli.

— În ceea ce priveşte femeile, cum stai?

— Nu mai merg decât la cele de meserie, afirmă cel care se ocupa cu cercetarea hambarelor. Aşa nu mai am a mă teme de nicio plângere depusă împotriva mea.

— Să faci la fel şi pe mai departe. Nu vreau să işti niciun scandal în care să fie implicată o doamnă din înalta societate. Care sunt slăbiciunile lui Senankh, după părerea ta?

— Mâncărurile alese. Nu le suportă pe cele obişnuite şi nici vinurile proaste.

— Nu e destul pentru a-l ademeni de partea noastră. Te ocupi prea mult de tine însuţi şi prea puţin de cei din jur, Gergu! Am nevoie de mai multe informaţii. Şi care sunt veştile bune?

Gergu arboră un surâs lacom.

— Senankh m-a dus la Abydos. El a luat asupra sa verificarea tezaurului templului, iar mie mi-a revenit cercetarea condiţiilor de viaţă ale preoţilor.

Medes se înfierbântă.

— Ţi s-a îngăduit să intri în templu?

— Nu, doar în clădirea administraţiei. Totuşi, nu mi-am pierdut timpul. Mai întâi, am observat că aşezarea e păzită de armată.

— Din ce pricină?

— N-am idee, dar e ceva neobişnuit. Dacă puneam întrebări, mi-aş fi atras, desigur, necazuri.

Medes începu să tune şi să fulgere.

— Să pătrunzi în teritoriul sacru din Abydos şi să nu afli nimic important! În aceste clipe, Gergu, mă întreb dacă eşti demn de prietenia mea!

— Dar n-am terminat! Am întâlnit un preot cu care sper să păstrez legătura. Un moşneag ciudat care ar putea să vă intereseze.

— În ce mod?

— Privirile noastre s-au întâlnit într-un fel straniu. Omul acesta e poate un mare învăţat, dar am impresia că nu e mulţumit de soarta sa şi că i-ar plăcea s-o îmbunătăţească.

— Nu-ţi faci iluzii?

— Îi miros pe cei care pot fi cumpăraţi.

— Un preot din Abydos… e posibil?

— Vom vedea. Dacă mă cheamă să vorbesc iar cu el, voi afla mai multe.

Medes începu să viseze: dacă ar avea un aliat în interiorul Abydosului, centrul spiritual al Egiptului, ar putea să-l manipuleze, ar cunoaşte secretele Templului Ascuns şi le-ar folosi în avantajul său! Dar nu, era doar o speranţă deşartă!

— Cunoşti numele şi funcţia preotului?

— Nu încă, dar s-a prezentat drept cel însărcinat anume să asigure bunăstarea confraţilor săi. Discuţia noastră trebuia să fie neînsemnată totuşi am simţit că ar fi putut lua o altă întorsătură.

— A rostit cuvinte care să-ţi întărească această impresie?

— Nu, dar…

— Ţi s-au tulburat minţile, Gergu! Abydos nu e un loc oarecare. Nu spera să găseşti acolo oameni obişnuiţi!

— Flerul meu mă înşală rar, vă asigur!

— De data aceasta, n-ai dreptate!

— Şi dacă am?

— Îţi repet: nu e posibil.

Capitolul 51

Sehotep o dezbracă încet pe tânăra femeie pe care o întâlnise cu o seară în urmă, în timpul unui ospăţ. Se priviseră îndelung de mai multe ori şi, la sfârşitul mesei, hotărâseră să se revadă între patru ochi. Şi cum purtătorul Sigiliului Regal şi frumoasa brunetă aveau exact aceleaşi intenţii, nu risipiră vremea în discuţii fără rost.

Ea era logodită, desigur, dar cum să reziste farmecului acestui demnitar elegant, cu ochii strălucindu-i de inteligenţă şi dorinţă? Nicio tradiţie nu le obligă pe fete să se mărite fecioare şi era mai bine să aibă oarecare experienţă ca să-şi satisfacă viitorul soţ.

Cât despre Sehotep, el nu putea să se lipsească de femei mai mult de câteva zile. Nu suporta să trăiască fără vraja lor, fără parfumul, fără senzualitatea şi gesturile lor. Niciodată însă nu s-ar fi putut căsători, căci existau atâtea suflete încântătoare de descoperit şi atâtea trupuri delicioase de cucerit! În ciuda mustrărilor lui Sobek Păzitorul, care era de o cu totul altă părere, el rămânea bărbatul tuturor femeilor.

Şi cum atmosfera se mai liniştise la Elephantina după ce Sarenput trecuse de partea lui Sesostris, purtătorul Sigiliului Regal se gândea din nou la plăcerile trupeşti, să le ofere şi să le primească. În calitate de mai-mare al tuturor lucrărilor faraonului, tocmai încuviinţase planul de extindere al templului lui Khnum din Insula Elephantina, şi, începând de a doua zi, se va interesa de starea în care se găseau turmele lui Sarenput, care, ca un slujitor fidel, acceptase, fără mofturi, această verificare.

Sehotep se temea ca un nepoftit să nu-i strice seara, dar niciun demnitar sau slujitor nu se arătă. Aşa că se ocupă, cu tot atâta delicateţe câtă înflăcărare, de superbul „ţinut” ce aştepta să fie cercetat. Văile, vâlcelele şi colinele noii sale cuceriri l-ar fi desfătat şi pe cel mai plictisit aventurier.

Secretarul său avu bunul-simţ să aştepte ca stăpânul să-şi termine călătoria, înainte de a-l deranja. Apoi îi aduse un mesaj întocmit în scrierea codificată pe care doar el şi faraonul ştiau s-o descifreze.

Conţinutul mesajului îndreptăţea reunirea imediată a Consiliului restrâns.

☥☥☥

— E linişte peste tot, Luminăţia Ta, spuse Sobek Păzitorul, dar nu am ridicat măsurile de siguranţă.

— Fără să cad într-o încredere prostească, adăugă generalul Nesmontu, sunt nevoit să recunosc că purtarea lui Sarenput nu dă de bănuit. Gărzile sale se află în prezent la ordinul meu şi nu pot să mă plâng de ele. Această alianţă mi se pare hotărâtoare.

— Din păcate, nu este, îi răspunse Sesostris. Decretul a ajuns la toţi guvernatorii provinciilor şi avem acum răspunsurile lor.

Sehotep luă cuvântul:

— Up-uaut, stăpânul unei părţi din provincia Rodierului şi a Viperei cu Corn, a rostit o cuvântare foarte violentă pentru a-şi susţine independenţa. Ukh, care stăpâneşte cealaltă parte a aceleiaşi provincii, a făcut la fel. Djehuty, în fruntea provinciei Iepurelui, a anunţat că îi pregăteşte o mare surpriză Luminăţiei Sale.

— Altfel spus, un atac neprevăzut, comentă generalul Nesmontu.

— Cât despre Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, susţine sus şi tare că familia sa va continua să conducă teritoriul ce le aparţine.

— Aceşti oameni puternici şi influenţi vor, aşadar, război, conchise generalul. Cu trupele lui Sarenput şi Uakha avem o mică şansă să-i învingem.

— E prea devreme ca aceste trupe să intre în luptă, socoti Sesostris. Abia au depus jurământul de supunere. Dar, cu atât mai mult, nu putem sta cu mâinile în sân.

Nesmontu se temea de o nouă lovitură fulgerătoare, care, de această dată, îl va lovi de moarte pe rege.

— Luminăţia Voastră, va sfătuiesc să fiţi foarte prudent! Guvernatorii care vă sunt duşmani tocmai şi-au întărit poziţiile. Dacă îi vom înfrunta cu forţe mai slabe decât ale lor, rezultatul va fi un dezastru.

— Vinovat de uscarea salcâmului este unul dintre cei patru: Up-uaut, Ukh, Djehuty sau Khnum-Hotep! îi reaminti Sehotep. Orice cale am alege, trebuie să-l distrugem.

— Reunind provinciile, rosti Sesostris, strângem ce s-a împrăştiat şi luăm parte la misterele lui Osiris. Când Egiptul este împărţit, Osiris nu mai domneşte şi renaşterea nu mai are loc. Moartea cuprinde cerul şi pământul. De aceea vom părăsi Assuan-ul şi ne vom îndrepta spre miazănoapte.

— Cu ce armată? se îngrijoră Nesmontu.

— Cu flotila care ne-a permis să cucerim Assuan-ul, fără să vărsăm o picătură de sânge.

— Luminăţia Voastră, împrejurările sunt diferite! Sarenput era izolat, pe când ceilalţi patru adversari ai noştri locuiesc cu toţii în aceeaşi regiune. Răspunsurile lor încearcă să dovedească, de altfel, că s-au unit. Up-uaut este renumit pentru firea sa de războinic neîmblânzit. Nu va sta mult pe gânduri până să-şi trimită trupele împotriva faraonului.

— Plecarea e mâine dimineaţă! porunci regele.

☥☥☥

În locuinţa cananeenilor veniţi din oraşul Sichem, Prevestitorul predicase îndelung răzvrătirea împotriva faraonului şi distrugerea Egiptului. Fermecaţi, discipolii îi sorbeau cuvintele pe care doriseră atât de mult să le audă. Viitorii războinici din umbră chiar aveau nevoie de încurajări din partea stăpânului lor, căci integrarea lor în societatea egipteană nu se petrecea atât de uşor cum prevăzuseră. Să găsească de lucru nu se dovedise prea greu, dar relaţiile cu locuitorii, mai ales cu femeile, îi dezgustau. Acestea ar fi trebuit să stea încuiate în case şi să se supună soţilor. Şi apoi, faraonul rămânea în continuare foarte apreciat. De la el aştepta poporul dreptatea şi bunăstarea. Iar Sesostris tocmai stârnise o revărsare de apă îmbelşugată, care îndepărta pentru mult timp ameninţarea foametei. În plus, noua sa administraţie se bucura de apreciere datorită cinstei şi ordinii.

De aceea căzuseră pradă deznădejdii, un sentiment căruia Prevestitorul nu-i dădea atenţie.

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem la casele noastre, propuse unul dintre cananeeni la sfârşitul predicii, să ridicăm întregul ţinut la luptă şi să atacăm Delta?

Prevestitorul îi vorbi cu blândeţe, de parcă s-ar fi adresat unui om cu mintea slabă:

— Şi eu aş fi preferat această soluţie. Dar o victorie rapidă şi totală este de acum înainte cu neputinţă. Armata egipteană care a ocupat Canaan-ul va înăbuşi din pripă orice încercare de răscoală. De aceea trebuie să luptăm dinăuntru, să învăţăm să trăim aici, să ne cunoaştem duşmanul, obiceiurile şi slăbiciunile sale. Va fi greu şi va dura mult, dar eu vă voi ajuta, pe tine şi pe tovarăşii tăi.

☥☥☥

Locuinţa libanezului nu se găsea prea departe de cea a cananeenilor, dar Prevestitorul alese un drum întortocheat care se îndepărta de ea.

— Să ne despărţim, îi spuse lui Shab Strâmbu'. Lasă-mă s-o iau înainte şi ascunde-te!

— Eu nu mi-am dat seama că suntem urmăriţi!

— Cel care se ţine după noi este viclean.

— Trebuie să-l omor?

— Mulţumeşte-te să-l observi şi asigură-te că e singur!

Shab era nedumerit. Cine i-a putut descoperi? Diversele reţele ale Prevestitorului erau strict separate şi doar el le cunoştea pe toate. Iar

membrii lor erau, fără excepţie, duşmani încrâncenaţi ai Egiptului. Niciun trădător nu s-ar fi putut strecura printre ei.

Strâmbu' se chirci sub o streaşină şi se prefăcu adormit.

De după un colţ, se ivi cananeanul care voia să se întoarcă la el acasă, cel pe care Prevestitorul îl îmbărbătase!

Omul alergă, apoi o luă înapoi pe unde venise şi, în cele din urmă, apucă pe străduţa cea mai îngustă. Nimeni nu-l însoţea.

Shab porni în spatele lui. Era evident că omul pierduse urma Prevestitorului. Şovăind, nu mai ştia ce direcţie să aleagă.

Necăjit, coti spre stânga.

Shab auzi un zgomot ciudat, asemănător şuierului ce străbate aerul când un şoim se repede asupra prăzii. Apărut parcă de nicăieri, Prevestitorul îşi pusese mâna pe creştetul cananeanului, care scoase un ţipăt de durere, ca şi cum ghearele unei păsări răpitoare i s-ar fi înfipt în carne.

— Pe mine mă căutai?

— Nu, nu, stăpâne… Mă plimbam!

— N-are rost să minţi… De ce mă urmăreai?

— Vă asigur că eu…

— Dacă refuzi să vorbeşti, o să-ţi scot un ochi. Durerea e de nesuportat. Apoi, o să-ţi provoc una şi mai cumplită!

Înspăimântat, cananeanul mărturisi:

— Voiam să aflu unde vă duceţi şi cu cine urma să vă întâlniţi.

— Din ordinul cui?

— Al nimănui, stăpâne, al nimănui! Nu înţeleg de ce nu doriţi să alcătuiţi o armată a cananeenilor. De aceea v-am bănuit că sunteţi înţeles cu egiptenii ca să ne distrugeţi.

— Nu cumva tu eşti în slujba faraonului, mai degrabă?

— Jur că nu!

— E ultima ta şansă să spui adevărul.

Gheara i se înfipse în ochi şi omul scoase un urlet înfiorător:

— Nu, nu al faraonului, ci al căpeteniei clanului meu din Sichem, care vrea să scape de Prevestitor.

Un ultim strigăt, scurt şi intens, îi îngheţă sângele lui Shab Strâmbu'.

Cananeanul se prăbuşi la pământ. Nu mai avea nici ochi, nici limbă.

☥☥☥

Libanezul urca încet scara care ducea spre terasa locuinţei sale, unde pluteau parfumuri ameţitoare. Era urmat de Prevestitor şi de Shab, care,

neîncrezător, ţinuse neapărat să viziteze toate încăperile.

— Îmi place să mă aşez comod aici, la asfinţitul soarelui, le mărturisi libanezul. Priveliştea este superbă şi ai impresia că stăpâneşti tot Memphis-ul.

Într-adevăr, privirea domina casele albe şi ajungea până la temple, aceste locuinţe ale falşilor zei, pe care Prevestitorul le va rade de pe faţa pământului. Nu va rămâne din ele nici măcar o fărâmă, statuile vor fi zdrobite şi arse. Niciun preot nu va scăpa de pedeapsă. Nicio urmă a vechii credinţe nu trebuia să supravieţuiască.

— Nu ne aflăm aici ca să admirăm capitala duşmanului, declară Prevestitorul. Ai noutăţi despre Sesostris?

— Zvonurile se bat cap în cap. Unii pretind că este prizonierul guvernatorului de provincie Sarenput la Elephantina, alţii – că a cucerit partea de miazăzi a Egiptului la capătul unei bătălii cumplite. Dar nimeni nu cunoaşte planurile regelui, presupunând că este încă în viaţă.

— Este, afirmă Prevestitorul. De ce iscoadele tale nu sunt mai eficiente?

Libanezul înfulecă o prăjitură ca să-şi potolească frica:

— Pentru că nu sunt suficient de mulţi, mai ales la miazăzi. Am nevoie de timp şi vă promit că…

— Îţi acord acest timp, dar să nu mă dezamăgeşti.

Oarecum liniştit de tonul împăciuitor al Prevestitorului, libanezul nu-i ascunse nimic din greutăţile pe care le întâmpinase, îi explică modul în care îşi alegea iscoadele şi cum îi amesteca printre locuitori. Principala piedică era încetineala, uneori chiar absenţa mijloacelor de comunicare, pricinuită de conflictul mocnit dintre anumiţi guvernatori de provincie şi Sesostris. Se întâmpla adesea ca Khnum-Hotep să forţeze corăbiile să se oprească şi să le confişte încărcătura. În plus, şi nu era vorba de un fapt neînsemnat, iscoadele libanezului trebuiau să se familiarizeze cu obiceiurile locale şi să înveţe bine limba, înainte de a se apropia de soldaţii şi de slujbaşii care le puteau furniza informaţii preţioase.

Prevestitorul îl ascultase cu atenţie:

— Te descurci bine, prietene! Continuă tot aşa! Răbdarea e o armă importantă.

— Fac negoţ împreună cu un om ciudat, mai adăugă libanezul. Ştiu doar că e un înalt funcţionar, cu influenţă, care doreşte să câştige mulţi bani. Trebuie să aflu mai multe despre el şi sper, prin mijlocirea sa, să stabilesc o legătură cu un dregător de la palatul regal.

— E treapta cea mai greu de urcat, preciză Prevestitorul. Fii cât se poate de prudent! Care este numele acestui… negustor?
— Nu mi l-a spus. Şi dacă ar fi făcut-o, m-ar fi minţit, cu siguranţă!
Prevestitorul îşi închise ochii şi încercă să vadă chipul acestui neobişnuit personaj, pătrunzând în mintea libanezului.
— Calea mi se pare demnă de atenţie, spuse el. Află-i numele fără să-ţi asumi riscuri! În ce constă înţelegerea voastră?
— Transporturi de lemn preţios, pe ascuns. El îmi deschide drumul spre Memphis, dar condiţiile sale abia dacă pot fi acceptate. Nu voi câştiga aproape nimic.
— Din acest „aproape nimic” nu uita să dai oamenilor mei partea de care au nevoie.
— Aceasta era şi intenţia mea, stăpâne!
— Cum merg pregătirile pentru călătoria prevăzută spre Kahun?
— Şi aici e nevoie de timp, mult timp. Reuşita cere numeroşi complici şi nicio verigă din lanţ nu trebuie să se rupă. Totuşi, am o veste foarte bună: prima mea iscoadă a ajuns la Kahun, şi-a găsit de lucru şi a început să observe felul în care e organizată paza.
— E vorba de cineva priceput?
— Priceput şi în afara oricăror bănuieli, stăpâne! Deocamdată, nu i se poate cere mai mult, dar e un început bun.

Capitolul 52

Iker asistă la dărâmarea hambarului construit în grabă, cu materiale necorespunzătoare. Cel care se făcea vinovat de această abatere nu-l mai putea ameninţa, căci tocmai fusese judecat şi condamnat la închisoare pentru o lungă perioadă. Ridicarea unei noi magazii urma să înceapă a doua zi, după planurile întocmite de tânărul scrib şi aprobate de primar.
În micul cerc al demnitarilor din Kahun, renumele lui Iker sporise considerabil. Mai întâi dispreţuit de colegii săi, devenea acum un rival primejdios, posibil pretendent la o funcţie însemnată. Rezolvarea atât de

grabnică a încurcatei afaceri a hambarelor presupunea solide cunoştinţe tehnice şi acest străin instruit în oraşul lui Thot se arăta demn de faima dobândită. Totuşi, această izbândă prea rapidă era oarecum jignitoare pentru ceilalţi şi, în plus, risca să răstoarne ierarhia.

Indiferent la bârfe şi intrigi, Iker nu se apropiase de nimeni. Prietenia lui Vânt-de-Miazănoapte îi ajungea şi nu simţea nicio nevoie să se piardă în flecăreli cu tovarăşii săi, cu atât mai mult cu cât Heremsaf îi încredinţase o nouă sarcină, deosebit de anevoioasă: stârpirea rozătoarelor, a căror înmulţire cauza importante pagube.

Tânărul scrib se hotărâse să ia măsuri radicale: afumarea interiorului caselor, arderea galeriilor şi folosirea celor mai agile pisici, fără a neglija câteva cobre îmblânzite care se hrăneau cu şoareci.

Iker se ocupase de toate construcţiile şi locuinţele din Kahun, de la casele mari cu grădină, din cartierul estic, şi până la cele modeste, din partea de vest a oraşului. Unele numărau doar trei încăperi şi nu depăşeau 60 de metri pătraţi, dar erau plăcute la vedere.

Pe când îşi încheia controlul în cel mai înstărit cartier, Iker zări o tânără brună şi frumoasă care, stând în genunchi, zdrobea cu ajutorul unei pietre, boabe de grâu scoase dintr-un sac pe care-l strângea între genunchi. Gesturile îi erau pe cât de regulate, pe atât de precise.

— Pari obosit, îi spuse ea. Vrei să bei puţină bere rece?

— Nu vreau să-ţi tulbur munca.

— Am terminat.

Avea sânii goi, mici şi rotunzi, şi nu purta decât o fâşie scurtă de material. Ridicându-se cu graţie, intră în bucătărie şi ieşi cu o cupă plină.

— Eşti foarte binevoitoare.

— Mă numesc Bina. Pe tine cum te cheamă?

— Sunt scribul Iker.

Tânăra zâmbi cu admiraţie:

— Eu nu ştiu nici să citesc, nici să scriu.

— De ce nu înveţi?

— Trebuie să muncesc ca să pot trăi. Şi apoi nu aş fi primită într-o şcoală, cu atât mai mult cu cât nu sunt de prin părţile acestea.

— Unde te-ai născut?

— În Asia. Mama a murit acolo. Tata însoţea caravanele, dar a murit şi el anul trecut, nu departe de acest oraş. Eu am avut norocul să găsesc o slujbă

de bucătăreasă. Pentru că ştiu să fac pâine şi bere, şi chiar prăjituri, stăpânii m-au păstrat. Nu mă plătesc rău şi pot să mănânc după pofta inimii.

Era vioaie, veselă şi ştia să-şi pună în valoare farmecele.

— Vei găsi, cu siguranţă, un bărbat de treabă şi veţi avea un cămin al vostru.

— Oh, nu am încredere în bărbaţi! Cei mai mulţi nu vor decât să… în sfârşit, mă înţelegi! Tu, cel puţin, pari serios.

— Chiar dacă rămâi nemăritată, trebuie să ştii să citeşti şi să scrii.

— Pentru o fată de condiţia mea nu e posibil.

— Ba deloc! Chiar doreşti să înveţi?

— Sigur nu mi-ar displăcea.

— O să-i vorbesc stăpânului meu despre tine.

— Eşti cu adevărat un om de treabă.

Bina îl sărută pe scrib pe amândoi obrajii.

— Iartă-mă, îi zise Iker, dar ziua mea de lucru este departe de a se fi terminat!

— Pe curând, murmură ea, cu un surâs seducător.

☥☥☥

— Grozavă treabă, recunoscu Heremsaf. Locuitorii din Kahun sunt încântaţi. Ca să fiu sincer, nu credeam că urmările se vor vedea atât de curând.

— Trebuie mai ales să le mulţumim pisicilor, cu adevărat pricepute.

— Eşti prea modest! Dacă nu cercetai cu atenţie locurile, n-ai fi reuşit.

— În această privinţă, am făcut o observaţie şi mi-ar plăcea să-mi spuneţi dacă e îndreptăţită. La construirea Kahun-ului[14] nu s-a folosit măsura de opt coţi, unul din numerele sacre ale lui Thot? Oraşul este împărţit în pătrate de zece coţi şi în întreg planul său, ca şi în cel al caselor, nimic nu e lăsat la voia întâmplării. Totul se trage, de fapt, din regulile proporţiilor întemeiate pe un triunghi isoscel în care raportul dintre bază şi înălţime este de Opt împărţit la Cinci.

Heremsaf îl privi pe tânărul scrib cu interes.

— Cam aşa e, într-adevăr! Cine te-a îndrumat pe această cale?

— Nimeni. Am încercat doar să înţeleg ceea ce am văzut.

— Atunci tu eşti un căutător într-ale spiritului. Timpul acordat hambarelor s-a terminat, îţi încredinţez o nouă sarcină: să faci inventarul depozitelor vechi. Vei întocmi o listă cu obiectele care se găsesc acolo, apoi

vom trece la împărţirea celor ce mai pot fi încă întrebuinţate, înainte de a da o altă înfăţişare acestor clădiri.

— Va trebui să muncesc singur?

— Nu acesta e obiceiul tău?

— Voi lucra cât se poate de repede, dar încăperile sunt foarte mari!

— Am nevoie de cineva cu răbdarea şi priceperea ta, dar care să nu piardă totuşi timpul. Nimic nu trebuie să scape atenţiei tale. Ascultă-mă bine: nimic!

— Am înţeles. Pot să vă cer o favoare?

— Ce te nemulţumeşte?

— Nu e vorba nici de mine, nici de Vânt-de-Miazănoapte. Am întâlnit o tânără femeie şi…

Heremsaf îşi ridică braţele spre cer.

— Ah, nu, nu vreau să aud aşa ceva! Eşti în plină ascensiune, descoperi multele feţe ale acestei meserii şi tu vrei deja să te căsătoreşti!

— Deloc.

— Nu-mi spune… că ai făcut o mare prostie?

— Am stat de vorbă cu o servitoare căreia i-ar plăcea să înveţe să scrie şi să citească.

Heremsaf se încruntă.

— Şi unde-i necazul?

— Este o străină sfioasă, care ar avea nevoie de o recomandare.

— Cum o cheamă?

— Bina.

Heremsaf izbucni:

— Ah nu, nu ea! Să nu te încrezi în această femeie pe care nimeni n-o cunoaşte cu adevărat. E aidoma unei ape adânci, care ascunde mii de pericole… Şi mai ales, nu te apropia de ea!

— Lucrează aici, a…

— Primarul n-a trimis-o înapoi în Asia din milă. Îţi poruncesc să nu te mai apropii de ea! Sufletul e la fel ca pasărea, corpul seamănă cu peştele. Putrezeşte începând de la cap, iar al tău este bolnav, fiule! Una dintre ţintele tale nu era să scrii? Ai uitat că singurele texte demne de stimă sunt cele care ajuta la înţelegerea lui Maat, dreptatea universului şi adevărul omului? Să rosteşti Maat, să împlineşti Maat înseamnă să laşi la o parte pasiunile prosteşti şi pornirile nesocotite. Calităţile tale, viaţa ta lăuntrică, meseria şi puterea ta trebuie să alcătuiască o armonie. Dacă-ţi închipui că poţi să fii un

bun scrib şi un om josnic, în acelaşi timp, o vei părăsi pe Maat, căci unitatea este calea obligatorie spre cunoaştere. Şi n-o confunda cu învăţătura! Poţi să înveţi ani întregi fără să cunoşti niciodată nimic. Cunoaşterea e luminoasă şi scopul său este practicarea misterelor. Dar cum să ajungi acolo fără iniţiere? Şi acum, lasă-mă în pace! Mai am încă vreo zece rapoarte de citit.

☥☥☥

Iker nu înţelegea motivul furiei lui Heremsaf. Ce avea atât de ameninţător această fată care nu cerea decât să se instruiască? Era orfană, străină, săracă şi nu se trăgea dintr-o familie bună. Aceste piedici erau de ajuns, de ce să le sporeşti, refuzându-i orice posibilitate de a-şi îmbunătăţi condiţia?

Chiar dacă Heremsaf se înşela în privinţa tinerei, rostise totuşi cuvinte mari.

Iker se întinse pe rogojina sa şi îşi aşeză pe burtă fildeşul magic care-i proteja somnul.

Chipul frumos al asiaticei dispăru pentru a-i face loc celui al tinerei preotese.

Iker uită de oboseală, de Bina, de Heremsaf. Cea pe care o iubea era atât de frumoasă, încât alunga suferinţele şi greutăţile.

În comparaţie cu ea, atrăgătoarea asiatică îşi pierdu farmecul.

Iker ştia că ea reprezenta fericirea la care nu putea ajunge. Aşa cum nu putea ajunge nici la asasinii aflaţi în slujba lui Sesostris, de urma cărora încă nu dăduse. Dar simţea că aici, chiar în locurile acestea, se ascundea o cheie importantă.

Lăsându-se să alunece în somn, tânărul visă că tânăra preoteasa îl ţinea tandru de mână şi că străbăteau împreună un ţinut însorit.

☥☥☥

Pentru moment, era cu neputinţă să se apropie de arhive. Iker ar fi trebuit să-i ceară un permis special lui Heremsaf, care ar fi vrut neapărat să afle motivele acestei curiozităţi. Scribul se mulţumi să-şi îndeplinească noua misiune, dar fără să piardă din vedere adevăratul său scop. Dacă duşmanii mizau pe faptul că timpul îi va toci răbdarea, se înşelau. Iker dorea să aibă dovezi de netăgăduit. Şi când le va obţine, va trece la fapte.

Pe drumul spre vechile depozite, o întâlni pe Bina care purta pe cap un coş plin cu plăcinte.

— Mi-ai pus o vorbă bună?

— Am vorbit cu Heremsaf. S-a împotrivit propunerii mele cu hotărâre.

— Trebuie să fie un om foarte aspru. Se pare că tu eşti scribul cel mai muncitor din Kahun.

Iker surâse.

— Caut doar să-mi învăţ bine meseria.

— Atunci, constată ea cu un aer dezamăgit, nu voi şti niciodată nici să scriu, nici să citesc.

— Să nu crezi asta! Heremsaf nu va fi mereu mai-marele meu, voi găsi pe altcineva mai înţelegător. Lasă-mi puţin timp.

Tânăra aşeză jos coşul şi se roti, încet, în jurul lui Iker.

— Şi dacă m-ai învăţa tu, pe furiş?

— Am primit ordin să nu mă întâlnesc cu tine. Odată şi-odată, tot am fi prinşi şi pârâţi.

— Să ne asumăm riscul!

— Pentru tine, urmările ar fi nefericite. Primarul te va izgoni din Kahun, ai putea fi forţată să părăseşti Egiptul.

— Mi-ar plăcea mult să te mai văd. Ţie nu?

— Ba da, bineînţeles, dar…

— Ai totuşi voie să treci prin faţa casei unde muncesc. Voi găsi un loc liniştit unde nimeni să nu ne deranjeze şi o să mă îngrijesc să-ţi dau de ştire. Pe curând, Iker!

Apoi, după ce-şi puse din nou pe cap coşul cu plăcinte, se îndepărtă cu pas grăbit.

☥☥☥

Inventarierea mulţimii de obiecte depozitate în vastele clădiri părăsite nu se arăta a fi o treabă uşoară. Iker începu prin a deschide ferestrele ca să se bucure de lumină suficientă. Afumă încăperile, apoi, înarmat cu uneltele sale de scrib cărate de Vânt-de-Miazănoapte, tânărul se apucă să selecteze, să noteze şi să descrie.

Găsi unelte agricole, săpăligi, greble, seceri şi lopeţi, unelte de zidărie, forme pentru cărămizi, topoare de dulgherie, vase din bronz, piatră sau ceramică, cuţite, dălţi, coşuri şi chiar jucării din lemn… O bună parte din viaţa zilnică a oraşului era astfel reprezentată. Un mare număr de obiecte meritau să fie reparate şi folosite din nou.

Spre sfârşitul zilei, Iker descoperi un cuţit cu lama ruptă. Gravate adânc în lemn, câteva semne grosolane formau un cuvânt: „Fulgerul”.

Preţ de câteva secunde bune, tânărul scrib rămase împietrit. Fie că aparţinuse sau nu lui Cuţit-Tăios, această rămăşiţă nu putea să provină decât de pe corabia care îl purtase pe Iker spre Punt.

Capitolul 53

— Luminăţia Voastră, ne apropiem de oraşul Asyut, anunţă generalul Nesmontu cu gravitate. Avem încă timp să batem în retragere.

Cea de-a treisprezecea provincie a Egiptului de Sus, a cărui stemă era un rodiu pe care se încolăcea o viperă cu corn, se afla sub protecţia şacalului care îl călăuzea pe drumeţ prin întinderile periculoase ale deşertului, ce ajungeau până la terenurile cultivate. Aici, valea se îngusta. Cine voia să domnească peste Egipt trebuia să aibă controlul asupra acestei poziţii strategice, dominate de mormintele nobililor săpate în tărâmul abrupt. Asyut era şi un punct important pentru negoţul din zonă, căci spre el se îndreptau caravanele pornite din oazele Dakleh şi Khargeh. Luând de la acestea dări uriaşe, Up-uaut, căpetenia provinciei, putea să-şi plătească trupele.

— Faraonul trebuie să fie în siguranţă, fu de părere purtătorul Sigiliului, Sehotep. Cer îngăduinţa să încep singur tratativele.

Numeroase corăbii înconjuraseră flotila regală. Unele îi blocară înaintarea, altele îi tăiară calea de întoarcere, iar altele o forţară să tragă la mal.

Aflat la prora vasului său, Sesostris purta pe cap boneta *nemes*, străveche podoabă care permitea gândirii faraonului să străbată spaţiul, iar pe piept – un colier lat, gravat cu figuri ciudate.

Sobek Păzitorul se apropie.

— Ceea ce se petrece aici seamănă cu o arestare, Luminăţia Ta!

— Dacă răzvrătitul de Up-uaut îl atinge pe faraon, îi zdrobesc capul, promise Nesmontu!

— Voi coborî singur de pe corabie, hotărî Sesostris. Dacă nu mă întorc şi sunteţi atacaţi, încercaţi să ieşiţi din această capcană.

Soldaţii guvernatorului înşiraţi pe chei îl priveau cu uimire pe uriaşul care parcurgea, treaptă cu treaptă, scara.

Din instinct, unii se înclinară în faţa lui. Rândurile se îndepărtară pentru a-i face loc. Niciunul dintre ofiţerii care primiseră ordin să-l oprească pe

Sesostris şi să-l conducă la palatul stăpânului provinciei nu îndrăzni să intervină.

Up-uaut îşi desfăşurase toate forţele de care dispunea. Regele observă însă că o armată puternică şi hotărâtă nu asigura neapărat victoria.

În mod curios, se părea că Sesostris preluase conducerea acestor trupe bine hrănite şi bine înzestrate care îl urmau într-o oarecare stare de nedumerire. Populaţia provinciei asista la neobişnuitul spectacol şi nu-l pierdea din ochi pe oaspetele nedorit al cărui cap răsărea dintr-o mare de soldaţi.

Brusc, Sesostris se opri.

— Tu de acolo, vino lângă mine!

Regele îi vorbise unui văcar, atât de slab, încât i se vedeau coastele. Cu părul murdar, acoperit de o bucată de pânză jerpelită, se sprijinea într-un toiag noduros.

Nefericitul se întoarse şi privi în spatele lui. Un soldat îl bătu pe umăr.

— Pe tine te cheamă regele, omule! Haide, du-te!

Şovăind, văcarul înaintă.

— Potriveşte-ţi pasul după al meu! îi porunci Sesostris.

Bietul om trecuse prin atâtea greutăţi în mlaştini de-a lungul vieţii sale, încât încercarea aceasta nu i se păru prea grea. Desigur, mersul faraonului era pe măsura staturii sale, dar când nu mănânci niciodată pe săturate şi fiecare dimineaţă era o nouă suferinţă, ce mai contează?

În pragul palatului, un bărbat ţanţoş şi cu nasul ascuţit ţinea un sceptru în mâna dreaptă şi un baston lung în stânga. În spatele său, un preot înălţă o flamură pe care se vedea o statuie din lemn de abanos, a şacalului Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile”, al cărui nume îl purta şi şeful provinciei.

— Nu sunt bucuros să vă văd, îi spuse lui Sesostris. Am auzit de supunerea celor doi laşi, dar să nu vă închipuiţi că voi face la fel. Zeul care mă protejează cunoaşte secretele căilor din cer şi de pe pământ. Datorită lui, regiunea mea e puternică. Cine o va ataca va suferi o înfrângere usturătoare. Domniţi în ţinuturile de la Miazănoapte, dar nu vă apropiaţi de pământurile mele!

— Nu eşti vrednic să conduci, îi răspunse faraonul.

— Cum îndrăzniţi…

Regele îl împinse în faţa sa pe văcar.

— Cum îndrăzneşti tu să îngădui ca un singur om din provincia ta să se zbată într-o asemenea mizerie? Soldaţilor tăi nu le lipseşte nimic, dar ţăranii

mor de foame! Tu care te crezi aşa de puternic, încât să-l înfrunţi pe faraon, tu o trădezi pe Maat şi îţi dispreţuieşti poporul a cărui bunăstare ar trebui să o asiguri. Cine ar consimţi să se bată şi să moară pentru o căpetenie atât de jalnică? Nu-ţi rămâne decât o singură cale de urmat: să îndrepţi răul pe care l-ai săvârşit, cu îngăduinţa stăpânului Celor Două Regate.

— Fie ca şacalul meu protector să-l nimicească pe atacator! strigă guvernatorul provinciei.

Flamura înaintă spre Sesostris.

Fiecare crezu că va vedea deschizându-se gura animalului de pradă. Monarhul îşi atinse colierul pe care era reprezentat un grifon care dobora forţele întunericului şi pe duşmanii Egiptului. Purtător al dublei coroane, el simboliza domnia faraonului asupra celor două regate, cel de la Miazănoapte şi cel de la Miazăzi. Spre uimirea tuturor, capul şacalului se înclină.

Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile“, îl recunoscuse pe Sesostris drept stăpân.

Soldaţii îşi lăsară armele să cadă pe pământ.

Înţelegând că nici măcar unul dintre oamenii săi nu-i mai dădea ascultare, guvernatorul îşi abandonă sceptrul şi bastonul de comandant.

— Este adevărat că am folosit bogăţiile provinciei pentru a-mi înzestra trupele, dar mă temeam de un atac.

— Cum ar putea faraonul să atace propriile pământuri? Eu sunt, în acelaşi timp, unul singur şi toţi la un loc. Prima n-o împiedică pe cea de-a doua, cea de-a doua n-ar exista fără prima. Odată această unire înfăptuită, nici măcar un amărât de văcar nu va mai fi lăsat pradă disperării.

— Cruţaţi-mă de ruşinea judecăţii şi omorâţi-mă imediat!

— De ce să pierd un slujitor devotat?

Up-uaut îngenunche înaintea regelui, apoi îşi ridică mâinile în semn de veneraţie.

— În faţa locuitorilor provinciei tale, rosti Sesostris, mi-ai jurat credinţă şi cuvântul dat nu se mai ia înapoi. Te păstrez în fruntea acestui ţinut pe care îl vei face înfloritor, după cum îţi va arăta Marele Trezorier Senankh. Cât despre soldaţii tăi, ei se vor afla sub comanda generalului Nesmontu. De acum înainte, singura ta grijă va fi bunăstarea supuşilor tăi. Ridică-te şi ia asupra ta însemnele dregătoriei tale!

— Viaţă lungă faraonului! strigă un soldat, urmat imediat de tovarăşii săi.

Şi în mijlocul unui concert de aclamaţii, regele şi guvernatorul provinciei intrară în palat.

— Niciodată, Luminăţia Voastră, nu mi-am închipuit că puterea voastră se întinde şi asupra şacalului Up-uaut!

— Fiindcă nu ştii că el e una dintre puterile care iau parte la misterele lui Osiris pe care le celebrează faraonul. Tu, care te-ai aşezat sub protecţia lui fără să-i cunoşti adevărata faţă, eşti criminalul care încearcă să distrugă salcâmul marelui zeu?

Guvernatorul provinciei se arătă atât de descumpănit, încât Sesostris nu se îndoi de sinceritatea lui.

— Luminăţia Voastră, numele celui care ar săvârşi o asemenea nelegiuire va dispărea pe vecie! Iar eu doresc ca numele meu să dăinuie în sălaşul eternităţii pe care l-am construit şi unde, datorită ritualurilor, voi deveni un Osiris. Ştiu că Salcâmul său înseamnă renaşterea la care nădăjduiesc cei drepţi. Pe numele Vostru şi pe cel al strămoşilor mei care m-ar blestema dacă aş minţi, vă jur că nu eu sunt vinovatul!

☥☥☥

În timpul ospăţului dat pentru sărbătorirea întoarcerii provinciei lui Up-uaut în sânul Egiptului lui Sesostris, atmosfera fu cu atât mai destinsă cu cât mulţi se temuseră de o înfruntare sângeroasă. Poftit la masă împreună cu mai mulţi ţărani săraci, văcarul gusta din mâncăruri la care nici nu îndrăznise vreodată să viseze.

— Ce fel de relaţii ai cu vecinul tău, guvernatorul Ukh? îl întrebă faraonul pe noul său supus.

— Dintre cele mai proaste, Luminăţia Voastră! Împărţim un teritoriu care poartă acelaşi nume, „Cel-al-rodiului-şi-al-viperei-cu-corn”, dar n-am reuşit niciodată să ne înţelegem ca să ne unim administraţiile şi trupele. Fiecare veghează cu încrâncenare asupra pământului său şi ar fi trebuit să ne înfruntăm de nenumărate ori.

— Crezi că e în stare să priceapă ce-ai priceput tu?

— Cu siguranţă că nu, Luminăţia Voastră! Ukh e mândru şi încăpăţânat. Ca să fiu sincer, nu mi-ar plăcea ca trupele mele să ia parte la o luptă împotriva alor sale. Vor fi mulţi morţi, foarte mulţi!

— Voi încerca s-o ocolesc, dar trebuie să continuu să unesc întreaga ţară. Dezbinarea noastră a îngăduit unei forţe distrugătoare să se atingă de salcâmul lui Osiris. Atunci când toate provinciile vor trăi din nou în

armonie, şansele noastre de a respinge puterile întunericului vor creşte simţitor.

Up-uaut îşi lăsă capul în jos.

— Nicio cuvântare n-ar fi putut să mă convingă de temeinicia încercărilor voastre, Luminăţia Ta! Aţi reuşit pentru că ştiţi căile ascunse pe care vi le-a dezvăluit şacalul. Ca şi mine, Ukh se crede cel mai tare şi ţine foarte mult la drepturile lui.

— Unul dintre numele faraonului este „Cel-al-albinei”, îi reaminti Sesostris. Fiecare îndeplineşte o muncă pentru obţinerea aurului vegetal, dar stupul e mai însemnat decât albina. Fără el, fără Marele Templu unde fiecare egiptean are locul lui, nici spiritul, nici trupul nu ar putea să trăiască.

☥☥☥

Nesmontu era uluit. Trupele lui Up-uaut îl ascultau fără să crâcnească, de parcă ar fi fost dintotdeauna comandantul lor. Niciun gest de nesupunere, nicio vorbă de răzvrătire. Erau adevăraţi soldaţi, dornici să fie bine conduşi şi să-şi mulţumească generalul.

Alăturându-se Consiliului restrâns care se ţinea pe corabia regelui, bătrânul Nesmontu se întreba dacă pelerinajul nesăbuit început de monarh se va sfârşi cu bine.

— N-ar trebui să răspândim vestea supunerii lui Up-uaut? sugeră Sehotep. Ştiu că este de datoria lui Medes şi că el s-a întors la Memphis, dar am putea să-i trimitem mai mulţi mesageri, sperând că măcar unul dintre ei va ajunge.

— Zadarnic, zise Sesostris. Niciunul dintre cei trei guvernatori pe care-i mai avem de înfruntat nu va ţine seama de ea.

— Împărtăşesc părerea regelui, aprobă Nesmontu. Ukh este o fiară, Djehuty are o inimă de piatră, iar Khnum-Hotep nu va renunţa la niciunul dintre privilegiile sale. Nu se poate sta de vorbă cu ei.

— Totuşi, ar fi miraţi, fără îndoială, de izbânda regelui, observă Sehotep. Încercările nu sunt neapărat sortite eşecului.

— Următorul nostru popas se apropie, le reaminti Sesostris, deoarece e vorba de cealaltă parte a provinciei Rodiului şi a Viperei cu Corn. Să nu pierdem timpul cu vorbe fără rost!

— Vă gândiţi la un atac puternic? îl întrebă Nesmontu.

— Vom face la fel ca până acum, hotărî faraonul.

Capitolul 54

Purtând pe cap o stea cu şapte colţuri, îmbrăcată cu o rochie ce imita o piele de panteră împodobită cu stele în cinci colţuri, înconjurate de cercuri, tânăra preoteasă scria cuvintele puterii pronunţate de regina Egiptului, care venise să vegheze asupra Confreriei Celor Şapte Hathor.

Hieroglifele sale erau delicate şi precise, şi textul său fu considerat demn de a face parte din comoara comunităţii feminine. Acest „alt fel de a spune”, după expresia consacrată, avea să fie transmis generaţiilor viitoare pentru a le spori înţelepciunea. Astfel, tradiţia secretă se păstra vie şi după moartea celei care le rostise într-un moment de inspiraţie divină.

Pe când tovarăşele ei ieşeau din templu în urma reginei, gânduri nelămurite frământau mintea tinerei preotese. De ce suverana îi prezisese că va trebui să părăsească acest sanctuar pentru a purta o luptă periculoasă? De ce marele preot, înainte să moară, îi vorbise, de asemenea, despre duşmanii cumpliţi pe care urma să-i înfrunte?

Încă din adolescenţă, tânăra nu fusese atrasă decât de ceea ce era legat de templu. În comparaţie cu misterele de acolo, lumea din afară i se părea neinteresantă. În timpul uceniciei în ale hieroglifelor, ale căror secrete i le destăinuise o preoteasă foarte învăţată, se abandonase cu încântare jocului forţelor creatoare dezvăluit de semnele pure. Scriind numele divinităţilor, descoperise faţa lor ascunsă şi aflase, de pildă, că Hathor însemna „templul lui Horus”, locul sacru unde strălucea lumina pătrunzătoare a începuturilor. Mai mult, în prima parte a numelui, „Hat”, era cuprins Cuvântul creator şi păstrător al vieţii. Cele şapte Hathor întreţineau lumina prin toate formele Cuvântului, de la vorbele rituale şi până la muzică.

Fiecare treaptă a iniţierii fusese o încercare aspră, şi trupească, şi spirituală, dar tânăra preoteasă nu se temea nici de piedici, nici de truda necesară pentru a înainta pe această cale. Nu era ea oare un izvor de nesecată bucurie?

Dar acum, pentru prima dată, se simţea tulburată. Şi această tulburare nu dispărea nici în timpul somnului, nici în cel al activităţilor zilnice. În fiecare dimineaţă şi seară, confreria femeilor cânta ca să menţină vie seva

Salcâmului lui Osiris, a cărui stare nu se îmbunătăţise. Uneori, tinerei îi era greu să se concentreze din pricina unui sentiment necunoscut pe care nu reuşea să-l înăbuşe.

Se îndreptă spre şantierul locaşului de veci al lui Sesostris, unde un sculptor în piatră tocmai se rănise din cauza unei unelte stricate. Întâmplare lipsită de importanţă, dar care făcea atmosfera şi mai apăsătoare, căci meşterul era unul dintre cei mai pricepuţi şi se simţea umilit.

Tânăra preoteasă curăţă rana cu tinctură de gălbenele, apoi puse o compresă cu miere pe care o legă cu un bandaj de in.

— Accidentele se înmulţesc. Se petrec tot mai des astfel de lucruri, se plânse meşterul. Degeaba sunt cu mare băgare de seamă. Lucrările înaintează încet şi unii cred că şantierul e blestemat. Nu puteţi face ceva pentru a-i linişti?

— O să vorbesc astăzi cu marele preot.

Când îi duse o copie după textul său Pleşuvului care urma s-o depună în arhivele Locaşului Vieţii, tânăra îi ceru ajutorul.

— Acest şantier mă îngrijorează şi pe mine, mărturisi preotul. Cea mai bună soluţie ar fi să repetăm ritualul Fâşiei Roşii care să încercuiască şi să ţină închise forţele distrugătoare.

— Şi dacă nu va fi de ajuns?

— Mai avem şi alte arme la îndemână şi ne vom bate până la sfârşit. Însoţeşte-mă până la Salcâm!

Preotul ducea vasul cu apă, iar tânăra preoteasă, pe cel cu lapte. Unul după altul, lichidele fură vărsate la rădăcina arborelui bolnav. Singura ramură care înverzise era într-o stare bună, dar o profundă tristeţe plutea peste acest loc, unde altădată domnea liniştea şi pacea.

— Vom spori căutările, hotărî Pleşuvul. Începând de mâine, vei veni cu mine la bibliotecă. Cercetând vechile scrieri, poate vom descoperi amănunte folositoare.

Preoteasa se bucură când auzi despre această nouă sarcină care îi va ocupa mintea cu totul. Dar pe drumul de întoarcere spre încăperile confreriei femeilor, vechea nelinişte o cuprinse din nou.

— Regina doreşte să te vadă, o anunţă una dintre surori.

☥☥☥

Suverana şi tânăra preoteasă străbăteau încet aleea mărginită de capele şi de stele închinate lui Osiris.

— Ce te doare?

— Nu sunt bolnavă, Luminăţia Voastră! Doar puţin obosită şi…
— Mie nu-mi poţi ascunde nimic. Care este întrebarea care te chinuie?
— Dacă sunt destul de puternică pentru a merge mai departe pe această cale.
— Nu era dorinţa ta cea mai aprinsă?
— Bineînţeles, Luminăţia Voastră, dar slăbiciunile mele s-ar putea transforma în piedici.
— Aceste slăbiciuni fac parte din greutăţile ce trebuie învinse şi nu e bine să te foloseşti de ele ca să renunţi.
— Tot ce mă îndepărtează de templu nu e, oare, o primejdie?
— Legea noastră nu te obligă să trăieşti retrasă. Cea mai mare parte a preoţilor şi preoteselor se căsătoresc, alţii aleg să trăiască singuri.
— O căsătorie cu cineva care nu are legături cu templul n-ar fi o greşeală?
— Stă în puterea ta să hotărăşti ce anume hrăneşte focul cunoaşterii şi să ocoleşti ceea ce-l stinge. Şi mai ales, nu te păcăli pe tine însăţi şi nu încerca să te minţi singură. Dacă nu, te vei pierde într-un deşert fără sfârşit, şi poarta templului ţi se va închide.
După ce regina părăsi Abydos-ul, tânăra preoteasă îşi îndreptă din nou gândurile spre băiatul pe care-l întâlnise pentru scurt timp şi pe care, fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată. Departe de a-i fi indiferent, tânărul îi trezise un sentiment ciudat care, încetul cu încetul, crescuse. N-ar fi trebuit să se mai gândească la el, dar nu reuşea să-l alunge din minte. Oare, cu timpul, chipul lui se va şterge şi va dispărea?

☥☥☥

Sosind la Abydos, Gergu constată că paza nu slăbise deloc. Mai mulţi soldaţi urcară la bordul corăbiei sale, cerând să le fie arătat permisul de trecere şi verificând cu grijă încărcătura.
— Uleiuri parfumate, ţesături de in, sandale, toate sunt pentru preoţii permanenţi, le spuse Gergu. Aveţi aici lista amănunţită care poartă pecetea Marelui Trezorier Senankh.
— Trebuie să ne asigurăm că mărfurile sunt întocmai cele de pe listă, îi răspunse, aspru, un ofiţer.
— Nu aveţi încredere în Marele Trezorier şi în trimisul său?
— Ordinele sunt ordine.
„Pe aici nu voi putea aduce niciodată mărfuri în plus pe care să le vând apoi, ca să câştig şi eu ceva”, înţelese Gergu. Şi erau prea mulţi soldaţi şi

paznici ca să-i poată mitui pe toţi.

Trebui să aştepte cu răbdare sfârşitul verificărilor şi, după aceea, ca şi la prima sa vizită, se supuse unui control corporal.

— Plecaţi de îndată? îl întrebă ofiţerul.

— Nu, trebuie să-l văd pe unul dintre preoţi pentru a-i înmâna această listă. Vreau să ştiu dacă îl mulţumeşte şi dacă mai are nevoie de altceva.

— Aşteptaţi la postul de pază! Va veni cineva sa vă caute.

Nici de această dată Gergu nu va descoperi Abydos-ul. Supravegheat de doi zbiri cu care nici măcar nu încercă să intre în vorbă, Gergu dormita.

Dacă nu se va întâlni cu acelaşi preot, călătoria aceasta fusese zadarnică. Deoarece Gergu nu ştia nimic despre ierarhia confreriei, se temea că şi ceilalţi preoţi nu se deosebeau de primul.

În acest caz, nu mai putea spera la nimic şi dezamăgirea va fi amară, căci dacă o aşezare era atât de bine păzită însemna că adăposteşte comori nepreţuite! Gergu se învinui că nu se gândise la toate acestea mai de mult. Abydos nu era, oare, centrul spiritual al Egiptului, locul sacru de unde faraonul îşi trăgea întreaga sa putere? Sesostris n-ar fi pus în mişcare o asemenea desfăşurare de forţe fără un motiv întemeiat. Aici se petrecea ceva de mare însemnătate şi câinele credincios al lui Medes socotea că-l va descoperi, dacă norocul va continua să-l ajute.

— Urmaţi-ne, îi ordonă un alt ofiţer, însoţit de patru arcaşi.

Îl conduseră pe Gergu în aceeaşi încăpere unde fusese şi data trecută.

Nerăbdător, Gergu se plimbă încoace şi încolo, până când uşa se deschise.

Era acelaşi preot!

— Sunt bucuros să vă revăd, îi zise Gergu, surâzând.

— Şi eu, de asemenea.

— Aceasta e lista mărfurilor pe care mi le-aţi cerut. Vă sunt pe plac?

Preotul citi lista cu atenţie.

— Sunteţi un om priceput pe care te poţi bizui.

— Cei din Abydos nu trebuie să ducă lipsă de nimic. Aceasta este porunca. De ce mai aveţi trebuinţă în săptămânile următoare?

— Am să vă dau o nouă listă.

Preotul îi înmână o tăbliţă. În privirea sa, se zărea aceeaşi licărire pe care o aştepta atât de mult Gergu.

— Putem vorbi liniştiţi în această încăpere? întrebă, în şoaptă, Gergu.

— Vreţi să spuneţi… la adăpost de urechi curioase? Cred că da. De ce îmi puneţi această întrebare?

Încordat, Gergu trebuia să evite greşelile care ar fi îndepărtat prada.

— În afară de legăturile noastre de acum, am putea avea şi altele.

— Ce fel?

Gergu obţinuse prima victorie! Preotul părea interesat.

— Faptul că sunt însărcinat cu cercetarea hambarelor îmi îngăduie să-mi depăşesc puţin îndatoririle şi să-mi rotunjesc câştigurile. Trebuie să fiu atent şi tăcut, bineînţeles, dar e păcat să-mi lipsească ambiţia. Abydos nu e doar un centru spiritual, e şi un mic oraş care are nevoie de bunăstare pentru a îngădui confreriilor să muncească în linişte. De ce câştigul să fie lăsat deoparte? De ce un preot, oricât de devotat ar fi cultului lui Osiris, n-ar avea dreptul să se îmbogăţească?

Un lung moment de tăcere urmă acestor întrebări. Preotul îl privea pe Gergu cu toată atenţia.

— În ceea ce-i priveşte pe preoţii temporari, rosti el, în cele din urmă, nu există nicio oprelişte. Situaţia preoţilor permanenţi, ca mine, este cu totul alta, pentru că noi nu ieşim niciodată din Abydos.

— Eu, însă, pot să vin şi să plec. Dacă vom deveni prieteni, viitorul vi se va schimba pe de-a-ntregul.

— Ce propuneţi, mai precis?

— Sunt convins că Abydos-ul ascunde comori.

— Toată lumea ştie asta.

— Da, dar care sunt? Preoţii le cunosc.

— Sunt supus jurământului.

— Un secret se poate cumpăra. Sunt, de asemenea, convins că aveţi multe de vânzare.

— Cum vă puteţi închipui că îmi voi trăda confreria?

— Cine vorbeşte de trădare? Abydos-ul mă interesează mai mult decât orice, iar dumneavoastră doriţi să vă îmbogăţiţi. E vorba deci de un schimb. Ajutaţi-mă şi vă voi ajuta! Ce poate fi mai simplu decât atât?

— Ce poate fi mai încurcat şi mai primejdios?! Mai întâi, pentru cine şi cu cine lucraţi? Mă îndoiesc că adevăratul vostru stăpân e Marele Trezorier Senankh, unul dintre credincioşii faraonului Sesostris.

— Îndoielile sunt îndreptăţite.

— Atunci, cine e acea persoană?

— E puţin cam prea devreme ca să vă dezvălui această taină. Mai întâi, să ne cunoaştem, să ne dovedim buna-credinţă şi să ajungem să avem încredere unul în celălalt. Mă voi întoarce şi vom continua jocul cererii şi al aducerii de mărfuri. Gândiţi-vă la mijloacele de a vă îmbogăţi fără să părăsiţi Abydos-ul şi vom vedea dacă planurile noastre pot prinde viaţă.

Capitolul 55

Pe când îşi făcea ordine în odaie, Iker avu o viziune.

Era ea.

Îi vorbea, dar el nu-i înţelegea cuvintele. Apoi dispăru la fel de brusc precum se ivise.

Această apariţie îl buimăci pe tânăr pentru mult timp. Ce însemna, oare, dacă nu faptul că ea îşi amintea de existenţa lui şi gândurile lor se întâlneau? Totuşi, era limpede că visa cu ochii deschişi şi vocea, obişnuită să poruncească, a lui Heremsaf îl trezi pe Iker la realitate.

— După ce îţi termini treburile, să vii în camera mea de lucru.

Tânărul termină de făcut curăţenia după o muncă atentă şi migăloasă. Dat fiind că nu primise niciun reproş de la instalarea sa aici referitor la acest lucru, se putea înţelege că stăpânul casei era mulţumit.

Iker străbătu un culoar zugrăvit în alb şi ciocăni la uşa din lemn de sicomor:

— Intră şi închide uşa în urma ta!

Încăperea era spaţioasă, ferestrele nu lăsau să treacă decât atâta lumină cât trebuia şi o ordine desăvârşită domnea pe rafturi. Faţa lui Heremsaf era la fel de aspră ca de obicei.

— Pregăteşte-te să te muţi, băiete!

— Găsiţi… găsiţi că nu e destul de îngrijită camera mea?

— Dimpotrivă, eşti un exemplu în această privinţă! Iar înţelepciunea şi seriozitatea ta nu încetează să mă uimească.

— Atunci…

— Vei căpăta o slujbă mai bună. Primarul este deosebit de mulţumit de munca ta şi îţi acordă un loc printre scribii de frunte. De aceea, vei primi propria locuinţă şi un servitor. În schimb, răspunderea şi sarcinile pe care le vei avea de îndeplinit vor spori.

— Ce slujbă voi avea?

— Deocamdată, vei duce la bun sfârşit inventarul pe care l-ai început cu atâta iscusinţă. Apoi, vei împărţi tu însuţi obiecte ce pot fi reparate. După aceea, te vei ocupa de refacerea clădirilor. O echipă de meşteri va fi pusă la dispoziţia ta şi vei conduce lucrările după cum crezi de cuviinţă. Bineînţeles, primarul aşteaptă să vadă cât mai repede rezultatele. Cu toate acestea, eu îţi dau o zi de odihnă.

☥☥☥

Iker şi Vânt-de-Miazănoapte se plimbaseră prin Kahun, ca să descopere fiecare cotlon al acestui oraş construit după proporţiile divine. Zidul înconjurător dădea senzaţia de siguranţă, întărită şi de rondurile dese ale gărzilor oraşului. Datorită celor care măturau şi strângeau gunoiul, artera principală şi străzile erau de-o curăţenie desăvârşită. Începând cu cea mai mare casă, a primarului, şi până la cea mai modestă dintre cele două sute ale cartierului vestic, Kahun se putea lăuda cu înfăţişarea lui: nicio faţadă nu era coşcovită, niciun oblon nu avea vopseaua căzută, uşile erau reparate, grădinile bine întreţinute, iar canalele – îngrijite într-un mod desăvârşit. Apa nu lipsea nimănui şi regulile de igienă erau respectate cu stricteţe. Oraşul se mândrea cu numele său sacru, „Sesostris este mulţumit”.

Împărţirea muncilor era la fel de precisă. Preoţii templelor nu întârziau de la împlinirea ritualurilor şi a sarcinilor, brutarii şi berarii primeau cantităţile de grâu necesare producerii pâinii şi berii, iar măcelarii – carnea pe care doctorii o controlau mai înainte, bărbierii ambulanţi îşi practicau meseria în aer liber, împletitorii de coşuri şi sandale îşi etalau mărfurile alături de vânzătorii de fructe şi legume. La Kahun, nimeni nu se putea plânge de lipsuri.

Iker se opri în faţa unui meşter de jucării din lemn. Păpuşi cu perucă ale căror mâini şi picioare se mişcau, hipopotami, crocodili, maimuţe, porci stăteau înşiraţi pe tarabă. Toate erau foarte frumoase! Un obiect îi atrase atenţia, o corabie de o calitate deosebită.

Şi ar fi putut jura că este făcută după modelul *Fulgerului*.

— Jucăriile dumneavoastră sunt minunate, îi spuse el meşterului.

— Părinţii le apreciază la fel de mult ca şi copiii lor. Eşti deja tată?

— Nu încă, dar mi-ar plăcea să dăruiesc această corabie cuiva.
— Este singura pe care n-am făcut-o eu însumi, şi este şi cea mai scumpă. O mică bijuterie!
— Cine a creat-o?
— Un dulgher care nu se mai ocupă acum de meşteşugul lui. Cel mai bun din Kahun, după spusele tovarăşilor săi. L-au poreclit Rindea, atât de mult însemna pentru el această meserie.
— Dacă trăieşte încă aici, aş vrea să-l felicit.
— E simplu, locuieşte într-o casă mică din cartierul de apus.
Negustorul îi dădu lui Iker informaţii precise.
— Cum vrei să te plătesc, în natură sau în ore de muncă? Sunt scrib şi pot să întocmesc orice fel de act.
— Ai nimerit bine, tocmai voiam să scriu familiei mele care trăieşte în Deltă. Zece scrisori îţi convin?
— Corabia este atât de reuşită că-ţi voi scrie douăsprezece.

☥☥☥

O servitoare mătura pragul casei cu multă râvnă.
— Aş putea să-l văd pe Rindea? întrebă Iker.
— Rindea e bolnav.
— Îl caut pentru o treabă importantă.
— Sper, cel puţin, că nu vrei să-i aduci necazuri.
— Sunt scrib şi vreau să-l felicit pentru talentul său!
Servitoarea ridică din umeri.
— Bine, scoate-ţi sandalele, spală-te pe picioare, şterge-te şi nu murdări nimic! N-o să vin să fac curat aici de două ori pe zi!
Iker se supuse întocmai poruncilor, apoi păşi în casa a cărei primă încăpere era rezervată cultului strămoşilor.
Rindea se găsea în cea de-a doua, care semăna mult cu un atelier, cu bucăţi de lemn, unelte şi o masă de tâmplărie. Dar bătrânul nu mai lucra. Cu părul neîngrijit, cu spatele încovoiat şi burta umflată, era aşezat pe un scaun cu spătar înalt şi ţinea în mână un burghiu pe mânerul căruia îşi sprijinea bărbia. Privea fix un ferăstrău şi o teslă cu coada scurtă, folosită la şlefuirea scândurilor.
— Sunt scribul Iker şi doresc să vă vorbesc.
— Mai bine să uităm trecutul, fiule! Priveşte ce-am ajuns eu, care eram cel mai sprinten şi neobosit de pe tot şantierul! Nu mai îndrăznesc nici să ies din casă! Bătrâneţea e o mare nenorocire!

— Meşteriţi încă jucării, ca această corabie.

Rindea îi aruncă o privire neatentă.

— O îndeletnicire de om neputincios. Aproape că mi-e ruşine!

— Greşiţi, este nemaipomenită!

— Unde ai găsit-o?

— La un negustor.

— Sunt nevoit să mă mulţumesc şi cu atât. Îmi ajunge pentru mâncare, dar nici mintea, nici mâinile mele nu suportă această decădere.

— Aţi muncit pe un şantier de corăbii?

Întrebarea îl indignă pe bătrân.

— Cum îndrăzneşti să te îndoieşti? Orice dulgher adevărat trebuie să treacă neapărat pe acolo.

— Atunci înseamnă că aţi luat parte la construirea multor corăbii.

— Mari, mici, de mărfuri… Când întâmpinau greutăţi de netrecut, pe mine mă chemau toţi.

Iker îi arătă jucăria.

— Pe aceasta aţi făcut-o după modelul uneia pe care aţi văzut-o înălţându-se?

Rindea pipăi obiectul.

— Bineînţeles! O corabie mare şi minunată, care să plutească şi pe mare, nu numai pe Nil. Era atât de solidă, încât putea să reziste multor furtuni.

— Vă amintiţi numele ei?

— *Fulgerul.*

Tânărul scrib îşi înfrână bucuria. În sfârşit, o urmă demnă de atenţie!

— *Fulgerul,* repetă Rindea. A fost ultima la a cărei construcţie am luat parte.

— L-aţi întâlnit pe căpitan sau echipajul?

Bătrânul clătină din cap în semn că nu.

— Le cunoaşteţi numele, cel puţin?

— Deloc şi nici nu mă interesa. Ceea ce urmăream eu era să obţin un înveliş atât de trainic, încât să înfrunte orice.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nicidecum.

— Nu aţi auzit vorbindu-se despre ţinta călătoriei, Ţara Punt?

— Aceasta nu există decât în închipuirea celor care spun poveşti, fiule! Nici măcar *Fulgerul* n-ar fi fost în stare să ajungă acolo!

— Cine era stăpânul ei?

Bătrânul se miră:

— Faraonul, bineînţeles! A cui vrei tu să fie o asemenea corabie?

— Numele de Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios vă spun ceva?

— Nu i-am întâlnit niciodată pe aceşti oameni. Nu locuiesc nici în Kahun, nici în împrejurimi. Dar spune-mi, fiule, ce-i cu atâtea întrebări?

— I-am cunoscut pe corăbierii *Fulgerului* şi mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

— E de ajuns să cercetezi arhivele. Mi-a venit în minte un amănunt. Ultima mea muncă n-am îndeplinit-o pe un şantier de corăbii, ci chiar aici. Era vorba de un cufăr din lemn de salcâm pe cât de frumos, pe atât de rezistent. Cumpărătorul îmi făcuse o comandă foarte precisă, mi-am dat toată osteneala să-i respect cererile. Un obiect de o asemenea lucrătură nu putea să fie sortit decât unui templu! Totuşi, când omul a venit s-o ia, mi-a destăinuit că îi trebuia pentru o călătorie lungă. M-am gândit la *Fulgerul*, dar m-am înşelat, fără îndoială.

— Cine era acest om?

— Un necunoscut aflat în trecere pe aici. Deoarece m-a plătit cu generozitate înainte de terminarea lucrării, nu am cerut alte lămuriri.

— L-aţi putea recunoaşte?

— Nu, vederea îmi slăbeşte de la o zi la alta. Era înalt, cred.

— Ar fi mai bine să nu pomeniţi nimănui despre discuţia noastră, îi sugeră Iker.

— De ce?

— Bănuiţi că *Fulgerul* a fost amestecat în…

— Nu vreau să bănuiesc nimic şi nu vreau să mai aud nimic! Mă îndoiesc că întrebările tale sunt nevinovate. Sunt bătrân şi doresc să mor liniştit. Pleacă din casa mea şi nu te mai întoarce niciodată! De acum înainte, vei găsi uşa închisă!

Iker nu insistă, dar îşi promise să-i mai pună dulgherului şi alte întrebări cu următoarea ocazie. Mai avea multe de aflat de la el.

☥☥☥

Iscoada libanezului îl pândise pe Iker ca să vadă dacă acesta va încerca să ia legătura cu bătrânul meşter din cale-afară de vorbăreţ. La început, se gândise că nu exista niciun pericol, căci cine l-ar fi putut îndrepta pe tânărul scrib pe această cale?

Dar acum era nevoit să recunoască un fapt evident: Iker nu se dusese la Rindea fără o pricină anume.

Oricât părea de îndoielnică, stăpânul său ar fi trebuit să ţină seama de această posibilitate, astfel ca iscoada să ştie cum să acţioneze.

Capitolul 56

— Nu e nimeni pe Nil, remarcă generalul Nesmontu, neîncrezător.

În apropiere de Kis, capitala celei de-a paisprezecea provincii a Egiptului de Sus, flotila lui Sesostris se aştepta la un atac în loc de o primire călduroasă. Dar vasele de luptă ale căpeteniei locale, Ukh, rămaseră la mal şi faraonul coborî fără să întâmpine cea mai mică rezistenţă.

— Cu siguranţă, e o capcană, socoti Sehotep. Lăsaţi-mă să plec în cercetare, Luminăţia Voastră!

Pe chei, nu se vedea niciun soldat. Locul părea pustiu.

— Ideea purtătorului Sigiliului este minunată, aprobă Sobek Păzitorul. Îi voi da o escortă.

— Cine ar respecta un rege fricos? Urmaţi-mă!

Sesostris păşea în frunte. Sobek nu înceta să privească iscoditor prin împrejurimi, încercând să ghicească de unde ar putea să fie atacaţi.

Până la intrarea în oraş, nu se întâmplă nimic.

Pe străzi, nu se vedea picior de om. Uşile şi obloanele erau închise.

— Ce nenorocire s-a abătut peste acest oraş? întrebă Sehotep, îngrijorat.

În cele din urmă, regele îi zări pe primii locuitori.

Nemişcaţi, cu capul pe genunchi, păreau copleşiţi de disperare, incapabili să reacţioneze.

În preajma palatului, pământul era acoperit de arme. Trupele guvernatorului îşi abandonaseră arcurile, săgeţile, lăncile şi spadele.

În faţa porţii principale, un ofiţer privea în gol.

— Ce se petrece aici? îl întrebă Sobek.

Ofiţerul îşi ridică ochii înroşiţi de atâta plâns:

— Guvernatorul nostru tocmai a murit.

— A avut loc o răzmeriţă împotriva lui?

— Nu, bineînţeles că nu! Cine ar fi îndrăznit să se răscoale împotriva stăpânului Ukh? A murit pentru că şarpele sacru al provinciei sale a pierit, vasul său sacru a fost spart, ogoarele sunt uscate, iar turmele – bolnave… Şi toate acestea s-au întâmplat pentru că simbolul nostru protector nu-şi mai îndeplineşte funcţia.

Sesostris se îndreptă spre templul dedicat lui Hathor. Oamenii de rând şi soldaţii se strânseseră cu toţii în preajma lui, pândind un semn care să le redea speranţa.

— Slăviţi-l pe faraon! strigă Nesmontu. El singur poate pune capăt suferinţelor voastre.

Toţi se întoarseră spre uriaşul bărbat. Un preot veni în fuga mare spre el şi i se închină:

— Luminăţia Voastră, răzvrătirea noastră a fost aspru pedepsită. Cruţaţi-ne vieţile, vă implor!

— Nimeni să nu se teamă de nimic.

Surâsul reveni pe buzele câtorva locuitori ai Kisului. Dacă faraonul accepta să-i protejeze, răul va fi îndepărtat.

— Veniţi să vă arăt întregul dezastru, Luminăţia Voastră!

Sesostris îl urmă pe preot în interiorul templului. Într-o capelă era păstrat obiectul cel mai sacru al provinciei, un papirus din care ieşeau două pene ce încadrau un disc solar, păzit de-o parte şi de alta de două cobre.

O privire îi fu de ajuns faraonului, ca să înţeleagă întreaga nenorocire.

Papirusul se veştejise, discul îşi pierduse strălucirea, ochii şerpilor nu mai luceau. În acest simbol, ce purta numele de *ukh,* acelaşi ca al guvernatorului provinciei, energia era aproape stinsă.

— Vom pieri cu toţii, anunţă, sumbru, preotul. Locul acesta e blestemat!

— Linişteşte-te! îi porunci regele.

Doar cele două pene mai păstrau puţină vigoare. Întruchipări ale aerului luminos care se mişcă prin univers şi face să încolţească seminţele vieţii, ele ofereau o ultimă posibilitate de supravieţuire.

— Boala roade salcâmul şi iată aici una dintre urmările ei! observă regele. Îndreptaţi-vă gândurile asupra discului soarelui, trăiţi fiecare dintre cuvintele pe care le voi rosti, faceţi să renască puterea, împărtăşind cu toţii Cuvântul!

Sehotep, Nesmontu şi Sobek îşi uniră vocea cu a regelui, ca să formeze o fiinţă a cunoaşterii.

Vocea lui Sesostris se înălţă, recitind un imn către soarele ce răsare:

— Arată-te în regiunea luminii, însenineaza Cele Două Regate! Alungă întunericul, renaşte în fiecare zi, ascultă vocea celui care-ţi rosteşte numele! Eşti singurul şi vei rămâne singurul. Uneşte-te cu simbolul tău! El îţi dezvăluie adevărata faţă fără să te trădeze. Făureşte ce e jos şi ce e sus. Flacără trăind înăuntrul ochiului său, fii întemeietorul, pătrunde în sanctuarul tău!

Puţin câte puţin, papirusul reînverzi. Apoi, ochii cobrelor se înroşiră ca jăraticul. În cele din urmă, discul îşi recăpătă strălucirea, luminând capela.

— Du-te să-i cauţi pe preoţi! Îi porunci monarhul generalului Nesmontu.

Când văzură simbolul revenit la viaţă, sacerdoţii se înclinară în faţa regelui şi începură să-l proslăvească.

— Terminaţi cu trăncăneala! le-o reteză Sesostris. Ritualurile n-au fost celebrate corect şi ar fi trebuit să plătiţi din greu. În loc să vă plângeţi de milă, îndepliniţi cu grijă ritualurile din zori, de la miezul zilei şi de la asfinţit. La cel mai mic semn de îngrijorare, daţi-mi de ştire! De acum înainte, această provincie aparţine faraonului.

La ieşirea din templu, Sesostris fu întâmpinat cu urale de populaţie. Dar brusc, veselia încetă şi oamenii se îndepărtară.

Apărură vreo treizeci de soldaţi, ţinând de zgărzi câini fioroşi. Ei alcătuiau trupa de elită a defunctului Ukh şi comandantul lor nu părea să aibă cele mai bune intenţii.

— Noi nu suntem pregătiţi să ne plecăm frunţile! Această provincie era liberă şi tot aşa va rămâne.

— Încetează cu prostiile! interveni Nesmontu. Luminăţia Sa tocmai a salvat-o de la pieire. De acum înainte, ea îi va da ascultare!

— Nu avem nevoie de o putere venită din afară! se încăpăţână comandantul. Mă proclam noul guvernator al provinciei şi-l voi goni pe orice străin de pe pământurile mele.

— Răzvrătirea împotriva faraonului duce la moarte, îi reaminti Sesostris. Voi uita nebunia ta trecătoare, dar supune-mi-te acum!

— Dacă mai înaintaţi un pas, dau drumul câinilor.

— Nu faceţi imprudenţe, îl sfătui Sehotep pe monarh. Nu suntem destui ca să le ţinem piept. Să ne întoarcem în templu!

Sesostris păşi înainte.

Comandantul şi oamenii săi slobozîră câinii care se năpustiră spre rege.

Sobek vru să se aşeze în faţa suveranului, dar, cu un gest scurt, acesta îl opri.

Când ajunseră la mai puţin de un metru de pradă, câinii începură să se agite, se învârtiră, îşi arătară colţii, lătrară furioşi, apoi se potoliră. Nu mai formau acum decât o haită paşnică, al cărei şef veni să cerşească mângâierea regelui înainte de a se culca la picioarele lui.

— Aceste animale ştiu cine sunt. Tu, comandant nedemn, nu meriţi să le dai ordine!

Îngrozit, ofiţerul încercă să fugă. Doi dintre soldaţii săi îi zdrobiră capul cu lovituri de baston.

Pe când aclamaţiile începură iar, Sesostris se gândi la lupta pe care o avea de purtat. De soarta Salcâmului atârna cea a întregului Egipt şi trebuia să se aştepte la noi dezastre.

De un singur lucru era convins pe deplin: nu Ukh era cel care aruncase blestemul asupra Arborelui lui Osiris. Nu mai rămâneau decât doi suspecţi: Djehuty, stăpânul provinciei Iepurelui, şi Khnum-Hotep, cel al provinciei Gazelei.

☥☥☥

O mică încăpere pentru cultul strămoşilor, o sală de primire modestă, un dormitor, o cameră de baie, o bucătărie, o pivniţă şi o terasă; casa destinată lui Iker nu era un palat, dar va fi plăcut să locuiască în ea. Spoită cu var de curând, avea puţină mobilă. Din fericire, un grajd din apropiere nu adăpostea decât o bătrână măgăriţă cu care Vânt-de-Miazănoapte se împăcă imediat de minune.

Dat fiind că avea puţine lucruri, scribului nu-i luă mult timp să se instaleze. Tocmai când termina de aranjat, un bărbat amărât ciocăni la uşa sa.

Cu părul lung, ras prost, puţin adus de spate, slăbănog, avea o înfăţişare jalnică.

— Sunt servitorul care v-a fost dat de primărie. Voi veni de două ori pe săptămână câte două ore.

În prima clipă, Iker avu chef să-l trimită înapoi şi să se descurce singur. Dar această persoană nu-i era necunoscută.

— Nu, e de necrezut… Tu eşti Sekari?

— A… Da, eu sunt.

— Nu mă recunoşti?

Sărmanul om îndrăzni să-şi privească stăpânul.

— Iker… Eşti aşa bine îmbrăcat!

— Ce-ai păţit?

— Obişnuitele necazuri. Acum îmi merge mai bine. Mă primeşti în slujba ta?

— Ca să fiu sincer, mă simt puţin stânjenit!

— Primăria plăteşte. În ceea ce mă priveşte, nu mă descurc prea rău. Fac curat în zece case şi câte o reparaţie pe ici, pe colo.

— Unde stai?

— Într-o colibă dintr-o grădină, pe care o îngrijesc, având, în schimb, dreptul să adun legume.

— Intră să bem ceva împreună!

Cei doi vechi tovarăşi îşi amintiră aventurile lor din minele de la Sinai, dar Iker nu dădu amănunte despre ce i se întâmplase de la despărţirea lor.

— Iată-te acum printre scribii de frunte, observă Sekari, cu o frumoasă carieră în faţă.

— Nu te încrede în aparenţe!

— Ai necazuri?

— O să stăm de vorbă mai târziu. Aranjează casa după voia inimii, căci va fi şi a ta. Dar acum, iartă-mă, mă aşteaptă o mulţime de treburi.

☥☥☥

Doar muncind cu încrâncenare, Iker reuşi să se liniştească. Avea acum dovada că era adevărat, că *Fulgerul* fusese construită de o echipă de meşteri din Kahun şi că această corabie nu putea să aparţină decât faraonului Sesostris.

Nimeni nu voia să creadă în existenţa misterioasei Ţări Punt, dar tânărul cunoştea destinaţia vasului la bordul căruia ar fi trebuit să piară.

Iker se duse din nou la Rindea. De data aceasta, era hotărât să-i povestească tot.

Uşa casei era închisă.

Scribul bătu, dar nimeni nu răspunse. O vecină îl luă la întrebări:

— Ce vrei?

— Aş dori să vorbesc cu Rindea.

— Nu mai e nicio şansă, bietul meu băiat! A murit noaptea trecută. Faci parte din familie?

— Nu, dar ne cunoşteam şi aveam să-i cer unele lămuriri.

— Zgârcitul acesta bătrân nu va mai vorbi cu nimeni! În vremea din urmă, povestea tot ce-i trecea prin cap.

— Din ce cauză a murit?

— De bătrâneţe, bineînţeles! Îl dureau plămânii, rinichii, inima… Era pe de-a-ntregul bolnav. Dar nu are de ce să se plângă, n-a suferit prea mult.

— Îl vedeaţi des?

— Cât mai rar cu putinţă, ca şi ceilalţi vecini. Ne obosea cu poveştile lui de dulgher şi se supăra repede. Dacă nu-l ascultai cu atenţie, devenea arţăgos.

— Gărzile oraşului n-au trecut pe la el, chiar înainte să moară?

— Gărzile? Dar ce-a făcut bătrânul?

— Nimic, nimic… Era doar o întrebare.

Vecina îl privi cu subînţeles.

— Aşadar, era amestecat în ceva necurat! N-oi fi aparţinând şi tu gărzilor?

— Nu, îi eram doar prieten.

— Eşti prea tânăr ca să fii prietenul lui Rindea!

Iker bătu în retragere. I-ar fi plăcut să intre în casă şi să scotocească, dar ce folos? Scribul nu credea că bătrânul murise de moarte bună. Şi ucigaşii făcuseră să dispară, în mod sigur, orice semn care l-ar fi pus pe urmele lor. Cine putea să acţioneze fără teamă de pedeapsă, dacă nu gărzile supuse unor ordine şi sigure că nu vor avea niciodată motive de nelinişte? Primarul trebuia să fie la curent. Şi deasupra primarului, un ministru. Şi deasupra ministrului, protectorul oraşului Kahun, faraonul Sesostris.

Iker dorea să cunoască adevărul şi să facă dreptate. Datorită mânerului cuţitului, avea dovada existenţei *Fulgerului*. Dar principalul său martor dispăruse şi judecătorii i-ar răspunde că acest biet obiect nu era de ajuns ca să se înceapă cercetările.

Arhivele din Kahun! Acolo şi numai acolo se găseau actele şi dovezile hotărâtoare.

La intrarea în clădire, erau doi paznici.

— Numele şi funcţia?

— Iker, scrib.

— Ai permis scris ca să pătrunzi în aceste încăperi?

— Vreau doar să-l văd pe Păstrător.

— Aşteaptă puţin!

Înaltul demnitar acceptă să-l primească pe Iker al cărui renume nu înceta să sporească. Reţinut şi bănuitor, Păstrătorul se arăta totuşi amabil.

— Ce doreşti, Iker?

— E o problemă deosebită. Am o misiune… să zicem secretă.

— Pot să înţeleg aşa ceva, dar îmi trebuie mai multe informaţii.
— Mai-marele meu, Heremsaf, m-a trimis să consult arhivele privitoare la şantierele în care se construiesc corăbii. Ar vrea să verifice un amănunt.
— De ce n-a venit el însuşi?
— Tocmai pentru că e secret. Prezenţa mea aici nu va mira pe nimeni, pe când a sa…
Păstrătorul păru convins. Nu era prima oară când se confrunta cu astfel de cazuri în care era important să nu rămână urme.
— Înţeleg, înţeleg… Dar aş prefera să am un cuvânt scris din partea lui Heremsaf.
— Poate nu e neapărat necesar şi…
— Pentru arhivele mele este! Întoarce-te cu acest cuvânt şi îţi voi uşura munca!

☥☥☥

— De cine îţi baţi tu joc, Iker şi ce se ascunde aici? îl luă la întrebări Heremsaf, pradă unei furii stăpânite. Păstrătorul Arhivelor de Stat tocmai m-a prevenit că ai îndrăznit să te foloseşti de numele meu pentru o cercetare pe furiş! Tocmai tu, în care am avut atâta încredere!
— Îmi veţi da un permis care să respecte legea?
Heremsaf îl străpunse cu privirea.
— Nu crezi că e timpul să-mi spui, în sfârşit, adevărul?
— Vă pun aceeaşi întrebare.
— Mergi prea departe, Iker! Nu eu sunt cel care a încercat să se strecoare în arhive!
— Dar mi-aţi ordonat să sortez obiectele îngrămădite în vechile magazii, insistând să nu-mi scape niciunul!
— Da! Şi ce-i cu asta?
— Nu vă gândeaţi la un mâner de cuţit pe care era gravat numele unei corăbii?
Heremsaf păru surprins.
— Principalul şantier de corăbii al regiunii nu se află în grija voastră? continuă Iker.
— Aici te înşeli! Şeful de echipă din Fayyum se ocupă de el.
— Dar în privinţa mânerului nu mă înşel?
— Ce cauţi, mai precis?
— Pe Maat, bineînţeles.
— Nu minţindu-l pe Păstrător o vei găsi!

— Dacă nu vă simţiţi vinovat de nimic, permiteţi-mi să cercetez arhivele!

— Nu e atât de simplu şi eu nu am întreaga putere. Arhiva e împărţită pe bucăţi şi doar primarul îţi poate da voie să intri peste tot. Ascultă, Iker, eşti în plină ascensiune, dar nu ai mulţi prieteni! Precizia şi iscusinţa pe care le-ai dovedit sunt în favoarea ta, totuşi calitatea muncii nu ajunge, doar ea, ca să-ţi asigure o carieră strălucită. Nu te poţi lipsi de sprijinul meu şi eu o să ţi-l ofer pentru că am încredere în viitorul tău. Accept să uităm acest moment de rătăcire, cu condiţia să nu se mai repete. Ne-am înţeles?

— Nu, nu ne-am înţeles! Nu o carieră strălucită vreau, ci doar adevărul şi dreptatea! Oricât m-ar costa, nu voi renunţa la această căutare. Refuz să cred că totul este putred în această ţară. Dacă nu, înseamnă că Maat a părăsit-o! Şi, în această situaţie, de ce să trăiesc mai departe aici?

Şi fără să fie poftit, Iker părăsi camera de lucru a lui Heremsaf.

Îndrumându-l către primar, cu siguranţă, complicele ucigaşilor dulgherului, mai-marele său îşi dovedise vinovăţia. Dar de ce Heremsaf îl trimisese totuşi pe urma cuţitului? Purtându-se astfel, îl ajutase. Refuzându-i permisul pentru consultarea arhivelor, îl împiedica să înainteze. Cum se explicau aceste atitudini contrare? Fără îndoială, Heremsaf, credincios prieten al primarului, nu ştia de existenţa modestului obiect ce purta pe el numele *Fulgerului*.

Iker era sigur că va fi destituit din toate funcţiile şi alungat din Kahun.

Totuşi, va reveni aici şi va reuşi să obţină actele de care avea nevoie. Conştient că sarcina se anunţa cu neputinţă de împlinit, tânărul mergea la întâmplare pe străzile oraşului.

— Pari supărat, murmură vocea dulce a frumoasei Bina.

— Întâmpin greutăţi în slujba mea!

— Nici nu m-ai observat! N-ar trebui să te mai înveseleşti puţin?

— Nu am poftă să mă distrez.

— Atunci să stăm de vorbă! Am găsit un loc liniştit, o casă goală, chiar în spatele celei în care muncesc. Ne întâlnim acolo după apusul soarelui. Îţi va face bine puţină sporovăială!

Capitolul 57

În apropierea capitalei provinciei Iepurelui, priveliştile erau luminoase şi încântătoare. Totul aici îmbia la odihnă, meditaţie şi pace.

Însă la bordul vasului lui Sesostris, oamenii nu se gândeau decât la înfruntarea cu temutul Djehuty. Veştile pe care tocmai le primise generalul Nesmontu nu erau deloc îmbucurătoare.

— Guvernatorul provinciei dispune de o mică armată, bine plătită şi alcătuită din războinici adevăraţi, îi dezvălui el faraonului. Mai mult decât atât, Djehuty are faima unui strateg iscusit.

— În această situaţie, nu va respinge tratativele! îşi dădu cu părerea Sehotep. Când Djehuty va afla despre supunerea guvernatorilor de provincie renumiţi pentru înverşunarea lor, va înţelege că lupta nu are rost. Mă ofer drept mesager.

— Vom continua la fel ca până acum, decise Sesostris.

Cei trei membri de la Curte, generalul Nesmontu, purtătorul Sigiliului Sehotep şi Sobek Păzitorul împărtăşeau acelaşi gând: monarhul nu-şi dădea seama de pericol, Djehuty nu era un oarecare şi nu va depune armele fără să poarte o bătălie crâncenă.

Cu toate acestea, calmul faraonului părea de neclintit. Nu se asemăna oare cu acel meşter între meşteri, capabil să găsească gestul potrivit la momentul potrivit? Cum să nu-i acorzi încrederea acestui uriaş care, de la urcarea pe tronul celor vii, nu făcuse un singur pas greşit?

Khemenu, „oraşul lui Ogdoad”, confrerie a opt puteri creatoare, era, în acelaşi timp, capitală a provinciei Iepurelui şi aşezare privilegiată a zeului Thot. Stăpân al hieroglifelor, „cuvintele zeului”, el oferea iniţiaţilor posibilitatea de a ajunge la înţelepciune. Arătându-se sub forma cornului lunii, simbolul cel mai vizibil al morţii şi învierii, zeul sugera nevoia gesturilor hotărâte, care lăsau la o parte indiferenţa şi îngăduinţa. Ciocul ibisului, pasărea lui Thot, nu căuta, ci găsea.

— Luminăţia Voastră, interveni Sobek Păzitorul, permiteţi-mi să vă însoţesc!

— Nu va fi nevoie.

Pe fluviu, nu se zărea nicio corabie de război. Pe chei, niciun soldat.

— De necrezut, murmură Sehotep. Djehuty ne face şi el favoarea să moară?

Manevrele de acostare se desfăşurară în linişte, ca şi cum niciun responsabil al portului din Khemenu nu avea de ce să se opună sosirii faraonului.

La capătul de jos al scării ce cobora de pe vas, stătea un om slab, cu faţă aspră, care desfăşură un papirus acoperit de hieroglife aşezate pe coloane. Se vedea, de asemenea, şi un desen, rar întâlnit: Osiris şezând, purtând pe cap coroana reînvierii şi ţinând în mâini Sceptrul Puterii şi Cheia Vieţii. Pe tronul său, era gravat simbolul milioanelor de ani, iar în jur, cercuri de foc care îi împiedicau pe neiniţiaţi să se apropie.

— Generale Sepi… Din fericire, te-ai întors din Asia teafăr şi nevătămat.

— Sarcina n-a fost uşoară, Luminăţia Voastră, dar m-am folosit de totala lipsă de organizare a triburilor şi clanurilor.

— Ar fi fost păcat să te pierdem chiar după intrarea ta în Cercul de Aur din Abydos.

— Datorită acestei iniţieri, viaţa şi moartea sunt atât de diferite, încât nu mai înfrunt greutăţile în acelaşi fel ca până acum.

Sub privirile uluite ale corăbierilor din flota regală, faraonul şi fratele său într-ale spiritului se îmbrăţişară.

— Care sunt concluziile tale, Sepi?

— Asia se află sub control. Trupele noastre instalate la Sichem au înăbuşit dorinţa de răzvrătire a cananeenilor, care acum au parte de dreptate şi mănâncă după poftă. Unii mai păstrează încă amintirea unui om ciudat, Prevestitorul, dar dispariţia acestuia pare să fi fost urmată şi de cea a credincioşilor săi. Totuşi, să nu fim prea încrezători! Întregul ţinut trebuie să rămână sub supraveghere severă. Şi mai ales, să nu ne retragem trupele, ci să le întărim! Mă tem să nu se ivească o ceată de nemulţumiţi care să-i aţâţe uneori pe locuitori la răscoală.

— Părerea ta e preţioasă pentru mine, Sepi! Şi acum, spune-mi ce se întâmplă în această provincie?

— M-am întors abia ieri. Pe Djehuty l-am găsit foarte schimbat! E vesel, împăcat cu sine şi se bucură din plin de viaţă.

— A dat ordin să fiu atacat?

— Nu chiar. Mi-a destăinuit că v-a pregătit o surpriză şi mi-a cerut să vă întâmpin, singur, fără arme şi neînsoţit de soldaţi.

— Ai reuşit să-l convingi să renunţe la o luptă sângeroasă?

— Nu sunt sigur de acest lucru, Luminăţia Voastră! De când sunt în slujba lui, m-am străduit, fără încetare, să-l fac să-şi dea seama că poziţia

lui e greşită şi nu va trage niciun folos de pe urma ei. Aş fi un îngâmfat dacă aş crede că am reuşit.

— De cine ascultă trupele?

— De el, nu de mine!

— Bine, atunci să mergem să vedem surpriza.

Soldaţii şi tinerii înşiraţi de-a lungul drumului ce ducea la palatul lui Djehuty se închinau faraonului.

La fel de mirat ca şi Sesostris, generalul Sepi îl călăuzi pe monarh până în sala de audienţe.

Bogat împodobite şi machiate cu pricepere, cele trei fete ale lui Djehuty arătară cel mai frumos surâs cu putinţă şi se înclinară înaintea suveranului.

Înfăşurat într-o mantie care-i cobora până la călcâie, tatăl lor se ridică greoi.

— Luminăţia Voastră să mă ierte, am mari dureri de oase şi mi-e frig tot timpul. Dar mi-a rămas destulă sănătate ca să prezint omagiul provinciei mele regelui Egiptului de Jos şi de Sus.

Trei lectici îi purtară pe faraon, pe guvernatorul provinciei şi pe generalul Sepi până la marele templu al lui Thot. În faţa lui se înălţa gigantica statuie.

— Iată încarnarea *Ka*-ului Luminăţiei Voastre! zise Djehuty. Revărsaţi asupra lui lumina care îi va da viaţă pentru totdeauna!

Sepi îi oferi lui Sesostris un baston provenit din Abydos şi care fusese sfinţit în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Regele îl ridică, îndreptându-l, pe rând, spre ochii, nasul, urechile şi gura colosului. La fiecare gest al său, o rază de lumină ţâşni din capătul bastonului. Piatra fu străbătută de vibraţii şi fiecare simţi că o parte din *Ka*-ul regal avea să fie prezentă, de acum înainte, în oraşul lui Thot.

☥☥☥

Ospăţul fu îmbelşugat: bucate de o fineţe deosebită, servitori pricepuţi, muzică demnă de Curtea de la Memphis şi tinere dansatoare vrednice să execute dansuri neobişnuite. Cea mai frumoasă dintre ele schimbă priviri complice cu purtătorul Sigiliului, foarte sensibil la farmecele ei. Drept veşmânt, fata nu purta decât o centură de perle.

Dar Djehuty observă că faraonul nu se înveselea deloc.

— Îmi place să trăiesc bine, Luminăţia Voastră, şi sunt mândru de bunăstarea provinciei mele! Dar aceasta nu mă împiedică să am mintea limpede. Aducându-ne revărsarea bogată a apelor, ne-aţi arătat că sunteţi

vrednic să domniţi peste un Egipt reunit. Aţi dobândit credinţa mea, sunt slujitorul vostru devotat. Porunciţi şi mă voi supune!

— Ai aflat de nenorocirea care ne-a lovit?

— Nu, Luminăţia Voastră!

O privire a generalului Sepi îi adeveri lui Sesostris că Djehuty nu minţea.

— Arborele Sacru al lui Osiris este rău bolnav, îi dezvălui regele.

— Arborele Vieţii?

— Chiar el, Djehuty!

Pierzându-şi pofta de mâncare, guvernatorul provinciei împinse la o parte farfuria de alabastru.

— Ce s-a petrecut?

— Un blestem.

— Puteţi să-l înlăturaţi?

— Duc această bătălie în fiecare clipă. Acum, înaintarea răului a fost oprită, dar pentru cât timp, oare? Înălţarea unui templu şi a unui locaş de veci va naşte o energie însemnată şi sunt convins că un Egipt unit ne va ajuta să luptăm. Jură că eşti nevinovat şi că n-ai luat parte la nicio uneltire pentru distrugerea Salcâmului!

Ca şi cum ar fi murit de frig, Djehuty se înfăşură strâns în mantie.

— Dacă sunt vinovat, numele meu să fie şters pentru totdeauna, familia mea să dispară, mormântul meu să fie dărâmat, iar trupul meu, ars! Rostesc aceste cuvinte în faţa faraonului, chezaş al lui Maat!

Vocea lui Djehuty tremura de emoţie.

— Ştiu că nu mă minţi, zise Sesostris.

— Această provincie vă aparţine, la fel ca şi bogăţiile şi soldaţii săi. Salvaţi Egiptul, Luminăţia Voastră, salvaţi poporul său, ocrotiţi misterul reînvierii!

Privindu-l pe suveran, Djehuty înţelese că nu greşise acordându-i încrederea sa. Dacă exista un om, unul singur, capabil să tămăduiască Arborele Vieţii, acela era faraonul.

Un mesean luă cuvântul:

— Sunt preotul care l-a ajutat pe tânărul scrib în timpul transportării statuii şi n-a fost treabă uşoară! Se numeşte Iker şi a părăsit provincia noastră. Dar acesta nu e un motiv să uităm curajul lui şi propun să bem în sănătatea sa. Fără el, n-am fi reuşit să ducem uriaşul până la Marele Templu.

Djehuty aprobă şi toţi cei prezenţi goliră cupele în sănătatea lui Iker. Şi pentru că veselia îi cuprinsese pe toţi, urmară multe altele.

☥☥☥

Sesostris îi chemase pe Djehuty şi pe generalul Sepi să se alăture consiliului său restrâns.

— Prezenţa voastră printre noi reprezintă o onoare, preciză regele. Aici se iau hotărâri şi se trece la fapte. Începând cu Elephantina, am recucerit provinciile care îmi erau potrivnice fără să fie vărsată o singură picătură de sânge. N-a mai rămas decât una şi trebuie să trag o singură concluzie: Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, este ucigaşul care s-a atins de Arborele Vieţii.

— Oryx-ul e animalul lui Seth, ucigaşul lui Osiris, aminti Sehotep. Din câte ştim, Khnum-Hotep nu se va da în lături de la nimic pentru a-şi păstra teritoriul.

— E descendentul unei familii străvechi, preciză Djehuty, şi ţine cu dinţii la libertatea lui. Din convingere, se opune oricăror tratative. Mai mult decât atât, trupele sale sunt cele mai de temut din întreaga ţară. Pregătirea soldaţilor e aspră şi îndelungată, armele lor sunt dintre cele mai bune şi nu se supun decât stăpânului lor, asupra căruia nimeni nu are vreo înrâurire. Ca să fiu sincer, nu acordă însemnătate nici chiar victoriilor Luminăţiei Sale. Faptul că se ştie singur împotriva tuturor îi va spori încăpăţânarea. Şi cum este un adevărat conducător, oamenii săi se vor bate pentru el cu multă îndârjire.

— În aceste împrejurări, cred e nimerit un atac puternic, socoti generalul Nesmontu.

— Să sărbătoreşti unirea călcând pe trupurile egiptenilor morţi nu mi se pare cea mai potrivită alegere, obiectă Djehuty.

— Mă tem că nu există alta, insistă Nesmontu. Faraonul nu-l poate lăsa pe Khnum-Hotep să-l sfideze şi să slăbească ceea ce el a construit atât de trainic.

Cu inima grea, toţi înţeleseseră că trebuiau să se pregătească pentru o luptă a cărui violenţă urma să lase urme de neşters.

— Deoarece nu e vorba despre o înfruntare cu o ţară străină, fu de părere Nesmontu, nu avem de ce să trimitem o declaraţie de război lui Khnum-Hotep. După părerea mea, e o acţiune a armatei care va aduce din nou ordinea pe pământul Egiptului. E limpede că vom ataca prin surprindere.

Nici generalul Sepi, nici ceilalţi membri ai consiliului nu ridicară obiecţii.

— Să se facă pregătirile necesare, porunci suveranul. În timpul ospăţului, cineva a rostit numele unui scrib, Iker. A învăţat aici?

— Mi-a fost elev, recunoscu Sepi. De departe, cel mai bun dintre toţi!

— De aceea i-am şi încredinţat rapid anumite sarcini, adăugă Djehuty. A organizat în mod lăudabil transportul statuii şi n-ar fi întârziat să ajungă în fruntea administraţiei provinciei.

— Şi de ce a plecat? întrebă Sesostris.

Djehuty se ridică.

— Nu sunt demn să iau parte la acest consiliu, Luminăţia Ta, căci am săvârşit o greşeală gravă împotriva voastră.

— Explică-mi şi lasă-mă pe mine să judec!

Parcă îmbătrânit dintr-o dată, Djehuty se aşeză la loc.

— Iker este un băiat muncit de gânduri, care nu încetează să-şi pună întrebări, ca urmare a asprelor încercări din care sufletul său nu a ieşit neatins. Căuta doi corăbieri, Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios, care făcuseră popas la Khemenu. O întâmplare ştearsă din arhivele mele, căci corabia lor se folosea de sigiliul regelui pe care eu nu voiam să-l recunosc. Pentru mine, Luminăţia Voastră, aceşti oameni nu puteau fi decât în slujba faraonului şi nu i-am ascuns aceste gânduri lui Iker.

— Din cauza ta, observă Sehotep, acest scrib îl socoteşte acum pe Luminăţia Sa drept duşman!

— Adevărat.

— Voia să se răzbune?

— Cu siguranţă. Am încercat să-l conving să uite trecutul şi să rămână în provincia mea, dar hotărârea sa era de neclintit. Băiatul este pe cât de inteligent, pe atât de curajos şi ar putea să devină un inamic de temut căci, din pricina mea, îşi închipuie că faraonul e răspunzător de nenorocirile sale.

— Ce i s-a întâmplat, de fapt?

— Nu ştiu. Fără îndoială, cineva a vrut să-l omoare.

— Unde bănuieşti că a plecat Iker?

— La Kahun, ca să găsească urme şi dovezi ce i-ar permite să dea la iveală adevărul.

— S-a interesat şi despre Cercul de Aur din Abydos, preciză generalul Sepi şi i-a văzut efectul, fără să-i înţeleagă esenţa, în timpul unui ritual de înnoire asupra persoanei lui Djehuty.

— Acest băiat este, poate, complicele ucigaşului care a lovit Salcâmul lui Osiris, fu de părere Sobek. Avea legături cu Khnum-Hotep?

— Venea din provincia acestuia şi lucrase pentru el, dezvălui Djehuty.

Capitolul 58

Puţinele bagaje ale lui Iker erau pregătite. După apriga ceartă cu Heremsaf, se aștepta să fie dat afară din slujbă dintr-un moment în altul.

Aşa că nu fu surprins să vadă apărând un scrib cu părul lung, căruia i se dusese faima că aducea numai veşti proaste. Probabil că-i vor urma gărzile care-l vor conduce pe Iker până la hotarele oraşului şi-i vor interzice să se mai întoarcă vreodată în Kahun.

— Eu sunt gata, zise Pletosul.

— Şi eu la fel. Eşti singur?

— Astăzi da, din pricină că sunt multe treburi de făcut la primărie. Dar mâine, un scrib îmi va da o mână de ajutor.

— Mi se mai acordă, aşadar, răgaz o zi!

Pletosul se încruntă.

— Chiar şi zece e prea puţin. Oricum, nu vom reuşi să sfârşim într-o săptămână! Nu se poate să ţi se impună un termen atât de scurt, e o greşeală! Având în vedere munca pe care o avem de îndeplinit, ne-ar trebui cel puţin o lună, fără să pierdem timpul.

— Despre ce muncă vorbeşti?

— Dar… despre aceea care ţi-a fost încredinţată: inventarul şi descrierea tuturor obiectelor din depozitele vechi.

— N-ai venit… să mă alungi?

— Să te alung pe tine, Iker! De unde ai mai scos-o şi pe-asta? Ah, înţeleg! Unul dintre ajutoarele primarului ţi-a făcut o glumă proastă. Să ştii că toţi cei din jurul Marelui Dregător se cam tem de tine. Să nu ai încredere în ei, se pot transforma în duşmani adevăraţi. Din fericire, te bucuri de sprijinul lui Heremsaf!

Iker se simţi pierdut.

Aşadar, nici primarul, nici Heremsaf nu se hotărâseră să-l gonească. Dar acţionau împreună sau unul împotriva celuilalt?

Incapabil să răspundă la această întrebare, Iker se concentra asupra muncii sale, alături de Pletos, care nu era obişnuit cu un asemenea ritm susţinut. Se oprea de mai multe ori într-o oră ca să bea apă, să mestece o ceapă proaspătă, să-şi şteargă fruntea sau din pricina unor nevoi grabnice. În plus, nu înceta să înşire verzi şi uscate.

Iker ascultă fără să vrea poveşti de familie de o înspăimântătoare banalitate. Urmă apoi un şir lung de bârfe despre slujbaşii primăriei, începând cu zvonurile îndoielnice şi şoaptele neclare.

Când soarele asfinţi, Pletosul îşi aranjă uneltele.

— Gata, ziua s-a isprăvit. Îţi dau un sfat, Iker: lucrează mai puţin, că altfel o să ţi-i ridici în cap pe toţi scribii din provincie. Unii, şi nu vor fi puţini, se vor simţi jigniţi, poate chiar umiliţi. Ia-o mai încet şi vei ajunge repede într-o slujbă însemnată.

Iker se întoarse acasă. Sekari plecase, după ce făcuse curat. Tânărul scrib îi duse nutreţ lui Vânt-de-Miazănoapte, apoi plecă la întâlnirea cu Bina. Chiar dacă nu spera la nimic precis, se hotărâse să nu-şi respingă singurul aliat.

Prin împrejurimi, nu se vedea niciun om. Iker pătrunse fără zgomot în locuinţa părăsită.

— Eşti aici, Bina?

— În ultima cameră, îi răspunse vocea dulce a tinerei asiatice.

Iker păşi printre dărâmăturile de ipsos. În întuneric, ghici silueta fetei şi se aşeză alături.

— Ce necazuri ai?

— Eu şi mai-marele meu nu suntem de aceeaşi părere.

— Sunt sigură că e vorba de ceva mai grav.

— De ce crezi asta?

— Pentru că te-ai schimbat. Tulburarea ta este atât de adâncă, încât şi omul cel mai nesimţitor îşi dă seama de ea. O simplă supărare pricinuită de slujbă nu te-ar fi zdruncinat până-ntr-atât.

— Nu te înşeli, Bina.

— Şi tu eşti victima unei nedreptăţi, nu-i aşa? Tirania nu cruţă pe nimeni în această ţară, nici chiar pe cei care se cred la adăpost.

— Tirania! Pe cine învinuieşti?

— Eu nu sunt decât o servitoare venită din Asia. Sunt disperată, nu mi se îngăduie să cunosc scrisul şi cititul! Tu eşti învăţat şi ocupi deja o slujbă importantă. Dar şi unul, şi celălalt suntem la fel de nefericiţi, pentru că

viitorul este întunecat de acest Sesostris, care sufocă ţara. Regele este un om rău. Poporului meu care cerea puţină libertate şi dreptate i-a răspuns trimiţând armatele. Morţi, răniţi, femei necinstite, copii bătuţi; sate întregi aduse în mizerie, în timp ce soldaţii faraonului petreceau şi se îmbătau. Sesostris îi nesocoteşte pe oameni, nu-i plac decât forţa şi violenţa. După câte se zvoneşte acum, poartă un război cumplit împotriva provinciilor care au îndrăznit să-i pună la îndoială atotputernicia. Această fiară nu se va da înapoi să verse sângele egiptenilor.

Iker se gândi la Khnum-Hotep şi la Djehuty, doi guvernatori de provincie care îl ajutaseră. Un război în interiorul ţării şi recucerirea întregului Egipt de către un monarh capabil de orice pentru a-şi impune puterea, nu erau, oare, acestea cheia misterului? Totuşi, tânărul scrib nu reprezenta o piedică în calea lui Sesostris!

— Dacă regele e duşmanul tău, este şi al meu, i se destăinui el fetei. A poruncit să fiu omorât.

— Din ce pricină?

— Nu ştiu încă, dar voi afla. Vreau să găsesc dovezile care îi arată vinovăţia şi să cer să mi se facă dreptate.

— Visezi cu ochii deschişi, bietul meu Iker! Singurul lucru care se poate face este ca oamenii asupriţi să se unească şi să lupte împotriva tiranului.

— Uiţi că are armată şi gărzi?

— Bineînţeles că nu, dar există şi alte mijloace de a-l înfrunta decât o luptă deschisă.

— La ce te gândeşti?

— La tine, Iker!

— Lămureşte-mă, Bina!

— Eşti un scrib foarte priceput, apreciat de primarul din Kahun, oraşul preferat al tiranului. Încetează să te mai porţi ca un băieţandru răzvrătit care urmăreşte o nălucă. Cere-ţi iertare, întoarce-te la slujba ta şi încearcă să ajungi tot mai sus!

— O carieră frumoasă nu va înlocui adevărul!

— Cunoşti deja acest adevăr: Sesostris vrea moartea ta. Este un distrugător şi un ucigaş care calcă în picioare mii de vieţi. Avem o singură scăpare: să devii scrib de rang înalt pentru ca să-i fii prezentat.

— Cu ce rost?

— Să-l omori, murmură Bina.

Uluit, Iker încercă să-şi închipuie cum s-ar putea petrece acest lucru.

— Peste putinţă! E păzit, nu voi avea timp să fac nimic!

— O asemenea ispravă se pregăteşte cu multă atenţie. Nici nu poate fi vorba să fii nechibzuit şi să-ţi primejduieşti viaţa, iar apoi să dai greş. Trebuie înlăturată mai întâi garda care-i stă alături ca să loveşti în plin.

— Tu ne vezi pe noi doi în stare să ducem la bun sfârşit această faptă nesocotită?

— Chiar dacă tu eşti singur, eu am aliaţi.

— Pe cine?

— Pe cei asupriţi, asemenea nouă, îndrăgostiţi de libertate şi gata să-şi sacrifice viaţa pentru a scăpa de acest tiran şi a-i reda poporului fericirea. Nu există destin mai frumos, Iker, şi tu vei fi unealta privilegiată!

Fata se apropie de el, apoi, simţindu-l că era pradă unei mari tulburări sufleteşti, nu mai schiţă niciun gest.

— E o nebunie, Bina!

— Fără îndoială, dar cum se poartă oamenii cu judecată? Îşi pleacă fruntea, îşi închid ochii, gura şi urechile, cu speranţa că doar vecinii lor vor fi loviţi! Sesostris a înţeles bine că e uşor să-i stăpâneşti pe laşi! Dacă te numeri printre aceştia, Iker, nu are rost să ne mai întâlnim!

Când se întoarse acasă, Iker avea gâtul atât de uscat, încât bău cel puţin un litru de apă. Neputând să-şi regăsească liniştea, strânse în pumn mânerul cuţitului însemnat cu numele *Fulgerului*. Înzestrat cu o lamă lungă şi ascuţită, devenea o armă de temut!

Era îndreptăţit să se răzbune şi să elibereze Egiptul de un asupritor nemilos devenea cel mai măreţ dintre idealuri. Iker uită de propria soartă pentru a se gândi la cea a ţării sale şi la nefericiţii care îndurau jugul lui Sesostris.

Dacă ar fi reuşit să-l înlăture, o nouă epocă de înflorire s-ar deschide. Totuşi, a da morţii un om nu era mai presus de puterile sale? Devenind scrib, tânărul voia să scape de violenţă şi samavolnicie. Ideea de a ucide îl umplea de groază şi dezgust.

Poate că părăsirea Egiptului era cea mai bună soluţie.

Exilându-se, Iker ar fi uitat demonii care îl chinuiau. Datorită cunoştinţelor sale, ar fi obţinut uşor o slujbă de administrator al unor pământuri şi şi-ar fi făurit o nouă viaţă.

Ca să poată pleca din zori, Iker se apucă să-şi facă bagajele. Pe când îşi rânduia pensulele într-o cutie, apăru ea.

Chipul ei era pe cât de luminos, pe atât de sever. În ochii săi, Iker citi următorul mesaj: „Nu fugi! Rămâi în Egipt şi luptă pentru ca Legea lui Maat să fie împlinită”.

Apoi frumoasa preoteasă se risipi în lumina tremurătoare a lămpii cu ulei.

La capătul puterilor, tânărul scrib se duse să se culce. Înainte de a se întinde în pat, Iker îşi căută talismanul pentru a-l lipi de pântece, ca să se bucure de un somn tihnit.

Superbul fildeş era de negăsit.

Iker răscoli toată casa, de pe terasă până în pivniţă, fără succes.

Preţiosul obiect fusese furat.

☥☥☥

Chinuit de un nou coşmar, scribul se trezi tresărind brusc şi nu-şi dădu seama unde se afla. Se dezmetici puţin câte puţin şi porni din nou să scotocească, fără rezultate mai bune însă.

Deodată, auzi nişte sforăituri care îl nedumeriră.

Pe prag, cu picioarele strânse la piept şi cu mâinile servindu-i de pernă, Sekari dormea adânc.

Iker îl trezi.

— Ce s-a întâmplat?… Ah, tu erai!

— Eşti de mult timp aici?

— Nu tocmai… Am fost ocupat, seara şi noaptea aceasta m-au istovit, dacă înţelegi ce vreau să zic! Am dat peste o adevărată scorpie, care nu voia să îmi mai dea drumul! Deoarece ştia unde se află coliba mea, nu puteam să mă ascund acolo. Singura mea şansă să scap era aici. Dacă-mi ceri să plec…

— Nicidecum, intră! Vei dormi mai bine înăuntru.

Sekari căscă şi se întinse.

— Dar nici tu nu pari mai odihnit decât mine!

— Am fost prădat.

— Ce ţi-au şterpelit?

— Un fildeş protector la care ţineam mult.

— Cumpărători sunt mulţi şi se vinde scump.

— Iartă-mă, Sekari, am dormit prost şi…

— Ţi-e greu să mă întrebi dacă eu sunt hoţul? Nu, n-aş fi îndrăznit să mai apar în faţa ta. Dar ai dreptate să te îndoieşti de toată lumea. După părerea mea, această casă ar trebui să fie mai bine păzită. Un zăvor bun n-ar strica.

Iar eu iau asupra mea sarcina de a afla dacă cineva a încercat să vândă acest fildeş. Ce formă are?

Iker îi făcu o descriere precisă.

— N-ai nicio bănuială? îl întrebă Sekari.

— Niciuna.

— Să sperăm că urechile mele mari vor da de o urmă. Eşti sigur că nimeni nu încearcă să-ţi facă rău?

— Ce-ar fi să mâncăm ceva?

— Mă tem că bucătăria ta e goală. Mă duc să caut câte ceva.

În timp ce Sekari se îndepărta, Iker reflectă la sfatul său: să nu aibă încredere în nimeni.

Capitolul 59

Calmul şi buna dispoziţie a libanezului nu erau decât o aparenţă. Ca să şi le păstreze, înfulecase de două ori mai multe prăjituri ca de obicei. Într-o bună zi, va trebui să aibă grijă să slăbească puţin.

De la Kahun primise o veste bună: aşa cum era prevăzut în caz de necesitate, iscoada sa scăpase de un bătrân dulgher prea vorbăreţ. În schimb, încheierea vânzării, care urma să-i asigure poziţia cheie printre lumea aleasă de la Memphis, întârzia din cauza unor mijlocitori nepricepuţi pe care îi înlocuise deja.

O minunată încărcătură de lemn de cedru, provenind din Liban, sosise în portul oraşului. Rămânea de văzut dacă vameşii se vor ocupa de ea sau nu.

Libanezul se parfumă pentru a treia oară în dimineaţa aceasta. Peste puţin timp, avea să afle dacă egipteanul cu care se întovărăşise îi era aliat sau duşman.

Dacă acesta îi întinsese o cursă, soarta sa fusese pecetluită: muncă silnică pe viaţă. Această perspectivă îl înspăimânta. Ar fi pierdut casa cu grădină şi traiul bun, şi n-ar fi supravieţuit unei asemenea încercări.

Libanezul se mai linişti gândindu-se că instinctul său nu-l înşelase niciodată. Acest egiptean era necinstit până-n măduva oaselor şi nu-l

interesa decât îmbogăţirea.

Dar se îngrijoră din nou, dându-şi seama că nu duseseră la nimic cercetările sale în privinţa numelui şi slujbei acestuia.

Întrerupându-i gândurile, portarul îi anunţă o vizită. Libanezul înghiţi o prăjitură de curmale, din care curgea mierea, şi coborî de pe terasă.

Bărbatul care-l căuta era una dintre cele mai bune iscoade ale sale. Ocupându-se cu negoţul de apă, bătea în lung şi-n lat, fără odihnă, cele mai frumoase cartiere din Memphis. Binevoitor, lega iute prietenii şi ştia să-i facă pe oameni să vorbească. Reţinând cu uşurinţă chipuri, îl pândise din porunca libanezului pe egiptean când acesta părăsise ultima dată casa negustorului.

— Ai reuşit să afli cine este?

— Cred că da, stăpâne.

Judecând după figura descurajată a iscoadei sale, libanezul se temu de o nenorocire.

— E un peşte gras, un peşte foarte gras.

— Eşti sigur de ce spui?

— Pe de-a-ntregul. Cunosc un mesager care lucrează la palat şi cumpără adesea apă de la mine. Ieri a primit poruncă să ducă un decret regal în câteva cartiere. Tocmai când îi terminasem de umplut burduful, trei bărbaţi au ieşit dintr-o clădire a administraţiei. „Uite, mi-a spus el, cel din mijloc e stăpânul meu. El întocmeşte decretele şi alte acte din porunca regelui.” L-am recunoscut fără greutate. Este chiar cel pe care mi-aţi cerut să-l urmăresc.

Libanezului i se făcu rău.

Un peşte foarte gras, într-adevăr! Iar el, pescarul, căzuse în plasa unui apropiat al lui Sesostris. Nu-i mai rămânea decât să fugă înainte de sosirea gărzilor.

— Ştii… cum îl cheamă?

— Medes. Se zice că e muncitor, ambiţios, fără inimă şi nemilos cu servitorii săi. E însurat şi are doi copii. A făcut carieră ca trezorier înainte să fie numit în această slujbă înaltă. O să sap mai adânc, dar cu băgare de seamă. De un asemenea dregător trebuie să te apropii cu dibăcie.

Portarul apăru din nou.

— A mai sosit un oaspete, stăpâne! Susţine că are ceva grabnic şi însemnat să vă spună.

— Un soldat?

— Cu siguranţă, nu! Un bărbat cu faţa aspră, cu părul vâlvoi şi care vorbeşte cu greutate.

Libanezul respiră uşurat. Voinicul acesta nu putea fi decât căpitanul vasului ce transportase încărcătura de lemn preţios.

— Să vină! Iar tu, îi porunci el negustorului de apă, ieşi prin spate!

Libanezul urma întotdeauna regula ca iscoadele şi oamenii săi să nu se cunoască între ei.

Se impunea o cupă cu suc de roşcove, dulce şi fin. Peste câteva clipe, va şti totul.

Căpitanul era întocmai cum părea: un corăbier cu experienţă, cu vorbă greoaie şi care nu se simţea în largul lui pe uscat.

— Gata.

— Ce înseamnă acest lucru, căpitane?

— Păi… că e gata.

— Marfa a fost descărcată sau oprită la vamă?

— Păi… da şi nu.

Libanezului îi venea să-l strângă de gât:

— Ce anume da şi ce anume nu?

— Nu, vameşii n-au văzut-o. Da, marfa a fost descărcată şi dusă la locul stabilit.

☥☥☥

Medes îi arătă portarului mica bucată de lemn de cedru, pe care era gravată hieroglifa copacului. Servitorul se înclină şi îl conduse pe oaspete în sala de primire mult prea încărcată de mobile rare. Pe mesele joase, erau înşirate prăjituri şi amfore cu vin. În aer, plutea un parfum ameţitor.

Cu obrajii roşii şi părul lucind de ulei, libanezul îl întâmpină plin de însufleţire:

— Scumpe prietene! Am o veste nemaipomenită!

— Este ultima noastră întâlnire, i-o întoarse Medes. Dacă târgul nu s-a încheiat, n-o să ne mai revedem.

— Tocmai, că este.

— Pe jumătate sau pe de-a-ntregul?

— Pe de-a-ntregul. V-aţi îndeplinit sarcina ce vă revenea şi eu pe a mea. Marfa e în siguranţă.

— În ce loc?

— Nu vreţi să gustaţi din minunăţiile preparate de bucătarul meu? Şi abia îndrăznesc să vă prezint vinurile pe care am plăcerea să vi le ofer: sunt cele

mai alese din întreaga Deltă.

— Am venit aici ca să vorbim despre negoţ.

— Vă înşelaţi, vă asigur!

— Nu mă faceţi să-mi pierd timpul! Unde se găseşte depozitul?

Libanezul se aşeză şi-şi turnă o cupă de vin alb de Iman, ale cărui arome îl încântau.

— Nu mai suntem de mult nişte copii. Prima parte a înţelegerii noastre a fost dusă cu bine la capăt şi sunt fericit că am jucat cinstit, şi unul, şi celălalt. Aveţi lista cumpărătorilor, dar numai eu cunosc locul depozitului. Daţi-mi ca să vă dau, nu credeţi că e corect aşa?

— Nu te afli într-o poziţie din care să poţi da ordine. Peste puţin timp, o să-l descopăr singur!

— Desigur. Dar fără mine, nu aveţi la dispoziţie calea ce duce din Liban la Memphis. Şi atunci, de ce să ne înfruntăm în loc să continuăm o înţelegere care a început aşa de frumos? Mai mult, am să vă fac o nouă propunere. Între noi doi, eu sunt negustorul. Nu ştiu ce slujbă anume aveţi, dar n-am nicio îndoială că vă număraţi printre dregătorii cei mai înalţi, deoarece aţi ocolit controlul de la vamă. Să vinzi lemn celor bogaţi, să te tocmeşti pas cu pas, să obţii cele mai bune preţuri, s-ar putea dovedi o adevărată pedeapsă care cred că nu vă încântă deloc. Riscaţi chiar să vă compromiteţi. Dar eu sunt obişnuit cu acest soi de lucruri şi puteţi să rămâneţi în umbră.

— Ideea nu-mi displace. Presupun că nu e pe degeaba.

Libanezul îşi ridică ochii spre cer.

— Vai! Dar nimic pe lumea aceasta nu e!

— Vrei o nouă reîmpărţire a câştigurilor, nu-i aşa?

— O pretind chiar.

— Cât?

— Jumătate-jumătate. Eu mă aleg cu grijile, iar dumneavoastră cu liniştea.

— Uiţi legăturile pe care le am cu persoane sus-puse.

— Nicio clipă! Fără ele, nici eu n-aş exista.

Medes cugetă adânc.

— Două treimi pentru mine şi una pentru tine.

— Nu pierdeţi din vedere cheltuielile mele. Nici nu vă închipuiţi câţi mijlocitori îmi sunt de trebuinţă! Sincer vorbind, câştigul ce-mi revine nu e

de invidiat. Dar îmi face mare plăcere să lucrăm împreună şi sunt convins că nu ne vom opri aici.

— Ai şi alte planuri?

— S-ar putea.

După cum îl informaseră iscoadele sale, Medes ştia că oamenii libanezului se comportaseră lăudabil. Avea deci posibilitatea să lege o relaţie strânsă cu un om atât de priceput şi o şansă ca aceasta se plăteşte scump.

— Ne-am înţeles: jumătate-jumătate.

— Nu veţi fi dezamăgit. Beţi puţin vin?

— Să ne pecetluim înţelegerea.

Amator de vinuri alese, Medes trebui să recunoască faptul că gazda sa nu se lăudase degeaba.

— Doriţi să vă ascundeţi în continuare numele? întrebă libanezul, mieros.

— E de preferat, atât pentru tine cât şi pentru mine. De cât timp ai nevoie ca să vinzi toată marfa?

— De îndată ce îmi înmânaţi lista cumpărătorilor, oamenii mei se vor pune pe treabă.

— Ai cu ce să notezi?

Libanezul îl aprecie pe Medes, care, prevăzător, nu-i dădea un act scris de propria mână. Negustorul îşi însemnă, după dictare, numele şi adresele a cincisprezece persoane de vază din Memphis.

— În patru săptămâni, îi spuse libanezul, putem să ne bizuim pe încă un transport.

— Ne întâlnim atunci când e lună plină. Îţi voi aduce o nouă listă.

☥☥☥

Libanezul se prăbuşi pe pernele moi. Tocmai încheiase una dintre cele mai profitabile înţelegeri din viaţa sa şi acesta nu era decât începutul! Modul de viaţă egiptean începea să-i placă.

— Nu te pune pe odihnă! îl sfătui o voce gravă.

Libanezul se ridică dintr-un salt.

— Cum aţi intrat?

— Crezi că o simplă uşă ar putea să mă oprească? îl întrebă Prevestitorul, al cărui surâs ironic îl cutremură pe negustor. Ai obţinut rezultatele la care speram?

— Chiar peste aşteptările noastre, învăţătorule, mult peste ele!

— Fără lăudăroşenii, prietene!

— Omul care tocmai a ieşit de la mine se numeşte Medes. Este însărcinat de faraonul Sesostris să îi întocmească decretele. Cu alte cuvinte, am în mână una dintre cele mai însemnate persoane de la Curte! Slujba sa, deşi importantă, nu-i ajunge. Vrea să se îmbogăţească. El este complicele meu în negoţul cu cedru şi pin.

— Grozavă treabă! recunoscu Prevestitorul.

— Medes nu ştie că am aflat cine e, urmă libanezul. Bineînţeles, a făcut şi el cercetări atente despre mine şi a tras, cu siguranţă, concluzia că oamenii şi căile pe care le folosesc sunt fără cusur. De aceea, mi-a dat o primă listă de cumpărători pe care am făgăduit să-i mulţumesc.

— În timpul discuţiilor cu el, n-ai uitat să-ţi măreşti partea ce ţi se cuvine?

— Nu era firesc, învăţătorule?

— N-aş putea să te condamn. Contribuţia ta la cauza noastră va creşte şi ea.

— Să nu vă îndoiţi!

— Trebuie să-i câştigi încrederea acestui Medes, îi recomandă Prevestitorul. Ca să reuşeşti, ai nevoie de mai multe înţelegeri care să-i fie pe plac.

— Bizuiţi-vă pe mine, îmi cunosc munca. Medes se va îmbogăţi repede.

— Şi întâmplarea neprevăzută de la Kahun?

— Vorbăreţul nu va mai rosti niciun cuvânt.

— Gărzile oraşului i-au pus întrebări?

— Nu, învăţătorule. Dar tâmplarul Rindea începuse să trăncănească vecinilor şi oaspeţilor. Iscoada noastră a socotit că balivernele lui deveneau primejdioase şi a preferat să ia măsuri ferme de siguranţă.

— Minunat, prietene! Continuă să-ţi răspândeşti iscoadele şi străduieşte-te la fel de mult ca până acum!

— Fiţi sigur de acest lucru, învăţătorule!

— Şi mai gândeşte-te şi la silueta ta! Prea multă mâncare dăunează judecăţii, prea multă băutură – atenţiei!

Capitolul 60

— Inventarul este terminat, declară Iker.
— Într-o săptămână? Ai lucrat zi şi noapte! se miră Heremsaf.
Observând cu atenţie sulul de papirus acoperit cu un scris rapid, dar uşor de citit, nu avu nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama de calitatea extraordinară a muncii lui Iker.
— Pletosul se plânge că s-a îmbolnăvit din pricina orelor de lucru în plus, începu Heremsaf.
— Îl compătimesc. De aceea l-am şi sfătuit să rămână în camera lui, în timp ce eu am pus la punct ultimele amănunte. Primarul nu se grăbea?
— Desigur, desigur, dar nici el, nici eu nu ţi-am stabilit un termen atât de scurt!
— Am înţeles că…
— Felicitări, fiule! Ai făcut un mare bine oraşului! Acum trebuie să ne gândim la o nouă sarcină. Ce-ai prefera?
Heremsaf cunoştea răspunsul: „arhivele”.
Foarte calm, Iker dădu impresia că stă pe gânduri:
— Mi-ar plăcea să fi fost repartizat la templul lui Anubis.
— Cel al cărui intendent sunt?
— Având în vedere multele sarcini ce vă revin, aş putea să vă fiu de folos.
O clipă, Heremsaf se întrebă dacă nu cumva tânărul îşi bătea joc de el. Dar tonul vocii era umil, cuvintele, serioase şi purtarea, plină de respect.
— Ai devenit, în sfârşit, înţelept, Iker! Îţi repet: dacă uiţi trecutul şi toate nălucirile, ai în faţă o carieră strălucită. În ceea ce mă priveşte, am uitat de cearta noastră.
— Vă sunt recunoscător.
Deşi Heremsaf se mai îndoia încă de sinceritatea lui Iker, totuşi subordonatul său i se părea schimbat în bine.
— Templul lui Anubis… Nu e o idee rea, cu atât mai mult cu cât biblioteca are nevoie să fie rearanjată cu grijă. Bibliotecarul a murit luna trecută, iar scribul pe care l-am numit temporar în locul lui nu are cunoştinţele necesare ca să aleagă şi să pună în ordine vechile papirusuri, ţinând cont de însemnătatea fiecăruia.
— Dragostea mea pentru cărţi îşi va găsi, în sfârşit, împlinirea, rosti Iker.

☥☥☥

Construit în partea de sud, aproape de zidul care împrejmuia oraşul, templul lui Anubis era de dimensiuni modeste. Era renumit pentru biblioteca sa pe care învăţaţii din Kahun o vizitau adesea. Scribul care-l înlocuise pe bibliotecar nu se simţi jignit de numirea lui Iker, dimpotrivă, uşurat că un scrib de rang înalt avea să se ocupe de tot, se mulţumi să îndeplinească muncile încredinţate de acesta.

Iker fu încântat de cantitatea şi calitatea papirusurilor: texte literare, cărţi de drept, tratate de medicină şi matematică, cărţi despre animale. Cele mai multe datau de pe vremea piramidelor. Prea puţine dintre ele fuseseră recopiate în mai multe exemplare şi aceasta fu prima hotărâre a lui Iker.

Să petreacă ore întregi reînviind hieroglifele ca să le transmită generaţiilor viitoare îi oferea o adevărată plăcere. Cu atenţie şi precizie, mâna sa alerga pe papirusul de cea mai bună calitate din care îi fuseseră aduse mai multe suluri. Fără îndoială că primarul şi Heremsaf, presupunând că erau complici, se bucurau să-l vadă atât de ocupat.

În apropierea bibliotecii era un olar, împreună cu roata şi cuptorul său. Nu se limita, ca şi cea mai mare parte a meşterilor, să facă vase obişnuite, ci modela unele de o rară frumuseţe.

— Pentru cine sunt? îl întrebă Iker.

— Pentru templele din Kahun şi din regiune.

— De ce te-ai aşezat aici?

— Pentru că Anubis este stăpânul cuptorului. El, care domneşte peste *Ka*-ul tuturor oamenilor, stăpâneşte adevărata putere, încarnată în sceptrul din Abydos. Noaptea, el plămădeşte luna plină, astfel încât cel cunoscător, asemenea ei, să nu înceteze să se reînnoiască. Cu discul său de argint, ea îi luminează pe cei drepţi. Şi tot Anubis dă formă soarelui, această piatră de aur ale cărei raze pun în mişcare energia. Secretele lui sunt păstrate într-o ladă de salcâm pe care un neştiutor n-o poate deschide.

— Şi ea se găseşte tot la Abydos?

— Abydos este pământul cel mai sacru.

— Ai fost acolo?

— Anubis mi-a arătat ce trebuia să ştiu. Doar el e călăuza şi hotărârea sa e de neclintit.

— Aşadar, l-ai văzut?

— Văd soarele, luna şi roadele mâinilor sale. Aceasta e menirea mea. Fiecare trebuie s-o descopere pe-a sa.

Olarul îi întoarse spatele lui Iker şi se apucă să-şi cureţe cuptorul înainte de a-l reaprinde.

Gânditor, tânărul scrib se duse să mănânce acasă, unde Sekari frigea nişte prepeliţe.

— Am pus un zăvor zdravăn din lemn de sicomor şi am întărit uşa de la intrare, îl anunţă pe Iker. În piaţă, am încercat să vorbesc despre fildeşul tău, dar se pare că nimeni nu ştie nimic. Hoţul este prevăzător, aşteaptă să treacă ceva timp înainte să-l vândă.

— Şi dacă o să-l păstreze pentru el?

— Se va lăuda, în cele din urmă, că are aşa o comoară! Ce-ar fi să mâncăm?

Iker gustă doar puţin.

— Nu e bună?

— Ba da, dar nu prea mi-e foame.

— De ce te chinui aşa? Din câte-am auzit, pe ici, pe colo, înţeleg că ţi-ai făcut deja un renume. O frumoasă carieră de scrib la Kahun te va duce departe.

— Nu sunt atât de sigur.

— Fiecare are mai multe sau mai puţine socoteli de încheiat, dar n-ar fi mai bine să tragi o linie peste zilele urâte ca să te bucuri de cele bune?

— Există un punct din care nu mai poţi da înapoi, Sekari, şi eu l-am atins!

— Dacă pot să te ajut…

— Nu cred.

— Oricum, trebuie să-mi perfecţionez modul de preparare al prepeliţelor. Sunt cam uscate. Nu sunt încă foarte priceput într-ale bucătăriei. Şi dacă vrei să-ţi înfrunţi duşmanul, e nevoie să te hrăneşti bine!

☥☥☥

Pe când se întorcea la biblioteca templului lui Anubis pentru a copia un tratat despre bolile de ochi, Iker reflecta la cuvintele rostite de olar. Ele îi deschiseseră o altă poartă asupra lumii căreia atâţia oameni se mulţumeau să i se supună fără să caute înţelesurile ascunse. Să dezlege hieroglifele nu era de ajuns, sensul cuvintelor nu însemna decât prima parte a drumului. În aceste semne, purtătoare ale puterii, se ascundeau funcţiile creaţiei. Dar ca să urmeze această cale n-ar fi necesară o călătorie la Abydos?

Totuşi, soarta lui Iker părea foarte diferită. La ce mai servea Abydos-ul dacă ţara era condusă de un tiran? Şi pentru că-şi dădea seama de acest

lucru, tânărul scrib nu putea să-şi ascundă capul în nisip şi să trăiască mai departe, prefăcându-se.

Ajungând în faţa bibliotecii, văzu un bărbat care discuta cu olarul.

În primul moment, Iker îl privi fără a-i da atenţie şi îşi continuă drumul.

Dar memoria tânărului îşi făcu datoria. Neîncrezător, Iker se întoarse şi se uită cercetător la necunoscut.

Nu se înşela: era chiar falsul soldat care îl interogase, în apropiere de Coptos, şi care îl abandonase aproape mort într-un desiş de papirus, în provincia Cobrei, după ce-l snopise în bătaie.

— Hei, tu! Cine eşti?

Ucigaşul se întoarse cu faţa spre el.

În ochii săi se citea neîncrederea amestecată cu o spaimă care îl împinse să-şi ia picioarele la spinare. Iker porni în urmărirea lui, bizuindu-se pe rezistenţa sa fizică. Nu prevăzuse însă că fugarul se va căţăra pe faţada unei case cu agilitatea unei pisici. De pe terasă, începu să arunce cu cărămizi în Iker, încercând să-l doboare. Până când tânărul urcă, la rândul său, pe acoperiş, răufăcătorul dispăru.

☥☥☥

Casa era pustie. Sekari îşi petrecea, probabil, noaptea cu una dintre cuceririle sale, dar avusese grijă să-i lase pâine proaspătă, salată de castraveţi şi mâncare de bob.

Încă marcat de cele petrecute, Iker mâncă fără poftă.

Prezenţa acestui ucigaş la Kahun nu însemna, oare, că-l urmărise în ultimele luni? Nu, pentru că se arătase uimit să-l revadă pe Iker! Neîndoielnic, îl credea mort. Dar, atunci, ce punea la cale şi de ce se afla aici?

Poate că olarul ştia mai multe.

Iker se întoarse imediat în cartierul templului lui Anubis. Deoarece meşterul îşi părăsise atelierul, scribul îi întrebă pe vecini şi află unde locuia acesta: în afara oraşului. Datorită indicaţiilor primite, Iker nu se rătăci.

Olarul frigea o coastă de porc.

— Îl cunoşti pe omul cu care ai stat de vorbă mai devreme şi pe care l-am urmărit?

— Azi l-am văzut pentru prima dată.

— Ce voia de la tine?

— Să-i povestesc despre oraş, cu obiceiurile şi persoanele sale de vază.

— Ce i-ai răspuns?

— Că oamenilor de pe aici nu le prea plac curioşii. Atunci s-a pierdut în nişte explicaţii de neînţeles. Apoi, ai sosit tu. Iar acum, aş dori să mănânc în linişte.

Iker o porni spre oraş, apucând pe o potecă ce se întindea de-a lungul canalului mărginit de sălcii. Aerul era înmiresmat, iar câmpia, tăcută.

Atacul falsului soldat îl luă total pe nepregătite. Agresorul îi petrecu un şnur de piele împrejurul gâtului şi-l strânse cu sălbăticie.

Lui Iker îi era cu neputinţă să-şi strecoare degetele între şnur şi piele. Încercă să-l dezechilibreze pe ucigaş cu o lovitură de picior, dar acesta se feri. Obişnuit cu lupta corp la corp, evită ultima încercare a victimei sale de a-l apuca de păr.

Neputând să mai respire, cu gâtul în flăcări, Iker simţea că îşi dă sufletul. Ultimul său gând se îndreptă către tânăra preoteasă.

Apoi, deodată, durerea slăbi. Începu să respire din nou şi căzu în genunchi. Îşi duse, încet, mâinile la gâtul umflat.

Un zgomot tulbură pacea câmpiei. Un zgomot provocat de căderea unui obiect greu în apă.

Cu privirea înceţoşată, lui Iker îi veni greu să-şi dea seama că era încă în viaţă. Îi trebui ceva vreme ca să se ridice în picioare şi să înţeleagă unde se afla.

Poteca… Da, mergea pe potecă. La picioarele sale, zăcea şnurul de piele.

Atât rămăsese din falsul soldat pe care salvatorul scribului probabil îl omorâse şi îl aruncase în canal.

Dar cine îl proteja astfel? Fără acest ajutor, Iker n-ar fi supravieţuit.

Clătinându-se, tânărul se întoarse acasă.

☥☥☥

Sekari dormea pe prag. Alături, se afla un urcior de bere gol. Vrând să păşească peste el, Iker îi atinse umărul.

— Ah, tu eşti! Ai o faţă ciudată! Iar pe gâtul tău… S-ar zice că e sânge! Te-ai aranjat straşnic.

— Un accident.

Iker îşi aplică singur un bandaj îmbibat cu ulei şi miere.

— Cum ţi s-a întâmplat acest accident?

— Ca oricare altul. Iartă-mă, mi-e somn!

☥☥☥

Pentru Iker, nu mai existau îndoieli: ucigaşul fusese trimis de faraon ca să se descotorosească de el pe ascuns şi fără teamă de pedeapsă. Înştiinţat de

prezenţa tânărului scrib la Kahun fie de către primar, fie de către Heremsaf, monarhul nu putuse să mai îndure existenţa acestui acuzator hotărât să-i dovedească josnicia.

Sekari îi oferi lapte proaspăt şi o plăcintă caldă, umplută cu bob.

— Înainte să te trezeşti, am avut timp să hoinăresc puţin prin cartier. Se pare că a fost găsit cadavrul unui necunoscut, în afara zidului de apărare, într-un canal unde gângăniile roiau deja deasupra lui.

Iker nu reacţionă în niciun fel.

— Ar fi de preferat să-ţi ascunzi rana sub o fâşie de pânză, nu crezi? O să pretinzi că ai o durere în gât.

Scribul urmă sfatul lui Sekari şi porni, apoi, spre bibliotecă.

Olarul nu lucra la roata sa, iar cuptorul era stins.

Iker îi întrebă pe vecini ce se petrecuse. Un brutar îi spuse că meşterul se întorsese în ţinutul său de baştină, undeva în partea de miazănoapte, şi că un nou olar îl va înlocui cât de curând.

Această veste neaşteptată îi întări, o dată în plus, convingerile lui Iker.

☥☥☥

— Eşti sigură că n-ai fost urmărită?

— Am fost foarte prudentă, răspunse Bina. Dar tu, Iker?

— Eu ştiu că nu trebuie să am încredere în nimeni.

— Nici chiar în mine?

— Cu tine e altceva. Suntem aliaţi.

Tinerei asiatice îi veni să sară în sus de bucurie.

— Aşadar, te învoieşti să mă ajuţi?

— Tiranul nu-mi lasă altă alegere. O iscoadă tocmai a încercat să mă omoare. Şi cel care m-a salvat e unul dintre prietenii tăi, nu-i aşa?

— Da, desigur, îi răspunse Bina cu însufleţire. Vezi, veghem asupra ta!

Asiatica era tulburată. Nu ştia cine-l atacase pe Iker şi, cu atât mai puţin, cine-l apărase.

— Am o surpriză pentru tine, rosti tânărul.

Şi îi arătă mânerul pe care se afla gravat numele *Fulgerului*. Acum, cuţitul era înzestrat cu o lamă lungă cu două tăişuri.

— Cu această armă îl voi ucide pe faraonul Sesostris, monstrul sângeros care asupreşte întreaga ţară.

Capitolul 61

— Sunt pregătit, îl anunţă generalul Nesmontu pe rege. De îndată ce-mi porunciţi, vom ataca dinspre apă şi dinspre deşert. Trupele lui Khnum-Hotep vor fi prinse la mijloc şi, dacă le luăm prin surprindere, ne asigurăm o victorie grabnică.

— Să nu fim prea încrezători, îl sfătui Sehotep. Din câte am mai aflat, oamenii aceştia se luptă precum fiarele. Dacă prind de veste, vor şti cum să ne întâmpine! În caz că pierderile vor fi mari, va trebui să batem în retragere.

— Tocmai de aceea e neapărată nevoie să pornim la atac fără întârziere, insistă Nesmontu. Fiecare zi care trece ne primejduieşte planurile.

— Îmi dau seama de acest lucru, recunoscu Sesostris, dar trebuie totuşi să aşteptăm întoarcerea Marelui Trezorier Senankh. Veştile pe care le va aduce ar putea schimba firul întâmplărilor.

Monarhul se ridică, dând de înţeles astfel că Sfatul se sfârşise. Nimeni n-ar fi săvârşit necuviinţa de a mai lua cuvântul după faraon şi bătrânul general se întoarse la trupele sale, bombănind. Cu prima ocazie, avea să încerce să-l determine pe Sesostris să revină asupra hotărârii sale şi să îngăduie cât mai repede începerea bătăliei.

După cum îi era obiceiul, Nesmontu îşi alesese drept locuinţă o încăpere din cazarmă, ca să fie permanent în legătură cu oamenii săi. Fiind mereu la pândă, îi plăcea să audă nemulţumirile şi reproşurile, mai mult sau mai puţin şoptite, ca să poată îndrepta greşelile. După părerea sa, viaţa soldăţească nu trebuia să cunoască lipsuri care puteau să slăbească dorinţa de luptă a trupelor. Un soldat care mănâncă pe săturate, doarme bine, primeşte o plată bună şi îi respectă pe mai-marii săi este un învingător căruia nimeni nu-i stă în cale.

Intrând în sala unde mâncau ofiţerii, Nesmontu simţi imediat încordarea care plutea în aer. Aghiotantul său îi ieşi înainte:

— Generale, berea lipseşte şi peştele uscat n-a fost adus!

— L-ai chemat pe intendent?

— Aici e problema: a dispărut.

— Guvernatorul Djehuty îi încredinţase această sarcină?

— Da.

— Anunţă-l de îndată pe Djehuty ca să înceapă cercetările. Cere-i să facă în aşa fel încât mâncarea să ne sosească repede. Ah… şi un ultim ordin: ofiţerii să nu guste nimic din proviziile făcute de intendent.
— Vă temeţi că…
— De la un dezertor, poţi să te aştepţi la orice!

☥☥☥

După o masă în cursul căreia savurase un biban fript, o coastă de vacă, vinete cu ulei de măsline, brânză de capră şi câteva prăjituri, totul stropit cu vin roşu datând din timpul primului an al domniei lui Sesostris al III-lea, Khum-Hotep se îndreptă spre impunătorul său mormânt, căruia îi cercetă cu grijă fiecare detaliu.
Când ajunse acolo, un meşter iscusit tocmai sfârşea de zugrăvit o pasăre în mai multe culori, aşezată pe ramurile unui salcâm. În faţa gingaşei picturi, trupeşul guvernator se emoţionă până la lacrimi. Graţia desenului, căldura şi strălucirea nuanţelor, bucuria care răzbătea din această viziune paradiziacă îl fascinau. La fel de plini de admiraţie, cei trei câini ai săi se aşezară pe labele din spate, ca să privească atent ultima minunăţie ieşită din mâinile meşterului.
Khnum-Hotep şi-ar fi petrecut, bucuros, după-amiaza privindu-l pe acesta cum lucrează, însă, căpetenia trupelor sale, după îndelungate şovăieli, îndrăzni să-l deranjeze:
— Stăpâne, cred că ar trebui să-l ascultaţi pe drumeţul pe care tocmai l-am arestat.
— Nu mă interesează, ia-l tu la întrebări!
— Am făcut-o deja, dar spusele sale vă privesc în mod direct.
Nedumerit, Khum-Hotep se duse până la postul de pază unde fusese închis suspectul.
— Cine eşti şi de unde vii?
— Am fost intendentul cazărmii principale a provinciei Iepurelui şi am venit să vă previn.
Ochii lui Khum-Hotep luciră de furie.
— Mă iei drept un nătărău?
— Trebuie să mă credeţi! Faraonul Sesostris a cucerit toate provinciile care îi erau potrivnice, în afară de a voastră. Chiar şi Djehuty s-a plecat în faţa lui.
— Djehuty? E o glumă!
— Vă jur că nu.

Knum-Hotep se aşeză pe un scăunel care ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa şi îl privi pe intendent drept în ochi.

— Nu-mi mai înşira toate născocirile astea sau îţi crăp capul!

— Nu vă mint! Sesostris se află la Kemenu cu Sfatul şi Djehuty a devenit supusul său.

— Ce general comandă armata?

— Nesmontu.

— Netrebnicul acela bătrân… primejdios ca o cobră! Şi cu trupele lui Djehuty ce s-a întâmplat?

— Ascultă de ordinele lui Nesmontu, ca şi cele din provinciile ce s-au alăturat de curând faraonului. Dar cea mai însemnată veste e că Sesostris s-a hotărât să vă atace.

— Să mă atace? Pe mine?

— E adevărat, vă jur!

Khnum-Hotep se ridică, apucă scăunelul şi îl făcu ţăndări. Soldaţii se adăpostiră pe lângă pereţi, de teamă să nu-şi verse mânia pe ei. Spumegând ca un taur înfuriat, guvernatorul se întoarse la palat pe jos, fără măcar să se uite la lectică.

Înţelegând că stăpânul său căzuse pradă unui acces de furie nemaiîntâlnit, doamna Techat amână prezentarea unor probleme legate de administrarea provinciei pe care dorea să i le aducă la cunoştinţă.

— Să-mi facă mie aşa ceva! Vrea să năvălească pe pământurile mele! Acest rege şi-a pierdut capul, o să-l ajut eu să-şi recapete judecata!

— După părerea mea, Sesostris urmează un plan limpede, cu o hotărâre de neclintit.

Doar doamna Techat îndrăznea să-i vorbească astfel lui Khnum-Hotep care, prefăcându-se că n-a auzit observaţia, intră în sala de primiri unde era o răcoare plăcută.

Un servitor îi aduse îndată bere şi apoi se retrase fără zgomot. Techat rămase în picioare într-un colţ al încăperii. Prăbuşit într-un jilţ pe măsura lui, Khnum-Hotep le mângâia pe cele două căţele sprijinite de genunchii săi, în timp ce masculul veghea, culcat la picioarele stăpânului.

— Un plan limpede, deci. Şi unde o să-l ducă acest plan?

— Spre stăpânirea întregului Egipt, dându-l la o parte pe ultimul răzvrătit care, astăzi, nu mai are niciun aliat. Sesostris a scăpat, pe rând, de duşmanii săi, ştiind că aceştia nu erau în stare să se unească.

— Dacă îşi închipuie că mă voi prosterna înaintea lui, se înşală amarnic.

— Ar fi, totuşi, cea mai nimerită alegere, socoti doamna Techat. Regele are mai multă putere.

— Avea, dacă m-ar fi atacat prin surprindere! Acum, că am aflat, suntem egali şi, pentru mine, lupta nu e pierdută dinainte.

— V-aţi gândit la numărul morţilor?

— Această provincie aparţine familiei mele de nenumărate generaţii şi nu o voi ceda niciodată nimănui. Gata cu vorbăria, doamnă Techat! O să-i pregătesc o primire frumoasă năvălitorului. Vor fi mulţi morţi, mai ales de partea sa. Şi faraonul acesta va face la fel ca toţi cei care au vrut să pună mâna pe pământurile mele: va da înapoi.

☥☥☥

Deşi ascultase cu atenţie argumentele lui Nesmontu, faraonul rămânea neînduplecat. Plin de ciudă, generalul continuă totuşi să-şi antreneze trupele de atac. Când primi vestea cea rea, îl înştiinţă îndată pe faraon.

— Dezertorul a fost zărit când trecea hotarul acestei provincii pentru a pătrunde în cea a lui Oryx. Situaţia e limpede: l-a prevenit pe Khnum-Hotep asupra intenţiilor noastre. Nu ne mai putem bizui deci pe avantajul unui atac-surpriză. Cu cât întârziem să atacăm, cu atât duşmanul îşi întăreşte apărarea, iar bătălia va fi grea şi izbânda – nesigură. În caz de înfrângere, autoritatea de care vă bucuraţi va fi distrusă pentru totdeauna, iar guvernatorii provinciilor îşi vor recăpăta libertatea. Iertaţi-mi sinceritatea, Luminăţia Voastră, dar nu pot îndura gândul unui dezastru!

— Ce fel de capcane pregăteşte Khnum-Hotep?

— Din cele ştiute şi din cele prosteşti.

— Atunci, generale, acomodează-te cu ele şi zădărniceşte-i şiretlicurile!

Această misiune îl înflăcără pe Nesmontu. În locul unei învălmăşeli brutale, va avea loc o înfruntare tactică a armatelor. În aceste împrejurări, experienţa sa avea să fie hotărâtoare.

☥☥☥

Senankh, aflat la capătul puterilor, sosi la Kahun împreună cu escorta sa. Marele Trezorier slăbise, dar nu voia să-şi potolească foamea decât după ce aducea la cunoştinţa regelui rezultatele călătoriei sale.

Dar judecând după figura sa abătută, atât de rară la acest om harnic şi aparent mereu voios, Sesostris înţelese că ele erau dintre cele mai nefericite.

— Am făcut să ajungă în mâinile Pleşuvului bucăţi de aur luate din comorile templelor, Luminăţia Voastră! Niciuna n-a tămăduit salcâmul.

Sesostris ştia deja că aurul folosit în timpul ultimei şi îndepărtatei celebrări a misterelor lui Osiris, la Abydos, nu avusese, de asemenea, niciun

efect. Golit de energia sa, atins de vrăji, nu mai era decât un metal neînsufleţit.

Fiinţa stăpânită de demoni, care se atinsese de inima spirituală a Egiptului, dezlănţuise cel mai de temut atac.

Regele începuse să spere că Senankh va găsi aurul salvator şi că va putea astfel să le anunţe celor care-i juraseră supunere vindecarea Arborelui. Ei i s-ar fi alăturat atunci fără să mai stea pe gânduri şi, în faţa unei armate atât de puternice, Khnum-Hotep ar fi cedat.

— Vreau să adaug, continuă Marele Trezorier, că rezervele de aur din templele noastre au scăzut într-un mod îngrijorător. Unele nu mai au niciun strop. Din pricina guvernatorilor, aurul n-a mai fost scos din mine. E posibil chiar ca unul dintre ei să fi strâns cantităţi însemnate pentru folosinţa proprie.

— Khnum-Hotep?

— Numele lui apare adesea legat de astfel de învinuiri, dar nu am nicio dovadă.

Faraonul îşi strânse consiliul, la care fuseseră chemaţi să se alăture din nou Djehuty şi generalul Sepi.

Nesmontu se aştepta la o declaraţie de război în toată regula împotriva răzvrătitului Khnum-Hotep.

— Viitorul nostru apropiat se întemeiază pe cuvântul tău, Djehuty!

— Îl cunoaşteţi deja, Luminăţia-Voastră! V-am recunoscut drept rege al Egiptului de Sus şi de Jos, iar provincia Iepurelui se află, de acum înainte, sub stăpânirea faraonului.

— Se pare că înfruntarea cu Khnum-Hotep nu poate fi ocolită. Înainte însă, am o obligaţie sacră de îndeplinit, iar generalii Sepi şi Nesmontu vor trebui să mă însoţească. De aceea, te însărcinez cu comanda trupelor aflate în cazărmile din Kemenu.

Nesmontu se stăpâni cu mare greutate. Să-şi încredinţeze oamenii unui fost duşman? Era nebunie curată!

— Care vă sunt poruncile? îl întrebă Djehuty.

— În aşteptarea întoarcerii mele, vei aşeza trupele la hotarele provinciei pentru a respinge un posibil atac, în care nu cred. Dacă se întâmplă totuşi, mulţumeşte-te doar să-i ţii piept lui Khnum-Hotep.

— Voi face întocmai.

Privirea monarhului se opri asupra celorlalți:

— Vom pleca de îndată spre Abydos.

Capitolul 62

Pleşuvul şi faraonul se îndreptară către Salcâm.

— Poruncile v-au fost urmate întocmai, Luminăţia Voastră!

— Ce ne sfătuiesc ceilalţi preoţi?

— Sunt atât de deznădăjduiţi, încât nu fac altceva decât să-şi îndeplinească obligaţiile. Nu mai vorbim decât despre lucruri fără însemnătate, apoi fiecare se închide în tăcerea sa.

Reunind prin misterul său cerul, pământul şi lumea subterană, Marele Arbore continua să lupte împotriva pieirii. În el, Osiris rămânea încă prezent, dar oare cât timp Salcâmul va mai reuşi să-şi prelungească rădăcinile până la Oceanul începuturilor, ca să soarbă energia necesară supravieţuirii?

— Ai descoperit vreun leac în papirusurile vechi?

— Din nenorocire, nu, Luminăţia Voastră! Dar acum sunt ajutat în căutările mele şi nu-mi pierd speranţa.

Un vânt rece sufla peste Copacul Sacru. Puţin câte puţin, poarta către Lumea de Dincolo se închidea.

Însoţit de Sobek Păzitorul, Sesostris vizită şantierul ale cărui lucrări, în ciuda tuturor întâmplărilor neprevăzute, continuau să înainteze. Datorită intervenţiei preoteselor lui Hathor, accidentele se răriseră şi uneltele nu se mai rupeau.

Mai-marele meşterilor mărturisi că trecuseră prin clipe grele, dar hotărârea lor rămânea neclintită. Toţi îşi dădeau seama că iau parte la un adevărat război împotriva forţelor întunecate şi fiecare piatră pe care reuşeau să o aşeze la locul ei li se părea o victorie.

Prezenţa faraonului îi îndemnă să lucreze cu şi mai multă tragere de inimă. Siguri de sprijinul său neclintit, constructorii îşi promiseseră să nu cedeze în faţa duşmanului.

— Pregătiţi Cercul de Aur din Abydos! îi porunci Sesostris Pleşuvului.

☥☥☥

Într-una din sălile templului lui Osiris, patru mese de ofrande fuseseră aşezate în cele patru puncte cardinale. Semnul hieroglific pentru masa de ofrandă se citea *hotep* şi însemna „pace, deplinătate, seninătate”, noţiuni ce desemnau misiunea Cercului de Aur din Abydos, ai cărui membri, în aceste timpuri înfricoşătoare, se întrebau dacă sunt capabili s-o îndeplinească.

Faraonul şi regina erau aşezaţi în direcţia răsăritului. În faţa lor, spre apus, stăteau Pleşuvul şi generalul Sepi. La miazănoapte, se aflau purtătorul Sceptrului Puterii Sehotep şi generalul Nesmontu, iar la miazăzi, Marele Trezorier Senankh.

— Din pricina unei sarcini ce i-a fost încredinţată, unul dintre noi lipseşte, anunţă monarhul. Bineînţeles, hotărârile noastre îi vor fi aduse la cunoştinţă.

Toţi membrii Cercului de Aur fuseseră iniţiaţi în marile mistere ale lui Osiris. Între ei se stabiliseră legături trainice. Supuşi secretului total, ca şi înaintaşii lor, îşi închinaseră viaţa măririi şi fericirii Egiptului care se sprijinea tocmai pe transmiterea precisă a iniţierii osiriene.

Aici, moartea era înfruntată pe faţă. Aici, aşa cum se spunea într-un text gravat în piramidele regale ale Vechiului Regat, chiar moartea murea. Cercul de Aur din Abydos menţinea dimensiunea supranaturală a Celor Două Regate unde trăia poporul Cunoaşterii.

— Dacă Salcâmul se usucă, reaminti Sesostris, misterele nu vor mai fi celebrate. Seva care străbate Marele Trup al Egiptului va seca, unirea dintre cer şi pământ se va rupe. De aceea trebuie să căutăm fără odihnă pricina acestei vrăji a cărui făptaş este, probabil, guvernatorul Khnum-Hotep.

— Vă mai îndoiţi încă, Luminăţia Voastră? îl întrebă generalul Nesmontu. Nevinovăţia celorlalţi a fost dovedită, nu mai rămâne decât el!

— Vreau să aud din gura lui motivele pentru care a săvârşit această ticăloşie. Trebuie să ne luptăm cu el şi să-l prindem viu. În aceste vremuri atât de triste şi primejdioase, unirea ţării este mai necesară ca niciodată. Dezbinarea ne-a făcut slabi şi aceasta e una dintre cauzele care au permis unei forţe distrugătoare să atingă Arborele lui Osiris, al cărui trup este format din provinciile cereşti şi pământene reunite.

— Cuvintele puterii rostite la Abydos primesc încă un răspuns binevoitor din partea zeilor, declară Pleşuvul, iar corpul preoţilor permanenţi îşi îndeplineşte sarcinile cu multă conştiinciozitate.

— Şi dacă unul dintre preoţi este complice? întrebă Senankh.

— Este o posibilitate ce nu poate fi neglijată, se plânse Pleşuvul, dar niciun semn nu o adevereşte.

— Iertaţi-mi îndrăzneala de a vă adresa această întrebare, Luminăţia Voastră, zise Sehotep cu gravitate, dar e nevoie: dacă veţi muri în timpul înfruntării cu Khnum-Hotep, cine vă va urma la tron?

— Regina va asigura regenţa şi cei care vor scăpa cu viaţă vor alege un nou monarh. Dar lucrul cel mai însemnat este să găsim un mijloc să tămăduim Salcâmul. Până acum, Calea căutării aurului a dat greş. Dar nu vom renunţa.

— Cercetarea deşertului, găsirea carierelor şi aducerea de acolo a metalului salvator vor dura mult timp, socoti generalul Sepi. Şi nu mai vorbesc de primejdiile ce se vor ivi de-a lungul călătoriei.

— Fiecare dintre noi are de făcut o muncă ce depăşeşte puterile unui om, îi lămuri Sesostris. Oricare ar fi piedicile şi greutăţile, să jurăm că nu ne vom da bătuţi.

Rând pe rând, fiecare dintre cei prezenţi jură.

— A sosit clipa ca discipolul nostru să facă următorii paşi pe drumul misterelor, rosti regina. Desigur, nu e încă pregătită să treacă de Ultima Poartă şi e primejdios s-o grăbim. Totuşi, ea trebuie să încerce să străbată o nouă etapă spre Cercul de Aur.

☥☥☥

Tânăra preoteasă se înclină în faţa faraonului:

— Urmează-mă!

În toiul nopţii, cei doi pătrunseră într-o capelă luminată de torţe. În mijloc, se afla un sipet alcătuit din patru lei aşezaţi spate în spate. Din el se înălţa un stâlp în vârful căruia se vedea o ascunzătoare.

— Iată stâlpul venerabil apărut la originile vieţii, îi destăinui monarhul. Prin el s-a ridicat Osiris, învingătorul morţii. El, Cuvânt şi Spirit, a fost ucis şi tăiat bucăţi. Dar transmiţând iniţierea câtorva oameni, le-a îngăduit să strângă la un loc părţile risipite ale lumii şi să aducă la viaţă fiinţa cerească din care, în fiecare dimineaţă, Egiptul renaşte. Nu există învăţătură mai însemnată decât aceasta şi tu va trebui să-i stăpâneşti multele-i secrete. Eşti în stare să vezi ce este ascuns?

Preoteasa privi cu atenţie sipetul, ştiind că nu putea rămâne nepăsătoare. O secundă, se gândi să ridice vălul pentru a descoperi vârful stâlpului, totuşi instinctul îi interzise să săvârşească o asemenea pângărire.

Se cuvenea să se adreseze leilor, acestor patru păzitori cu priviri de foc.

Tânăra înfruntă fiarele, una după alta. Ele îi deschiseră Porţile Timpului şi Spaţiului, şi o ajutară să călătorească prin ţinuturi uriaşe, pline de capele, coline, câmpuri acoperite de grâu auriu, canale şi grădini încântătoare. La capătul lor, se găsea un cerc de foc în mijlocul căruia trona un vas pecetluit.

Apoi, priveliştea îşi pierdu conturul şi tinerei preotese îi apăru iar imaginea sipetului.

— Ai văzut secretul, îşi dădu seama regele. Vrei să înaintezi pe această cale?

— Vreau, Luminăţia Voastră!

— Dacă zeii îţi vor îngădui, într-o zi, să ajungi la vasul pecetluit şi să descoperi ce se află înăuntru, vei cunoaşte o bucurie ce nu aparţine acestei lumi. Dar mai întâi te aşteaptă încercări de temut. Ele vor fi mai severe şi mai crude decât cele la care au fost supuse până acum preotesele iniţiate, căci niciodată noi n-am cunoscut o asemenea primejdie. Dar mai este timp, poţi încă să renunţi. Să te gândeşti bine la hotărârea pe care o vei lua. În ciuda tinereţii tale, poartă-te cu înţelepciune şi nu te încrede prea mult în puterile tale! Calea apei nimiceşte fiinţele, calea pământului le înghite, cercul de foc este de netrecut. Dacă porneşti în această călătorie, vei fi singură în cele mai grele clipe, măcinată de teamă şi îndoială.

— Fericirea omenească nu este, oare, trecătoare, Luminăţia Voastră? Aţi vorbit despre o bucurie ce nu aparţine acestei lumi. Tocmai pe ea o caut. Dacă slăbiciunile mele mă vor împiedica să o trăiesc, eu voi fi singura vinovată.

— Uite arma cu ajutorul căreia vei reuşi să abaţi unele lovituri ale ursitei rele.

Sesostris îi înmână tinerei preotese un mic sceptru din fildeş:

— Se numeşte *heka*, magia născută din lumină. În el este gravat Cuvântul care naşte energie. Doar în el se găseşte vorba pătrunzătoare, pe care nu va trebui s-o foloseşti decât cu bună-credinţă. Acest sceptru a aparţinut faraonului primei dinastii, Scorpionul. Se odihneşte aici, după ce şi-a legat soarta de Osiris. De când Egiptul este pământul iubit de zei, Cercul de Aur din Abydos a dovedit că moartea nu este fără întoarcere. Dar astăzi, Salcâmul piere şi poarta către Lumea de Dincolo se închide. Dacă nu vom reuşi s-o păstrăm deschisă, viaţa însăşi ne va părăsi.

Strângând sceptrul la piept, preoteasa ştiu că nu avea să dea înapoi. Într-un fel surprinzător, gândurile o purtară spre tânărul scrib care, din ce în ce mai des, îi bântuia nopţile. Într-un astfel de moment solemn, fata îşi reproşă

această slăbiciune. Nu era oare un semn care îi arăta cât de plin de primejdii îi era drumul?

Dar defectele şi duşmanii din inima sa contau prea puţin şi cel mai bine era să-i găsească şi să se lupte cu ei fără întârziere. Totuşi, ceea ce simţea pentru Iker nu părea nici să-i slăbească forţele, nici s-o abată de la drumul său. Dar oare înţelepţii nu susţin că pasiunile oamenilor sfârşesc în rătăciri şi disperare, departe de bucuria cerească?

Dar multele emoţii o tulburară prea tare pe tânăra preoteasă, ca să mai fie capabilă să gândească limpede. Strângând cu putere sceptrul, de parcă ar fi fost o cârmă, îl însoţi pe faraon şi ieşi din capela sipetului.

— Voi celebra ritualurile din zori, o anunţă el, şi o voi oferi pe Maat lui Maat. Fie ca judecata dreaptă să te călăuzească!

Singură în faţa templului lui Osiris, tânăra femeie privi cum soarele se năştea din nou. Încă o dată, faraonul biruise întunericul.

Dacă Salcâmul se va stinge, astrul zilei n-ar mai fi fost decât un disc uscat, ce avea să pârjolească întreaga natură.

Tânăra se bucură de sfârşitul acestei nopţi, în care destinul său se schimbase, şi de primele licăriri ale zorilor din care speranţa nu dispăruse.

În curând, împreună cu Pleşuvul, va vărsa apa şi laptele la rădăcina Arborelui Vieţii, în timp ce pământul sacru din Abydos se va acoperi de lumină.

Sfârşit

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele Vieţii
☥☥ Uneltirile Răului
☥☥☥ Calea de Foc
☥☥☥☥ Marele Secret

Notes

[←1]

„Muntele înalt” (n. trad.).

[←2]

În orig. *sep tepy.*

[←3]

Timna, localitate aflată la treizeci de kilometri de Edom.

[←4]

Hathor este transcrierea cuvântului *Hout-Hor. Hout,* „casă, domeniu, templu”, (n.trad.).

[←5]

Menat-Khofu.

[←6]

Pe pistele moderne, special amenajate pentru competiţii sportive, atleţii pot să parcurgă 100 km în aproximativ şase ore. Însă în Antichitate, din cauza terenului dificil, se considera că erau necesare opt ore. (n.a.).

[←7]

Numele său complet era Sehotep-ib-Ra – „Cel care dă măreţie inimii Luminii divine”, (n.a.)

[←8]

Speos Artemidos, aproape de Beni-Hassan (n.a.).

[←9]

Acolo se aflau Ogdoadele, comunitate de opt divinităţi creatoare grupate în patru perechi (n.a.).

[←10]

Numele său complet era Djehuty-Hotep, „Thot este în toată măreţia sa” (n. a.).

[←11]

În original, *Maa-sedjem.* (n. a.).

[←12]

„Hieroglifa” este un termen grecesc ce înseamnă „gravură sacră”. Egiptenii îi spun *medou neter,* „cuvintele Zeului”. (n.a.).

[←13]

Buplevrum fruticosum, plantă din familia umbeliferelor, cu tulpini şi ramuri cilindrice numeroase, care creşte sub formă de tufişuri, (n. tr.).

[←14]

Oraşul Kahun este într-adevăr construit respectând Proporţia Divină a Numărului de Aur. (n.a.).